

ДЖЕЙМС РОЛИНС, РЕБЕКА КАНТРЕЛ КЪРВАВОТО ЕВАНГЕЛИЕ

Част 1 от „Орденът на сангвинистите“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2012

chitanka.info

От Джеймс:

На Ан Райс

*За това, че ни показва красивото в чудовищата и
чудовищността в красивото*

От Ребека:

*На съпруга ми и сина ми, задето държат чудовищата
изкъсо*

*И видях в десницата на Оногова, Който
седеше на престола, книга, написана отвътре и
отвън, запечатана със седем печата.*

*И видях силен Ангел, който викаше с висок
глас: кой е достоен да разгърне книгата и да
снее печатите ѝ?*

*И никой не можеше, нито на небето, нито
на земята, нито под земята, да разгърне
книгата, нито да я гледа...*

*Достоен си да вземеш книгата и да снемеш
печатите ѝ, защото Ти бе заклан и със Своята
кръв ни изкупи за Бога.*

Откровение, 5:1-3,
5:9^[1]

*Аз Лазар съм, от мъртвите възкръснах, аз
се завърнах да ти кажа всичко, аз ще ти кажа
всичко!*

Т. С. Елиът^[2]

Пролетта на 73 г.

Масада, Израел

Мъртвите продължаваха да пеят.

На сто метра над главата на Елеазар хорът на деветстотинте юдейски въстаници звънтеше и боботеше предизвикателно към римския легион пред портите им. Защитниците се бяха заклели да отнемат собствения си живот, но да не бъдат заловени. Последните им молитви, отправяни от високата крепост към небето, отекваха долу в тунелите, изсечени в сърцето на планината Масада.

Изоставил обречените си хора на палещата слънчева светлина, Елеазар откъсна поглед от варовиковия таван на коридора. Искаше му се да може да се моли редом с тях, да жертва живота си в последната битка. Но съдбата му беше друга.

Щеше да я срещне по друг път.

Вдигна безценния блок. Стопленият от слънцето камък бе дълъг, стигаше от дланта до лакътя му, колкото едно новородено. Притиснал блока до гърдите си, Елеазар си заповяда да влезе в грубо изсечения проход, пронизващ сърцето на планината. Зидари зазидаха пътя зад него. Никой не можеше да го последва.

Седмината войници, които го съпровождаха, тръгнаха напред с факлите. Мислите им сигурно бяха с деветстотинте им братя горе на изпепеленото от слънцето плато. Крепостта бе под обсада от месеци. Десет хиляди римски легионери, разположени на огромни лагери, бяха наобиколили възвишението и не позволяваха на никого да влезе или излезе. Въстаниците се бяха заклели след края на молитвата да отнемат живота на семействата си и да посегнат на самите себе си, преди римляните да са завладели стените им. И сега те се молеха и се приготвяха да избият невинните.

„Както трябва да направя и аз.“

Задачата му тежеше не по-малко от камъка в ръцете му. Мислите му се насочиха към онова, което го очакваше долу. Гробницата. Беше се молил часове наред в онзи подземен храм, коленичил на каменните блокове, които бяха толкова плътно долепени един до друг, че и мравка не можеше да мине между тях. Беше изучавал гладките стени и високия засводен таван. Беше се възхищавал на изпипаната работа на строителите, с чиито усилия се бе появило онова свещено място.

Но дори тогава не беше посмял да погледне саркофага в храма.

Онази *нечиста* крипта, която щеше да приеме *най-святото* Божие слово.

Притисна още по-силно камъка към гърдите си.

„Моля те, Господи, сними този товар от плещите ми.“

Тази последна молитва, подобно на хилядите преди нея, остана без отговор. Жертвата на въстаниците горе трябваше да бъде почетена. Прокълнатата им кръв трябваше да послужи за по-висша цел.

Стигна арката на храма, ала не можеше да мине през нея. Другите се забутаха един друг и заеха местата си. Елеазар опря чело на студената стена, като се молеше за утеха.

Напрасно.

Погледът му се насочи навътре. Трептящата светлина на факлите хвърляше танцуващи сенки по камъните на засводения таван. Пушекът се виеше и се мъчеше да намери изход, но такъв нямаше.

Нямаше изход за никого от тях.

Накрая погледът му се спря върху малкото момиче, паднало на колене и държано от войниците. Сърцето го болеше от жалката гледка, но не можеше да зареже задачата, с която бе натоварен. Надяваше се тя да затвори очи, за да не му се налага да гледа в тях накрая.

„Като от вода...“

Така беше описала тези очи отдавна мъртвата му сестра. Очите на дъщеря ѝ, на малката ѝ Азуба.

Елеазар се взираше в очите на племенницата си.

Все още бяха очи на дете — но онова, което гледаше свирепо към него, не беше дете. Беше видяла неща, които не бива да вижда никое дете. И скоро щеше да спре да вижда.

„Прости ми, Азуба.“

С една последна молитва Елеазар пристъпи в осветената от факли гробница. Немошните пламъци се отразяваха в измъчените очи на седемте войници, които го чакаха. Бяха се сражавали дни наред с римляните със съзнанието, че битката ще приключи със собствената им смърт, но не по този начин. Той им кимна, после кимна и на мъжа в роба сред тях. Деветима мъже в разцвета на силите си се бяха събрали, за да принесат в жертва едно дете.

Всички сведоха глави пред Елеазар, сякаш беше някакъв светец. А всъщност нямаха представа колко нечист беше той. Само той си знаеше. И онзи, на когото служеше.

Всеки мъж имаше кървави рани, някои нанесени от римляните, други от малкото момиче, което държаха в плен.

Пурпурната роба, която я бяха принудили да облече, беше твърде голяма и в нея телцето ѝ изглеждаше още по-дребно. Мръсните ѝ ръце се бяха вкопчили в опърпана кукла от кожа, боядисана в цвета на юдейската пустиня. Едното око на куклата липсваше.

Елеазар затърси в лицето ѝ слънцето, което го озаряваше така често.

Към него обаче гледаше единствено мрак.

Момичето изсъска и оголи зъби.

— Азуба — умолително рече той.

Очите, някога спокойни и прекрасни като на сърничка, сега го гледаха с животинска омраза. Азуба пое дълбоко дъх и изплю гореща кръв в лицето му.

Елеазар залитна назад, замаян от коприненото докосване, от железния привкус на кръвта. Избърса лице с трепереща ръка. Коленичи пред момичето и нежно почисти кръвта от брадичката ѝ, след което захвърли надалеч мръсния парцал.

И тогава чу.

Тя също чу.

Елеазар и Азуба рязко вдигнаха глави. Само те в гробницата чуха писъците от върха на планината. Само те разбраха, че римляните са пробили защитата на крепостта.

Клането горе беше започнало.

Човекът в робата забеляза движението им и разбра какво означава то.

— Нямаме време.

Елеазар погледна към по-стария мъж в прашната кафява роба — той бе техният водач, той бе настоял детето да бъде кръстено сред такъв ужас. Годиците бяха оставили белезите си върху брадатото му лице. Сериозните, непроницаеми очи се затвориха. Устните му се раздвижиха в безмълвна молитва. Лицето му засия от увереността на човек, освободен от всякакви съмнения.

Накрая благословените очи се отвориха отново и се възряха в лицето на Елеазар, сякаш търсеха душата му. Елеазар си спомни друг поглед, на друг човек, преди много, много години.

Извърна се засрамен.

Войниците се събраха около отворения каменен саркофаг в центъра на гробницата. Той беше издялан от един варовиков блок,

достатъчно голям, за да побере трима едри мъже.

Но щеше да прибере в себе си само едно малко момиче.

Във всеки ъгъл димеше смес от миро и тамян. Елеазар долови през благоуханието по-мрачни миризми — гореща сол и парливи подправки, събрани според предписанията на стар есейски текст.

Всички бяха в готовност, ужасени.

Елеазар сведе глава за последен път, като се молеше да има някакъв друг начин.

„Вземи мен, не нея.“

Но ритуалът изискваше всички да изпълнят ролите си.

Момиче с покварена невинност.

Рицар на Христа.

Воин на Човека.

Водачът в робата заговори. Дрезгавият му глас не потрепна.

— Това, което трябва да се направи, е по Божия воля. За защита на душата ѝ. И на душите на другите. Хванете я!

Но не всички бяха дошли тук доброволно.

Азуба се отскубна от държащите я ръце и се втурна към изхода, бърза като кошута.

Единствено Елеазар се оказа достатъчно бърз, за да я хване. Сграбчи тънката ѝ китка. Тя започна да се съпротивлява, но той беше по-силен. Мъжете ги наобиколиха плътно. Азуба притисна куклата към гърдите си и падна на колене. Изглеждаше толкова окаяно малка.

Водачът направи знак на един от войниците.

— Трябва да се направи.

Войникът пристъпи напред и хвана ръката на Азуба, грабна куклата и я захвърли настрани.

— Не! — изкрещя тя — първата отчаяна дума, изтръгнала се от детското гърло.

Азуба отново се отскубна и се хвърли яростно напред. Скори към войника пред себе си и обви крака около кръста му. Зъби и нокти раздраха лицето му и мъжът тежко рухна върху камъка.

Други двама войници се втурнаха на помощ, издърпаха подивялото момиче и го приковаха на пода.

— Отнесете я при гроба! — заповяда водачът.

Мъжете се поколебаха. Бояха се да мръднат. Детето се мятеше под тях.

Елеазар видя, че паниката ѝ не е предизвикана от държащите я войници. Погледът ѝ не се откъсваше от онова, което ѝ беше отнето.

Той взе опърпаната кукла и я приближи към окървавеното ѝ лице. Играчката я бе успокоявала толкова много пъти, когато бе малка. Елеазар се помъчи да сподави спомените: как си играеше под яркото слънце със своите засмени сестри и с тази кукла. Играчката затрепери в ръката му.

Погледът ѝ омекна и стана умолителен. Постепенно престана да се съпротивлява. Освободи едната си ръка от хватката на мъжете и посегна за куклата.

Когато пръстите ѝ я докоснаха, тялото ѝ се отпусна и тя се предаде на участта си, прие, че бягството е невъзможно. Затърси утеха в близостта на куклата си, както беше правила като невинно дете. Доближи играчката към лицето си и опря малкото си носле в нея, като символ на детски покой.

Елеазар махна на хората си да се дръпнат и вдигна притихналото момиче. Притисна студеното ѝ телце към гърдите си и тя се сгуши, както го правеше някога. Елеазар се замоли за сила да направи онова, което трябва.

Камъкът в другата му ръка му напомни за дадената клетва.

Отстрани водачът им започна молитвите, свързващи жертвата горе с тази долу, като използваше древни заклинания и свети думи и хвърляше щипки благовония в малките кадилници. На върха на планината въстаниците отнемаха живота си, докато римляните разбиваха портите.

Трагичното плащане с кръв горе щеше да уреди дълга тук.

Стиснал здраво каменния блок, Елеазар отнесе момичето до отворения саркофаг. Той вече беше пълен почти до ръба, течността вътре се плискаше и блещукаше. Саркофагът трябваше да изпълни ролята на *микве* — ритуална вана за потапяне на онези, които трябва да бъдат пречистени.

Но вместо с благословена вода тази вана бе пълна с *вино*.

По пода бяха разхвърляни празни глинени кани.

Елеазар стигна до криптата и се загледа в тъмните ѝ дълбини. Светлината на факлите превръщаше виното в кръв.

Азуба зарови лице в гърдите му. Елеазар преглътна горчивата мъка.

— Сега — нареди водачът им.

Елеазар притисна за последен път телцето на момичето към гърдите си и почувства как тя изхлипа. Погледна към тъмния изход. Все още можеше да спаси тялото ѝ, но само ако прокълне нейната душа, както и своята собствена. Това ужасно действие беше единственият път към истинското спасение.

Войникът с най-висок чин взе момичето от ръцете на Елеазар и я задържа над отворения гроб. Азуба притискаше куклата към гърдите си и в очите ѝ се четеше животински ужас, докато мъжът я спускаше към виното. И изведнъж спря. Погледът ѝ намери Елеазар. Той протегна ръка към нея, после я дръпна.

— Слава на Господа Бог наш на небето — напевно произнесе водачът.

Горе припяването беше спряло. Азуба наклони глава, сякаш се вслушваше. Елеазар си представи как кръвта попива в пясъка и се просмуква към сърцето на планината. Вече всичко би трябвало да е свършило. Смъртта на онези горе бележеше последния мрачен акт по запечатването на гробницата.

— Елеазар — каза водачът. — Време е.

Елеазар подаде безценния каменен блок, чиято свята тайна бе единствената сила, способна да го накара да продължава напред. Изобщо не усещаше тежестта му. Само натежалото му сърце не му даваше да си поеме дъх.

— Трябва да бъде направено — каза мъжът в робата, този път по-меко.

Елеазар нямаше вяра на гласа си, за да отговори. Тръгна към момичето.

Командирът пусна Азуба във виното. Тя се загърчи в тъмната течност, малките пръсти драскаха по каменните стени на ковчега ѝ. Червената течност преля през ръба и се плисна по пода. Очите ѝ го гледаха умоляващо, докато той поставяше каменния блок върху слабите ѝ гърди — и после натисна. Тежестта на камъка и потръпващата сила на ръцете му притиснаха момичето дълбоко във ваната с вино.

Тя вече не се съпротивляваше, само притискаше куклата към гърдите си. Лежеше притихнала, сякаш вече бе мъртва. Немите ѝ устни

се движеха и образуваха думи, които изчезнаха, когато малкото ѝ лице потъна.

Какви бяха тези изгубени думи?

Елеазар знаеше, че този въпрос ще го преследва във вечността.

— Прости ми — зададено изрече той. — Прости и на нея.

Виното измокри ръкавите на туниката му, опари кожата. Елеазар държа безжизненото ѝ тяло, докато молитвите на водача им не спряха.

Сякаш беше изминала цяла вечност.

Накрая я пусна и се изправи. Азуба остана удавена на дъното, завинаги притисната от тежестта на свещения камък, завинаги негов прокълнат пазител. Елеазар се замоли този акт да пречисти душата ѝ, да е вечно покаяние за покварата в нея.

„Малката ми Азуба...“

Свлече се до саркофага.

— Затворете го — нареди водачът.

Варовиковата плоча бе спусната с въжета и легна върху саркофага. Мъжете намазаха обилно ръбовете на похлупака със смес от пепел и вар, за да залепят камък за камък.

Елеазар долепи длани в стената на затвора ѝ, сякаш докосването може да я утеши. Но тя вече бе отвъд всякаква утеха.

Опря чело в твърдия камък. Това бе единственият начин. Постъпката им служеше за едно по-висше благо. Но тази истина не намаляваше болката му. Нито нейната.

— Хайде — подкани го водачът им. — Каквото трябваше да се стори, е сторено.

Елеазар треперливо пое глътка зловонен въздух. Войниците кашляха и се тътреха към изхода. Елеазар остана сам с нея в тъмната гробница.

— Не можеш да останеш тук — обади се водачът от изхода. — Трябва да поемеш по друг път.

Елеазар се запрепъва към гласа, ослепял от сълзите.

След като си отиде, гробницата щеше да остане скрита, със зазидан коридор. Нито едно живо същество нямаше да помни за нея. Всеки, който се осмелеше да стъпи в нея, беше обречен.

Усети погледа на водача върху себе си.

— Съжаляваш ли за клетвата си? — попита мъжът. В гласа му се долавяше тъга, но в същото време бе твърд и решителен.

Тази твърдост бе причината Христос да го нарече *Петър*, или Камъка. Той бе апостолът, който щеше да е основата на новата Му църква.

Елеазар посрещна каменния му поглед.

— Не. Петре, не съжалявам.

[1] Тук и нататък всички цитати от Библията са според синодалното издание на БПЦ от 1998 г., освен ако изрично не е споменато друго. — Б.пр. ↑

[2] Превод Цветан Стоянов. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

*Погледне към земята, и тя се тресе; допре
се до планините, и те димят.*

Псалтир, 103:32

1.

26 октомври, 10:33 ч.

Цезаря, Израел

Доктор Ерин Грейнджър докосна с най-меката си четка древния череп. След като прахта беше почистена, тя загледа останките с очите на учен, отбелязвайки си миниатюрните шевове по костта и отворената фонтанела. Прецени степента на втвърдяване. Черепът беше на новородено, а от ъгъла на тазовата кост личеше, че е на момче.

„Било е само на няколко дни, когато е умряло.“

Докато продължаваше да почиства детето от пръстта и камъка, тя гледаше на него и като жена. Представяше си легналото странично новородено със сгънати към гърдите колене и мънички ръчички, все още свити в юмручета. Дали родителите му бяха отброили последните удари на сърцето му, дали бяха целували невъобразимо нежната му кожа, докато мъничкото сърчице е спирало да бие?

„Както направих навремето и аз самата с мъничката си сестра.“

Затвори очи, вдигнала четка над останките.

„Престани.“

Отвори очи, махна непослушен рус кичур, освободил се от спретнатата опашка, и отново насочи вниманието си към костите. Щеше да разбере какво се е случило тук преди стотици години. Защото, също като при сестра ѝ, смъртта на това дете е била причинена. Само че това момченце бе станало жертва на насилие, а не на нехайство.

Продължи да работи, отбелязвайки си положението на крайниците. Някой си беше направил труда да нагласи тялото, преди да го погребат, но усилията не можеха да скрият счупените и липсващи кости, загатващи за зверство. Дори две хиляди години не можеха да заличат престъплението.

Остави дървената четка и направи поредната снимка. Времето беше оцветило костите в същия цвят на избеляла сепия като суровата земя, но внимателното почистване беше разкрило формата им.

Въпреки това бяха нужни още часове работа за пълното изчистване на останките.

Премести тежестта си от едното коляно на другото. Беше на трийсет и две и едва ли можеше да бъде наречена стара, но точно в момента се чувстваше именно така. Беше в сондажа само от час, а коленете ѝ вече протестираха. Като дете беше прекарвала в молитви много повече време, коленичила на твърдия пръстен под на църквата. По онова време можеше да стои на колене половин ден, без да се оплаква, ако баща ѝ е наредил така — но след толкова много години в опити да забрави миналото може би сега просто си го припомняше изкривено.

Намръщи се, стана и се протегна, подаде глава от дълбокия до кръста сондаж. Прохладен морски бриз погали сгорещеното ѝ лице и пропъди спомените. Отляво вятърът издуваше платнищата на лагерните палатки и носеше пясък през археологическия обект.

Песъчинките я заслепиха за момент и тя замига, за да ги махне от очите си. Пясъкът беше вездесъщ. Всеки ден косата ѝ се превръщаше от руса в сивкавочервена, като израелската пустиня. Чорапите ѝ стържеха в маратонките като шкурка, под ноктите ѝ се събираше мръсотия, дори в устата си долавяше вкус на пясък.

Въпреки това, когато погледна отвъд жълтата лента, опасваща разкопките, на лицето ѝ се появи бегла усмивка. Беше щастлива, че маратонките ѝ са стъпили върху древната история. Разкопките бяха в центъра на древен хиподром, където са се провеждали надбягвания с колесници. Хиподрумът гледаше към вечното Средиземно море. Водата бе индиговосиня, озарена от слънцето в сюрреалистичен метален оттенък. Дългите редици древни каменни седалки, разделени на сектори, се издигаха като свидетели на делата на един умрял преди две хилядолетия цар, архитект на град Цезарей — прословутия Ирод, чудовищния убиец на младенците.

Откъм пътеката долетя цвилене на кон, идващо не от миналото, а от импровизираната конюшня в другия край на хиподрума. Една местна група се готвеше за специално надбягване. Скоро хиподрумът щеше да възкръсне и да се върне отново към живот, макар и само за няколко дни.

Очакваше това с нетърпение.

Преди надбягванията обаче тя и студентите ѝ имаха още много работа за довършване.

Сложи ръце на кръста си и се загледа в черепа на убитото бебе. Може би по-късно през деня щеше да покрие мъничкия скелет с гипс и да започне тежката процедура по изваждането му от земята. Изгаряше от желание да го прибере колкото се може по-скоро в лабораторията за анализ. Костите можеха да ѝ кажат много повече от онова, което откриваше на терен.

Отпусна се на колене до младенеца. Нещо в бедрената му кост я тормозеше. По дължината ѝ имаше необичайни вдлъбнатини с формата на мида. Наведе се да ги разгледа по-добре и я побиха ледени тръпки, които прогониха за миг жегата.

Следи от зъби ли бяха?

— Професоре? — Тексаският акцент на Нейт Хайсмит наруши тишината и концентрацията ѝ.

Тя подскочи и удари лакът в дървените летви, които пазеха сондажа от неуморния пясък.

— Извинете. — Специализантът ѝ подаде глава отгоре.

Ерин беше заръчала изрично да не я безпокоят тази сутрин, а ето че той вече ѝ досаждаше. За да не му се озъби, тя вдигна очуканата манерка и отпи дълга глътка възтопла вода. Имаше вкус на тенекия.

— Няма нищо — тросна се тя.

Заслони очи със свободната си ръка и примижа към него. Нейт стоеше на ръба на сондажа и силуетът му се очертаваше на фона на ослепителното слънце. Носеше ниско нахлупена сламена шапка, изтъркани джинси и избеляла карирана риза с навити ръкави, които откриваха мускулестите му ръце. Ерин подозираше, че ги е навил специално, за да я впечатли. Естествено, нямаше шансове. През последните няколко дни беше погълната до такава степен от работата си, че единствените мъже, които я запленияваха, бяха мъртви от столетия.

Погледна многозначително към един неугледен участък от пясък и камъни. Дълбочинният радар на екипа беше зарязан и приличаше повече на издраскана от пясък косачка, отколкото на високотехнологичен инструмент, способен да наднича под пръст и скала.

— Защо не си там и не картографираш квадранта?

— Бях там, докторе. — Акцентът му се засили както всеки път, когато беше развълнуван. Едната му вежда също се повдигна.

„Намерил е нещо.“

— Какво има?

— Няма да ми повярвате, ако ви кажа. — Нейт подскочи на пети, готов да се втурне да ѝ показва.

Тя се усмихна, защото той беше прав. Каквото и да беше намерил, тя нямаше да повярва, докато не го види с очите си. Това беше правилото, което набиваше в главите на студентите си: *Нищо не е истинско, докато не го изкопаеш от земята и не го вземеш в ръцете си.*

За да защити находката и от уважение към детските кости, тя внимателно покри скелета с импрегнирана хартия. След като приключи, Нейт ѝ подаде ръка и ѝ помогна да излезе от дълбокия сондаж. Както можеше да се очаква, ръката му се задържа върху нейната секунда повече от необходимото.

Като се опитваше да не се мръщи, Ерин освободи ръката си и изтупа колене. Нейт отстъпи крачка назад и извърна поглед — може би беше усетил, че е прекалил. Ерин не го скастри. Каква полза от подобно нещо? Не беше сляпа за ухажването от страна на мъжете, но рядко ги окуражаваше, а и никога не го правеше на терен. Тук тя носеше мръсотията по същия начин, по който други жени носеха грим, и избягваше всякакви авантюри. Макар да бе средна на ръст, неведнъж ѝ бяха казвали, че се движи така, сякаш е с една стъпка по-висока. Трябваше да го прави в тази професия, особено като млада жена.

У дома беше имала доста връзки, но никоя от тях не издържа дълго. В крайна сметка повечето мъже я намираха за плашеща — отблъскващо за мнозина, но странно привлекателно за други.

Като Нейт.

Той обаче беше добър на терена и имаше голям потенциал като геофизик. Рано или късно щеше да преболедува интереса си към нея и нещата щяха да станат по-прости сами по себе си.

— Покажи ми. — Ерин тръгна към жълто-кафявата палатка с апаратурата. Ако не друго, поне щеше да се махне от палещото слънце.

— Ейми има цялата информация в лаптопа. — Нейт почти подтичваше през обекта. — Ударихме джакпот, професоре. Чиста проба *костен* джакпот.

Ерин се сдържа да не се ухили на ентусиазма му и забърза, за да не изостане от широката му крачка. Възхищаваше се на страстта, с която той се отдаваше на работата, но също като в живота, и археологията не те затрупваше с джакпоти само след половин ден работа. Понякога не го правеше и след десетилетия.

Мушна се в палатката и задържа платнището за Нейт, който свали шапка и влезе след нея. След изгарящото слънце тук бе доста по-прохладно.

Бръмчащ генератор захранваше лаптоп и разнебитен метален вентилатор. Хладната струя духаше право към Ейми, двайсет и три годишна специализантка от Колумбия. Тъмнокосата млада жена прекарваше повече време в палатката, отколкото навън. Капчици вода се бяха кондензирани върху кутията диетична кола на бюрото. Леко пълничка и не във форма, Ейми не беше прекарала достатъчно години под неумолимото слънце, за да се кали за суровите условия на работата на терен, но пък имаше невероятен технически усет. Тя пишеше на клавиатурата с една ръка, а с другата махаше на Ерин да приближи.

— Професор Грейнджър, няма да повярвате.

— Стига сте повтаряли едно и също.

Третият ѝ студент също беше в палатката. Явно *всички* бяха решили да зарежат работа, за да видят находката на Нейт. Хайнрих се беше надвесил над рамото на Ейми. Рядко нещо беше в състояние да разсее невъзмутимия двайсет и четири годишен студент от Свободния университет в Берлин. Щом и той беше изоставил работата си, значи находката беше наистина необичайна.

Кафявите очи на Ейми не се откъсваха от екрана.

— Софтуерът още изчиства образа, но реших, че ще поискате да го видите веднага.

Ерин измъкна затъкнатия в колана си парцал и избърса пясъка и потта от лицето си.

— Ейми, преди да съм забравила, скелетът на детето, който чистя... видях някакви необичайни следи, които искам да снимаш.

Момичето кимна, но Ерин заподозря, че изобщо не я е чула.

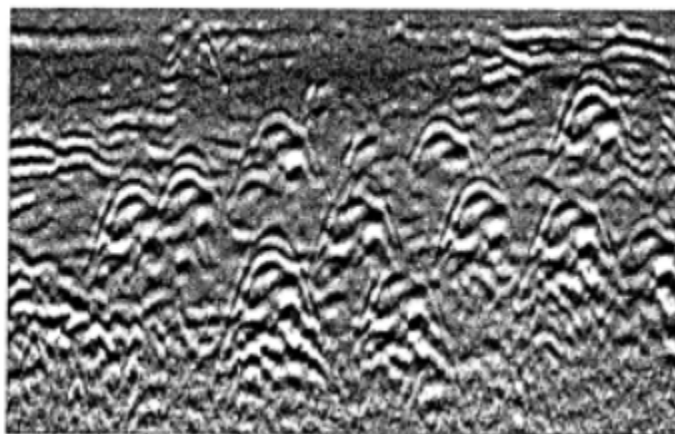
Нейт нервно въртеше шапката си в ръце.

„Какво са открили?“

Ерин заобиколи бюрото и застана до Хайнрих. Ейми се облегна назад в съгваемия метален стол, за да могат останалите да разгледат

по-ясно екрана.

Лаптопът показваше снимки на участъка, сканиран от Нейт тази сутрин. Всяка беше на различен пласт от осми квадрант, сортирани по дълбочина. На снимките се виждаха нещо като правоъгълни сиви кални локви, омацани с черни линии, образуващи параболи, подобно на вълнички. Тези линии показваха твърд материал.

Сърцето на Ерин заблъска в гърлото ѝ. Тя се наведе напред, неспособна да повярва на очите си.

Тази кална локва имаше прекалено много вълни. През десетте си години работа на терен никога не беше виждала подобно нещо. Никой не беше виждал подобно нещо.

„Не може да бъде.“

Проследи с пръст една крива по екрана, без да обръща внимание на свитите устни на Ейми. Тя страшно мразеше някой да маца екрана на лаптопа ѝ, но Ерин трябваше да се увери, че това пред нея е истинско — да го докосне лично.

В гласа ѝ ясно се долавяше напрежение и надежда.

— Нейт, каква площ си сканирал?

В отговора нямаше нито капка колебание.

— Десет квадратни метра.

Тя погледна косо сериозната му физиономия.

— Само десет? Сигурен ли си?

— Вие ме обучихте да работя с радара, не помните ли? — Той наклони глава на една страна. — Много прилежно при това.

Ейми се разсмя.

— И си обработил входните резултати?

— Да, професоре. — Младежът въздъхна. — Напълно обработени са.

Ерин си даде сметка, че наранява егото му, като поставя под съмнение неговите умения, но трябваше да е сигурна. Имаше вяра на апаратурата, но невинаги на хората, които работеха с нея.

— Направих всичко както трябва. — Нейт се наведе напред. — И преди да сте попитали, сигнатурата е абсолютно същата като на скелета, който разкопавате в момента.

Абсолютно същата? Това означаваше, че пластът е на възраст две хиляди години. Ерин погледна отново мъчително интересните изображения. Ако данните бяха верни... Трябваше да провери отново, но ако наистина бяха верни, то всяка параболa маркираше човешки череп.

— Направих грубо преброяване — прекъсна мислите ѝ Нейт. — Над петстотин са. И никой не е с диаметър над десет сантиметра.

Десет сантиметра...

Не просто черепи. А черепи на *бебета*.

Стотици бебета.

Мислено повтори съответния библейски пасаж — Матей, 2:16. „Тогава Ирод, като се видя подигран от мъдреците, твърде много се ядоса и прати, та изби всички младенци във Витлеем и във всичките му предели, от две години и надолу, според времето, което бе точно узнал от мъдреците.“

Избиването на младенците. Според легендата Ирод го наредил, за да е абсолютно сигурен, че е убил детето, за което се е страхувал, че един ден ще заеме мястото му като цар на юдеите. Но въпреки това се провалил. Въпросното бебе се спасило в Египет и пораснало, за да стане мъж, познат като Исус Христос.

Нима екипът ѝ беше открил трагично доказателство за деянието на Ирод?

2.

26 октомври, 13:03 ч.

Масада, Израел

Потта пареше в очите на Томи. Сега едни вежди щяха да му дойдат добре. „Благодаря ти отново, химиотерапийо.“

Отпусна се на поредната канара с цвят на камила. Всички скали по стръмната пътека изглеждаха еднакви и всяка беше твърде гореща, за да седиш на нея. Нагласи якето си под краката, за да осигури допълнителен пласт изолация между панталоните си и нажежения камък. Както обикновено, задържаше групата. Както обикновено, бе твърде слаб, за да върви без почивка.

С мъка се опитваше да си поеме дъх. Горещият въздух беше разреден и сух. Имаше ли изобщо достатъчно кислород в него? Другите катерачи като че ли нямаха проблеми с дишането. Буквално спринтираха нагоре по виещата се пътека, сякаш той беше дядото, а те — четиринайсетгодишни хлапета. Вече не чуваше дори гласовете им.

Каменистата пътека, известна като Змийската, се виеше нагоре по стръмните скали на прочутата планина Масада. Върхът ѝ бе само на няколко метра нагоре, там бяха и развалините на древната еврейска крепост. От мястото си на пътеката Томи се загледа към изпечената жълто-кафява земя на долината на Йордан долу.

Избърса потта от челото си. Отново му се спеше. Искаше да усети прохладните хотелски чаршафи по бузата си и да се наслади на дълга дрямка в стаята с климатик. А след това, ако се чувстваше по-добре, можеше да поиграе на някоя видеоигра.

Сепна се и се върна в настоящето. Моментът не беше за сънища наяве. Но той бе толкова уморен, а пустинята така притихнала. За разлика от хората, животните и буболечките бяха достатъчно умни, за да потърсят укрытие през деня. Поглъщаше го огромна пуста тишина. Дали смъртта щеше да е нещо подобно?

— Добре ли си, скъпи? — попита майка му.

Томи се стресна. Защо не я беше чул да приближава? Отново ли беше заспал?

— Добре съм — изхриптя той.

Тя прехапа устна. Всички знаеха, че не е добре. Томи издърпа ръкава си върху новото петно меланом с цвят на кафе, което обезобразяваше лявата му китка.

— Можем да изчакаме колкото е нужно. — Майка му се отпусна до него. — Не мога да разбера защо са я нарекли Змийската пътека. Не видях нито една змия.

Говореше на брадичката му. Родителите му вече рядко го поглеждаха в очите. Когато го правеха, се разплакваха. Така беше през последните две години, изпълнени с операции, химиотерапия и облъчване — и сега отново, когато състоянието му пак започна да се влошава.

Може би щяха да го погледнат в лицето, когато легне в ковчегата си.

— Твърде горещо е за змии. — Изобщо не хареса колко задъхано прозвучаха думите му.

— Ще станат на змийски наденички. — Тя отпи дълга глътка от бутилката си. — Изпечени на слънце и готови за ядене. Също като нас.

Баща му се появи тичешком.

— Всичко наред ли е?

— Просто си почивам — излъга майка му, за да го прикрие. Намокри носната си кърпа и я подаде на Томи. — Уморих се.

Момчето искаше да я поправи, да каже истината, но беше твърде изтощен. Избърса лице с кърпата.

Баща му заговори. Правеше го винаги, когато бе нервен.

— Вече сме близо. Само още няколко метра и ще видим крепостта. Не коя да е крепост, а Масада. Представете си само.

Томи послушно затвори очи. Представи си плувен басейн. Син, прохладен, миришещ на хлор.

— Десет хиляди римски войници се разполагат навсякъде наоколо в шатри. Чакат на слънцето с мечовете и щитовете си. Отрязали са всички пътища за бягство, опитват се да уморят с глад деветстотинте мъже, жени и деца горе на платото. — От вълнение баща му заговори по-бързо. — Но въстаниците остават твърди до края. Дори след това. Така и не се предават.

Томи нахлупи шапката върху плешивата си глава и присви очи.

— Накрая са се самоубили, татко.

— Не — разпалено възрази баща му. — Евреите са решили да умрат като свободни хора, вместо да се оставят на милостта на римляните. Не са се убили в знак, че се предават. Избрали са собствената си съдба. Подобни избори показват що за човек си.

Томи взе един нагорещен камък и го метна надолу по пътеката. Той отскочи и изчезна зад ръба. Как би постъпил баща му, ако Томи наистина избере съдбата си? Ако се самоубиеше, баща му едва ли щеше да говори толкова гордо за всичко това.

Вгледа се в лицето му. Преди хората често повтаряха, че си приличат — същата гъста черна коса, същата усмивка, готова да се появи и при най-малкия повод. След като химиотерапията открадна косата му, вече никой не говореше за прилика. Томи се запита дали изобщо ще порасне, за да заприлича на него.

— Готови ли сте да продължим? — Баща му намести раницата на рамото си.

Майка му го изглежда зло.

— Можем да почакаме малко.

— Не съм казал, че трябва да тръгваме — смънка баща му. — Просто питах...

— И още как. — Томи стана, за да не позволи на родителите си да се скарат.

Помъкна се напред, без да откъсва очи от пътеката. Една жълто-кафява туристическа обувка пред другата. Скоро щеше да е горе и родителите му щяха да получат своя момент с него при крепостта. Именно затова се беше съгласил на тази екскурзия, на това дълго катерене — защото щеше да им остави нещо за спомен. Дори да не бяха готови да го признаят, те нямаше да имат много други спомени от него. И Томи искаше малкото останали да бъдат хубави.

Броеше крачките си. Точно по този начин минаваш през трудните моменти. Броиш. Казваш „едно“ и знаеш, че предстои „две“, а после и „три“. Стигна до двайсет и осем, когато теренът стана равен.

Беше стигнал върха. Вярно, дробовете му бяха като пламнали хартиени торби, но се радваше, че е успял.

На върха имаше дървена беседка — макар че „беседка“ беше доста претенциозна дума за четири хилави пръта, покрити с други хилави пръти, които хвърляха шарена сянка. Но все пак беше за предпочитане, отколкото да стоиш на слънце.

Оттатък ръба на скалата пустинята се простираше до хоризонта. Беше прекрасна по някакъв свой сух и мрачен начин. Обезцветени дюни се простираха като вълни докдето му стигаше погледът. Пясък се сипеше върху камъни. Хилядолетия вятърна ерозия бяха изiali скалите, песъчинка по песъчинка.

Нямаше хора, нито животни. Дали защитниците са гледали същия пейзаж преди пристигането на римляните?

Убийствена пустош.

Обърна се и огледа платото, където преди две хиляди години се бе случило цялото онова кръвопролитие. То представляваше равен участък, дълъг около пет футболни игрища и може би три широк, с пет-шест порутени каменни постройки.

„Затова ли драпах чак дотук?“

Майка му също не изглеждаше впечатлена. Тя махна кафява къдрица от очите си. Лицето ѝ бе станало розово от слънцето или катеренето.

— Прилича повече на затвор, отколкото на крепост.

— Било е затвор — каза баща му. — Затвор за смъртници. Никой не е излязъл жив от него.

— Никой никога не излиза жив. — Томи съжали за думите си веднага щом се изплъзнаха от устата му, особено когато майка му се извърна и пхна пръст под слънчевите си очила, несъмнено да избърше сълза. Въпреки това част от него се радваше, че тя си бе позволила да почувства нещо истинско, вместо да лъже и да се преструва през цялото време.

Екскурзоводката се материализира край тях и ги спаси от неловкия момент. Беше цялата голи крака, тесни къси панталони в цвят каки и дълга черна коса. Почти не беше задъхана от дългото катерене.

— Радвам се, че се справихте!

Имаше дори секси израелски акцент.

Томи ѝ се усмихна, благодарен, че може да мисли за нещо друго.

— Благодаря.

— Както казах на всички останали преди малко, името Масада идва от думата *мецуда*, означаваща „крепост“. Сами виждате защо. — Направи жест с дългата си загоряла ръка, обгръщайки цялото плато. — Защитната стена е всъщност двойна, една в друга. Между тях са се

намирали основните жилищни помещения за обитателите. Онова пред нас е Западният дворец, най-голямата постройка в Масада.

Томи откъсна поглед от устните ѝ, за да погледне в посоката, в която сочеше. Масивната сграда изобщо не приличаше на дворец. Беше пълна съборетина. Големи участъци от старата каменна стена липсваха, постройката беше опасана със съвременно скеле. Сякаш някой се опитваше да изгради декор за поредната серия за Индиана Джоунс.

— Смятаме, че следващата сграда е била баня — каза екскурзоводката и посочи постройката отляво. — В нея са открити три скелета, чиито черепи били отделени от телата.

Томи наостри уши. „Най-сетне нещо интересно.“

— Обезглавени? — попита той и пристъпи към нея. — Значи са се самоубили, като са отрязали собствените си глави?

Устните на екскурзоводката се извиха в усмивка.

— Всъщност войниците са теглили жребий кой да се нагърби с убиването на другите. Само последният е трябвало да се самоубие.

Томи се намръщи, вторачен в развалините. Значи са убили собствените си деца, когато е станало наистина напечено. Изненадващо го жегна завист. По-добре да умреш бързо от ръцете на някого, който те обича, отколкото ракът да те гризе бавно и безмилостно. Засрамен от мисълта, той погледна родителите си. Майка му се усмихна, докато си вееше с пътеводителя, а баща му го снима.

Не, никога не би могъл да поиска подобно нещо от тях.

Примирен, Томи отново насочи вниманието си към банята.

— Онези скелети... още ли са там? — Пристъпи напред, готов да надникне през металната решетка.

Екскурзоводката му препречи пътя с напращелите си гърди.

— Съжалявам, младежо. Не е позволено да се влиза вътре.

Томи положи огромни усилия да не зяпа гърдите ѝ, но претърпя пълен провал.

— Как си, Томи? — обади се майка му, преди той да успее да помръдне.

Дали беше забелязала, че оглежда екскурзоводката? Изчерви се.

— Нищо ми няма.

— Жаден ли си? Искаш ли малко вода? — Тя му подаде пластмасовата си бутилка.

— Не, мамо.

— Дай да ти сложа малко крем против изгаряне. — Майка му бръкна в чантата си. При други обстоятелства Томи щеше да понесе унижението, но екскурзоводката му се усмихна зашеметяващо и той изведнъж реши, че няма да позволи да го дундуркат като бебе.

— Нищо ми няма, мамо! — изтърси малко по-рязко, отколкото му се искаше.

Майка му трепна. Екскурзоводката се отдалечи.

— Извинявай — каза той на майка си. — Не исках.

— Всичко е наред — рече тя. — Ще бъда ей там с баща ти. Разходи се.

Загледа я как се отдалечава. Чувстваше се ужасно.

Отиде до банята ужасно ядосан на себе си. Облегна се на металната решетка, за да надникне вътре — вратата изскърца и се отвори под тежестта му. Томи едва не падна. Отстъпи бързо назад, но точно докато го правеше, нещо в ъгъла на помещението привлече погледа му.

Леко трептене. Бяло, като смачкан лист хартия.

Любопитството надделя. Озърна се. Никой не гледаше към него. Пък и какво беше наказанието за влизане на забранено място? Какво по-лошо можеше да му се случи? Хубавата екскурзоводка щеше да го измъкне навън, това ли?

Не би имал нищо против.

Пъхна глава вътре, загледан в източника на движението.

Малък бял гълъб куцаше по мозаечния под. Лявото му крило се влачеше по плочките и оставяше някакво загадъчно съобщение в прахта с върховете на перата.

„Горкото създание...“

Трябваше да го извади оттам. Щеше да умре от обезводняване или да бъде изяден от някой хищник. Екскурзоводката сигурно знаеше някакъв приют за птици, където можеха да го отнесат. Майка му беше работила като доброволец на подобно място у дома в Калифорния, преди неговият рак да изяде живота на всички.

Вмъкна се през отворената порта. Отвътре помещението изглеждаше по-малко от работилницата на баща му — четири голи каменни стени и под, покрит с избеляла мозайка с влудяващо мънички плочки. Тя изобразяваше осем прашни червени сърца, подредени в

кръг като цвете, ред тъмносини и бели плочки, приличащи на вълни, рамка от теракота и бели триъгълници, напомнящи му на зъби. Опитва се да си представи как древните майстори са сглобявали всичко това като някакъв пъзел, но самата мисъл го умори.

Прекрачи сенчестия праг, благодарен, че се е скрил от безжалостното слънце. Колко хора бяха умрели тук? Тръпки полазиха по гръбнака му, докато си представяше сцената. Коленичили хора — сигурен беше, че са били на колене. Мъж в мръсна ленена туника стоеше над тях с високо вдигнат меч. Започна с най-младите и когато приключи, в ръцете му почти не беше останала сила. Накрая той също падна на колене и зачака бързата смърт от меча на приятеля си. И после всичко бе свършило. Кръвта им течеше по мъничките плочки, цапаше мазилката и се събираше в локва на пода.

Томи тръсна глава, за да прогони видението, и се огледа.

Нямаше скелети.

Сигурно бяха отнесени в музея или може би са ги погребали някъде.

Гълъбът вдигна глава и спря пътуването си през плочките, за да погледне към Томи — първо с едното око, после с другото, сякаш го измерваше. Очите бяха яркозелени, като малахит. Томи никога досега не бе виждал птица със зелени очи.

Коленичи и зашепна едва чуто.

— Ела, мъник. Няма от какво да се страхуваш.

Птицата отново го изглежда с едното си око — и подскочи към него.

Окуражен, Томи се пресегна и внимателно взе раненото създание. Докато се изправяше с топлото телце в длани, земята под него се раздвижи. Томи с мъка запази равновесие. Дали не беше замаян от дългото катерене? Между краката му се появи тънка черна линия, която плъзна през мозайката като живо същество.

Змия, бе първата му мисъл.

Сърцето му трепна уплашено.

Но тъмната линия се разшири, разкривайки нещо по-лошо. Не змия, а пукнатина. От единия ѝ край се надигна струйка тъмнооранжев дим, сякаш някой бе изхвърлил неугасена цигара.

Птицата внезапно скочи от дланите му, разпери криле и полетя през дима към изхода. Явно не беше наранена чак толкова зле. Димът

лътна към Томи, раздвижен от пляска на крилетe. Миришеше изненадващо сладко, с лек дъх на по-тежки подправки, почти като тамян.

Томи сбърчи чело и се наведе напред. Задържа длан над дима. Той се издигаше между пръстите му и не беше топъл, а студен, сякаш идваше от някакво прохладно място дълбоко в земята.

Наведе се да разгледа по-добре — и тогава мозайката под краката му се напука като стъкло. Томи отскочи назад. В цепнатината се изсипаха плочки. Сини, жълто-кафяви и червени. Пукнатината се разширяваше и поглъщаше мозайката.

Томи тръгна заднешком към вратата. През нацепената мозайка забъква дим, този път червеникавооранжев.

От сърцето на планината се изтръгна стон и цялото помещение се разтърси.

Земетресение.

Томи изскочи от банята и падна тежко по гръб. Пред него постройката рязко се килна, сякаш зашлевена от някакво гневно божество, след което се срути в зейналата бездна.

Ръбовете се разширяваха само на стъпка от него. Томи запълзя назад. Пропастта го гонеше. Той скочи на крака да побегне, но платото подскочи и отново го събори на земята.

Залази на четири крака. Камъни раздираха дланите му. Около него рухваха постройки и колони.

„Господи, моля те, помогни ми!“

Прах и дим скриваха всичко, намиращо се на повече от няколко метра от него. Докато лазеше, видя някакъв мъж да изчезва под рухваща част от стена. Две пиццаци жени пропаднаха, когато земята се разцепи между тях.

— Томи!

Запълзя към гласа на майка си и най-сетне излезе от димната завеса.

— Тук съм! — изхриптя той и се закашля.

Баща му се втурна към него и рязко го изправи на крака. Майка му го сграбчи за лакътя. Помъкнаха го към Змийската пътека, по-далеч от разрушението.

Погледна назад. Пукнатината продължаваше да се разширява, разцепвайки върха. Огромни скали се откъсваха и падаха с грохот към

пустинята. Тъмен пушек се виеше към болезнено синьото небе, сякаш за да отнесе ужасите си при изпепеляващото слънце.

Томи и родителите му се запрепъваха към ръба на скалата.

Изведнъж земетресението престана така внезапно, както беше започнало.

Родителите му замръзнаха, сякаш се бояха, че всяко движение ще предизвика нови трусове. Баща му прегърна и двамата през раменете. По платото се чуваха викове от болка.

— Томи? — Гласът на майка му трепереше. — Кървиш.

— Издрасках си ръцете — каза той. — Нищо особено.

Баща му ги пусна. Бе изгубил шапката си, бузата му беше порязана. Обикновено дълбокият му глас сега звучеше пискливо.

— Как мислите, терористи ли бяха?

— Не чух никакъв гърмеж — каза майка му, като галеше главата на Томи, сякаш бе малко дете.

Като никога той нямаше нищо против.

Черно-червеният пушек се понесе към тях, сякаш искаше да ги събори от скалата.

Баща му разбра намека и посочи към стръмната пътека.

— Да вървим. Това нещо може да е отровно.

— Аз го вдишах — увери ги Томи и се изправи. — Нищо му няма.

Някаква жена изтича от облака, хванала се за гърлото. Бягаше слепешком, клепачите ѝ бяха в мехури и кървяха. Направи само няколко крачки, след което падна по очи и повече не помръдна.

— Бягайте! — извика баща му и бутна Томи пред себе си. — Веднага!

Затичаха се, но не можеха да изпреварят пушека.

Той ги погълна. Майка му се закашля — влажно, раздиращо, неестествено. Томи посегна да я подкрепи. Не знаеше какво да направи.

Родителите му спряха да тичат и паднаха на колене.

Свършено беше.

— Томи... — изхриптя баща му. — Бягай...

Без да се подчини, момчето се отпусна на колене до тях.

„Така и така ще умра. Поне да бъде, както сам реша.

Със семейството си.“

Изведнъж го обзе покой.

— Всичко е наред, татко. — Стисна ръката на майка си, после и на баща си. От очите му потекоха сълзи — а си мислеше, че не са му останали. — Обичам ви. Толкова много ви обичам.

Двамата му родители го погледнаха — право в очите. Въпреки ужасния момент Томи изпита необичайна топлина.

Прегърна ги силно и продължи да ги стиска и когато те се отпуснаха. Не искаше да позволи на гравитацията да му ги отнеме така, както му ги бе отнела смъртта. Когато остана без сили, коленичи до телата им и зачака собствения си последен дъх.

Ала минутите отминаваха, а последният дъх не идваше.

Избърса с ръкав сълзите от лицето си и се изправи с мъка, отказа да погледне телата на родителите си, мехурите по очите им, кръвта по лицата. Ако не гледаше, може би те нямаше да са мъртви наистина. Може би това бе само някакъв сън.

Завъртя се бавно и им обърна гръб. Ужасният пушек се беше разнесъл. Земята беше осеяна с тела. Докъдето му стигаше погледът, всичко бе мъртвешки неподвижно.

Не беше сън.

„Защо само аз съм още жив? Аз трябваше да умра. А не мама и татко.“

Отново погледна телата им. Мъката му бе толкова дълбока, че не можеше да плаче. По-дълбока и от моментите, когато оплакваше самия себе си.

Несправедливо беше. Той бе болният, дефектният. Отдавна знаеше, че крайт му приближава. А родителите му трябваше да запазят спомени за него, завинаги на четиринайсет, запечатан на хиляди снимки. Мъката трябваше да е тяхна.

Падна на колене и изхлипа, вдигна ръце към слънцето с обърнати нагоре длани, едновременно призовавайки и проклинайки Бог.

Но Бог още не беше приключил с него.

Докато ръцете му се протягаха към небето, единият ръкав се плъзна назад и оголи китката му. Бяла и чиста.

Томи свали ръце и зяпна невярващо кожата си.

Меланомата му беше изчезнала.

3.

26 октомври, 14:15 ч.

Цезаря, Израел

Коленичила в сондажа, Ерин огледа пораженията от земетресението и въздъхна отчаяно. Според първоначалните сведения епицентърът бе на километри оттук, но трусът беше разлюлял цялото крайбрежие на Израел, включително и тук.

Пясък се стичаше между разбитите летви, които укрепваха сондажа, и бавно погребваше находката ѝ, сякаш изобщо не е трябвало да бъде разкопавана.

Но това не беше най-лошото в гнева на природата. Пясъкът можеше да се махне отново, но една счупена дъска беше паднала върху черепа на детето — същото дете, която така внимателно се беше опитвала да освободи от прегръдката на земята. Не си позволи да мисли какво е положението под парчето дърво.

„Само се моля да е непокътнато...“

Тримата ѝ студенти се суетяха недалеч от сондажа, почти до ръба му.

Със затаен дъх Ерин хвана счепената дъска, освободи я и я подаде на Нейт, без да се обръща. После вдигна импрегнираната хартия, с която бе покрила скелета.

На мястото на непокътнатия череп сега имаше пръснати фрагменти. Телцето бе лежало необезпокоявано две хиляди години — докато тя не го беше изложила на разрухата.

Гърлото ѝ се стегна.

Седна в изкопа и леко докосна с върховете на пръстите си парчетата натрошена кост, като ги броеше. Бяха твърде много. Наведе глава. Информацията за смъртта на бебето беше изгубена, при това пред самата нея. Трябваше да приключи с разчистването, преди да отиде с Нейт в палатката, за да гледа данните от радара.

— Доктор Грейнджър? — обади се Хайнрих от ръба на сондажа.

Тя бързо се изправи, за да не си помислят, че се моли. Немският студент по археология беше силно религиозен. Не искаше да го кара да

си мисли, че същото се отнася и за нея.

— Да направим гипсова отливка на това, Хайнрих.

Трябваше да защити останалия скелет от вторичните трусове.

За мъничкия череп вече бе твърде късно.

— Веднага. — Хайнрих прокара пръсти през рошавата си руса коса и тръгна към палатката, която бе оцеляла при земетресението. Единствената модерна щета беше диетичната кола на Ейми.

Изящната приятелка на Хайнрих, Юлия, тръгна след него. Тя изобщо не биваше да е на обекта, но беше дошла за уикенда, така че Ерин ѝ позволи да разгледа.

— Ще проверя апаратурата. — Обезпокоеният глас на Ейми напомни на Ерин колко млади всъщност бяха всички те. Дори на тяхната възраст тя не беше така млада. Или е била?

Ерин посочи към хиподрума. Той лежеше в развалини много преди пристигането им.

— Обектът е преживявал и по-лоши неща — каза тя с пресилено приповдигнат тон. — Да се хващаме на работа и да пооправим тук.

— Можем дори да го възстановим. Разполагаме с технологията. Ще стане по-хубав, отколкото е бил. — Нейт затананика мелодията от „Мъж за милиони“.

Ейми му пусна закачлива усмивка и тръгна към палатката.

— Ще ми донесеш ли нова дъска? — обърна се Ерин към младежа.

— Дадено, докторе.

Той се отдалечи, но мелодията остана да звучи в главата ѝ. Ами ако наистина можеха да го възстановят? Не само разкопките, а целия обект.

Погледът ѝ се плъзна по руините. Представи си как е изглеждало това място навремето. Мислено попълни половината, която отдавна се беше превърнала в прах. Представи си ликуващите тълпи, тракането на колесниците, грохотът на копитата. Но след това си спомни какво се е случило преди издигането на хиподрума — избиването на младенците. Представи си паниката, когато войници са изтръгвали невръстните деца от обятията на безпомощните им майки. Майки, принудени да гледат как мечовете прекъсват плача на бебетата им.

Толкова много изгубен живот.

Ако беше права за откритието си, вече започваше да подозира каква е *истинската причина* Ирод да построи хиподрума тъкмо на това място. Дали е изпитвал мрачно задоволство при мисълта, че ровещите копита и пролятата кръв още повече оскверняват гробовете на избитите?

Остро цвилене рязко я върна в настоящето. Изправи се и погледна към конюшните, където един коняр разхождаше плашлив бял жребец. Ерин познаваше конете. Като дете беше прекарала много щастливи часове в конюшната на комплекса и отлично знаеше колко много мразят земетресенията. Големите чувствителни животни полудяваха преди трус и после дълго оставаха неспокойни. Надяваше се конярите да се погрижат добре за тези коне.

Хайнрих и Нейт се върнаха. Нейт носеше здрава дъска, а Хайнрих мъкнеше кутия с гипс, туба с вода и кофа. Втората му специалност беше художествено изкуство и той имаше внимателни ръце — точно каквото ѝ трябваше, за да подреди натрошените парчета.

Нейт ѝ подаде дъската. Лъхна я миризмата на борова гора, така необичайна в тази пустиня. Като внимаваше да стои по-далеч от скелета, Нейт слезе при нея в сондажа. Двамата нарамиха дъската и я поставиха в скобите вместо счупената. Ерин се надяваше, че тази ще издържи.

Нейт отиде да провери оборудването, а Ерин и Хайнрих махнаха пясъка. Дъската беше повредила черепа и лявата ръка. Ерин си спомни малката фонтанела и ъгъла на врата. Сигурна бе, че по тях имаше някакви следи. Вече изгубени завинаги.

Решена да спаси останалото, тя вдигна фотоапарата и първо го насочи към разбития череп. Направи няколко снимки от различни ъгли. След това фотографира счупената лява лъчева кост. Докато обикаляше, ръката ѝ потръпна от съчувствие. Болеше я периодично от четиригодишна.

Свали апарата и без да откъсва поглед от счупения крайник, прокара пръсти по лявата си ръка и се върна в болезненото минало.

Майка ѝ я бута към баща ѝ и я приканва да му покаже настелната рисунка на ангел, която е направила. Гордо, с надежда за награда, тя я протяга към мазолестата му ръка. Той е толкова висок, че едва стига коляното му. Той взема рисунката, но я поглежда съвсем бегло.

После сяда и я слага на скута си. Тя се разтреперва. Макар едва на четири, вече знае, че скутът на баща ѝ е най-опасното място на света.

— С коя ръка рисува ангела? — Гръмовният му глас отеква в ушите ѝ като грохот на потоп.

Все още неспособна да лъже, тя вдига лявата.

— Измамата и проклятието идват отляво — боботи той. — Никога вече да не рисуваш или пишеш с нея. Разбра ли ме?

Ужасена, тя кима.

— Няма да позволя на злото да действа чрез мое дете. — Той я поглежда отново, сякаш очаква нещо.

Тя не знае какво е то.

— Да, сър.

После той вдига коляно и пречупва лявата ѝ ръка като съчка.

Ерин стисна мястото на счупването. Още усещаше онази болка. Натисна достатъчно силно, за да се увери, че костта е заздравяла накриво. Баща ѝ не я беше завел на лекар. Щом молитвата не можеше да изцери рана или да спаси живота на едно бебе, то такава е волята Божия, а те трябва винаги да се подчиняват на волята Му.

Когато избяга от тиранията на баща си, в продължение на цяла година се учеше да пише с лявата ръка вместо с дясната. Гневът и решимостта личаха във всеки щрих на писалката. Нямахше да позволи на баща си да я превръща в онова, което той иска. И досега злото като че ли не я беше обладало, макар ръката да я болеше, когато бе дъждовно.

— Значи Библията не греши. — Гласът на Хайнрих я изтръгна от унеса ѝ. Студентът вдигна шепа пясък от краката на бебето и я изсипа на земята извън сондажа. — Наистина са били избити. И то точно тук.

— Не. — Ерин огледа пръснатите фрагменти, като се опитваше да реши откъде да започне. — Това е свръхинтерпретация. Имаме потенциални данни, че тук е станало клане, но се съмнявам това да е свързано по някакъв начин с раждането на Христос. Историческите факти и религиозните истории често се преплитат. Не забравяй, че като археолози ние винаги трябва да гледаме на Библията като на... — Тя се опита да намери неутрални думи, но се отказа. — Като на духовна интерпретация на събития, записана от хора, решени да преиначат

фактите по такъв начин, че да отговарят на идеологията им. Хора, гонещи религиозни цели.

— Вместо академични ли? — Немският акцент на Хайнрих си пролича по-ясно — сигурен знак, че е смутен.

— Вместо обективни. Крайната ни цел като учени е да намерим конкретни доказателства за минали събития, а не да разчитаме на древни разкази. Трябва да се съмняваме във всичко.

Хайнрих старателно изчетка пясъка от малката бедрена кост.

— Значи не вярвате в Бог? Или в Христос?

Ерин внимателно огледа грубата повърхност на костта. Нямаше нови поражения.

— Вярвам, че Христос е бил човек. Че е вдъхновил милиони. А дали вярвам, че е превърнал водата във вино? За това ще ми трябват доказателства.

Спомни си за първото си причастие, когато вярваше в чудеса и че наистина пие кръвта на Христос. Сякаш оттогава бяха минали векове.

— Но ето че сте тук. — Хайнрих махна с бялата си ръка към обекта. — По следите на библейска история.

— По следите на историческо събитие — поправи го тя. — И съм в *Цезарея*, а не във *Витлеем*, както пише в Библията, защото намерих сведения, които ме насочиха към това място. Тук съм заради фактите. А не заради вярата.

Хайнрих вече беше изчистил долната част на скелета. Двамата работеха по-бързо от обичайното, загрижени, че всеки момент може да последва нов трус.

— Тук ни доведе история, записана върху гърне от първи век — добави тя. — А не Библията.

След месеци прехвърляне на тонове керамика в музея „Рокфелер“ в Йерусалим Ерин беше открила парчета от една погрешно идентифицирана ваза, върху които се загатваше за масов гроб на деца в Цезарея. Това беше достатъчно, за да получи разрешение и пари за разкопки.

— Значи се опитвате да... развенчаете Библията? — Гласът на Хайнрих звучеше разочаровано.

— Опитвам се да разбера какво се е случило тук. Кое то вероятно няма нищо общо с казаното в Библията.

— Значи не вярвате, че Библията е свещено писание? — Хайнрих спря да работи и впери поглед в нея.

— Ако има нещо божествено, то не е в Библията. А във всеки мъж, жена и дете. Не в църква или в думите на някакъв свещеник.

— Но...

— Отивам за четки. — Тя излезе от сондажа, като се мъчеше да потисне гнева си. Не искаше студентът ѝ да я вижда в такова настроение.

Докато вървеше към палатката, чу звук от хеликоптер и се обърна. Заслони очи и се загледа в небето.

Хеликоптерът летеше бързо и ниско — масивна машина в цвят каки, с надпис S-29 на опашката. Какво търсеше тук? Изглежда го кръвнишки. Перките щяха да навейт отново пясък върху скелета.

Хукна обратно да каже на Хайнрих да завие костите.

Преди да отвори уста, един арабски жребец без конник и бял като призрак препусна през полето от конюшните. Тъкмо към сондажа. Ерин се втурна към Хайнрих, макар да знаеше, че няма да успее да изпревари коня.

Хайнрих явно чу тропота на копитата. Изправи се точно когато конят стигна изкопа, с което подплаши още повече препускащото животно. Жребецът се изправи на задни крака и удари челото му с копито. Хайнрих изчезна в сондажа.

Хеликоптерът се спускаше зад нея.

Жребецът се дръпна от шума към изкопа.

Ерин го заобиколи.

— Спокойно, момче. — Говореше тихо и с равен глас. — Никой няма да те нарани.

Голямо кафяво око се завъртя към нея. Гърдите на коня се вдигаха и отпускаха тежко, треперещите му хълбоци бяха плувнали в пот, на устата му беше избила пяна. Трябваше да го успокои и да не му позволи да падне в изкопа, на чието дъно неподвижно лежеше Хайнрих.

Застана между сондажа и коня, като през цялото време говореше. Когато посегна да погали извитата шия, жребецът потръпна, но не побягна. Познатата миризма на кон я обгърна. Ерин пое дълбоко дъх и издиша. Животното стори същото.

С надеждата, че конят ще я последва, Ерин се дръпна настрана, по-далеч от Хайнрих. Трябваше да отведе животното по-надалеч, преди да се е подплашило отново.

Жребецът пристъпи с разтреперани крака.

Нейт се втурна към нея, следван от Ейми и Юлия.

Ерин вдигна ръка, за да ги спре.

— Нейт — напевно рече тя. — Искам всички да останете по местата си, докато дръпна коня от Хайнрих.

Нейт се закова. Другите също.

Конят изпръхтя шумно и гърбът му потръпна.

Ерин пхна пръсти в сивата му грива и го отведе на няколко крачки от сондажа. После кимна на Нейт.

Нечий вик я накара да погледне през рамо. Дребна фигура в роба, несъмнено конярят, тичаше с все сили по пясъка.

Мъжът метна повод на главата на животното, като дърдореше и сочеше към кацналия хеликоптер. Ерин схвана. Животното не обичаше хеликоптери. Същото се отнасяше и за самата нея. Потупа коня по гърба, за да се сбогува с него. Конярят го отведе.

Ейми и Юлия вече бяха слезли в сондажа. Юлия беше поставила длан на челото на Хайнрих. Лицето му бе окървавено. Юлия му промърмори нещо на немски. Той не отговори. Ерин затаи дъх. Студентът поне все още дишаше.

Тя слезе при тях. Коленичи, нежно отмести ръката на Юлия и опипа главата му. Имаше много кръв, но черепът изглеждаше здрав. Ерин свали кърпата на главата си и я притисна върху раната. Далеч не беше стерилна, но разполагаше само с това. Топлата кръв намокри дланта ѝ.

Хайнрих отвори сивите си очи и изстена.

— Взема жертви... Разбити черепа... Обектът...

Ерин му се усмихна сковано. Два разбити черепа под нейно ръководство.

— Как се чувстваш? — попита тя.

Той измърмори нещо на немски с побелелите си устни. Очите му се разфокусираха и се завъртяха навътре. Трябваше да го закара на лекар.

— Доктор Грейнджър? — Гласът със силен израелски акцент прозвуча зад гърба ѝ. — Моля, веднага станете.

Ерин постави треперещата ръка на Юлия върху импровизираната превръзка и се изправи с вдигнати ръце. От опит знаеше, че хората използват подобен тон само когато са въоръжени. Обърна се много бавно. Кръвта на Хайнрих вече засъхваше по дланите ѝ.

Войници. Много войници.

Стояха в полукръг около сондажа, облечени в пустинни маскировъчни униформи, с пистолети на коланите и автомати на рамо. Осем на брой, всички в готовност. Носеха сиви барети, с изключение на мъжа пред тях. Неговата беше масленозелена. Явно беше командирът им. Оръжията не бяха насочени към нея.

Засега.

Тя свали ръце.

— Доктор Ерин Грейнджър. — Беше заявление, а не въпрос. Мъжът изобщо нямаше вид на човек, който задава въпроси.

— Защо сте тук? — Въпреки страха си Ерин говореше с равен глас. — Документите ни са напълно изрядни.

Той я изгледа, очите му бяха като две мазни кафяви топчета.

— Трябва да дойдете с нас, доктор Грейнджър.

Първо трябваше да се погрижи за Хайнрих.

— Заета съм. Студентът ми е наранен и...

— Аз съм лейтенант Перлман. От Аман. Имам заповед да ви взема.

Сякаш за да подчертаят думите му, войниците едва доловимо повдигнаха оръжия.

Аман беше израелското военно разузнаване. Това не вещаеше нищо добро. В гърдите ѝ се надигна гняв. Бяха дошли да я вземат, а машината им беше подплашила коня, който нарани Хайнрих. Ерин запази тона си спокоен, но не можеше да скрие студените нотки.

— Къде да ме вземете?

— Нямам разрешение да разгласявам.

Лейтенантът нямаше вид на човек, който ще отстъпи лесно, но все пак можеше да го използва.

— Хеликоптерът ви подплаши един кон, който нарани мой студент. — Ерин сви юмруци и ги сложи на кръста си. — И то лошо.

Мъжът погледна към Хайнрих и кимна на един от войниците. Онзи извади медицински пакет от раницата си и слезе в изкопа. Медик.

И това беше нещо. Ерин отпусна юмруци и избърса кървавите длани в джинсите си.

— Искам да го откарате в болница — настоя тя. — След това може да поговорим и за други неща.

Лейтенантът погледна към медика. Онзи кимна. Изглеждаше разтревожен.

Това не беше на добре.

— Добре — съгласи се Перлман.

Той даде знак и хората му реагираха незабавно. Двама войници извадиха Хайнрих от сондажа; други двама домъкнаха носилка. Сложиха го на нея и го понесоха към хеликоптера. Юлия ги последва, без да се откъсва от приятеля си.

Ерин пое дълбоко дъх. Хеликоптер до болницата — това бе най-добрият шанс за Хайнрих.

Тя пое протегнатата ръка на лейтенант Перлман и отбеляза колко е силен, докато я издърпваше от изкопа.

Без да каже нито дума, той се обърна и тръгна обратно към хеликоптера. Останалите войници застанаха зад нея, подсказвайки ѝ да го последва. Тя закрачи ядосано след Перлман. Отвлечаха я направо от обекта, под дулото на оръжие.

Не можеше да спечели тази битка, но беше твърдо решена да изкопчи колкото се може повече информация.

— Това свързано ли е по някакъв начин със земетресението? — извика на Перлман.

Лейтенантът се озърна през рамо. Не отговори, но тя видя изражението му. Умът ѝ попълни белите петна. Земетресенията разрушават. Но също така разкриват.

Което повдигаше друг въпрос.

В Израел имаше предостатъчно археолози. Каква беше причината да откъснат именно нея от собствените ѝ разкопки? Никакви древни съкровища не оправдаваха подобна спешност. Никой не взеше археолози във военни хеликоптери.

Нещо определено не беше наред.

— Защо точно мен? — не отстъпваше тя.

Перлман най-сетне я удостои с отговор.

— Мога само да кажа, че ситуацията е деликатна и беше помолено за вашата експертиза.

— От кого?

— Не мога да ви кажа.

— А ако откажа?

Погледът на Перлман се впи в нея.

— Вие сте гост в страната ни. Ако откажете да дойдете с нас, вече няма да бъдете гост. И приятелят ви няма да бъде откаран в болница с нашия хеликоптер.

— Мисля, че посолството ни няма да си затвори очите пред подобна заплаха — блъфира тя.

Устните му се извиха в скептична усмивка.

— Препоръча ви именно човек от американското посолство.

Ерин се помъчи да скрие изненадата си. Доколкото знаеше, на никого в посолството не му пукаше особено за нея. Перлман или лъжеше, или знаеше много повече. Така или иначе, времето за разговори беше отминало. Хайнрих трябваше да постъпи час по-скоро в болница.

Продължи да крачи към хеликоптера. Войниците я бяха наобиколили, сякаш можеше да препусне като подплашения жребец.

Нейт и Ейми бързаха отзад. Нейт изглеждаше войнствено настроен, а Ейми — разтревожена.

Ерин се обърна и тръгна заднешком, като им даваше инструкции.

— Нейт, поемаш ръководството, докато се върна. Знаеш какво трябва да се прави.

— Но, професоре... — заговори Нейт над рамото на един войник.

— Стабилизирай скелета. И нека Ейми да изследва лявата бедрена кост, преди да си я опаковал.

Нейт посочи към хеликоптера.

— Сигурна ли сте, че е безопасно да отидете с тях?

Тя поклати глава.

— Свържи се с посолството веднага щом замина. Провери дали са ме препоръчали те. Ако не са, вдигай тревога.

Войниците продължаваха да вървят все така неотклонно, с безстрастни лица, загледани право напред. Или не говореха английски, или заплахата изобщо не им беше направила впечатление. Което можеше да бъде или много добър, или много лош знак.

— Не отивайте — каза Нейт.

— Не мисля, че имам избор — отвърна тя. — Нито пък Хайнрих. Видя как Нейт преглъща истината и кима.

Лейтенант Перлман я покани от отворената врата на кабината.

— Насам, докторе.

Перките на хеликоптера се завъртяха още по-бързо, докато вървеше приведена под тях.

Качи се в машината и се настани на единственото празно място. Хайнрих лежеше на носилка от другата страна, а Юлия седеше до него. Момичето ѝ се усмихна несигурно и Ерин ѝ отвърна с вдигнат палец. Дали имаха същия жест в Германия?

Докато хеликоптерът се издигаше, Ерин се обърна към войника до нея и се дръпна изненадано. Не беше войник. А свещеник. В черни панталони под дълго до глезените расо с качулка, с черни кожени ръкавици, тъмни очила и познатата бяла якичка на римокатолическата църква.

Ерин се сви. Свещеникът също се дръпна от нея и посегна да нагласи качулката си.

През годините беше имала предостатъчно сблъсъци с католически свещеници във връзка с археологическата си работа. Но присъствието на духовно лице поне донякъде потвърждаваше надеждата ѝ, че наистина са я извикали на някакъв археологически обект, най-вероятно религиозен, християнски. Лошата страна бе, че свещеникът вероятно щеше да прибере артефактите, преди да успее да ги види. В такъв случай щеше да се окаже, че са я отвлекли от обекта ѝ и че кръвта се беше проляла напразно.

„Тази няма да я бъде.“

14:57 ч.

Жената до него миришеше на лавандула, конска пот и кръв. Миризми, които бяха толкова не на място в тази съвременна епоха, колкото и самият отец Рун Корза.

Тя протегна ръка. Не беше докосвал съзнателно жена от много време. Въпреки че по дланта ѝ имаше засъхнала кръв, той нямаше избор и я пое, благодарен, че носи ръкавици. Събра кураж и се

здрависа. Топлата ѝ ръка създаваше впечатление за сила и способност, но трепереше в неговата. Значи я плашеше.

Добре.

Пусна ръката ѝ и се дръпна, мъчейки се да увеличи разстоянието помежду им. Нямахше желание да я докосва отново. Всъщност му се искаше тя да слезе от хеликоптера и да се върне към безопасното си изучаване на миналото.

За нейно добро, както и за неговото собствено.

Преди да го повикат, той се намираше в дълбока медитация в уединение, готов да се откаже от широкия свят и да го смени с прелестта и изолацията на манастира, които му се полагаха по право. Но кардинал Бернар не му беше позволил да остане там. Беше измъкнал Рун от килията му и го бе пратил да пътува по света, за да се срещне с археолог и да търси артефакт. Беше очаквал археологът да е мъж, но Бернар беше избрал жена, при това красива.

Рун подозираше какво означава това.

Стисна сребърния кръст на гърдите си. Усети топлината на метала през ръкавицата.

Над главата му перките думкаха като огромно механично сърце, разтуптяно толкова силно, сякаш всеки момент ще се пръсне.

Погледът му се спря върху другата жена. Беше германка, ако можеше да се съди по думите, които шепнеше на мъжа на носилката. Бялата ѝ памучна рокля беше изцапана с кръв. Стискаше ръката на ранения и нито за миг не откъсваше поглед от лицето му. Желязната миризма на кръвта изпълваше цялата кабина.

Рун затвори очи, опипа молитвената броеница на колана си и мислено започна „Отче наш“. Вибрациите го разтърсваха през молитвата.

Хиляди пъти предпочиташе да пътува на муле с естествено биещо сърце.

Перките обаче заглушаваха по-опасни звуци — тупването на тежките капки кръв от сцепения скалп върху пода, бързото дишане на жената до него и далечното цвилене на уплашен жребец.

Когато машината се наклони, вонята на авиационно гориво изпълни кабината. Чуждата миризма ужили ноздрите му, но той предпочете нея пред миризмата на кръв. Даваше му сила да погледне

към ранения мъж и към кръвта, която течеше на вадички по металния под и капеше към суровия каменен ландшафт долу.

С напредването на есента слънцето залязваше рано и до края на деня оставаха по-малко от два часа. Едва ли можеше да си позволи забавяне, за да помогнат на ранения. Много повече грижи тегнеха на раменете му.

Започна да изучава с периферното си зрение жената до него. Беше облечена в изтъркани джинси и прашна бяла риза. Интелигентните ѝ кафяви очи огледаха веднъж кабината и като че ли прецениха всеки присъстващ. Погледът ѝ се плъзна покрай него, сякаш той не съществуваше. Дали се страхуваше от него като мъж, като свещеник, или като нещо друго?

Сложи ръце на коленете си и се отдаде на медитация. Трябваше да прогони мислите за нея. Нуждаеше се от цялата си свята сила за предстоящата задача. Може би след като тя бъде изпълнена, щеше да се върне в светилището, в манастира, и да си почине необезпокояван.

Внезапно жената го закачи с лакът. Той се напегна, но не подскочи. Медитацията го беше уравнивила. Тя се наведе напред да погледне колегата си, фините ѝ вежди се бяха свъсили от тревога. Мъжът нямаше да се възстанови, но Рун не можеше да ѝ го каже. А и тя нямаше да му повярва. Какво ли разбираше някакъв си прост свещеник от рани и кръв?

Всъщност много повече, отколкото би могла да си представи.

15:03 ч.

Мобилният телефон на Ерин завибрира в джоба ѝ. Тя го извади и го остави до крака си, за да го скрие от лейтенант Перлман. Съмняваше се, че би му харесало, ако я види да използва устройството в хеликоптера.

Беше съобщение от Ейми.

ЗДР., ПРОФ. УДОБНО ЛИ Е?

Ерин натрака:

ДАВАЙ.

Отговорът на Ейми дойде толкова бързо, че явно беше писала, докато Ерин ѝ отговаряше.

ОГЛЕДАХ БЕДРОТО НА СКЕЛЕТА.

И?

СЛЕДИ ОТ ГРИЗАНЕ.

Това потвърждаваше предишната преценка на Ерин. Беше забелязала нещо като следи от зъби върху костта. Опита се да пише, докато хеликоптерът се друсаше неприятно.

НИЩО НЕОБИЧАЙНО... ИМА МНОГО ПУСТИННИ ХИЩНИЦИ.

Този път отговорът на Ейми закъсня, тъй като беше по-дълъг:

СЛЕДИТЕ ОТГОВАРЯТ НА ОНЕЗИ ОТ РАЗКОПКИТЕ В НОВА ГВИНЕЯ. СЪЩОТО РАЗПОЛОЖЕНИЕ НА ЗЪБИТЕ. СЪЩИЯТ НАЧИН НА ГРИЗАНЕ.

Сърцето на Ерин се разтуптя по-бързо. Знаеше за последните разкопки на Ейми — ловците на глави от Нова Гвинея. Това можеше да означава само едно...

„Канибализъм? Тук?“

Ако беше вярно, историята зад масовия гроб на деца можеше да се окаже по-лоша и от разказа за клането на Ирод. Но все пак изглеждаше малко вероятно. Скелетът на новороденото беше сравнително голям, без очевидни признаци на недохранване, намекващи за глад, който би могъл да доведе до подобно отвратително деяние.

ДОКАЗАТЕЛСТВА? — написа тя.

4 РЕЗЦИ. НЕПРЕКЪСНАТА ДЪГА. КОСТИТЕ НА БЕБЕТО СА ГРИЗАНИ ОТ ХОРА.

Ерин вдигна палец, за момент прекалено шокирана, за да напише отговор... и подскочи стреснато, когато Перлман внезапно грабна телефона от ръката ѝ. Лейтенантът изключи устройството.

— Никакви контакти с външни лица — извика той.

Ерин преглътна гнева си и покорно скръсти ръце на гърдите си. Нямахме смисъл да си развалят още повече отношенията.

Засега.

Лейтенантът прибра телефона в джоба на ризата си. Апаратът вече ѝ липсваше.

Изпита облекчение, когато хеликоптерът кацна на площадката на медицинския център „Хилел Яфе“. Перлман беше удържал думата си. Облечени в бяло болнични служители спринтираха към тях. Беше чувала, че имат добро травматологично отделение и бе благодарна на

бързата реакция. Посегна да разкопчае колана си, но Перлман хвана ръката ѝ.

— Няма време — предупреди я той.

Хората му вече бяха слезли и сваляха носилката. Юлия стоеше до нея на земята, като продължаваше да държи ръката на Хайнрих. Тя вдигна свободната си ръка да помахна на Ерин. Гърдите на Хайнрих се повдигаха и спускаха, докато го откарваха. Все още дишаше. Ерин се надяваше, че ще диша и следващия път, когато го види.

Веднага щом войниците се качиха в кабината, хеликоптерът рязко се вдигна от земята.

Ерин откъсна поглед от болницата и се загледа в пустинята отвъд Цезарея, а мислите ѝ се насочиха от безпокойството за Хайнрих към друга измъчваща я тревога.

„Къде ме водят?“

4.

26 октомври, 15:12 ч.

Тел Авив, Израел

Батори Дарабонт беше нащрек, скрита в сенките на площадката на втория етаж на хотела. Взираше се в покрития с плочки фонтан, доминиращ в лобито. Водата падаше от стената в полукръглия басейн от чудовищно зелен мрамор. Прецени, че водата е дълбока между шейсет и деветдесет сантиметра. Погали украсения месингов парапет, докато изчисляваше скока.

„Седем метра и половина. Може би може да се оцелее. И определено е интригуващо.“

Мъжът до нея продължаваше да дрънка. С непокорната си къдрава тъмна коса, огромни кафяви очи и прав нос сякаш току-що беше слязъл от някаква фреска, изобразяваща Александър Велики. Разбира се, той знаеше, че е красив и богат, някакъв далечен принц от далечна страна — и поради това беше свикнал нещата да стават по неговия начин.

Това я отегчаваше.

Той се мъчеше с приказките си да я освободи от дизайнерската ѝ копринена рокля и да я замъкне в леглото си. Тя не можеше да каже, че има нещо против, но се интересуваеше повече от самото действие, отколкото от увертюрите.

Батори отметна с вяло движение червената си коса, която се спускаше до кръста. Забеляза как погледът му се задържа върху черната длан на гърлото ѝ. Необичайна татуировка, при това много опасна, отколкото изглеждаше.

— Какво ще кажеш за един облог, Фарид?

Кафявите му очи отново се взряха в нейните сребристи ириса. Наистина имаше най-изумителните дълги черни мигли.

— Облог?

— Да видим кой може да скочи в онзи фонтан. — Тя посочи с дългия си пръст надолу към атриума. — Победителят взема всичко.

— А залогът? — Той я озари със съвършена усмивка. Май харесваше игрите.

Тя също ги харесваше и протегна тънката си китка.

— Ако спечелиш, ще ти дам гривната си.

Диамантената гривна струваше петдесет хиляди долара, но тя нямаше намерение да я губи. Никога не губеше.

Той се разсмя.

— Не ми трябва гривна.

— Ще ти я дам в твоята стая.

Фарид погледна през парапета и се умълча. Харесваше го повече, когато мълчи.

— Ако аз спечеля... — Тя пристъпи толкова близо до него, че копринената ѝ рокля погали топлия му крак. — Ще получа часовника ти. И ще ми го дадеш в моята стая.

Ролекс, подозираше, че струва горе-долу колкото гривната ѝ. И на нея не ѝ трябваше часовник. Скокът обаче щеше да спести флиртуването и можеше да доведе до по-вдъхновен и страстен секс от онзи, на който вероятно беше способен Фарид.

— А как мога да изгубя? — попита той.

Тя го дари с дълга упойваща целувка. Той отвърна подobaващо. Тя пхна телефона си в джоба му и пръстите ѝ докоснаха металния нож, който намери там. Фарид не беше толкова беззащитен, колкото изглеждаше. Батори си спомни думите на майка си.

„Дори бялата лилия хвърля черна сянка.“

Когато се отдръпна, Фарид плъзна длани по покрития ѝ с коприна гръб.

— Какво ще кажеш да пропуснем скока?

Тя се разсмя.

— Надявай се.

Сграбчи студения парапет с две ръце и се преметна през него.

Полетя в стил водна лястовица, с разперени ръце и извит гръб. Роклята пърхаше около бедрата ѝ. За момент си помисли, че е преценила неправилно дълбочината и скокът ще я убие, и изпита по-скоро облекчение, отколкото страх. Приводни се по корем, разпределяйки тежестта си по цялото тяло.

Жестокият удар я остави без дъх.

За секунда остана по лице в прохладната синя вода. Гърдите и коремът ѝ пареха, буйната ѝ кръв най-сетне бе намерила покой. После се обърна, подаде вече прозрачния си корсаж над водата, отметна с рязко движение косата си назад и се разсмя звънко.

Когато се изправи, цялото лоби ѝ зяпаше. Чуха се отделни аплодисменти, сякаш беше изпълнила номер от програма.

Далеч горе Фарид ѝ зяпаше с увиснала челюст.

Тя излезе от фонтана. Водата се стичаше по тялото ѝ върху скъпия вълнен килим. Поклони се на Фарид, който отвърна на жеста ѝ с леко кимане, последвано от драматично разкопчаване на часовника и повдигната вежда — признание, че е спечелила облога.

Минути по-късно бяха пред вратата на стаята ѝ. Тя леко трепереше в мократа рокля — в коридора беше прохладно благодарение на климатиците. Дланта на Фарид, мека като коприна и гореща като въглен, се плъзна нагоре по гърба ѝ под тънката тъкан, събуждайки съвсем други тръпки. Тя въздъхна и го погледна мрачно. Жадуваше за топлината на плътта му повече от всяка близост, която можеше да ѝ предложи.

Извади електронния си ключ. Спечеленият часовник обгръщаше китката ѝ.

Докато отключваше вратата и отваряше, телефонът ѝ избръмча, но звукът дойде от панталона на Фарид. Тя се обърна, пъкна ръка в джоба му и го извади.

— Как се е озовал тук? — изненадано попита той.

— Сложих го, докато те целувах. — Батори му се усмихна. — За да не се намокри. Знаех, че няма да скочиш.

На свършеното му чело се появи бръчка на наранена гордост.

Застанала на прага, тя погледна екрана. Беше получила съобщение — при това важно, ако се съдеше по името на подателя. Цялата истина. Дори най-горещото докосване не би могло да я стопли.

Нямаше време за игри.

— Кой е Аргентум? — поинтересува се Фарид, който надничаше над рамото ѝ.

„О, Фарид... една жена обича да пази тайните си.“

Именно затова пътуваше под толкова много фалшиви имена — като онова, с което се бе регистрирала в хотела.

— Май трябва да се погрижа за една неотложна работа — рече, прекрачи прага и се обърна. — Налага се да ти кажа довиждане.

На лицето му се изписа мрачно разочарование, последвано от гневна искра.

Той рязко я бутна навътре в стаята, като я следваше плътно. Сграбчи я грубо и я запрати към стената, затваряйки вратата с ритник.

— Аз ще кажа кога приключваме — дрезгаво заяви.

Тя повдигна вежда. Значи все пак у Фарид имаше скрито пламъче.

Усмихна му се, метна телефона на леглото, придърпа го още по-близо до себе си и устните им почти се докоснаха. Завъртя го, така че сега той беше с гръб към стената. Посегна към панталона му, при което мрачната му усмивка стана още по-широка. Той обаче не позна какво търсеше тя.

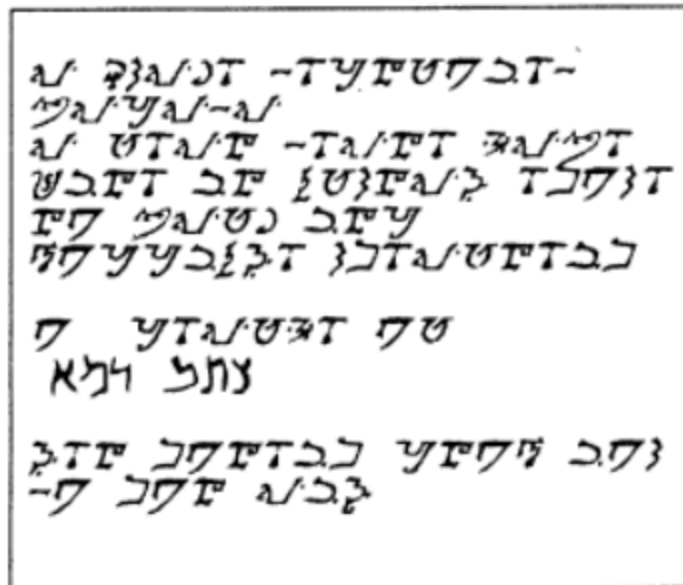
Извади скрития нож, отвори го с една ръка и с бързо движение го заби в окото му, натискайки нагоре и навътре. Продължаваше да държи тялото му притиснато към стената, усещаше топлината му през тънката си дреха, знаеше, че тя бързо ще изчезне заедно с живота му. Наслаждаваше се на отслабващата топлина, притискаше го плътно до себе си, докато тялото му се тресеше от предсмъртни гърчове.

Когато те престанаха, тя най-сетне го пусна.

Тялото му се свлече безжизнено на пода.

Остави го там, отиде до леглото и седна, кръстосвайки дългите си крака. Взе телефона и отвори изпратеното ѝ изображение.

На екрана се появи снимка на лист хартия, покрит със странна писменост. Почеркът беше от друга епоха, по-пригоден за изписване с костен писец върху пергамент. Повече шифър, отколкото език, текстът беше написан на архаична форма на иврит.

По време на обучението си беше изучавала древни езици в Оксфорд и сега четеше старогръцки, латински и иврит със същата лекота, с каквата и родния си унгарски. Дешифрира внимателно съобщението, после се увери, че не е допуснала грешки. Задиша плитко и бързо, докато работеше.

Земетресение разруши Масада.

С него дойде голяма смърт, достатъчно разрушителна, за да направи разкопаването ѝ възможно.

Пръстите ѝ докоснаха бялото гърло и черния знак на кожата. Мислеше си за нощта, когато бе получила знака и стана завинаги белязана. Кръвта ѝ още гореше. Продължи да чете.

Върви. Намери.

אניח את

Изпратен е Рицар да я вземе.

Нищо да не те спира.

Не можеш да се провалиш.

Впери поглед във фразата на арамейски от времето на Ирод. Белиал чакаше отдавна това съобщение.

Устните ѝ оформиха невъзможните думи. Не смееше да ги изрече на глас.

קנין שלל

Книгата на кръвта.

По тялото ѝ пробягаха тръпки на непознат страх.

Онзи, на когото служеше, отдавна подозираше, че безценната книга може да е скрита в планинската твърдина на евреите. Или на други места. Това бе една от причините да бъде пратена тук, дълбоко в Светите земи. На няколко часа път от десетки древни забележителности.

Но дали беше прав? Дали Книгата на кръвта наистина се намираше в Масада? След като тя и екипът ѝ се разкриеха, нямаше да могат да изчезнат отново. Дали това бе достатъчен знак, за да оправдае подобен риск?

Знаеше отговора само на последния въпрос.

Да.

Ако книгата наистина се откриеше, тя можеше да предложи уникална възможност — да се сложи край на света и да бъде създаден нов в Негово име. Макар да бе обучавана от ранна възраст, тя никога не бе очаквала наистина пристигането на този ден.

Трябваше да се подготви.

Избра втория номер от списъка за бързо набиране и си представи едрият мускулест мъж, който щеше да отговори още на първото позвъняване.

Нейният заместник, Тарек.

— Какво е желанието ти? — В дълбокия му глас се долавяха следи от тунизийски акцент, макар да не бе разговарял от цяла вечност със сънародници.

— Събуди останалите — нареди тя. — Ловът най-сетне започва.

5.

26 октомври, 15:38 ч.

Въздушно пространство на Израел

Ерин жадуваше да е на земята, далеч от жегата, шума и прахта, а също и от свещеника. Беше ѝ ужасно горещо, а той само засилваше усещането с дългото си расо и качулката. Опита се да си спомни кога католическите свещеници са престанали да носят качулки. Преди да се роди. Заради качулката и слънчевите очила виждаше единствено брадичката му — четвъртита, с трапчинка в средата.

Брадичка на филмова звезда, но въпреки това мъжът я караше да се чувства неспокойна. Доколкото можеше да прецени, не беше помръднал през последния половин час. Хеликоптерът се спусна рязко надолу и стомахът ѝ сякаш подскочи. Ерин преглътна. Съжали, че не се беше сетила да си вземе вода. Войниците като че ли нямаха, но пък и май не им пукаше. Свещеникът също не носеше.

Монотонният пустинен пейзаж се носеше под тях. Откакто беше излятил от болницата, хеликоптерът летеше на североизток, към Галилейско море. Всяка минута във въздуха променяше възможната им дестинация, но Ерин отдавна беше престанала да се опитва да познае къде ще кацнат.

Наближаваха позната планина с плосък връх, която се издигаше стръмно над пустинята. Ерин различи белия пръст на рампата, която римляните били принудени да построят, за да пробият стените на крепостта.

Масада.

Крепостта изобщо не фигурираше в списъка с възможни обекти. Още през шейсетте тук бяха проведени мащабни разкопки. От десетилетия от обекта не беше излизало нищо ново. Туристи се тълпяха непрекъснато на това място.

Може би земетресението беше разкрило нещо наблизо. Римски лагер? Или останките на деветстотинте? Досега бяха намерени само трийсетина скелета. И бяха погребани отново с военни почести през 1969 г.

Проточи шия, за да вижда по-добре. Еднообразният пясък се простираше във всички посоки. Около подножието нямаше никакъв признак за активност, но Ерин забеляза голям хеликоптер на платото. Явно и те отиваха натам. Поизправи се в седалката си, изгаряща от нетърпение да разбере какво изисква така спешно присъствието ѝ тук.

Свещеникът се раздвижи почти недоловимо — съвсем леко обръщане на красивата брадичка. Значи още беше жив. Ерин беше забравила да го вземе предвид, когато се опитваше да познае накъде отиват. Макар да бе предимно еврейска забележителност, в Масада имаше и развалини на византийска църква, датиращи някъде от около 500 г. Възможно бе земетресението да е разкрило някакви християнски реликви. Но ако израелците смятаха да ги предадат на свещеника, защо трябваше да водят и нея тук? Нещо не се връзваше.

Хеликоптерът се спусна към върха и през отворената врата влетя пясък. Ерин примижа срещу горещите пясъчинки и покри с длани очите си. Трябваше да си вземе защитни очила. И вода. И нещо за ядене. И резервен телефон.

Искаше ѝ се Перлман да не ѝ беше вземал телефона. Студентите ѝ със сигурност вече я бяха търсили, за да я уведомят за състоянието на Хайнрих. Иначе... е, не искаше да мисли за другата възможност. Той бе на обекта като неин специализант. Каквото и да се случеше с него, отговорността бе нейна.

Ерин поднесе кутре и палец към ухото си, образувайки с жест телефон.

Перлман извади апарата от джоба си.

— Дръжте го изключен — надвика той рева на перките.

— Тъй вярно, сър. — При тези децибели едва ли щеше да чуе саркастичния ѝ отговор.

Лейтенантът ѝ подаде телефона и тя го пхна в задния си джоб. Смяташе да го включи и да провери съобщенията си веднага щом ѝ обърне гръб.

Върхът се появи пред тях.

Ерин подаде глава навън и зяпна надолу зашеметена. Отне ѝ изпълнен с грохот момент, за да разбере какво вижда.

Масада беше... *изчезнала*.

Стените, сградите, цистерните се бяха превърнали в купчини камъни. Дебелата стена, която бе опасвала крепостта в продължение на

хиляди години, бе напълно разрушена. На мястото на гълъбарника и синагогата нямаше нищо. Планината беше буквално сцепена на две. Ерин никога не беше виждала подобни поражения така отблизо.

Пилотът намали оборотите и двигателите завиха по-тихо, докато плъзгачите докосваха земята и хеликоптерът най-сетне кацна.

Тя напрегна очи, за да види през облака прах около машината. Покрай ръба на платото бяха подредени черни правоъгълници. С твърде правилни форми, за да са естествени. Двама души оставиха нов до останалите.

Чували за трупове. При това пълни.

Масада беше един от най-популярните туристически обекти в Израел. Вероятно крепостта е била пълна с туристи по време на земетресението. Колко още живот беше взела прокълнатата планина? Стомахът ѝ отново се преобърна, но този път не заради хеликоптера.

Хладна ръка докосна рамото ѝ и тя подскочи. Свещеникът. Той явно също беше забелязал мъртвите. Може би беше грешила през цялото време. Може би той бе тук, за да отслужи последния обред или да се погрижи за мъртвите от името на църквата.

Призля ѝ при мисълта колко развълнувана бе само преди минути. Това не беше археологически обект. А останки след бедствие. Искаше ѝ се да си е обратно в Цезарея.

Лейтенант Перлман скочи навън и излая заповеди на иврит. Хората му се изсипаха от двете страни на хеликоптера и поеха към чувалите. Явно бяха извикани да приберат телата. Нищо чудно, че офицерът беше мълчал така. Ерин изобщо не му завиждаше за поставената задача.

Свещеникът се обърна и ѝ предложи помощ, като протегна ръка в старомодния, почти дворцов стил. Жестът му определено нямаше нищо общо с начина, по който лейтенант Перлман я беше измъкнал от сондажа преди началото на това пътуване.

Ерин с благодарност прие протегнатата ръка. Той я пусна в мига, в който маратонките ѝ докоснаха варовика.

Вятърът свали качулката му и разкри бледо лице с високи скули и гъста черна коса. Красив мъж, особено за свещеник.

— *Tot ago attero...* — промълви той, докато нахлупваше качулката, за да скрие отново лицето си. Ерин си преведе латинските думи. „Толкова много изгубени.“

Свещеникът сведе глава, след което закри енергично, сякаш най-сетне беше разбрал защо е тук.

Тя заслони очи и погледна към слънцето, което вече се спускаше към хоризонта. Щеше да залезе след около час. Ако дотогава не махнеха телата, щяха да дойдат чакали. Ерин потръпна въпреки жегата.

Застави се да погледне към разрушения обект, отатък чувалите, към фигурите, които вадеха трупове от руините. Фигури, облечени в светлосини костюми за биологична защита.

„Защитни костюми при земетресение?“

Преди да успее да попита каква е причината за подобни предпазни мерки, от групата се отдели висок войник. Не носеше защитен костюм. Това бе успокояващо.

Мъжът се насочи право към нея. Дори и да нямаше нашивка с флага на рамото на якето му в цвят каки, Ерин щеше да познае, че е американец. Всичко в него говореше за ябълков пай — от сламенорусата му коса, подстригана късо според армейския правилник, до четвъртитото му лице и широките рамене. Ясните сини очи се възряха в нея и я прецениха за една уморена въздишка. Ерин го хареса. Изглеждаше компетентен и незасегнат от трагедията, с която се занимаваше. Но какво правеше американски военен на планина в Израел?

— Доктор Ерин Грейнджър?

Е, значи я е очаквал. Трябваше ли да почувства облекчение, или да се разтревожи още повече?

— Да, аз съм доктор Грейнджър.

Войникът погледна над рамото ѝ към свещеника, който се отдалечаваше сред развалините. Едната му вежда се повдигна.

— Не знаех, че ще дойде и свещеник — каза той на лейтенант Перлман.

Израелецът махна на двама от хората си и посочи свещеника, след което отговори:

— От Ватикана поискаха да вземем и отец Корза. По време на земетресението тук е имало група туристи католици. Сред тях бил и племенник на някакъв кардинал.

Това обяснява присъствието на свещеника, помисли си Ерин. Една трагична мистерия беше решена. Войникът като че ли се съгласи

с преценката ѝ и отново се обърна към нея.

— Благодаря, че дойдохте, доктор Грейнджър. Трябва да побързаме.

Той обърна гръб на хеликоптера и закрачи право към най-големите разрушения.

Ерин трябваше да подтичва, за да не изостава от широката му крачка. Опитваше се да съсредоточи вниманието си върху него и върху това къде стъпва, а не върху чувалите. Едва сутринта тези хора са били толкова живи, колкото и самата тя. Заговори, за да пропъди тези мисли.

— Измъкнаха ме от разкопките ми без никакви обяснения. Какво става тук?

— Звучи ми познато. — Устните му се извиха в уморена усмивка. — Вчера бях в Афганистан, а преди няколко часа — в Йерусалим. — Той спря, избърса длан в пясъчножълтата си тениска и протегна ръка. — Да започнем отначало. Сержант Джордан Стоун, Девети рейнджърски батальон. Бяхме повикани от израелците да им помогнем.

Ръкостискането му бе топло и твърдо, без да е агресивно. Ерин моментално забеляза бялата ивица на левия безименен пръст, където би трябвало да има венчална халка. Бързо пусна ръката му, смутена, че се е вторачила в тази подробност.

— Доктор Ерин Грейнджър — повтори тя.

Той отново закрачи.

— Не искам да съм груб, докторе, но ако искате да остане археология за проучване, трябва да побързаме. Все още има вторични трусове.

Тя се мъчеше да не изостава.

— Защо са защитните костюми? Да не е имало някаква химическа или биологична атака?

— Не точно.

Преди Ерин да успее да попита какво означава това, сержантът спря до купчина варовик, която препречваше изгледа напред. Обърна се с лице към нея.

— Докторе, искам да съберете сили.

16:03 ч.

Джордан се съмняваше, че Грейнджър е виждала някога подобно нещо. Пътеката водеше през лабиринт от развалини и смазани тела — някои покрити, други взиращи се сякаш към безмилостното слънце, възрастни и деца. Нямахме как да я защитим от гледката, освен ако не ѝ сложеше конски капаци. Щеше да ѝ се наложи да мине през ужаса, за да стигне до временния базов лагер, разположен на ръба на пропастта, зейнала след земетресението.

Заобиколи тяло, покрито със синя мушама. Не си позволяваше да се разсейва от мъртвите; беше видял достатъчно трупове в Афганистан. Може би довечера, когато останеше сам, щеше да прекаля с уискито, за да не мисли твърде много. Дотогава трябваше да запази контрол както върху екипа си, така и върху чувствата си.

Археоложката донякъде го изненада. Не защото беше жена. Джордан нямаше проблем да работи с жени. Някои бяха компетентни, други не; също като мъжете. Но защо изобщо бяха изпратили археолог?

Избърса с опакото на китката потта от челото си. Вече се свечеряваше, но температурата още бе над трийсет градуса. Пое дълбоко дъх и усети горещия въздух на пустинята, примесен с медния привкус на кръв. Тогава забеляза, че доктор Грейнджър вече не е зад него.

Изчака я да се съвземе, видя съчувствието и състраданието в очите ѝ, докато гледаше развалините и телата, докато оплакваше смъртта на хората. Нямахме скоро да забрави този ден.

Върна се при нея.

— Добре ли сте?

— Стига да се движа. Спра ли твърде дълго, ще трябва да ме носите нататък. — Усмихна му се насила. Личеше, че полага огромно усилие да се вземе в ръце.

Той отново закричи, този път по-бавно, като се мъчеше да избере път, по-далеч от пръснатите тела.

— Повечето жертви са умрели моментално. Много е вероятно да не са почувствали нищо.

Това беше чиста лъжа. И на нея ѝ бе достатъчно само да погледне телата, за да го разбере.

Грейнджър повдигна скептично вежди, но не каза нищо за огромно негово облекчение.

Тя се загледа в тялото на една млада жена. Мехури покриваха цялото ѝ лице, около устата и очите ѝ имаше засъхнала кръв. Не беше типична жертва на земетресение.

— Не всички тела са смазани. Какво се е случило с другите, сержант?

— Наричайте ме Джордан. — Той се поколеба. Можеше да се обзаложи, че ако излъже и този път, няма да му се размине. По-добре бе да ѝ казва колкото се може по-малко, отколкото да я оставя да се досеща. — Все още правим изследвания, но ако се съди по първоначалните хроматографски данни, вероятно са били изложени на някакъв дериват на зарина.

Тя се препъна в един камък, но продължи напред. Джордан се възхити на духа ѝ.

— Нервнопаралитичен газ? Затова ли са включени и американски военни?

— Израелците поискаха помощ, защото сме експерти в областта. Засега не сме потвърдили естеството на газа. Най-много наподобява действието на зарина. Бърз поразяващ ефект, бързо разпръскване. Когато първите екипи са пристигнали тук, газът вече е бил инертен.

Което си беше късмет, помисли си Джордан. В противен случай жертвите можеха да бъдат много повече. Израелците бяха решили, че най-големият им проблем е земетресението. Екипите бяха сложили защитните екипи едва когато се натъкнали на първите тела.

— Кой би направил подобно нещо? — В гласа ѝ се долавяше шока на човек, който не е свикнал да се сблъсква лице в лице с ежедневното зло. Завидя ѝ.

— Искат ми се да можех да ви отговоря.

Дори газът беше загадка. Нямаше никоя от характерните особености на модерното химическо оръжие. Когато разложи газа на основни компоненти, екипът му се натъкна на странни аномалии. Като наличието на канела например. Кой ще тръгне да слага подправка на нервнопаралитичен агент? Хората му се опитваха да проследят още няколко също толкова странни и трудно доловими съставки.

Тревожеше се, че не знае истинския произход на газа. Това беше работата му и той обикновено си я вършеше адски добре. Не можеше да понесе мисълта, че е открил неидентифициран досега нервнопаралитичен газ с подобна поразяваща сила, особено в Близкия

изток. Нито началниците му, нито израелците щяха да бъдат радостни да научат новината.

Наложи се да прекрачи един чувал. Подаде ръка на доктор Грейнджър, за да ѝ помогне да се задържи и в същото време да ѝ вдъхне кураж. Хватката ѝ беше по-силна, отколкото очакваше. Явно не вдигаше само моливи.

— За терористична атака ли става дума? — Гласът ѝ си остана твърд, но той усети лекото треперене на ръката ѝ. Най-добре беше да я накара да продължи да говори.

— Израелците първоначално смятаха точно така. — Той пусна ръката ѝ. — Но излагането на токсичния газ е съвпаднало със земетресението. Подозираме, че някъде под земята може да са били складирани стари токсични контейнери и трусът да ги е повредил.

Тя сбърчи чело.

— Масада е свещено място и археологически обект. Не виждам как израелците биха го използвали като сметище за токсични отпадъци.

Той сви рамене.

— Точно затова съм тук с хората си.

Имаше ясна заповед — да намери източника и да изнесе или унищожи безопасно евентуално останалите контейнери.

Повървяха малко в мълчание. Чу тупване, когато някой натовари чувал в хеликоптер. Трябваше да работят по-бързо. Скоро щеше да се стъмни и не искаше да губи хора, като ги праща на патрули да гонят чакалите.

Забеляза, че очите на археоложката са изцъклени и че диша тежко. Трябваше да я накара да заговори отново.

— Почти стигнахме.

— Има ли оцелели?

— Един. Момче. — Посочи към мобилната ПЗ лаборатория — издута от вятъра найлонова палатка, в която държаха тийнейджъра.

— Сам ли е бил? — попита тя.

— С родителите си.

Момчето било вдишало няколко големи глътки от химическото вещество, но бе оцеляло. Беше описало газа като червеникавооранжев със сладък, пикантен аромат. Никое от съвременните бойни отровни вещества не отговаряше на това описание.

Джордан я погледна.

— Родителите му не са оцелели.

— Ясно — тихо рече Ерин.

Той тръгна през развалините към палатката. Видя през прозрачните стени свещеника, коленичил до момчето. Радваше се, че с хлапето има някой. Но какви думи можеше да намери онзи, за да го утеши?

Изведнъж собствената му работа престана да му се струва толкова тежка.

— Това ли е лагерът ви? — Ерин посочи импровизираните навеси, накацали покрай ръба на пропастта.

„Лагер“ беше доста помпозно описание.

— Дано винаги да е толкова скромен.

Отново погледна цепнатината. Тя прорязваше земята като гигантски белег, широка пет метра и дълбока може би сто. Макар и появила се при обикновено земетресение, изглеждаше неестествена.

— Това масспектрометър ли е? — попита археоложката, когато стигнаха.

Джордан не се сдържа и се ухили, когато видя изненаданата ѝ физиономия.

— Не сте вярвали, че на мутри като нас ще ни позволят да си играем с подобни сложни играчки, а?

— Не... просто... ами...

Харесваше му да я гледа как пелтечи. Всички смятаха, че щом си с униформа, трябва да си предал мозъка си на съхранение при наборната комисия.

— Просто го блъскаме с камъни, докторе, но като че ли върши работа.

— Съжалявам — рече тя. — Нямах предвид това. И моля, наричайте ме Ерин. „Докторе“ ме кара да се чувствам като педиатър.

— Става. — Той се насочи към палатката. — Почти стигнахме, Ерин.

Двама от хората му се бяха сгушили под оскъдния навес.

Единият стоеше до компютъра и смучеше от манерка. Другият седеше пред монитора и движеше ръчките на дистанционно управлявания робот на екипа. Малката машина беше спусната в пукнатината преди час.

Когато въведе археоложката в лагера, двамата се обърнаха. Кимнаха му бегло, но погледите им се задържаха доста по-дълго върху привлекателната руса жена.

Джордан я представи, като наблегна на титлата ѝ.

Луничавият младеж отново насочи вниманието си към ръчките.

Джордан го посочи.

— Доктор Грейнджър, това е нашият компютърен жокей сержант Сандерсън, а онзи там, който унищожава водните ни запаси, е специалист Купър.

Якият чернокож мъж си сложи чифт латексови ръкавици. Десетина окървавени чифтове вече бяха захвърлени в кошчето за боклук.

— С удоволствие бих останал да си побъбрим, но трябва да продължа с почистването. — Купър погледна към Джордан. — Къде си скрил резервните батерии? Апаратът на Маккей почти умря, а трябва да снимаме всеки труп, преди да го сложим в чувала.

Ерин трепна и отново пребледня. Джордан, който бе прекарал доста време в горещи точки, осъзна колко е лесно да забравиш ужаса на онова, което те обкръжава всеки ден.

Не че можеше да направи нещо за нея. Или за телата навън.

— Синята раница, десният джоб.

Купър извади литиево-йонна батерия от джоба.

— По дяволите! — изруга Сандерсън и всички се обърнаха към него.

— Какво има? — попита Джордан.

— Ровърът отново заседна.

Купър завъртя театрално очи и излезе.

Ефрейторът се намръщи на образа на цветния монитор, сякаш беше на път да изгуби някаква компютърна игра.

Ерин се наведе над рамото му и се загледа в четирите екрана, показващи картини от различните камери на робота.

— Това от пукнатината ли е?

— Да, но роботът здравата се заклеши.

Екраните показваха причината за яда на Сандерсън. Ровърът се беше натикал в една цепнатина. Нападал пясък и камъчета закриваха две от камерите. Сандерсън побутна ръчките и веригите се завъртяха, но изпод тях само захвърчаха още пясък и камъчета.

— Типичен армейски боклук!

Проблемът не беше в оборудването. Ровърът беше последен модел, екипиран с достатъчно сензори и радари, за да засече и пръдня на мишка в склад. Проблемът бе, че Сандерсън още не бе овладял изкуството да работи с двата джойстика. Джордан също не можеше да се оправя с тях.

Ерин го погледна с любопитство.

— Това ST-20 ли е? Имам стотици часове с него. Мога ли да опитам?

Какво пък, поне щеше да има с какво да се занимава. Сандерсън май нямаше да освободи робота. Пък и Джордан уважаваше всеки, готов да се притече на помощ.

— Разбира се.

Явно отвратен, Сандерсън вдигна ръце и избута стола си назад.

— Моля. Не съм опитал само да изпълзя долу в онази дупка и да го сритам.

Ерин застана на мястото на стола и хвана двете ръчки като човек, който знае какво прави. Опитва предното и задното управление, като задвижи апарата напред и назад, все едно се мъчеше да паркира успоредно.

— Пробвах го — обади се Сандерсън. — Няма да...

Роботът неочаквано се освободи от цепнатината.

Джордан видя как Ерин потиска победоносната си усмивка и изпита още по-голямо уважение към нея, защото се беше помъчила да спаси достойнството на Сандерсън.

Ефрейторът стана и сложи ръце на хълбоците си.

— Леле! Изкара ме като пълен некадърник пред началството.

Усмихна се и бутна стола зад нея, все едно беше трон. След като се настани, тя погледна към Джордан.

— Какво търсим?

— Екипът ни е натоварен да открие източника на газа.

— Нека позная — каза тя с истинска усмивка. — А аз съм тук, за да гарантирам на израелското правителство, че няма да унищожите евентуални древни артефакти, докато си вършите работа.

Джордан отвърна на усмивката ѝ.

— Нещо от сорта.

Не се разпростря по-нашироко, но присъствието ѝ тук беше по искане на израелското разузнаване, а не на службите за опазване на културното наследство. Още не беше сигурен каква беше причината. А мразеше нерешени загадки.

Погледите на всички бяха вперени в мониторите, докато Ерин водеше робота през купчина камъни.

— А какво изобщо правите в Израел? — попита Сандерсън.

— Провеждам разкопки в Цезарей с екипа си — отвърна тя. — Рутинна работа.

По тона ѝ Джордан заподозря, че работата далеч не е рутинна. Интересно.

Ровърът се плъзна по скалистия склон и се озова в нещо като прав коридор.

— Вижте стените. — Ерин завъртя камерите. — Дялани, с добре очертани ъгли.

— И какво? — попита Джордан.

— Дело на човешка ръка са. Изсечени са с инструменти.

— Чак там долу? В сърцето на планината? — Джордан пристъпи и застана до нея. — Кой според вас го е направил? Еврейските въстаници, които са загинали тук?

— Възможно е. — Тя се дръпна по-далеч от него. Въпрос на лично пространство. Той също се дръпна. — Или византийските монаси, които са живели на планината векове по-късно. Невъзможно е да се каже без повече сведения. Предполагам, че този дребосък е първият, слязъл долу, от много време насам.

Роботът изкачи поредната купчина камъни и халогенните му фарове осветиха тъмната пукнатина в противно бяло.

— По дяволите — изруга Ерин.

— Какво има? — сепна се Джордан.

Тя обърна ровъра надясно, за да покаже купчина натрошени камъни.

— И какво? — На Джордан всички камънаци му се виждаха еднакви.

— Вижте горе. — Тя посочи с пръст образа на екрана. — Било е тунел, но се е срутил.

— Както и куп други неща — обади се Сандерсън. — Какво толкова?

— Погледнете отстрани — подкани тя. — Тези следи от пробиване са сравнително нови.

Джордан развълнувано се наведе напред.

— И какво означава това?

— Означава, че някой си е проправил път в тунела през последните стотина години. — Ерин въздъхна. — И вероятно е отмъкнал всичко ценно.

— В такъв случай може *те* да са оставили газа. — Джордан не беше сигурен защо изпитваше облекчение, че вероятно става дума за съвременен нервнопаралитичен газ, а не такъв от древността, но чувството бе налице.

Тя отново обърна ровъра и го насочи напред, докато накрая не стигна до открит район.

— Чакайте малко — спря я Джордан. — Какво е това място?

— Прилича на подземно хранилище. — Ерин завъртя апарата, за да огледа празното помещение. Не се виждаха никакви повредени контейнери.

Джордан се обърна към ефрейтора.

— Какви са показанията?

Сандерсън се наведе над един съседен монитор. Може и да имаше проблеми с управлението на ровъра, но боравеше отлично с инструментите си.

— Множество вторични продукти от разпад. Няма активен агент. Въпреки това концентрациите са най-високите досега. Според мен помещението е източникът на газа.

Една от камерите се насочи нагоре към засводения таван.

— Прилича на църква — рече Сандерсън.

Ерин поклати глава.

— По-скоро на подземен храм или гробница. Строителната техника е древна. — Тя докосна екрана, сякаш можеше през него да усети камъка.

— Какъв е онзи сандък? — попита Джордан.

— Мисля, че е саркофаг, но няма как да съм сигурна, докато не приближа. Светлината не стига дотам.

Насочи ровъра напред, но той спря. Тя побутна двете ръчки, после ги пусна с нетърпелива въздишка.

— Пак ли заседна? — попита Джордан. Толкова близо бяха.

— Крайна спирка — рече тя. — В буквалния смисъл. Кабелът свърши.

Остави камерата насочена към саркофага.

— Определено прилича на гроб. Ако наистина е така, в него би трябвало да е погребана някаква важна личност.

— Достатъчно важна, за да превърнат помещението в смъртоносен капан ли? — Това можеше да обясни всичко.

— Възможно е, но египтяните, а не евреите, са прочути с хитроумните си капани. — Ерин потърка долната си устна. — Просто няма логика.

— Нищо тук няма логика — изсумтя Сандерсън. — Нервнопаралитичен газ с аромат на канела, моля ви.

Тя рязко завъртя стола към него.

— Какво?

Джордан изгледа намръщено Сандерсън и призна какво са открили.

— Това е една от аномалиите на газа. Засякохме следи от канела в него.

— Е, това донякъде се връзва с гробницата.

— В какъв смисъл? — Самият Джордан не виждаше никаква връзка.

— Канелата е била рядка подправка в древността — обясни тя. — На погребенията на богатashi са я изгаряли като аромат, угоден на Бог. Споменава се много пъти в Библията. На Моисей му било заповядано да я използва при приготвянето на миро за помазване.

— Значи е възможно канелата да е допълнително попаднал замърсител? — Джордан беше благодарен за информацията. За канелата знаеше само едно — че я обича върху пържена филия.

— Концентрацията в остатъците от газа е твърде висока, за да е просто замърсител — вметна Сандерсън.

— Какво друго можете да ми кажете за използването на канела в древността? — попита Джордан.

— Ако знаех, че ми предстои изпит, щях да се подготвя. — Ерин се усмихна меко; топлотата на усмивката ѝ хвана Джордан неподготвен. — Да видим. Използвали са я за подобряване на храносмилането. Против настинка. Като средство за пропъждане на комари.

— Проучи — нареди Джордан на Сандерсън и застана зад него. Чувстваше се така, сякаш беше изпил тройно еспreso.

Пръстите на ефрейтора полетяха над клавиатурата.

— Заемам се.

— Какво? — обърна се Ерин. — Какво съм направила?

— Може би решихте част от проблема — отвърна Джордан. — Повечето средства против комари са на една-две химични връзки от нервнопаралитичния газ. Първият...

Земята се разтърси жестоко. Столът на Ерин се понесе назад и едва не се преобърна. Джордан го задържа, докато платнения навес се люлееше, а металната рамка скърцаше протестиращо.

Тя се напрегна, сякаш се канеше да скочи от стола, но той не ѝ позволи.

— По-безопасно е, ако останете седнала — каза ѝ.

Пропусна да добави, че по цялото плато нямаше безопасно място. Нищо чудно при едно по-силно разлюляване планината да се разцепи. Трусът отшумя.

— Добре, времето за разсейване свърши. — Джордан се обърна към Сандерсън. — Сигурен ли си, че в помещението няма активен газ?

Ефрейторът се наведе над конзолата си и след малко се изправи.

— Няма, сър. Нито една молекула.

— Добре. Извикай Купър и Маккей и предупреди Перлман. Екипираме се и се спускаме след пет минути.

Археоложката стана, сякаш очакваше също да отиде с тях. Джордан поклати глава.

— Съжалявам. Ще останете горе, докато не обезопасим помещението.

Тя се намръщи.

— Измъкнахте ме от обекта ми, за да ме доведете тук. Няма да...

— Нося отговорност за четиримата войници от екипа ми. А това е отговорност, която не поемам с лека ръка, доктор Грейнджър. Възможно е долу да има източник на смъртоносен газ. Съвестта ми няма да понесе добре и една цивилна жертва.

— Пак започнахме с „доктор Грейнджър“, а? — Дикцията ѝ изведнъж стана съвсем прецизна. Напомни му за майка му. — Какви по-точно са заповедите ви относно мен, сержант Стоун?

— Както вече ви казах, трябва да гарантирате, че обектът е непокътнат. — Тонът му бе умерен и вежлив. Нямаше време да се разправя с ядосан учен, който държеше да се хвърли в кой знае каква опасност.

— И как мога да гарантирам оттук, че е непокътнат?

— Нали казахте, че единственото нещо там долу е един саркофаг...

— Казах, че само толкова виждам оттук. Ами онова, което е *вътре* в саркофага, сержант Стоун?

Тонът ѝ бе с един-два градуса по-студен, отколкото преди малко. Той овладя раздразнението си.

— Не ми пука особено какво има вътре, докторе. Аз...

— А би трябвало да ви пука. Защото е отворен.

Джордан отстъпи изненадано назад.

— Какво?

Тя почука по екрана с нокът, показвайки част от изображението.

— Ето тук. Това е капакът. Подпрян до саркофага. Някой е счупил печата и го е вдигнал.

Искаше му се да не го беше забелязала. Находката изведнъж направи живота му много по-труден.

Тя снижи тон.

— Нямаме представа какво може да има там. Тялото на еврейски цар. Непокътнато копие на Тората. Масада е ценен исторически обект за еврейския народ. Ако нещо бъде повредено...

Той отвори уста да възрази, но вместо това пое дълбоко дъх и бавно издиша. Права беше. Израелците щяха да получат главата му, ако екипът му направеше и най-малката грешка. По дяволите.

— Долу може да има непокътнати контейнери с газ. Възможно е да се повредят всеки момент от някой вторичен трус. И да свършим като хората, които видяхте отвън.

Тя пребледня, но после изправи гръб.

— Разбирам какви са последствията, сержант.

Джордан се съмняваше, че наистина е така.

— Можете ли да се спускате с въже?

— Разбира се — отвърна тя. — Правила съм го безброй пъти.

Той я погледна в очите.

— Предполагам, че можете да броите до повече от едно?

Тя се ухили.

— Мога. Мога да броя чак до сто.

Той се отпусна. Поне спускането долу нямаше да е проблем.

— В такъв случай сега сте под мое командване. Кажа ли „скачай“...

Тя го изглежда сериозно.

— Ще питам колко е високо. Схванах.

Джордан докосна микрофона си.

— Сандерсън, вземи екип и за доктор Грейнджър. Тя идва с нас.

6.

26 октомври, 16:42 ч.

На 50 км от Масада

Батори дръпна предпазната завеса, за да скрие голата пустиня оттатък хангара на летището. Запита се дали не вижда за последен път слънцето.

Отдели си момент да затвори очи, да се концентрира. Пое дълбоко дъх и прогони болката, която непрекъснато течеше по вените ѝ — тъпата болка, винаги тук, винаги напомняща за себе си и за клетвата, която беше дала на много по-ранна възраст. Болката я бележеше толкова трайно, колкото и задушавашката черна длан, татуирана на бялото ѝ гърло; и двете се бяха появили по едно и също време, знак за даденото в кръв и жертва обещание да служи на Него.

Пръстите ѝ посегнаха към гърлото, за да докоснат източника на болката и обещанието. Той имаше и друга роля — защита. Маркираше я като едно от Неговите деца, като по този начин я издигаше. Никой не можеше да я докосне и всички ѝ се подчиняваха.

Застави се да свали ръката си. Знаеше, че никога не бива да показва слабост, особено пред другите.

Обърна се към подобния на пещера хангар, смътно осветен от отделни лампи по стоманените греди. Екипът ѝ вече се беше качил в хеликоптера и я чакаше.

Един от пилотите затвори задната врата на товарното отделение. Нещо блъсна силно затварящата се врата и човекът залитна назад, видимо потресен, преди да пусне резето.

Тя си позволи леко да се усмихне. Почувства се по-уверена. Черният белег на гърлото не беше единствената ѝ защита.

„Спокойно — предаде тя към товарното отделение. — Скоро ще бъдеш свободен.“

Посланието не беше от думи, а излъчена топлина и спокойствие.

Долови отговора: задоволство, глад и дълбока любов.

Окъпана в това сияние, тя нагласи бронезилетката и кожения комбинезон, прилепнал плътно по тялото ѝ, нагласи кобура на

ремъците през раменете и тръгна през широкия хангар към екипа си в хеликоптера. Двигателите на машината вече набираха обороти и шумът беше оглушителен в затвореното пространство.

Приведена под въртящите се перки, тя се качи в кабината на специално проектирания „Еврокоптер Пантера“ и затръшна вратата след себе си. Вътре бе тъмно и прохладно, изолирано и съвсем тихо. Машината можеше да побере десет пътници, както и допълнителни двеста и седемдесет килограма товар в задния отсек.

Това не бе обикновен хеликоптер. Специалните стелт модификации го правеха почти невидим, а благодарение на изолацията на двигателите се движеше почти безшумно. Освен това бе боядисан в израелските цветове, за да пасва на района. С изключение на прозорците на кабината, които бяха черни и ги скриваха за външни очи.

Вървеше към седалката си, следвана от погледи. Деветимата бяха опитни ловци, втели и кипели в занаята си. Четеше глада в очите им, разпознаваше свирепостта, скрита зад празния им взор.

Без да им обръща внимание, тя седна до първия си помощник Тарек. В полутъмната кабина той бе като по-тъмна сянка и от него лъхаше хлад. Тя си спомни топлината на Фарид, допира на горещата му ръка по гърба ѝ. Сякаш беше преди цяла вечност.

Нагласи слушалките и се свърза с пилота. В затъмнения хеликоптер той щеше да управлява единствено по уреди, с помощта на софтуерен летателен симулатор.

— Какво е положението? — попита тя.

Отговорът бе сбит.

— Вече предадох съответния израелски код за сигурност за достъп до върха. Очакват товарен хеликоптер. Ще кацнем там след дваайсет и две минути.

Тя пресметна наум: „Седем минути след залез-слънце“.

Идеално.

Двигателите увеличиха оборотите с приглушен рев отвън. Тя си представи как вратите на хангара се отварят и пускат ослепителната слънчева светлина. Усети как машината политна нагоре към слънцето и мислено видя как хеликоптерът се носи над горещите пясъци като черно петънце на фона на огнено море.

— Колко? — попита Тарек.

Тя знаеше какво пита — противник с каква численост могат да очакват в Масада? Но долови също и похотта зад тази дума. Тя запали пламъка на вълнението в кабината, подобно на кибритена клечка, хвърлена в локва бензин.

Отговори както на изречения, така и на неизречения въпрос.

— Седемнайсет.

Лицето на Тарек остана в сенките, но тя долови жестоката му усмивка, от която косъмчетата на врата ѝ настръхнаха — инстинктивна реакция в присъствието на скрит хищник.

Според информацията, с която разполагаше, върхът на планината се охраняваше само от малка група войници. С деветимата под нейно командване и с предимството на изненадата щяха да са ѝ нужни не повече от две минути, за да овладее района.

След това трябваше да намерят книгата.

Ръката ѝ отново се опита да посегне към гърлото, но тя стисна пръсти в скута си.

Нямаше да се провали пред Него.

Оставаше обаче един неизвестен елемент. Спомни си предупреждението в Неговото съобщение:

Изпратен е Рицар да я вземе.

Нищо да не те спира.

Каза и това на Тарек.

— Бъди готов. Може да има и Рицар на Христа.

Тарек се вцепени, сянката се превърна в скулптура от черен лед. Гласът му беше тихо съскане. Древното название за противници като онзи прозвуча като проклятие.

— *Сангвинист.*

7.

26 октомври, 16:44 ч.

Масада, Израел

Ерин огледа крадешком празната палатка. Джордан ѝ беше казал да го изчака вътре. Няколко минути щеше да е сама. Извади телефона си и провери съобщенията. Есемес от Нейт: НЕ МОГА ДА СЕ СВЪРЖА С ПОСОЛСТВОТО. ПРЕТОВАРЕНИ СА ЗАРАДИ ТРУСА. ДОБРЕ ЛИ СИ?

Разтревожена, че Перлман може да цъфне всеки момент, тя бързо написа отговор: ДОБРЕ СЪМ. ВСИЧКО Е ЗАКОННО. НОВИНИ ЗА ХАЙНРИХ?

Екранът остана тъмен толкова дълго, че се уплаши дали Нейт не е зарязал някъде телефона си.

НЕЙТ?

МОЖЕШ ЛИ ДА ЗВЪННЕШ?

Текстът се размаза и тя примигна. Не можеше да му звънне. Щяха да я чуят. Не се съмняваше, че Перлман ще направи телефона ѝ на парчета, ако я хване да го използва отново.

НЕ — написа тя. — КАЖИ МИ. ВЕДНАГА.

Нова пауза, после:

ХАЙНРИХ НЕ УСПЯ.

Ерин рухна в стола на Сандерсън. Хайнрих го нямаше вече. Беше умрял в болница на хиляди километри от дома си заради нея. Беше го оставила сама в сондажа, за да вземе четки, които не ѝ трябваха — просто за да си спести един глупав спор. Какво щеше да каже на родителите му? Откъм кошчето, пълно с използвани ръкавици, лъхна миризмата на кръв. Преглътна, за да не повърне.

— Докторе? — Джордан пхна русата си коса през отвора. — Готови сме, ако...

Млъкна и влезе в палатката.

— Ерин, добре ли сте?

Тя вдигна глава и го погледна. Гласът му сякаш идваше някъде отдалеч.

— Ерин? Случило ли се е нещо? — Той прекоси палатката с две бързи крачки.

Тя поклати глава. Ако му кажеше за смъртта на Хайнрих, щеше да се пречупи тук, в малката палатка наред осеяното с трупове плато.

Той я гледаше загрижено.

Неспособна да издържи погледа му, тя насочи вниманието към телефона си и написа отговор на Нейт. Съмняваше се, че Джордан ще има нещо против.

РАЗБРАНО. ЩЕ СЕ ОБАДЯ ПРИ ПЪРВА ВЪЗМОЖНОСТ.

След като приключи, прибра телефона в джоба си.

— Просто разкопките ми — каза тя, като се подготви да повярва на собствената си лъжа. — Години планиране, а ето че има поражения от земетресението.

— Ще ви върнем скоро.

— Знам.

Сигурно я мислеше за луда, че се е разстроила заради някакви си стари кости, погребани в прахта. Въпреки това се почувства малко по-спокойна, след като успя да освободи поне мъничко от мъката ѝ по Хайнрих. Или това, или Джордан ѝ действаше успокояващо. Как иначе беше успяла да мине през цялата онази смърт навън? Пое дълбоко дъх.

— Готова съм — каза тя и стана.

— В такъв случай елате. Приготвили сме екипировката.

Тя го последва до ръба на пукнатината и той ѝ подаде объркана плетеница възли и ремъци. Военен модел, който нямаше нищо общо с оборудването, с което бе свикнала. Зяпна го в недоумение.

Той обърна екипировката.

— Единият крак тук. Другият — там.

Застана зад нея и ѝ помогна да си я сложи. Уверените му ръце се движеха около тялото ѝ, оправяха ремъци и стягаха закопчалки. Всичко застана на мястото си, но температурата на тялото ѝ сякаш се беше покачила с десет градуса. Тя бързо закопча ремъците на гърдите си.

Един хеликоптер се вдигна във въздуха. Ерин огледа платото. Оцелялото момче вече го нямаше, както и повечето от екипа и чувалите с телата. В удължаващите се сенки работеха не повече от десетина души.

Джордан мина пред нея. Посегна да провери ремъците около бедрата ѝ по начин, който бе едновременно уставно официален и невероятно личен. Коланите я стегнаха и я дръпнаха към него. Тя се взря в сините му очи, които сякаш потъмняваха със залязването на слънцето.

— Ако има нещо, което трябва да знам, преди да слезем долу, сега е моментът — каза той.

— Нищо. — Предпочиташе да се спусне в дупката, вместо да остава сама тук сред всички тези трупове. — Просто лош ден.

— Сандерсън е подготвил всичко. — Той я погледна изпитателно. — С помощта на ровъра ще можеш да наблюдаваш всичко оттук.

Ерин откри у себе си кураж, който бе смятала за изгубен, и се усмихна насила.

— И да се лиша от целия купон, така ли?

Той ѝ хвърли още един тревожен поглед и се обърна към хората си.

От двете страни мъжете хвърлиха въжета в пропастта. Сини одеяла по ръба на пукнатината ги предпазваха и намаляваха триенето в острите назъбени камъни. Хората му явно знаеха какво правят. Ерин въпреки това отново провери екипировката си.

Сандерсън изникна зад нея. Той нямаше да се спуска, само помагаше на останалите да се екипират. Подаде ѝ нещо с размерите на химикалка.

— Сержантът поръча да ви дам атропин — каза той. — Най-добре го пхнете в чорапа си.

— За какво ми е?

— Ако бъдете изложени на загадъчния газ, махате капачката и се бодете в бедрото.

Страхът запърха в гърдите ѝ.

— Нали долу нямаше активен газ?

— Просто предпазна мярка. Внимавайте. Това е много силно. Не го използвайте, ако не установите със сигурност, че сте изложена. Атропинът направо изстрелва пулса в небето. Може да пръсне помпичката, ако не си отровен. При това за нула време.

— Не трябва ли да носим защитни костюми?

— Много са обемисти, за да се спускате с тях. А и ремъците ще ги разкъсат. Не се безпокойте, при първите симптоми, като гадене, кървене и така нататък, просто си бийте инжекцията. Ще останете жива достатъчно дълго, за да ви извадим.

Ерин изгледа изпитателно луничавото лице, мъчейки се да определи дали той просто не я пързала и не се мъчи да я стресне.

Той стисна рамото ѝ.

— Всичко ще мине добре.

Ерин обаче не се чувстваше добре. Леко задъхана, тя повдигна крачолата на панталона и пхна спринцовката в чорапа си.

Лейтенант Перлман дойде при пукнатината, съпровождан от двама войници — млад израелец и по-възрастен американец. Американецът беше с рошава кафява коса и беше праметнал чанта през рамо. Ерин прочете името на табелката, защита за униформата му — Маккей.

Върху чантата му имаше две големи букви: СД.

Той улови погледа ѝ.

— Сапърска дивизия. Взривявам разни неща.

Явно смятаха да взривят непокътнатите контейнери, ако намереха такива долу. Ерин сигурно трябваше да се разтревожи повече, но шокът от смъртта на Хайнрих я беше направил твърде безчувствена, за да изпитва паника.

Маккей протегна ръка. Здрависаха се. Беше едър мъж, на няколко чийзбургера от шкембе и с десетина години по-възрастен от останалите. Доколкото можеше да прецени, беше в началото на четирийсетте. Усмихна се широко, докато стискаше ръката ѝ.

— Най-добре изглеждащият партньор катерач, който съм имал от цяла вечност. — Намигна ѝ и тя се опита да се усмихне в отговор.

Той пристъпи към ръба на пукнатината, сякаш отиваше до бордюра. Ерин застана до него и погледна надолу. Дъното не се виждаше от сенките. Пукнатината беше достатъчно широка, за да се спуснат без проблеми, но въпреки това тя потръпна. Това назъбено грозно нещо нямаше място на тази планина.

Маккей и Купър закачиха карабините си към две въжета.

Ерин отиде до едно свободно въже и стори същото, като дръпна два пъти, за да провери дали всичко е наред.

Друг от екипа на Джордан — жена на име Тайсън — коленичи до пукнатината. Беше пуснала дълъг маркуч в пропастта. До коляното ѝ лежеше хроматограф.

— Какви са показателите, Тайсън? — извика Джордан.

— Висока концентрация на азот, кислород и аргон — каза тя, без да откъсва поглед от екрана. — И следи от всичко, което може да се очаква. Няма гадни газове, сержант.

— Продължавай с наблюдението, ефрейтор. — Джордан се обърна към останалите. — И всички да държат атропина си в готовност.

— Какво чакаме, сержант? — Купър увисна над пропастта. Въжето изглеждаше твърде тънко, за да издържи туловището му, но очите му заблестяха от притока на адреналин. Роден катерач.

Джордан направи кръг с ръка.

— Рейнджъри, водете!

С радостен вик и уморена въздишка Купър и Маккей тръгнаха заднешком надолу по отвесната скала с такава лекота, сякаш вървяха по тротоар.

Израелците се закачиха след тях и също се спуснаха през ръба.

Тайсън се занимаваше с апаратите си. Не си беше сложила екипировка, така че явно също щеше да остане тук.

Оставаха само Ерин и Джордан. Той приближи с голямо оръжие, праметнато на гърба, и се закачи на въжето до нейното. После се пресегна и подръпна въжето ѝ.

— Добро връзване.

— И още как.

Джордан се ухили, облегна се назад и направи голяма крачка надолу. Вдигна глава. Лицето му беше сериозно, думите прозвучаха твърдо.

— Когато кажеш. До теб съм.

Тя се наклони, отпусна и стисна ръце, остави въжето да се плъзга по облечените ѝ с ръкавици длани — и в следващия миг се оказа до Джордан на отвесната скала.

16:54 ч. — три минути преди залез-слънце

Когато кубинките му докоснаха земята, Джордан машинално провери оръжието си. Потупа пистолета на бедрото си — „Колт 1911“, — после провери ножа КА-BAR в канията на глезена. Основното му оръжие, „Хеклер и Кох“ MP7, беше праметнато през дясното му рамо. Картечният пистолет изстрелваше куршуми от закалена стомана със скорост 950 на минута и можеше да превърне стандартна бронежилетка в швейцарско сирене.

Той бързо прегледа предпазителя, пълнителя и оптиката, за да се увери, че не е ударил нещо по време на спускането. Забеляза, че Ерин го зяпа.

— Нужно ли е толкова оръжие тук долу? — попита тя, докато сваляше ръкавиците и ги пъхаше в задния си джоб.

Джордан сви рамене.

— Това е стандартната екипировка на хората ми.

Преди да успее да обясни по-подробно, слушалката му изпраща и се разнесе гласът на Сандерсън.

— Сержант, насам лети израелски товарен хеликоптер. Предполагам, че са дошли за останалите тела.

Бяха подранили, но в това нямаше нищо лошо. Джордан искаше всички да се махнат от тази кървава планина колкото се може по-скоро. Докосна слушалката си.

— Разбрано.

Двамата с Ерин отидоха при другите от екипа, застанали до тясна пукнатина в скалата. Кабелът на ровъра влизаше в нея и изчезваше в мрака.

Джордан се вгледа в Ерин. Какво ѝ беше станало в палатката? Отначало си помисли, че може да се е уплашила от височината и се тревожи заради спускането, но тя се бе справила с него, без да ѝ мигне окото. Май имаше повече от сто катерения зад гърба си. Оставаше само да е видяла или чула нещо през няколкото минути, в които беше останала сама. И новината я бе изкарала от равновесие. Не вярваше, че ще му каже цялата истина. Сега му изглеждаше по-добре, но Джордан се надяваше тревогите ѝ да не се отразят на мисията.

Купър, който беше пъхнал глава в широката шейсет сантиметра пукнатина, през която бе минал ровърът, се дръпна назад и метна вътре светеща пръчка.

— Изкуственият тунел започва от другата страна.

Маккей огледа малкия отвор, сложил ръце на хълбоците.

Джордан го потупа по рамото.

— Малко ще ти е тесничко, но би трябвало да се справиш.

Маккей поклати глава.

— Каза кльощавият тип, който едва вдига собственото си тегло от лежанка.

Джордан не беше кльощав и определено можеше да вдигне много повече от собственото си тегло от лежанка, но нямаше да има проблеми с тесния проход. Маккей с цялата му екипировка обаче можеше да заседне като едното нищо.

Купър се ухили широко.

— Пробвай да се съблечеш гол и да се намажеш с грес.

— Приискал ти се е безплатен стриптийз, а? Забрави.

Лейтенантът стоеше със скръстени ръце и гледаше намръщено. Другият израелец пристъпваше от крак на крак.

Джордан не виждаше причини да се бави. Слънцето залязваше и искаше да приключи колкото се може по-скоро тук. Нагласи фенера на рамото си.

— Да вървим.

16:57 ч. — залез-слънце

Коленичила, Ерин гледаше как другите влизат един по един в пукнатината. Пое предпазливо дъх. Очакваше миризма на химикал, макар Тайсън и Сандерсън да бяха казали, че въздухът е напълно годен за дишане. Ала миришеше на мухъл и застояло, както миришеше всяко изоставено отдавна място. Познатата и странно успокояваща миризма на стара гробница.

Потупа спринцовката в чорапа си и стана да последва Джордан в тесния отвор. Грубите каменни стени притиснаха раменете ѝ и тя се обърна странично. Надяваше се, че Маккей ще успее да запази поне донякъде кожата си при преминаването.

Тук въздухът бе доста по-хладен, отколкото горе. Маратонките ѝ потъваха в пясъка. Светещата пръчка хвърляше някак зловещо жълто сияние в тунела. Когато стигна до нея, Ерин потисна желанието си да я вдигне и да я прибере в джоба си. Замърсяваха археологически обект. Отбеляза си да я вземе на връщане. Едната ѝ ръка непрекъснато

опипваше тавана, за да е сигурна, че няма да удари главата си. Вървеше напред, изгаряща от нетърпение да стигне до гробницата и да започне да я изследва.

Маккей успя да се освободи от пукнатината със серия ругатни, свързани най-вече с тесни пространства. Купър се разсмя подигравателно.

Ерин откри, че също се усмихва. Често ѝ се случваше да работи с войници, тъй като доста обекти се намираха в конфликтни райони. Преди беше гледала на военните като на необходимо зло, но вече чувстваше странна връзка с тази група, споена от чест, от кръвопролитие то горе и напрежението долу.

Най-сетне двамата с Джордан стигнаха края на тесния процеп. Той излезе в изкуствения тунел и ѝ помогна да се измъкне. После вдигна ръка, за да ѝ покаже, че трябва да спре.

— Ще изчакаме останалите да кажат, че всичко е чисто.

Засега той командваше тук. Ерин спря и докосна стената на тунела, прокара пръсти по ръбовете на жлебовете, представи си длета, чукове и потни мъже. Отпусна се на коляно и допря ръка в пода, взе щипка пръст и я разтърка между пръстите си.

Някой беше изсякъл този проход преди хиляди години. Кой бе вървял през него? И защо?

Недалеч камъни запушваха по-късния тунел, който беше видяла през камерите на ровъра. Той явно се беше срутил. Ерин докосна следите от бургиите по края. Двайсети век. Но кога по-точно?

Забеляза нещо като гумен ремък и противогаз, смачкан под един голям камък. Тръгна към него, като помъкна и Джордан със себе си. Ако това е била някаква официална експедиция, тя би трябвало да знае за нея. Ако е била неофициална, как са успели да прикрият проникването си на такъв известен обект? Би трябвало да са ставали много важни събития по същото време.

Например война.

Преди да успеят да разгледат по-подробно, радиото на Джордан оживя. Сигналът беше достатъчно силен, за да може Ерин да чуе тънкия глас на Купър.

— Помещението е чисто, сержант. Няма да е зле да си домъкнете задниците тук. Станала е някаква гадория.

— Идваме. — Джордан ѝ направи знак да го последва. — Дръж се плътно до мен, докторе.

Тя тръгна подире му, като мислено си отбелязваше какво трябва да се направи — да провери с металотърсач за инструменти, да събере сажди от тавана, за да определи какви факли са използвали работниците, да направи гипсова отливка от стената, за да види какви сечива са използвани за копаене.

Все онези неща, за които го биваше Хайнрих. Препъна се и Джордан я хвана. Ръката му бе топла и вдъхваща увереност. Той я погледна загрижено.

— Докторе?

Тя поклати глава и му махна да продължи.

След десетина метра се озоваха на прага на подземното помещение, което бе видяла неотдавна през камерите на робота. Дрвен и добре изработен вход.

Отворът беше твърде тесен, за да могат двама души да минат едновременно през него. Тя отстъпи назад и направи път на Джордан да влезе пръв. Прецени, че входът е висок малко над метър и осемдесет. Вдигна ръка, за да докосне арката, след което прекрачи прага.

Кожата на ръцете ѝ настръхна. Въздухът тук беше още по-хладен. Приглушената светлина на три жълти светещи пръчки, метнати безразборно, разкриваше добре изработен варовиков под, висок, покрит със сажди таван и стени от плътно подредени каменни блокове. Страшно ѝ се искаше да може да направи снимки на прахта по пода и може би да види следите на иманярите, които бяха отворили саркофага. Джордан и хората му обаче вече бяха изпогазили всичко и бяха заличили старите следи със своите.

Останалите се бяха събрали в отсрещния край на помещението, скупчени отатък саркофага, обърнати към стената. Явно там имаше нещо много интересно. Веднага след като огледаше по-подробно всичко, щеше да отиде при тях.

— Моля да не докосвате нищо — извика тя, макар да очакваше да не ѝ обърнат никакво внимание.

Влезе, прескачайки ровъра, и отиде до каменния саркофаг. Както и предполагаше, той бе изработен от един каменен блок. Страните му бяха безупречно изваяни, всеки ъгъл бе съвършен, всяка стена —

идеално гладка. За пореден път се възхити на майсторството на древните. Инструментите им може и да се смятаха за примитивни, но резултатите определено не бяха. Огледа полирания похлупак, поставен на пода до гроба, който бе покривал толкова дълго време. Странно, че беше непокътнат; иманярите обикновено ги трошаха, докато ги сваляха.

Огледа се за лостове или въжета, но грабителите бяха отнесли инструментите със себе си. Това също бе необичайно.

Пристъпи напред — и нечия ръка я спря.

— Нали казах да стоиш плътно до мен? — попита Джордан.

Двамата заедно приближиха саркофага. Когато се озова на достатъчно разстояние за снимане, Ерин извади единственото, с което все още разполагаше — мобилния си телефон. Направи много снимки на стената и купчините пепел по ъглите. Искаше ѝ се да бе взела професионалния си „Никон“, но той бе останал в Цезарея.

Осмели се да надникне вътре. Нямаше нищо. Само гол камък, изцапан в тъмночервено. Какво оставяше такива петна? Засъхналата кръв беше кафява. Повечето смоли почерняваха.

Снима и празните керамични стомни около саркофага. Явно бяха донесли някаква течност тук. Обикновено такива съдове се използваха за вино. Но защо им е било да пълнят саркофаг с вино?

Докато се изправяше, Джордан обърна гръб на отсрещната стена и я погледна. Дори на слабата светлина си личеше, че е смутен.

— Докторе, можеш ли да обясниш това?

Тя погледна натам и мъжете се дръпнаха настрана.

На стената висеше зловеща скулптура, подобна на някакво богохулно разпятие. Ерин заобиколи ъгъла на саркофага. С всяка следваща стъпка ужасът ѝ растеше.

Не беше скулптура.

На стената висеше изсушеният труп на малко момиче, може би на не повече от осем години, облечено в окъсана, мръсна роба. Почернели стрели я държаха прикована на място, на цял метър над пода. Пронизваха гърдите, шията, рамото и бедрото.

— Стрели за арбалет — уточни Джордан. — Изглежда, са изработени от сребро.

„Сребро?“

Ерин застана пред детето, поразена от анахронизмите. Тъмночервената роба на момичето изглеждаше стара както по стил, така и по степента на разпадане. Украсата и начина на изтъкаване на материята бяха характерни за периода около падането на Масада. Може би беше изработена в Самария, а може и в Юдея, но със сигурност беше най-малко на две хиляди години.

Дълга тъмна коса обрамчваше хлътналото лице. Очите на момичето бяха затворени спокойно, брадичката беше отпусната върху гърдите, устните бяха разделени едва-едва, сякаш беше умряла наред въздишка. Дори малките ѝ мигли бяха запазени непокътнати. Ако се съдеше по количеството меки тъкани, запазени все още върху костите, момичето бе мъртво само от няколко десетилетия.

Десетилетия. Как бе възможно това?

Под краката на момичето лежеше нещо. Ерин се отпусна на коляно до него.

„Кукла...“

Сърцето ѝ запрепуска. Малката изсъхнала играчка бе изработена от втвърдени парчета кожа, съшити с платнени ивици, и бе изцапана със същия тъмночервен цвят като дрехата. Отпуснатата ръка на детето сякаш посягаше към играчката, останала завинаги недостижима.

Изоставената кукла порази дълбоко Ерин, напомни ѝ за друга, също ръчно изработена. Беше я погребала с мъничката си сестра. Преглътна с мъка в опит да сподави сълзите. Чувстваше се глупаво заради чувствата си. Смъртта на Хайнрих все още я държеше в потрес, а точно сега трябваше да се вземе в ръце заради войниците.

Все така на колене, тя погледна към другата ръка на детето, наполовина скрита зад тялото. Забеляза нещо да проблясва между свитите пръсти.

Странно.

Опря длан в стената и усети твърдия хоросан между камъните. Макар че тялото беше от скорошно, а не древно убийство, тя се отнесе към останките с уважение. Трупът пред нея е бил някога малко момиченце.

Посегна към пръстите. Ръката на момичето изведнъж затрепери, после рязко се дръпна. Цялото мумифицирано тяло се разтrese на стената, сякаш детето бе все още живо.

Ерин се дръпна назад и ахна.

Нечия ръка стисна успокояващо рамото ѝ.

— Нов вторичен трус — каза Джордан.

От каменния таван се посипа фина прах. Зад Ерин някакъв камък тупна на пода. Тя затаи дъх, докато трусът отмина.

— Стават все по-лоши — изтъкна Джордан. — Тук няма нищо за нас. Да се махаме.

Дръпна я, но тя се възпротиви. Сега това бе неин обект и още имаше какво да изследва. Премести се по-близо до стената и отново посегна към ръката на момичето.

Джордан забеляза накъде е насочено вниманието ѝ и клекна до нея.

— Какво има?

— Детето като че ли е стискало нещо, преди да умре.

Археологическият протокол изискваше нищо да не се докосва, преди да е фотографирано, но това момиче не беше убито чак толкова отдавна, така че Ерин реши поне този път да пренебрегне правилата.

Пресегна се и внимателно разтвори пръстите на момичето. Очакваше да са трошливи, но те се оказаха зловещо еластични. Изненадана от състоянието на тялото, тя не успя да улови предмета и той падна в прахта.

Ерин не се нуждаеше от докторска степен по археология, за да разпознае артефакта.

Джордан изруга под нос.

Тя се взираше онемяла в медала, в железния кръст, в свастиката. Германски.

От Втората световна война.

Значи това бяха осквернителите, които си бяха пробили път дотук със съвременни инструменти. Но защо медалът се намираше в мумифицираните пръсти на момиче в древна еврейска гробница?

Джордан сви юмрук.

— Нацистите явно са стигнали първи тук. Опоскали са всичко.

Думите му не разясняваха особено нещата. Хитлер е бил обсебен от окултното, но какво се е надявал да открие в Масада?

Тя огледа внимателно дрехите на момичето. Защо им е било на нацистите да си правят труда да обличат едно дете в дрехи от първото хилядолетие само за да го приковат с арбалети за стената?

Представи си как момичето изскубва медала от униформата на мъчителя си и как скрива доказателството за това кой я е убил. Отново я заля вълна на съчувствие към детето — и възхищение за куража му в това негово последно действие. Сълзите отново започнаха да напират.

— Добре ли си? — Лицето на Джордан беше толкова близо, че Ерин можеше да види един фин белег на брадичката му.

За да скрие сълзите си, тя вдигна телефона и направи няколко снимки на медала. Момичето беше направило много, за да осигури доказателство за самоличността на убиеца си. Ерин смяташе да документира това доказателство.

Щом свали телефона, Джордан посегна към прахта, взе медала и го обърна.

— Може да открием кой го е направил. Офицерите от СС често са изписвали имената си от другата страна на медалите си. Искam името на кучия син, който и да е той. И ако по някаква случайност още е жив...

В този момент Джордан ѝ хареса повече от всеки друг път. Рамо до рамо, двамата заразглеждаха малкия метален диск. От другата страна нямаше име, само някакъв странен символ.

Ерин снима реверса в дланта на Джордан, после прочете на глас думите по края.

— Дойче Аненербе.

— Това обяснява нещата — кисело рече Джордан.

Тя го изгледа въпросително. Най-новата история на Германия не ѝ беше специалност.

— В какъв смисъл?

Той завъртя медала в ръката си.

— Дядо ми е участвал във Втората световна война. Разказваше ми разни неща. Това е една от причините да постъпя в армията. И донякъде си падам по история. Дойче Аненербе е тайна секта на нацистки учени с интерес към окултното, които обикаляли целия свят в търсене на изгубени съкровища и доказателства за съществуването на древна арийска раса. Бандата иманяри на Химлер.

И бяха стигнали тук първи. Чувство на поражение сви сърцето ѝ. Беше свикнала да изучава вече ограбени гробове, но обирите обикновено бяха извършвани още в древността. Беше непоносимо, че тази гробница е била разграбена само преди десетилетия.

Джордан докосна централното изображение.

— Това не е техен обичаен символ. Обикновено знакът на Аненербе е меч с лента. Това е нещо ново.

Обзета от любопитство, тя посочи символа в центъра.

— Прилича на норвежка руна. От старши футарк. Може би руната Одал.

Ерин започна да рисува в прахта с пръст.

— Руната представя звука О. — Тя се обърна към Джордан. —
Може би е инициалът на собственика на медала?

Преди да успее да развие мисълта си, Маккей рязко излая:

— Стой! Горе ръцете!

Стресната, Ерин рязко се обърна.

Джордан сграбчи картечния си пистолет и се завъртя към входа на гробницата. Земята отново се разтресе, посипа се прах... и от сенките изникна тъмна фигура, която пристъпи в помещението.

8.

— Не стреляй! — извика Джордан и вдигна лявата си ръка. — Това е падрето.

Свали автомата си и тръгна към духовника. Беше странно, че свещеникът бе слязъл тук, но забеляза и нещо още по-смустващо.

Нямаше екипировка за катерене.

Джордан застана пред него, докато трусят отминаваше.

— Какво правите тук, отче?

Свещеникът го изгледа изпод качулката си. Джордан също го измери с поглед. Отец Корза беше с пет сантиметра по-висок от Джордан, но под дългата дреха бе по-слаб, мускулест, жилав като камшик. Изсеченото му лице беше несъмнено славянско, омекотено единствено от пълните устни. Черната му коса се спускаше до якичката — въздълга за свят човек.

Но не друго, а очите му — изпитателни и тъмни, *много* тъмни — накараха сърцето на Джордан да се разтупти. Пръстите му неволно се свиха около оръжието.

„Той е само свещеник“ — напомни си Джордан.

Отец Корза остана да се взира още секунда в него, после очите му се стрелнаха настрани и обхванаха с един поглед цялото помещение.

— Чухте ли ме, падре? Зададох ви въпрос.

Думите на свещеника бяха произнесени шепнешком, едва чуто и в същото време странно официално.

— Църквата има по-стари претенции към това, което се намира в тази крипта.

Отец Корза понечи да мине покрай него. Джордан посегна да сграбчи ръката му — но улови само въздух. Свещеникът някак се беше изплъзнал и вървеше към отворения саркофаг.

Джордан го последва и забеляза как погледът на свещеника се спира върху прикованото за стената дете. Лицето му бе непроницаемо. Когато стигна до гроба, той погледна в празния саркофаг и видимо се напрегна, замръзвайки неподвижно като статуя.

Ерин го приближи от отсрещната стена. Държеше телефона си вдигнат и явно се опитваше да улови сигнал с надеждата да прехвърли снимките си на безопасно място — винаги мислеше като истински изследовател.

Джордан застана между нея и отец Корза. Поради някаква причина не искаше тя да се озовава твърде близко до странния свещеник.

— Достъпът до това място е ограничен — предупреди Джордан.

Перлман го подкрепи и постави длан върху пистолета си.

— Не бива да сте тук, отец Корза. Израелските власти поставиха изрични условия за посещението ви.

Духовникът не им обърна внимание.

— Намерихте ли книга? Или каменен блок с такива размери? — попита той Ерин и разпери ръце.

Тя поклати глава.

— Не сме намирали нищо подобно, само момичето. Изглежда, че немците са опразнили гробницата през войната.

Единствената му реакция бе леко присвиване на очи.

„Кой е този тип?“

Джордан постави ръка върху приклада на картечния си пистолет и зачака следващия ход на светия мъж. Безцеремонен и необщителен, свещеникът несъмнено имаше проблем с властите, но засега не се държеше явно заплашително.

С периферното си зрение Джордан видя как ръката на Маккей се плъзва към ножа му.

— Спокойно, ефрейтор — нареди той. — Остави.

Свещеникът не обърна внимание на Маккей, но внезапно се напрегна, замръзна, докато се обръщаше, и наостри уши. Гледаше към Джордан, но думите му бяха предназначени за всички.

— Трябва да се махнете оттук. Веднага.

Последната дума прозвуча като настоятелно предупреждение.

„Какви ги говори този?“

Отговорът дойде от слушалката на Джордан — внезапен писък, изпълнен с бълбукане на кръв и болка, толкова остър, че се заби като нож дълбоко в главата му.

Сандерсън.

От платото.

Писъкът секна, сменен с прашене.

Джордан докосна микрофона на гърлото си.

— Сандерсън! Отговори!

Отговор не последва.

— Ефрейтор, обади се!

Свещеникът закричи бързо към входа. Купър и младият израелски войник му препречиха пътя. Всички вдигнаха оръжия.

На прага на гробницата свещеникът вдигна лице към тавана. Цялото му тяло се скова, подобно на голяма котка преди да нападне. Следващите му думи смразиха със спокойствието, с което бяха произнесени.

— Отстъпете до стените. — Той се обърна и погледна Джордан в очите. — Правете каквото ви казвам, иначе всички ще умрете.

Джордан вдигна оръжието си.

— Заплашвате ли ни, падре?

— Не аз. А онези, които идват.

17:07 ч.

Ерин се мъчеше да проумее какво става. Погледът на свещеника срещна нейния. За миг по бледото му лице пробяга страх и сърцето на Ерин се качи в гърлото ѝ. Тя усети тревогата му за тяхната безопасност, не за своята собствена. Ужасна тъга се четеше в очите му, докато извърщаше поглед. Сякаш вече ги оплакваше.

Тя преглътна. Устата ѝ внезапно беше пресъхнала.

Джордан обаче нямаше намерение да се предава така лесно.

— Какво става? Имам хора горе. Както и лейтенант Перлман.

Отново онзи скръбен поглед.

— Те вече са мъртви. Както ще бъдете и вие, ако не...

Стоящият до вратата Купър изпъшка. Всички се обърнаха. Той отвори уста и от нея бликна кръв. Рухна на колене, после по очи. От основата на черепа му стърчеше черна дръжка на кама.

Ерин извика името му. Войниците вдигнаха оръжията си като един. Тя се дръпна зад тях, извън линията на огъня.

Зад тялото на Купър имаше присвита тъмна форма, сякаш изваяна от сенки. Джордан пусна дълъг откос, трясъкът на оръжието

бе оглушителен в затвореното пространство. Сянката потръпна и изчезна в мрака...

... но не и преди да отмъкне младия израелски войник, който още се мотаеше при прага. Ерин зърна проблясък на стомана и в следващия миг войникът изчезна, издърпан рязко в черния тунел.

Джордан престана да стреля — опасяваше се, че може да улучи войника.

Отекна писък, изпълнен с ужас... последван от тишина.

Лейтенант Перлман се втурна напред с вдигнато оръжие.

— Марголис!

Облечената в черно ръка на свещеника дръпна израелеца назад.

Рязко.

— Стойте тук — предупреди ги отец Корза и престъпи собствената си заповед.

Рязко движение на китката и в ръката му сякаш от нищото се материализира нож. Той оголи острието — сребриста ивица, извит кинжал, подобен на нокътя на някакво праисторическо чудовище.

С развята дреха свещеникът се метна през прага и изчезна.

В следващия миг от тъмнината се разнесе див вой.

Звукът докосна някакви дълбоко заровени страхове у Ерин и я накара да замръзне на място.

Дори калените войници сякаш ги усетиха. Джордан я дръпна по-надалеч от входа. Маккей и Перлман застанаха от двете им страни, с насочени към отвора оръжия. Отстъпиха, прегрупираха се и заеха позиция зад саркофага.

Пронизителен писък изпълни тунела.

Джордан вдигна Ерин с такава лекота, сякаш костите ѝ бяха кухи и нямаше плът. Тя вече се чувстваше по този начин, сякаш можеше да се рее във въздуха.

Той я пусна в отворения саркофаг.

— Не мърдай и не се подавай.

Стоманеният глас и железният му поглед отново я върнаха в собствената ѝ кожа — не че искаше да е в нея. Той я притисна надолу.

— Разбра ли ме?

— Да. — Искаше да се свие, да прикрие глава, да се изолира от ужаса, но когато го направи, слепотата я уплаши още повече. Пръстите

й се вкопчиха в ръба на саркофага. И като всички други, тя се загледа в непрогледния мрак на тунела.

Рязка светлина отляво привлече вниманието ѝ. Маккей държеше запалена сигнална ракета.

— Метни я! — Джордан посочи към тъмния изход.

Маккей замахна и хвърли ракетата през отвора. Тя се затъркаля, оставяйки огнена следа, и се понесе в мрака. Ярката светлина откри черни сенки и още по-тъмни форми. Ерин успя да преброи четири.

Без самотната фигура в центъра, облечена в раздрано расо, осветено отзад. Беше вдигнал ръка към очите си, заслепен от внезапния ярък блясък. Другата му ръка държеше извития нож. От острието капеше кръв, проблясваше от отразената светлина.

— Отче! — извика Джордан, докато вдигаше оръжието си. — Залегнете!

Предупреждението дойде твърде късно.

Подобно на бесни кучета, сенките се хвърлиха към свещеника. Събориха го. Той падна тежко върху сигналната ракета и я угаси с тялото си. Ерин трепна. Мракът отново погълна всичко — но не преди някаква фигура да прескочи свещеника и да се хвърли презглава в залата.

Направи дълъг скок, стовари се върху каменния под и се метна право към тях, като се движеше с невъзможна бързина. Вълк? Не. Човек с набръчкана кафява кожа, с широки мускулести ръце, вдигнал високо касапска кука.

Джордан се отпусна на коляно и стреля, улучи го право в гърдите. Пороят куршуми отхвърли нападателя към тавана. Той рухна тежко на пода и остана да лежи неподвижен.

Маса тъмни сенки се изсипа в помещението. Свещеникът се бореше с две облечени в черно фигури. Трета скочи покрай него.

Нападателят се хвърли снишен и с огромна скорост към лейтенант Перлман. Двамата се блъснаха в стената до разпънатото момиче и изчезнаха от поглед. Автоматът на израелеца излая, куршуми рикошираха от камъка, вдигаха искри. Ерин се залепи за дъното на саркофага.

Над нея се материализира сянка. Ерин зърна проблясване на зъби — *твърде много зъби* — и ѝ се прииска да имаше пистолет или нож. Вдигна ръце пред лицето си и зачака зъбите да се впият в кожата ѝ.

Вместо това в тялото над нея се забиха куршуми и то рухна отгоре ѝ. Ерин трескаво се помъчи да се измъкне изпод него, джинсите ѝ бяха мокри от кръв. Стисна зъби и опипа трупа за оръжие. Нападателят нямаше пистолет, но носеше египетски *копеш* с дълго, извито острие. Беше виждала подобни мечове на рисунки и йероглифи, но те не се използваха вече седемстотин години.

Маккей надникна над ръба на саркофага.

— Добре ли си?

Преди тя да успее да отговори, той изчезна, ударен странично. Ерин се изправи на колене, сграбчила меч.

Маккей полетя през помещението и удари стената с глава. Свлече се на пода, оставяйки кървава диря след себе си.

Тъмна фигура скочи отгоре му и се хвърли към гърлото.

17:08 ч.

Джордан беше прикован от нападател, който бе по-силен от всеки противник, срещу когото се бе изправял. Вече беше изгубил автомата си. А нападателят беше нелепо бърз.

Джордан се извъртя и посегна към глезена си и закрепения за него нож. Освободи го, докато кокалести ръце замахваха надолу. Едната стисна гърлото му, другата прикова ръката му за камъка.

Ноктите се впиха дълбоко, разкъсваха плътта му.

Джордан замахна със свободната си ръка и заби ножа в гърлото на нападателя до дръжката, докато не опря до кост, после рязко дръпна навън.

Кръв плисна по ръката му.

Противникът му се отпусна безжизнено. Джордан отхвърли мъртвата тежест и се претърколи в клекнало положение. Вниманието му се насочи към Ерин, която стоеше в саркофага с извит меч в ръка. Изглеждаше готова да изскочи и да се притече на помощ на Маккей, който лежеше в другия край на помещението, но за Маккей вече нищо не можеше да се направи. Както и за Перлман, който лежеше недалеч с разкъсан гръклян.

Джордан застреля нападателя на Маккей право в гърдите и той отлетя от тялото на съекипника му. Някакво движение го накара да се обърне отново към Ерин.

Зад нея изникна сянка.

Той се хвърли към нея, но нечия ръка го запрати настрани. Сякаш бе пернат от бързодвижещ се камион. Джордан изгуби равновесие и се блъсна в стената.

Замаян, той видя как свещеникът прелетя покрай него, събори Ерин и се хвърли към нападателя ѝ. Удари окървавения противник с рамо и го отблъсна назад, право в мумифицираното момиче на стената. Изсъхналите кости се разпиляха под тежестта им.

Корза отскочи крачка назад.

Противникът му остана на място, увиснал над земята, пронизан и гърчещ се. Откъм задния край стрелите се бяха забили в тялото му и го държаха във въздуха. Една стрела стърчеше от гърлото му. Той задраска с пръсти по нея. Кръвта блъбукаше от раната, сякаш бе кипнала.

Корза замахна и разсече гърлото на мъжа със светкавичен удар.

Джордан криво-ляво се закрепил на крака, приклепна и се огледа. Свещеникът стоеше до стената, прегърбил рамене под раздраната си дреха. Черна кръв капеше от ножа и пръстите му. Джордан не знаеше каква част от нея е от раните на самия отец.

Държеше автомата си насочен напред, докато се препъваше към Ерин. Нямаше смисъл да проверява другите. Познаваше смъртта, когато се сблъскваше с нея. Доколкото можеше да прецени, единствените все още живи в това помещение бяха свещеникът, Ерин и самият той.

Не изпускаше от поглед свещеника — не знаеше на чия страна е той.

Разперил дългата си дреха, Корза се отпусна на коляно с наведена глава, сякаш се молеше — но не това бе намерението му. Той сграбчи нещо от пода. То изчезна в черното расо, докато се изправяше.

Малката кукла на детето беше изчезнала.

Беше взел куклата, вместо да провери как е Ерин? Джордан се отказа да се опитва да разбере този човек.

— Ерин? — повика я, когато стигна до нея.

Тя рязко се извъртя, вдигнала високо меч.

— Аз съм — каза той, отмести автомата и вдигна ръце.

Широко отворените ѝ очи постепенно се фокусираха и тя отпусна оръжието. Джордан го взе от ръцете ѝ и го пусна. Лицето ѝ бе

побеляло, погледът — празен. Тя се свлече в ъгъла на саркофага. Джордан я вдигна и седна, опрял гръб на студения камък, като я сложи в скута си. Прокара ръце по нея, търсейки рани. Като че ли й нямаше нищо.

Свещеникът дойде при тях. Джордан се пресегна към пистолета си и прегърна Ерин, за да я защити. Какви бяха намеренията му?

— Няма други — прошепна Корза, сякаш се молеше. — Но все още не сме в безопасност.

Джордан го погледна.

— Ще ни затворят тук — каза свещеникът с такава увереност, че Джордан му повярва.

— Откъде знаете?...

— Защото аз бих направил точно това. — Той закрачи към изхода.

Джордан забеляза накъде върви. Ровърът още беше на пода, едната камера беше насочена към тях и над нея светеше зелена лампичка. Свещеникът стъпка обектива. Метал и стъкло се строшиха под подметката му и се пръснаха по каменния под.

Джордан си спомни писъка на Сандерсън и внезапно го осени.

„Наблюдавали са ни.“

9.

26 октомври, 17:11 ч.

Масада, Израел

Докато последните писъци отекваха по платото, Батори стоеше наведена пред вече тъмния монитор, вцепенена от шока, хваната между миналото и настоящето.

Беше наблюдавала битката в гробницата, последвана от избиването на силите, които бе пратила долу. Боят бе бърз, слабо осветен, голяма част от действието се разви извън обектива на камерата.

Беше видяла обаче и няколко мига преди хаотичния сблъсък.

Беше гледала как войник с каска се изправя срещу облечена в черно фигура с гръб към камерата. Успя да зърне за миг бялата свещеническа якичка, докато мъжът оглеждаше бързо помещението.

Изпълнената ѝ с болка кръв изстина при вида на врага.

Това бе онзи Рицар на Христа, споменат в текстовото съобщение. Сангвинист.

Двамата мъже стояха един срещу друг като овни през размножителен период. Може би войникът щеше да реши проблема вместо нея, но рицарят мина покрай него и спря, вперил поглед в стената отсреща. Какво беше видял?

Искаше ѝ се обхватът на камерата да беше по-голям.

От сенките се появи жена в цивилни дрехи — нова изненада. Размахваше телефона си в познатата пантомима на човек, търсещ сигнал.

Рицарят се обърна към жената и разпери ръце, сякаш показваше нещо с размерите и формата на книга.

Дишането на Батори се ускори.

Жената поклати глава.

Рицарят бавно се завъртя, оглеждайки помещението. Гробницата изглеждаше празна, ако не се брой саркофагът. Нямаше евентуални скривалища. Когато раменете на рицаря се отпуснаха, тя издиша с облекчение.

Значи не бяха намерили книгата.

Или изобщо не е била скрита там, или гробницата е била ограбена по-рано.

После рицарят долови присъствието на екипа на Батори — това наложи бърза реакция. Трябваше да бъде победен, но тя подцени уменията му, а и не взе предвид подкрепата от страна на войниците. Беше се справил с половината от силите ѝ за секунди.

От начина, по който се биеше, разбра, че рицарят долу не е новак, а много по-стар и опитен, също като нейния екип.

После, докато той отиваше да стъпче камерата на ровъра, Батори успя да види лицето му — изсечената волева брадичка, широките славянски скули, напрегнатите тъмни очи. Остана като парализирана и изпразнена, когато го разпозна.

Но животът не търпеше вакуум.

В пустотата потече огнена омраза, която я изпълни цялата, превръщайки я в нещо друго, в оръжие на яростта и отмъщението.

Тя най-сетне се раздвижи, сви ръка в юмрук и прокара древния си пръстен с рубин по тъмния монитор. Подобно на толкова много неща, които притежаваше, скъпоценното бижу беше отдавна свързано с рода ѝ.

Също като рицаря.

Рун Корза.

Името я беше белязало толкова сигурно, колкото и черната длан на шията ѝ — и ѝ причиняваше също толкова болка. От малка беше отглеждана с разкази как провалът на Корза бе обрекъл някога славния ѝ род на цели поколения бедност и немилост. Докосна края на татуировката, източника на постоянна агония, друг дълг на кръвта, който дължеше на онзи рицар.

Спомни си отдавнашната церемония — коленичила пред Онзи, на когото се бе заклела. Ръката Му стискаше гърлото ѝ, прогаряше този знак с формата на дланта и пръстите Му, превръщайки я в Негова робиня.

И всичко това заради онзи рицар.

Беше го виждала в хиляди сънища и винаги се бе надявала, че някой ден ще го открие жив, за да го накара да плати за делата, обрекли поколения жени от рода ѝ на жертва, на години живот в

мъчения — поробени от кръвта, принудени да тренират, да служат, да чакат.

Към това вървеше и една друга истина, едно болезнено осъзнаване.

Отново усети Неговата хватка върху гърлото ѝ, изгаряща стария ѝ живот.

Господарят ѝ би трябвало да знае, че Рун Корза е рицарят, изпратен в Масада да прибере книгата. Но въпреки това тази тайна ѝ беше спестена. Той я беше изпратил срещу Корза, без да я предупреди предварително.

Защо?

Заради стремежа към жестоки забавления? Или във всичко това имаше някаква по-висша цел?

Ако знаеше, че Корза се спотайва в гробницата, изобщо нямаше да прати някого долу. Щеше да изчака рицаря да излезе с книгата или с празни ръце, и да го застреля, докато пълзи като муха по стената на пропастта.

Касапницата долу ѝ показва, че Корза е прекалено опасен, за да се изправя срещу него в близък бой, дори ако изпрати всичките си останали сили срещу него.

Но имаше и друг начин. Друг по-подобаващ начин.

Гневът в гърдите ѝ се насочи към нова цел.

Преди екранът да угасне, тя бе забелязала тялото на един от екипа ѝ край входа на гробницата, който носеше чанта на рамо. Раница със същото съдържание лежеше на ръба на пукнатината.

Обърна се към двамата ловци, които още стояха в очакване.

Тарек беше обръснал главата си като повечето други и бе покрил кожата си с черни татуировки, в неговия случай — библейски стихове на латински. Твърда кожа, съшита с човешки сухожилия, покриваше мускулестата му, висока метър и осемдесет фигура. Устните и ноздрите му бяха пронизани от стоманен пиърсинг. Черните му очи се бяха свили до цепки; беше разярен от пораженията, нанесени от онези в гробницата. Искаше отмъщение. Извършено със собствените му ръце.

— Рицарят е прекалено опасен — предупреди го тя. — Особено когато е притиснат в ъгъла. Останахме твърде малко, за да рискуваме да жертваме още от своите.

Тарек не можеше да възрази. Заедно бяха наблюдавали касапницата. Но имаше и друга възможност. Нямаше да донесе такова задоволство, но крайният резултат щеше да е същият.

— Взривете пукнатината. — Тя посочи към раницата на ръба и си представи чантата долу. — Избийте ги всички.

Смяташе да засипе рицаря и другарите му, да погребее отново тайните под тонове скала. И ако Корза оцелее при взрива, очакваше го бавна смърт под купища камъни.

За момент ѝ се стори, че Тарек няма да се подчини на заповедта ѝ. Владееше го ярост, подхранвана от цялата пролята кръв. После погледът му се стрелна към шията ѝ. Към татуировката. Той знаеше значението ѝ по-добре от всеки друг.

Да не се подчини на нея, означаваше да не се подчини на Него.

Тарек сведе глава, сякаш огъваше желязо, обърна се и изчезна в нощта.

Батори затвори очи и се съсредоточи, но тих стон привлече вниманието ѝ, напомни ѝ, че все още има работа за вършене.

Луничавият ефрейтор на име Сандерсън стоеше на колене в прахта — единственият оцелял след клането на върха. Беше съблечен до кръста, главата му бе отметната назад от дълбоко забитите в скалпа му нокти на последния останал до нея ловец. Ловецът — Рафик, брат на Тарек — бе строен, целият кост и злоба, полезен инструмент в тежки моменти.

Тя пристъпи напред. Очите на войника я проследиха.

— Имам въпроси — любезно каза тя.

Той се взираше мълчаливо в нея, разтреперан и плувнал в пот, изцъклен от ужас. Изглеждаше толкова млад. Навремето бе имала брат почти като него, който обичаше рози и изстудено вино. Но след като получи Неговия знак, на Батори ѝ бе забранено да контактува по какъвто и да е начин с брат си. Трябваше да прекъсне всичките си земни връзки с миналото и да принадлежи единствено Нему.

Поредната загуба, която постави върху плещите на Корза.

Прокара опакото на дланта си по кадифената буза на ефрейтора. Още не беше достатъчно пораснал, за да му поникне истинска брада. Но въпреки ужаса му, в очите му горяха въглени на непокорство.

Батори въздъхна.

Сякаш имаше някаква надежда това момче да окаже съпротива.

Изправи се и вдигна ръка, изпрацайки желанието си.

„Ела.“

Двамата — беше ги нарекла на митичните унгарски герои Хунор и Магор — винаги бяха наблизко, завинаги свързани с нея. Без да поглежда, тя ги усети как изникват от мрака зад гърба ѝ, където се бяха хранили, и пристъпват напред. Протегна длан и бе поздравена от топъл език, студена муцуна и тихо ръмжение, подобно на гръм зад хоризонта.

Отпусна ръка — мокра, с капеща от пръстите кръв.

— Още са гладни — отбеляза тя. Знаеше, че е вярно, долавяше в себе си ехото от желанието им.

Наведе се съвсем близо до него. Усети горещия му дъх, почти вкуси мъката му. Доближи устни до ухото му и зашепна.

— Кажи ми — започна тя с прост въпрос. — Коя е онази жена долу?

Преди той да отговори, нощта експлодира зад нея. Светлина, гръм и жегата изригнаха от върха на Масада, като разтърсиха земята и превърнаха нощта в ден. Пламъци бликнаха от пропастта, извиха се в катаклизъм от пушек и пръст и затвориха онова, което Бог бе отворил само преди часове. Тя възнамеряваше да срути цялата планина, за да прикрие следите си.

След взрива отново се възцари мир.

Тя впери поглед в ефрейтора.

Още се нуждаеше от отговори.

10.

26 октомври, 17:14 ч.

Масада, Израел

Жегата облиза гърба на Рун, подобно на огнен дъх на дракон. Представи си как стената от пламък минава над запечатания тъмен саркофаг. Звукът обаче беше много по-лош. Боеше се, че взривът ще счепи черепа му, ще избие кръв от ушите му и ще оскверни това някога свещено място.

Оттатък входа на гробницата западаха камъни. За разлика от първата експлозия, която бе запечатала пукнатината горе, втората целеше да унищожи самото помещение.

И така да ги затвори в капан.

Докато огънят и яростта преминаваха в глух стон, той се опря здраво във варовиковите стени на гроба. Беше подобаващо да умре в саркофаг — затворен така сигурно, както самият той навремето беше затворил друг зад камък. И наистина, почти приветстваше този край. Но жената и войникът не бяха заслужили тази участ.

Беше ги хвърлил и двамата в саркофага след първата експлозия. Тъй като знаеше, че древната крипта може да предложи само едно убежище, той бе сложил каменния капак отгоре им, напрягайки цялата си сила и със съвсем малко помощ от страна на войника. Ако оцелееха, не знаеше как ще им обясни силата на крайниците си. Кодексът, според който живееше, изискваше да ги остави да умрат, вместо да позволи да му задават подобни въпроси.

Но той не можеше да позволи да умрат.

Затова се сбутаха заедно в непрогледния мрак. Опита се да се моли, но сетивата не му позволяваха да се съсредоточи. Долови миризмата на виното, което някога бе изпълвало този ковчег, металния привкус на кръв по останките от дрехата му, мириса на изгоряла хартия и тебешир от експлозивите.

Но нищо не можеше да заглуши простия аромат на лавандула от косата ѝ.

Усещаше до гърдите си как сърцето ѝ пърха като чучулига. Топлината на треперещото ѝ тяло се разливаше по корема и краката му. Не се беше приближавал толкова до жена от времето на Елизабет. Имаше поне мъничко милост — Ерин се беше извърнала от него, заровила лице в гърдите на войника.

Започна да брои ударите на сърцето ѝ и в този ритъм откри покой, за да се моли — докато най-сетне тишината се върна в ума му и в света отвъд малкия им гроб.

Тя се размърда до него, но той докосна рамото ѝ, за да ѝ каже да лежи неподвижно. Искаше да изчака по-дълго, за да са сигурни, че помещението е престанало да се срутва, преди да опита да отмести капака. Едва тогава щеше да разбере дали са затрупани от повече камъни, отколкото би могъл да премести.

Дишането ѝ стана по-бавно, сърцето спря да препуска. Войникът също се успокои.

Накрая Рун опря колене в дъното на каменния саркофаг и натисна с рамене. Капакът помръдна по ръбовете. Той напъна отново. Масивната тежест се плъзна една длан настрани, после още една.

Накрая капакът се наклони и падна на пода. Бяха свободни, макар да се страхуваше, че само са заменили малката килия с по-голяма. Ала поне гробницата беше издържала. Мъжете, изсекли тайното помещение, бяха подсилили стените му, за да държи чудовищната тежест на планината.

Изправи се и помогна на Ерин и Джордан да излязат от саркофага. Една светеща пръчка бе оцеляла при взрива и хвърляше слаба светлина в помещението. Рун присви очи през горещата прах към входа на гробницата.

Вход вече нямаше.

Пръст и камъни го бяха запълнили от пода до тавана.

Другите двама се закашляха и притиснаха парчета плат към устата си, за да филтрират мръсния въздух. Нямаше да изкарат дълго.

Войникът запали фенерче и го насочи към входа. Погледна Рун в очите и отстъпи крачка назад. Лицето му бе помрачено от подозрение и предпазливост.

Жената освети с друго фенерче съсипаното помещение. Всичко беше покрито с дебел слой прах, превръщаща труповете в статуи и прикриваща ужаса на касапницата.

Но нищо не скриваше разбитите парчета от тежкия каменен капак на саркофага. Лъчът на фенерчето ѝ се задържа върху него. Носещите се във въздуха пращинки не можеха да обяснят невъзможния акт на повдигането и избутването на колосалната тежест.

Войникът като че ли не забеляза. Гледаше взривения вход, сякаш беше някаква неразгадаема мистерия.

Лъчът на жената се спря върху Рун. Меките ѝ кафяви очи също се обърнаха към него.

— Благодаря, отче.

Той чу неловкото запъване в гласа ѝ, когато произнасяше думата „отче“. Намери го за смущаващо. Усещаше, че в нея няма вяра.

— Казвам се Рун — прошепна той. — Рун Корза.

От много време не бе споделял малкото си име с други, но ако им беше писано да умрат заедно тук, искаше да го знаят.

— Аз съм Ерин, а това е Джордан. Как...

Войникът я прекъсна. В тона му се долавяше студена ярост.

— Кой са те?

Зад този въпрос се криеше друг. Разпозна го в гласа му, прочете го на лицето.

Какво са те?

Обмисли скрития въпрос. Църквата забраняваше разкриването на истината, на най-ревниво пазената ѝ тайна. Много неща можеха да бъдат изгубени.

Но този мъж беше воин — също като него. Не беше отстъпил пред врага, беше се изправил срещу мрака и бе платил с кръв, така че заслужаваше отговор.

Рун смяташе да почете тази жертва. Погледна го право в очите и каза истината, назовавайки нападателите.

— Това бяха *стригои*.

Думите му увиснаха във въздуха като пращинките, скриваха повече, отколкото разкриваха. Видимо объркан, мъжът наклони глава настрана. Жената също го изгледа изпитателно, по-скоро с любопитство, отколкото ядосано. За разлика от войника тя като че ли не го винеше за убитите.

— Какво означава това? — Войникът нямаше да намери покой, докато не разбере. Нито пък след това.

Рун вдигна камък от един от трупите и избърса пясък от лицето му. Жената държеше лъча насочен към ръцете му, докато той обръщаше прашното тяло към тях. С облечена в ръкавица ръка дръпна назад студените устни, показвайки древната тайна.

Дълги бели кучешки зъби заблестяха на лъча на фенера.

Ръката на войника се стрелна към дръжката на пистолета. Жената рязко пое дъх. Ръката ѝ посегна към гърлото. Животинска реакция за защита. Но вместо да замръзне от ужас, тя отпусна ръка и коленичи до Рун. Мъжът остана нащрек, готов за бой.

Рун очакваше реакцията му, но жената го изненада — а това беше рядкост. Пръстите ѝ, отначало треперещи, после по-спокойни, посегнаха да докоснат дългия остър зъб подобно на свети Тома, бръкнал в раната на Христос, за да получи нужното му доказателство. Личеше, че се страхува от истината, но няма да ѝ обърне гръб.

Тя погледна към Рун — скептично, както можеше да гледа само един съвременен учен. И зачака.

Той не каза нищо. Тя беше поискала истината. Той ѝ я беше дал. Но не можеше да ѝ даде волята да повярва.

Тя махна с ръка към трупа.

— Може да са някакви протези, поставени да удължат зъба...

Дори сега отказваше да повярва, търсеше някакво успокояващо обяснение, както бяха правили толкова много други преди нея. Но за разлика от тях тя се наведе напред, без да чака потвърждение или утеха. Повдигна по-високо горната устна.

Рун очакваше очите ѝ да се разширят от ужас. Ала вместо това тя смръщи вежди и заразглежда с жив интерес.

Изненадан за пореден път, Рун я загледа с не по-малък интерес.

17:21 ч.

Коленичила до тялото, Ерин се мъчеше да намери обяснение за онова, което лежеше пред нея. Имаше нужда да разбере, да открие смисъл в цялата тази кръв и смърт.

Отчаяно прехвърли наум културите, в които хората точеха зъбите си. В пустинята на Судан младежите наточваха резците си като бръснари — беше част от ритуала за възмъжаване. У древните май изпилените зъби са били белег за знатен произход. В Бали

изпиляването все още беше действащ ритуал, бележещ прехода от човек към животно. На всеки континент имаше подобни практики. Абсолютно на всеки.

Но това бе нещо различно.

Колкото и да ѝ се искаше да е другояче, тези зъби не бяха наточени с инструменти.

— Докторе, говори — подкани Джордан и се наведе над рамото ѝ. Напрегнатият му глас отекваше силно в ограниченото пространство. — Кажи ми какво мислиш.

Тя се помъчи да запази тона си безстрастен, както заради самата себе си, така и заради него. Ако изгубеше самообладание, можеше никога вече да не дойде на себе си.

— Кучешките зъби са здраво вкоренени в горната челюст. Виж как са удебелени гнездата в основата им.

Джордан прескочи купчина отломки и застана между нея и свещеника. Ръката му легна върху оръжието.

— Ще ти повярвам.

Тя му отвърна с окуражаваща усмивка — поне така се надяваше. Като че ли не се получи, защото лицето му си остана напрегнато.

— Какво означава това? — попита той.

Ерин се изправи, за да се отдалечи колкото се може повече от зъба, който бе докосвала допреди малко.

— Подобни зъбни корени са характерни за хищниците.

Отец Корза отстъпи настрани. Дулото на Джордан се насочи към него.

— Джордан? — Тя застана до него.

— Продължавай. — Той гледаше свещеника, сякаш очакваше да я прекъсне, но онзи стоеше неподвижно. — Интересна работа, нали, падре?

Ерин се загледа в прашното кафяво лице в прахта. Приличаше съвсем на човешко, също като нейното.

— Челюстта на лъва упражнява натиск от четиридесет килограма на квадратен сантиметър. За да издържи на подобно натоварване, костта на кучешките му зъби е по-твърда и дебела, също като на тези.

Джордан прочисти гърлото си.

— Значи искаш да кажеш, че тези зъби не са просто някаква екстравагантна мода, а естествени?

Тя въздъхна.

— Не мога да намеря друго приемливо обяснение.

На слабата светлина на фенерчето Ерин видя шока, изписан по лицето на Джордан, както и страха в очите му. Тя също беше уплашена, но нямаше да позволи чувствата ѝ да вземат превес. Вместо това се обърна към мълчащия свещеник в търсене на отговори.

— Нарекохте ги стригои, така ли?

Лицето му се беше превърнало в неразгадаема маска от сенки и тайни.

— Тяхното проклятие има много имена. *Вриколакас*.^[1] *Асема*. *Даханавар*. Те са напад, позната в миналото във всяко кътче на света. Днес ги наричат вампири.

Ерин се дръпна назад. Дали споменът за този ужас не беше в основата на ритуалното изпилване на зъбите като някаква зловеща мимикрия на истински ужас, забравен в модерната епоха? Забравен, но не и изчезнал. По гърба ѝ сякаш се плъзна леден пръст.

— И вие се борите с тях? — Скептичният глас на Джордан прокъркна в гробницата.

— Да — тихо и спокойно отвърна свещеникът.

— И какво ви прави това, падре? — Джордан разкрачи леко крака, сякаш очакваше схватка. — Нещо като командос на Ватикана ли?

— Не бих използвал подобни думи. — Отец Корза скръсти ръце на гърдите си. — Аз съм просто свещеник, смирен Божи слуга. Но за да служа на светия престол, аз и някои други братя сме обучени да се борим с тази напад, така че — да.

Ерин искаше да зададе безброй въпроси, но най-вече онзи, който не ѝ даваше покой откакто свещеникът беше влязъл в гробницата и бе казал първите си думи.

„Църквата има по-стари претенции към това, което се намира в тази крипта.“

Изведнъж се зарадва, че между нея и него стои войник. Ерин загледа окървавената фигура над рамото на Джордан.

— По-рано попитахте за някаква книга, която очаквахте да е скрита тук. Затова ли бяхме нападнати? Затова ли сме затворени в

гробницата?

Лицето на свещеника стана непроницаемо. Той погледна нагоре към тавана, сякаш търсеше насока свише.

— Планината още се движи.

— Какво... — Оглушителен стон, съпроводен от трясък на разбита скала, прекъсна въпроса на Джордан. Земята се разтърси — отначало слабо, после по-силно.

Ерин залитна и се бутна в гърба на Джордан, след което запази равновесие.

— Пак ли вторичен трус?

— Или експлозиите са отслабили недрата на планината. — Джордан погледна към тавана. — Така или иначе, ще се срути. При това скоро.

— Първо трябва да намерим начин да се махнем оттук — каза отец Корза. — После ще обсъждаме други въпроси.

Джордан тръгна към срутилия се вход.

— Няма да успеем оттам. — Отец Корза бавно се завъртя в кръг. — Но е казано, че онези, които дошли да скрият книгата при падането на Масада, използвали изход, познат само на неколцина посветени. Зазидали го след себе си, когато се махнали.

Джордан огледа плътните стени.

— Къде?

В очите на свещеника не се четеше нищо.

— Тази тайна е изгубена.

— Не ни спестявате истината, нали? — подхвърли Джордан.

Отец Корза докосна броеницата на колана си.

— Пътят е неизвестен на църквата. Никой не го знае.

— Не е вярно. — Ерин прокара длани по най-близката до нея стена и заби нокът в хоросана между два камъка.

Двамата се обърнаха към нея.

Тя се усмихна.

— Аз знам как да се махнем.

17:25 ч.

Джордан се надяваше Ерин да знае какви ги говори.

— Покажи ми.

Тя забърза към дъното на помещението, като прокараваше пръсти по грубия камък, сякаш четеше книга, написана с Брайлово писмо.

Джордан я последва, като потупваше камъка с една ръка. Другата все така не пускаше автомата. Нямаше доверие на Корза. Ако свещеникът ги беше предупредил от самото начало, хората на Джордан може би все още щяха да са живи. Нямаше изгледи в скоро време да се обърне с гръб към него.

— Усещате ли колко е добър зидът по тази стена? — попита Ерин. — Блоковете пасват така добре, че се нуждаят от съвсем малко хоросан. Подозирам, че са ги циментирали само като допълнителна мярка срещу земетресения.

— Значи това вероятно е единствената причина да сме все още живи — рече той. — Нека ми приказват срещу презастраховането при строителството.

По устните ѝ заигра разсеяна усмивка. Джордан се надяваше да види същото изражение отново на светлината на слънцето, някъде на безопасно място.

Тя се отпусна на коляно до прободените тела. Раменете ѝ се напрегнаха и погледът ѝ се втрени в стената, за да не гледа мъртвите. Но Ерин не се отказа. Джордан се възхити на духа ѝ. Тя постави длан върху камъните и я плъзна надолу.

— Забелязах това по-рано. — Земята отново се разлюля и думите ѝ потекоха по-бързо. — Преди атаката. Когато оглеждахме момичето. — Тя хвана ръката му и я постави до нейната върху камъните. — Виж как хоросанът излиза между блоковете.

Джордан докосна студения, неподвижен камък.

— Този участък се различава от останалите — разпалено продължи тя. — Вещи строители като хората, изградили това място, биха обрели излишния хоросан, за да получат равна повърхност и да защитят цимента да не се изрони, ако някой се опре на стената.

— Да не искаш да кажеш, че тук са претупали работата?

— В никакъв случай. Онзи, който е построил тази част от стената, е работил от *другата* страна. Именно затова хоросанът излиза насам, към нас.

— Запечатан проход. — Джордан подсвирна. — Добра работа, докторе.

Огледа стената. Зазиданата част образуваше груба арка. Ерин може и да беше права. Удари стената с юмрук. Тя не помръдна.

— Струва ми се адски здрава.

Махането на камъните можеше да отнеме часове, ако не и дни. А Джордан подозираше, че разполагат само с минути. Ерин беше свършила чудесна работа, но това нямаше да е достатъчно, за да се спасят.

Част от тавана край входа се отчупи и рухна с оглушителен трясък. Ерин трепна и той пристъпи към нея, за да я защити. Щяха да свършат погребани тук заедно с трупове на чудовища и хора.

Неговите хора, Купър и Маккей.

— Маккей — изрече на глас.

Духовникът се намръщи в недоумение, но Ерин погледна към усуканото тяло на Маккей и очите ѝ грейнаха с надежда.

— Имаш ли достатъчно време? — попита тя.

— Когато съм толкова мотивиран ли? И още как.

Той закрачи през отломките и коленичи до Маккей.

„Съжалявам, приятел.“

Внимателно обърна безжизненото тяло. Сложи ръка на рамото на приятеля си, като се стараеше да не гледа изтръгнатото му гърло. Потисна спомените за гръмкия му смях, за навика да къса етикетите на бирените бутилки, за смутения поглед, когато се сблъскваше с красива жена.

Всичко това вече го нямаше.

„Но никога няма да бъде забравено, приятелю.“

Освободи раницата и се върна при стената, където чакаше Ерин. Не искаше тя да остава сама със свещеника. Не знаеше какво може да направи онзи тип. Свещеникът бе пълен с тайни, които бяха стрували живота на хората му. Какво щеше да направи Корза за запазването им, след като се измъкнат от този затвор?

Каквото и да беше замислил, планината вероятно щеше да ги смаже преди това. Джордан забързано отвори раницата. Като сапър на екипа, Маккей носеше експлозиви, предназначени първоначално за взривяването на контейнери и неутрализирането на остатъчния газ. Преди, когато си мислеха, че си имат работа с нещо просто, като терористи например.

Работеше бързо, пхаше капсул-детонаторите в блокчетата С-4. Маккей щеше да се справи по-сръчно, но Джордан пропъди болезнената мисъл от главата си, неспособен да погледне загубата открито. Щеше да го направи после. Ако има после.

Оформи и свърза зарядите, като правеше последни сметки наум и в същото време държеше под око Ерин, която разговаряше със свещеника.

— Момичето — рече тя и посочи към детето на стената. — Нима искате да кажете, че е била на две хиляди години, когато е умряла?

Гласът на Корза бе толкова тих, че Джордан трябваше да напрегне слух, за да чуе отговора му.

— Тя беше стригой. Затворена тук, за да пази книгата. Задача, която е изпълнявала, докато сребърните стрели не са сложили край на живота ѝ.

Докато работеше, Джордан си представи как са се развили страховитите събития: нацистите отварят саркофага, откриват малкото момиче още живо в проклетия ковчег и я заковават за стената с дъжд от сребърни стрели. Спомни си смачкания противогаз край входа на гробницата. Явно нацистите са знаели какво ще открият тук. Очаквали са да попаднат на момичето и на отровния газ.

Ерин продължаваше да пита, явно търсеше някакъв начин да разбере всичко това, да го постави в смислена научна рамка.

— Значи църквата е използвала горкото момиче. Принудила го е да бъде стражево куче цели две хилядолетия?

— Не е била момиче и е спяла, запазена в светото вино, в което е била потопена. — Гласът на Корза се сниши до болезнен шепот. — Въпреки това вие сте права. Не всички са били съгласни с подобно жестоко решение. Нямамо е единомушие дори за избора на това проклето място. Казано е, че апостол Петър е избрал тази планина и трагичния момент, за да свърже кървавата жертва на еврейските мъченици с гробницата, да използва този черен покров, за да защити съкровището.

— Чакайте малко — насмешливо рече Ерин. — Апостол Петър... Тоест свети Петър? Да не искате да кажете, че той е наредил книгата да бъде донесена тук по време на обсадата на крепостта?

— Не. Петър сам е донесъл книгата тук. — Пръстите на свещеника се заиграха с броеницата. — Съпровождан само от онези,

на които е имал най-голямо доверие.

Джордан подозираше, че свещеникът не би трябвало да им разказва тези неща.

— Това е невъзможно — възрази Ерин. — Петър е бил разпнат по времето на Нерон. Около три години преди падането на Масада.

Корза се извърна.

— Историята невинаги се записва точно — тихо рече той.

При този загадъчен отговор Джордан приключи с подготовката. Стана и вдигна безжичния детонатор. Ерин го погледна въпросително.

Искаше му се да имаше по-утешителни думи.

— Или ще подества... или ще убия всички ни.

[1] Същество кръвопиец от гръцкия фолклор, имащо същите особености като традиционния вампир на Балканите; от името му идва южнославянското „върколак“. — Б.пр. ↑

11.

26 октомври, 18:01 ч.

Някъде в Израел

Седнал в болничното легло, Томи докосна стърчащия от гърдите му абокат. Направи го машинално, не от любопитство. Знаеше защо сестрата го беше сложила там. Бяха му го поставяли и преди. След толкова много кръвни проби се страхуваха да не разкъсат някоя вена.

Лекарката — слаба жена с остри скули, маслинозелена престилка и мрачна физиономия — не си беше направила труда да му каже името си, което беше странно. Обикновено докторите задължително се представяха и очакваха да ги запомниш. Тази обаче се държеше така, сякаш искаше да бъде забравена.

Момчето се надигна под тънкото бархетно одеяло и се огледа. Помещението приличаше на обикновена болнична стая — моторизирано легло, системи, вкарващи кой знае какво в кръвта му, маса със зелена пластмасова гарафа и чаша.

Направи му впечатление, че на стената няма телевизор — не че би разбрал каквото и да било от израелските канали. Но след прекараните по болници месеци знаеше, че познатото движение на светещия екран действа успокояващо.

Нямаше какво друго да прави, така че стана от леглото и помъкна стойката на системата към прозореца. Линолеумът беше студен под босите му крака. Навън имаше само осветена от луната пустиня, безкрайна шир от камъни и храсти. Отвъд паркинга не се виждаше никаква изкуствена светлина. Израелците го бяха замъкнали насред нищото.

Защо?

Болниците се намираха в градове, в места с хора, светлини и коли. Но той не беше видял нищо такова, когато хеликоптерът кацна на онзи паркинг. Имаше само няколко потънали в мрак сгради с отделни светещи прозорци.

В хеликоптера беше закопчан за седалка между двама израелски командоси. И двамата гледаха да стоят колкото се може по-далеч от

него, сякаш се страхуваха да го докоснат. Можеше да се досети защо. Преди това беше чул един от американските войници да споменава, че по дрехите и в косата му още има остатъчни елементи от онзи отровен газ. Никой не смееше да го докосне, докато не го обеззаразят.

В Масада го съблякоха чисто гол в специалната палатка и отнесоха дрехите му. После го подложиха на серия химически душиове, сякаш се опитваха да изтъркат всяка мъртва клетка от кожата му. Дори мръсната вода беше събрана в запечатани туби.

Можеше да се обзаложи, че знае каква е причината да се намира насред нищото — за да играе ролята на опитно зайче, докато не разберат защо е оцелял от газа, убил всички останали.

След всичко случило се беше доволен, че не спомена нито дума за поражението от меланомата, изчезнало от китката му. Разсеяно разтърка с пръст мястото, като все още се опитваше да проумее какво означаваше това. Не беше трудно да пази тайната си. Почти никой не разговаряше с него — разговаряха *около* него, *за* него, но рядко *с* него.

Само един човек го беше погледнал в очите.

Отец Корза.

Помнеше тъмните очи на благото лице. Думите му бяха мили, питаше го колкото за ужасите от деня, толкова и за майка му и баща му. Томи не беше католик, но въпреки това оцени отношението на отца.

При мисълта за родителите му сълзите отново започнаха да напират, но Томи ги пхна в кутията. Беше изобретил кутията, за да се справи с лечението на рака. Когато някои неща му причиняваха твърде голяма болка, затваряше ги за по-нататък. С влошаващото се здраве и тежката диагноза изобщо не си беше представял, че ще живее достатъчно дълго, за да му се наложи някога да я отвори.

Погледна голата си китка.

А ето че май щеше да живее.

12.

26 октомври, 18:03 ч.

Масада, Израел

Ерин клекна зад саркофага и запуши уши. Трепна, когато Джордан задейства залепения за стената С-4. Усети взрива като удар в корема. В помещението се вдигна облак прах. От тавана се посипа пясък и полази по голата ѝ кожа като хиляди паяци.

После Джордан я дръпна рязко.

— Мърдай!

Не разбра защо е толкова настоятелен — докато не си даде сметка, че ехото от взрива продължава да се засилва. Вдигна глава и в същото време земята подскочи под нея.

Поредният трус.

Свещеникът я хвана за другата ръка и я помъкна към димящата стена. В нея имаше малък отвор. Прекалено малък.

— Помогнете ми! — извика Джордан.

Тримата заедно избутаха разхлабените камъни по краищата. Зад дупката зейна тъмен коридор, изсечен в скалата. Някога в миналото хора го бяха изкопали, за да стигнат някъде — и точно в момента *някъде* беше хиляди пъти по-добре, отколкото тук.

Трусовете се засилваха. Коварната земя се раздвижи под нея и тя се блъсна в стената.

— Нямаме време! — изрева Джордан и дръпна последния камък. Отворът беше достатъчно широк, за да се проврат с мъка през него. — Всички навън!

Преди да направят каквото и да било, оглушителен тътен ги събори на земята.

По засводения таван над тях плъзна пукнатина.

Джордан скочи, сграбчи Ерин и я набути в отвора. Тя одраска лактите си, докато се провираше. Успя да се изправи в коридора и светна с фенерчето назад към Джордан.

— Ваш ред е, падре — извика Джордан. — Вие сте по-дребен от мен.

Свещеникът кимна, хвърли се с главата напред през тесния отвор, претърколи се и спря в клекнало положение до Ерин. Огледа се бързо. Какво ли очакваше да види?

Ерин се обърна отново към Джордан. Той ѝ отвърна с бърза усмивка. Зад него целият таван се срути като едно цяло, разбивайки саркофага.

Джордан скочи към отвора. Прокара едното си рамо през дупката, но заседна. Лицето му се зачерви от напрежение. Гробницата продължаваше да се срутва зад него под тежестта на планината. Сините му очи срещнаха нейните. Ерин прочете изражението им. Нямахше да успее. Той кимна към тъмния коридор, давайки ѝ знак, че трябва да го остави.

Внезапно отец Корза се озова до него. Пръсти като клещи сграбчиха свободната му ръка и го дръпнаха с такава сила, че камъните се разлетяха и освободиха тялото му. Джордан падна задъхан върху свещеника. Лицето му беше изкривено от смес между болка и облекчение.

Отец Корза се изправи и му помогна да стане.

— Благодаря, падре. — Джордан хвана ръката му. — Добре че това рамо не ми трябва.

Свещеникът посочи към тъмния коридор. Той се спускаше стръмно, изсечен на груби стъпала. Цялата планина се тресеше и беше ясно, че още не са в безопасност.

— Вървете! — подкани той.

Ерин нямаше намерение да възразява.

Хукна надолу, прескачайки през няколко стъпала. Единствено слабият лъч на фенерчето осветяваше пътя ѝ. Проходът вървеше на зигзаг. Планината се движеше. Тя изгуби броя на завоите наляво и надясно. Нагоре и надолу. Значение имаше единствено посоката напред.

Стъпи накриво и глезенът ѝ поддаде. Преди да успее да падне, свещеникът я подхвана и я понесе като пожарникар. Ръката му беше като желязо; движенията на мускулите му ѝ напомниха за течаща лава.

След стремглаво спускане по стръмен участък на коридора той рязко спря и я пусна.

Ерин успя да си поеме дъх и опипа глезена си. Навехнат, но не много. Насочи слабия лъч на фенера напред. Светлината спря в стена

от варовик, която блокираше пътя им.
Джордан ги настигна и изстена.
— Задънен край.

18:33 ч.

Рун прокара длани по равната каменна стена, която препречваше пътя им, като оглеждаше внимателно повърхността. Усети едва доловима топлина. Макар че нощта вече бе паднала, камъкът още беше запазил в себе си лъчите на слънцето.

Затвори очи и си представи големия камък, бутнат пред изхода на тунела. Вече беше открил пролуките по долния край.

Долепи ухо до грубата повърхност и се заслуша съсредоточено в света от другата страна. Чу признаци на живот — тихо потупване на лапи върху пясък, удари на сърце на чакал...

— Да се върнем обратно, падре? — попита Джордан и гласът му отекна в коридора. — Да потърсим друг изход?

Но американецът знаеше, че няма друг изход.

— Вече сме почти навън — заяви Рун, изправи се и се обърна. — Това е последното препятствие.

Но времето им изтичаше, подобно на пясък в пясъчен часовник.

В този случай — в буквалния смисъл на думата.

Над тях планината продължаваше да се тресе. Пясъкът вече се изсипваше по стръмните стъпала на коридора, течеше през пукнатини далеч горе и се събираше в най-ниската част на тунела. Скоро щеше да запълни изцяло тясното пространство.

Джордан отиде до Рун и постави длан върху скалата.

— Значи да бутаме?

Нямаха друг избор.

Ерин се присъедини към тях, като прибра меката си руса коса зад ушите.

Рун натисна с цялата си тежест камъка заедно с останалите. Още след първия опит разбра, че е безсмислено, но продължи да се напруга, докато не усети как сърцата им се разтуптяха от изтощение и надуши кръвта по издрасканите им длани. Общото усилие не беше достатъчно.

А през цялото време Масада продължаваше да се тресе.

Пясъкът вече достигаше до средата на прасците им.

До него другите двама опряха гръб в неподвижната скала.

— Ами гранатата на колана ти? — посочи жената. — Не може ли да разбие камъка?

Войникът посърна.

— Не е достатъчно мощна. А и взривът ще се отрази право към нас. Дори да не бях използвал целия пластичен експлозив на Маккей, едва ли щяхме да взривим тази скала, без да станем на хамбургер.

Силен трус разлюля планината. Лицето на жената побеля. Войникът впери поглед в камъка, сякаш се канеше да го избути само със силата на волята си. На лицето му се четеше отчаяние, яростно желание да остане жив още един час, още един ден.

Войникът прегърна жената и я придърпа към себе си. Тя се отпусна и скри лице в рамото му. Мъжът нежно я целуна по темето — толкова леко, че тя едва ли го усети. Колко естествено се бяха прегърнали. Свещеникът гледеше простата утеха от контакта, от докосването, която можеше да се намери само в близостта на друг човек.

Прониза го болезнен копнеж да може да бъде като тях.

Но не това бе неговата роля. Той се обърна към канарата, твърдо решен да им помогне.

Пясъкът се стичаше по челото и миглите му. С обърнато нагоре лице той затвори очи в молитва.

„Твоето слово е светило за ногата ми и светлина за пътеката ми.“^[1]

Откъсите от писанието потекоха през ума му, за да търси отговори и за да се съсредоточи. Откри се за Божията воля и се остави на нея.

Зачака, докато пясъкът бавно се сипеше около краката му — но отговор не дойде.

Тъй да бъде.

Щеше да посрещне края си тук.

Докато докосваше кръста на гърдите си, внезапно в ума му засия откъс от писанието: „А Йосиф, като купи плащаница, сне Го, па Го обви в плащаницата и положи в гроб, изсечен в скала; и привали камък върху вратата гробни...“.

Разбира се.

Отвори рязко очи и огледа неподвижния камък. Докосна равната повърхност и си представи също толкова равната му друга страна. Спомни си пролуките по дъното, как ръбовете на камъка бяха заоблени. Представи си как кривата продължава по целия камък, образувайки кръг.

И го видя мислено.

Плосък каменен диск.

Устните му се раздвижиха в безмълвна благодарствена молитва, след което той отиде при другите.

Жената стана да го посрещне.

— Какво има?

Явно беше забелязала нещо на лицето му. Това, че друг можеше да разчете така лесно изражението му, само по себе си показваше колко отчаян е бил. Надеждата блесна в очите му.

Когато войникът приближи до него, Рун откачи гранатата от колана му.

— Няма да се получи — каза мъжът. — Току-що обясних...

— Доверете ми се. — Рун нагази през пясъка обратно до камъка и започна да копае до ъгъла, където камъкът се срещаше със стената. Работеше бързо, но пясъкът засипваше дупката по-бързо, отколкото той го изхвърляше.

Не можеше да се справи сам.

— Помогнете ми.

Двамата застанаха от двете му страни.

— Копайте до пода — нареди той.

Работиха заедно, докато не изчистиха пясъка по долния ръб, оголвайки малка заоблена празнина между каменния диск и пода на тунела. Рун се наведе и натика гранатата дълбоко в цепнатината, под ръба на диска.

Пъхна пръст в халката и заговори през рамо:

— Отдръпнете се колкото се може по-навътре в тунела.

— Ами вие? — попита войникът.

Вече никой не копаеше и пясъкът течеше обратно в дупката, засипа китката на свещеника и запълзя към лакътя.

— Ще ви последвам.

Войникът се поколеба, но накрая кимна и помъкна жената със себе си.

— Откъде знаете, че ще се получи? — извика Ерин към него.

Рун не знаеше. Трябваше да се уповава на Бог — и на стих от Библията, говорещ за камъни, затварящи гробници.

Евангелие от Марк, 15:46.

Този път прошепна текста, едновременно като отговор и като молитва.

— „А Йосиф, като купи плащаница, сне Го, па Го обви в плащаницата и положи в гроб, изсечен в скала; и привали камък върху вратата гробни.“

С тези думи той дръпна халката на гранатата, освободи ръката си и нагази срещу пясъчния поток.

Успя да направи само три крачки.

Взривът се изкашля зад него — огромен, рязък напън, който избълва прашна огнена топка върху гърба му. Главата му се блъсна в ръба на стена, докато падаше.

Замаян, с размътено зрение, той бавно се обърна по гръб.

Двамата тичаха по стълбите към него.

Рун остана да лежи по гръб, без да помръдва.

Въздухът миришеше на пясък и дим — и изведнъж в прохода лъхна ветрец. Сладък, чист полъх от пустинята.

— Държа го. — Войникът подхвана Рун под мишниците и го помъкна по покрития с пясък под.

Жената изтича напред.

— Виж! Взривът е изтъркалял камъка на две стъпки настрани. Как не се сетих? Затворили са тунела точно като гробницата на Христос.

— „... и привали камък върху вратата гробни“ — промълви Рун. Беше на път да изгуби съзнание.

Разбира се, че се беше сетила какво е направил.

Почувства как го извличат покрай почернелия камък навън. Отвори очи. Звездите бяха ярки, рязко откроени, вечни. Тези звезди бяха гледали построяването на Масада, а сега ставаха свидетели и на унищожаването ѝ.

Последва невъобразим трясък на камъни и разцепващи се скали, докато планината рухваше окончателно.

След това най-сетне настъпи тишина.

Ерин и Джордан продължаваха да мъкнат свещеника навътре в пустинята. Не искаха да поемат никакви рискове. Но накрая силите ги оставиха и те спряха.

Топла ръка стисна рамото му. Рун зърна кехлибарени очи.

— Благодаря, отче. Спасихте живота ни.

Толкова прости думи. Думи, които рядко чуваше. Като Божи воин често прекарваше цели дни, без да размени нито дума с друга душа. Онази предишна болка, прорязала го, докато ги гледаше прегърнати на стълбите, се върна, но този път го прониза още по-дълбоко, почти нетърпимо. Загледа се в очите.

„Дали щях да изпитвам същото, ако не беше толкова красива?“

Докато мракът се сгъстяваше, тя се наведе по-близо.

— Отец Корза, каква книга търсехте тук?

Тя и войникът се бяха сражавали, бяха убивали и приятелите им бяха загинали заради книгата. Нима не заслужаваха отговор?

— Евангелието. Написано с кръвта на създателя си.

Звездите блестяха около лицето ѝ.

— Какво искате да кажете? Да не говорите за някакъв изгубен апокрифен текст?

Чу настоящата нотка в гласа ѝ, жаждата за знание, но тя като че ли не го разбираше. Рун завъртя натежалата си глава и я погледна право в очите. Тя трябваше да види, че говори искрено.

— Става въпрос за *Евангелието* — повтори той, докато мракът го поглъщаше. — Написано от ръката на самия Христос. Със собствената му кръв.

[1] Псалтир. 118:105. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

*И много други чудеса направи Иисус пред
учениците Си, за които не е писано в тая книга.*

Йоан, 20:30

13.

26 октомври, 18:48 ч.

Във въздуха над Масада

Еврокоптерът кръжеше над димящата калдера, появила се на мястото на Масада. Пилотът се бореше с възходящите въздушни потоци от пустинята, докато тъмните пясъци бавно освобождаваха слънчевата топлина. Перките вдигаха вихрушки прах, двигателите виеха, поглъщайки замърсения въздух.

Хеликоптерът внезапно се раздруса и рязко се наклони наляво, като едва не изхвърли Батори през отворената врата. Тя се хвана здраво за една скоба и се загледа надолу. По взривеното плато още бушуваше пожар. Усещаше жегата на лицето си, сякаш се взираше в слънцето. Затвори очи и за момент си представи, че е летен ден от детството ѝ в провинциалното имение по река Драва в родната Унгария. Седеше в градината и гледаше как по-малкият ѝ брат Ищван си играе и гони пеперуди с малката си мрежа.

Стон насочи вниманието ѝ обратно към кабината. Прекъсването само засили раздразнението ѝ. Обърна се към младия ефрейтор на пода, чието бледо лице и свити като карфици зеници говореха за шок, в който се намира.

Тарек беше затиснал с колене раменете му, а брат му Рафик дялкаше гърдите му с върха на нож. Правеше го безразлично, сякаш от скука. След това разсеяно облиза острието, все едно бе връх на химически молив, за да продължи да пише.

— Недей — предупреди го тя.

Тарек я изгледа свиреп и ъгълчето на горната му устна се повдигна гневно, оголвайки бял зъб. Рафик свали ножа. Мъничките му като на пор очи се стрелнаха между брат му и Батори, лицето му светна, предвкусвайки какво може да последва.

— Имам още един въпрос към него — каза тя, заглеждана в Тарек.

Гледаше животното в очите. За нея Тарек и Рафик бяха точно това — животни.

Тарек най-сетне отстъпи и махна на брат си да се дръпне.

Тя зае мястото му. Постави длан на бузата на войника. Толкова приличаше на Ищван. Именно затова им беше забранила да обезобразяват лицето му. Той погледна към нея, окаян, почти ослепял от болка, на път да напусне този свят.

— Обещавам ти — рече тя, като се наведе напред, сякаш за да целуне устните му. — Един последен въпрос и ще бъдеш свободен.

Погледите им се срещнаха.

— Ерин Грейнджър, археоложката.

Изчака името да проникне през вцепенението от болката. Той вече бе проговорил, бе изпял почти всичко, което знаеше, докато се спасяваха от разпадащия се огнен връх на Масада. Щеше да го остави да умре с братята му по оръжие, но трябваше да изстиска всичко от него, независимо с какви жестоки методи. Отдавна беше научила, че жестокостта е практично нещо.

— Каза, че доктор Грейнджър е работила с някакви студенти.

Спомни си жената, която бе видяла през камерата на ровъра. Археоложката размахваше мобилния си телефон, явно в опит да се свърже с външния свят. Но защо? Може би беше направила снимки? И беше открила нещо?

Малко вероятно, но Батори трябваше да е абсолютно сигурна, преди да напусне района.

Очите на ефрейтора се спряха върху лицето ѝ, изпълнени с болка, знаещи какво е замислила.

— Къде са те? — попита тя. — Къде са разкопките на доктор Грейнджър?

От окото се отрони сълза и се търкулна до дланта, опряна на бузата му.

За миг — за един съвсем кратък миг — тя се надяваше, че няма да ѝ каже.

Но той го направи. Устните му се раздвижиха. Тя се наведе, за да чуе единствената дума.

Цезарей.

Изправи се, като вече кроеше планове. Рафик се взираше напрегнато в нея, изпълнен с желание и очакване. Обичаше хубавите неща. Пръстите му се стегнаха около дръжката на ножа.

Тя не му обърна внимание и приглади косата назад от бялото чело на ефрейтора.

„Така прилича на Ищван...“

Наведе се, целуна го по бузата и прекара собствения си нож през гърлото му. Тъмната кръв бликна. Тиха въздишка докосна ухото ѝ.

Когато се изправи, очите му вече бяха безжизнени.

„Най-сетне свободен.“

— Никой да не докосва тялото му — предупреди тя, докато се изправяше на крака.

Рафик и Тарек я зяпнаха, неспособни да проумеят подобно разхищение.

Без да им обръща внимание, тя седна и отметна глава назад. Нямаше нужда да обяснява на такива като тях. Макар и с гръб към задния товарен отсек, тя долови тежкото раздвижване там. Пресегна се и опря длан на преградната стена.

„Спокойно — помисли и прати мисълта през преградата. — Всичко е наред.“

Той се успокои, ала тя още чувстваше възбудата му, отразяваща нейната собствена. Явно беше доловил трепета в сърцето ѝ преди малко.

Или може би защото близнакът му липсваше. Загледа се през прозореца към пустинята. Близнакът беше пратен на лов.

Трябваше да е сигурна.

Сангвинистите бяха трудни за убиване.

14.

26 октомври, 19:11 ч.

Пустинята в района на Масада

Потънала в мисли, Ерин държеше в скута си главата на изпадналия в безсъзнание свещеник. Звездите блещукаха отгоре, лунният сърп драскаше хоризонта, лекият вечерен ветреца караше пясъка на дюните да шепне.

Гледаше лицето на мъжа.

„Нима е възможно?“

Свещеникът твърдеше, че Христос е написал евангелие. Несъмнено бълнуваше. Имаше голяма цицина от дясната страна на главата, близо до слепоочието.

Докосна леденото му чело.

— Джордан!

Войникът стоеше на няколко крачки встрани и оглеждаше пустинята. Беше нащрек за евентуални преследвачи — или може би и той имаше нужда да помисли. Или да скърби.

Той се обърна към нея.

— Мисля, че изпада в шок — каза тя. — Съвсем е изстинал и блед.

Джордан приближи и клекна до нея. За разлика от свещеника тялото му излъчваше топлина.

— И преди си беше блед — рече той. — Може би живее в някоя библиотека и работи по цели нощи.

Ерин огледа Джордан. Дори целият в сажди и мръсотия, той си оставаше привлекателен мъж. Опита се да не си спомня колко спокойно се бе чувствала в обятията му в тунела, колко естествено ѝ се бе сторило да се сгуши в него, как мускусната му миризма ѝ беше обгръщала толкова топло, колкото и тялото му. Не можеше да забрави и леката целувка по главата ѝ. Беше се престорила, че не забелязва, а тайно искаше още. Но онзи момент, роден от отчаянието и страха от сигурната смърт, беше отминал.

Главата на свещеника се раздвижи в скута ѝ. Тя отново сведе очи към него.

Джордан се пресегна и внимателно разтвори окървавените останки от дрехата му, като проверяваше за рани. Белите мускулисти гърди на свещеника бяха като мраморни в сравнение със загорялата кожа на Джордан. Сребърен кръст с големината на дланта ѝ и с черна копринена връв лежеше на сърцето върху парче от риза, останало като по чудо непокътнато.

Върху кръста бяха изписани думите *Munire digneris me*.

Преведе си началото на молитвата: Благоволи да ме подкрепиш.

— Доста е поочукан — постави диагнозата си Джордан.

След като кожата му беше оголена, ясно се виждаше колко са раните му. Разрезите се кръстосваха по плътта и слабо сълзяха.

— Колко кръв е изгубил? — попита тя.

— Не много. Повечето рани изглеждат повърхностни.

Тя трепна.

— Болезнени са — призна той. — Но не застрашават живота му.

Въпреки това Ерин я побиха тръпки — и не само от тревога. Вече беше станало много по-студено — пустинята бързо губеше акумулираната топлина.

Джордан изрови малък пакет за първа помощ от джоба си и се зае да превърже главата на свещеника. Ерин долови миризмата на спирт, когато той извади марля за почистване.

Докато действаше, той изрази по-сериозните си тревоги за свещеника.

— Боя се от удара, който пое при експлозията на гранатата. Може да има сътресение или черепна травма. — Съблече камуфлажното си яке и покри с него отпуснатото тяло. — Изглеждаше напълно на себе си преди малко, когато двамата разговаряхте. Въпреки това трябва час по-скоро да му намерим истинска медицинска помощ.

Ерин се взираше в отец Корза.

„Рун“ — напомни си тя.

Малкото име му отиваше повече. Беше по-меко и загатваше за по-дълбоки тайни. Върху парцалите от ризата си носеше католическа якичка от бял лен, а не от пластмасовите, предпочитани от повечето съвременни свещеници.

Сега, докато бе в безсъзнание, лицето му беше отпуснато, строгите линии ги нямаше. Устните му се оказаха по-пълни, отколкото ѝ се бе сторило преди, изсечените му черти изпъкваха по-ясно. Тъмнокафявата коса се спускаше на вълни над челото му и стигаше до якичката. Тя махна кичурите от лицето му.

Тревогата ѝ се засили при допира до ледената му кожа.

Ще се събуди ли? Или ще умре като Хайнрих?

Джордан се изкашля. Ерин дръпна ръка. Рун беше свещеник и тя не биваше да си играе с косата му.

— Какво стана с радиостанцията ти? — попита тя, като търкаше длани. Беше изгубила мобилния си телефон. Сега той бе погребан някъде в планината. По-рано Джордан беше бърникал радиостанцията си. — Успя ли да се свържеш с някого?

— Не. — Лицето му се изопна от загриженост. — Кутията е спукана. Ако имам време, може и да успея да я поправя.

От студа кожата на ръцете му беше настръхнала. Въпреки това той зави по-добре Рун с якето си.

— Какъв е планът? — попита тя.

Той леко се усмихна.

— Мислех си, че ти си по плановете.

— Аз пък си помислих, че трябва да питам колко високо да скачам. Това не беше ли твоя заповед?

Той погледна назад към срутилата се планина и по лицето му премина сянка.

— Онези, на които давах заповеди, не ги сполетя добра съдба.

— Не виждам какво друго би могъл да направиш — тихо рече тя.

— Ако този — той посочи с палец лежащия в безсъзнание свещеник — ни беше казал с какво си имаме работа, можехме да разполагаме и с по-добри шансове.

— Той слезе долу, за да ни предупреди.

Джордан се намръщи.

— Слезе, за да намери онази книга. Имаше предостатъчно време да ни предупреди, преди да се спуснем долу, или да предупреди хората горе за онези чудовища. Но не го направи.

Ерин се почувства длъжна да защити свещеника — все пак той не можеше да се защити сам.

— Но пък се сражаваше, за да ни спаси. И ни скри в саркофага при експлозията.

— Може би просто се е нуждаел от помощта ни, за да се излезе оттам.

— Може би. — Тя посочи към пустинята навсякъде около тях. — Но какво ще правим сега?

Лицето му беше като от камък.

— Мисля, че засега е най-добре да не го местим. Можем да направим съвсем малко за него — да го държим на топло и да го оставим да почива. След онази експлозия несъмнено от всички страни ще се стекат спасителни екипи. Трябва да се държим. Скоро ще ни открият.

Отметна якето и започна да опипва тялото на Рун.

— Какво правиш?

— Търся някакъв документ. Искам да разбера кой е той в действителност. Определено не е обикновен свещеник.

На Ерин не ѝ беше приятно да пребъркват човека, докато е в безсъзнание, но трябваше да признае, че и самата тя изпитва любопитство.

Джордан не откри шофьорска книжка или паспорт, но пък попадна на ножа на Рун, скрит в ножница на китката. Намери също и кожена манерка в един джоб на бедрото му.

Махна капачката и отпи глътка.

Ерин също беше жадна и протегна ръка.

Джордан направи кисела физиономия и подуши гърлото на манерката.

— Това не е вода.

Ерин се намръщи.

— А вино.

„Вино?“

Тя взе манерката и отпи. Прав беше.

— Този тип става все по-странен и по-странен — рече Джордан.
— Виж това само.

Вдигна ножа на Рун. Извитото острие беше като сърп и сияеше като сребро на лунната светлина.

„А може и наистина да е сребро, точно като стрелите, приковали момичето за стената.“

— Това оръжие се нарича *карамбит* — рече Джордан.

Пъхна пръст в халката в основата на дръжката и показа с бързи движения на китката как оръжието може да се извади от няколко различни ъгъла.

Ерин се извърна, припомнила си битката и кръвта, летяща от този нож.

— Странно оръжие за свещеник — отбеляза Джордан.

За Ерин това бе най-малко странната част от преживяното.

Джордан обаче не беше приключил.

— Не само защото повечето духовници по принцип не носят ножове, а и заради произхода му. Това оръжие е от Индонезия. Стилът може да се проследи повече от осемстотин години назад във времето. Древните суданци са копирали формата на острието от нокътя на тигър.

Тя погледна Рун, припомняйки си колко умело боравеше с ножа.

Също като името, оръжието му подходеше.

— А ето го и най-странния детайл. — Джордан задържа ножа така, че Ерин да може да го види по-добре. — Ако се съди по патината, според мен това острие е най-малко на сто години.

Двамата зяпнаха свещеника.

— А може и да е много по-старо. — Гласът на Джордан премина в конспиративен шепот. — Ами ако е един от тях?

— Един от кои?

Той повдигна руса вежда.

Ерин разбра какво намеква.

— Стригой ли?

— Видя ли го как вдигна капака на саркофага? — В гласа му се долавяше предизвикателство.

Тя го прие.

— Може да е било от адреналина. Описани са случаи на жени, вдигащи коли от децата си. Не зная, но пътувах от Цезарея с него. Посред бял ден. И ти се срещна с него на върха на Масада, докато слънцето още не беше залязло.

— Може тези стригои да са в състояние да излизат и по светло. По дяволите, та ние не знаем абсолютно нищо за тях. — Лицето му се сгърчи от ярост. — Знам със сигурност едно — че му нямам доверие.

Ако Корза ни беше предупредил навреме, сега тук щяхме да сме повече от трима.

Тя докосна топлата му ръка, но той се освободи и стана.

Ерин се загледа към главата в скута си, спомняйки си последното откровение на свещеника.

„Става въпрос за Евангелието. Написано от ръката на самия Христос. Със собствената му кръв.“

Ако думите му бяха истина, какво означаваше това?

Въпросите я изгаряха. Какви ли откровения са скрити на страниците на това изгубено евангелие? Защо тези стригои го искат толкова силно? И най-важното, защо църквата го е скрила тук?

Джордан сякаш долови хода на мислите й.

— И онази книга, заради която бяха убити толкова много добри хора — рече той. — Сигурен съм, че в Библията има само *четири* евангелия. На Матей, Марк, Лука и Йоан.

Ерин поклати глава, радостна, че може да се върне на тема, за която знае нещо.

— Всъщност евангелията са много повече. Само сред свитъците от Мъртво море има откъси от дузина различни. От различни източници. От Мария, Тома, Петър, дори Юда. Само четири са намерили място в Библията. Но никое от тях не намеква, че Христос е написал своя собствена версия.

— В такъв случай може църквата да ги е цензурирала. Да е заличила всяко споменаване. — Той я погледна. — Знаем колко добра е църквата в пазенето на тайни.

В това определено имаше логика.

„При липса на споменавания и намеци за съществуването й, никой не би тръгнал да търси подобна книга.“

Ерин хвърли изненадан поглед към Джордан. Дори когато преливаше от емоции, умът му оставаше остър.

— Кое то поражда друг въпрос — продължи той. — Ако бях на мястото на църквата и притежавах древен документ, написан от Исус Христос, щях да го размахам на всички да го видят. Тогава защо свети Петър го е погребал тук? Какво е криел той?

„Освен съществуването на стригои ли?“ — Ерин не си направи труда да зададе въпроса на глас. Той бе само един сред многото други.

Джордан се обърна към свещеника. Хвана заплашително ножа.

— Има един човек, който знае отговорите.

Рун рязко се надигна до седнало положение. Погледът му се спря върху тях двамата.

„Дали ни е подслушал?“

Свещеникът се обърна и се загледа напрегнато в мрака. Ноздрите му се разшириха, сякаш душеше въздуха.

Отново заговори с онова смразяващо спокойствие.

— Наблизо има нещо. Нещо ужасно.

Сърцето на Ерин подскочи в гърлото ѝ и я задави.

Джордан изрази на глас ужаса ѝ.

— Още стригои ли?

— Има и по-лоши неща от стригои.

15.

26 октомври, 19:43 ч.

Пустинята в района на Масада

Рун протегна ръка към войника.

— Дай ми ножа.

Без никакво колебание Джордан го постави в отворената му длан. Рун уви остатъците от разкъсаното расо около себе си. Знаеше, че ще се нуждае и от най-малката защита.

— Какво идва? — Войникът извади пистолета си. Рун с уважение забеляза, че мъжът е имал предвидливостта да прибере допълнителните пълнители от мъртвите си другари в гробницата.

Това щеше да помогне, макар не много.

Парлива миризма нахлу сред аромата на изстиващ пясък и пустинни цветя и Рун тръсна глава, за да я проясни. Прошепна бърза молитва.

— Рун? — Жената сбърчи чело.

— Това е бласфемари — рече той.

Войникът провери оръжието си.

— Това пък какво е, по дяволите?

Рун избърса острието в мръсните си панталони.

— Нечист звяр. Създание, чиято сила и сетива са подсилени от опетнената кръв на стригой.

Войникът вдигна оръжието си.

— Какъв нечист звяр по-точно?

В отговор воят разцепи мрака и отекна от всички страни. Последва го трясък и топуркане на бягащи животни. Нищо не искаше да е в близост до създанието, издало този звук.

Рун назова името му.

— Адски вълк. — Той посочи с ножа към група камъни и им предложи нищожен шанс за оцеляване. — Скрийте се.

Мъжът рязко се обърна. Беше достатъчно умел воин, за да знае кога да се подчини. Сграбчи жената за ръка и спринтира с нея към оскъдното прикритие.

Рун насочи цялото си внимание към мрака. Воят означаваше, че звярът знае, че е открит. И сега се опитваше да ги изнерви.

И Рун не можеше да каже дали се е провалил, или не.

Пръстите му се свиха около студения нож в опит да блокират оглушителното туптене на сърцето на вълка. Беше твърде силно, за да определи точно мястото му, така че се стремеше да не допусне да го погълне целия, да го блокира, за да може да долавя и други звуци.

Усети създаването — помръдване в сенките, което ги обикаляше.

„Но къде?...“

Приглушено тупване върху пясъка зад него.

Невъзможно бе да се обърне навреме.

Звярът съблече нощта, сякаш захвърляше наметало. Козината му бе черна като петрол. Хвърли се напред. Рун се сниши и се извъртя настрани.

Мощните челюсти щракнаха, но ухапаха само плат. Вълкът се впи в края на разкъсаното расо и продължи напред. Рун изгуби равновесие, но платът се раздра и той се освободи.

Претърколи се, остриите камъни и тръни издраха голия му гръб. Използва инерцията и се надигна в приклеknало положение, най-сетне с лице срещу противника.

Адският вълк се завъртя, пръскайки пяна от устата си. Устните му се дръпнаха назад, оголвайки жълти зъби. Беше масивен, колкото мечките, които бродеха из румънските планини от детството му. Червено-златистите очи на звяра светеха с пагубна злоба, която нямаше място под слънцето.

Дългите уши се свиха назад и от гърдите му се изтръгна ниско ръмжене. Криви нокти, достатъчно дълги, за да се забият в сърцето на човек, застъргаха пясъка. Бедрени мускули се стегнаха на твърди като желязо въжета.

Рун чакаше. Преди много време, когато бе нов в кръста, подобен звяр едва не сложи край на живота му — а тогава той не беше сам. Имаше двама други до него. Адските вълци бяха почти неуязвими — с гъвкав ум и мускули, с кожа като ризница и скорост, която ги правеше повече сянка, отколкото пролясък.

Малко остриета можеха да ги наранят. А Рун беше изгубил своето.

Сви празните си пръсти. С периферното си зрение зърна сребрист проблясък в пясъка, където беше изпуснал ножа при нападението. Не можеше да го вземе навреме.

Вълкът сякаш разбра това и устните му се дръпнаха още по-назад в свирепа усмивка.

И в следващия миг се понесе към него.

Рун направи лъжливо движение надясно, но алените очи не го изпускаха нито за миг. Вълкът нямаше да бъде измамен отново. Скочи право към него.

Рязък вик отекна в пустинята, последван от разтърсващ трясък. Задните крака се изметнаха напред въздуха. Масивното рамо на звяра се удари тежко в пясъка. Едрото му туловище се плъзна към него.

Рун се извъртя и се втурна към ножа си.

От другата страна на вълка забеляза войника. Тичаше към него, напуснал скривалището си. Дулото проблясваше в мрака, докато изпразваше пълнителя си.

Глупав, храбър, невъзможен човек.

Рун грабна ножа си.

Звярът вече се беше изправил и стоеше между Рун и войника. Главата на вълка се завъртя и ги огледа. Пясъкът бе почернял от кръвта му.

Но не достатъчно.

Войникът хвърли димящия пълнител и сложи нов. Дори подобно оръжие не можеше да спре адски вълк. Сърцето му бумтеше по време на битка и звярът напълно пренебрегваше болката и всички рани освен най-ужасните.

Покритата с белези муцуна се обърна първо към единия, после към другия. Рубинените очи проблеснаха коварно.

Рун внезапно разбра кого ще нападне вълкът.

Звярът рязко скочи встрани.

Към скалите.

Към най-слабия от тримата.

19:47 ч.

Чудовището летеше към Ерин. Опряла гръб в камъните, тя нямаше къде да се скрие. Побегнеше ли, звярът щеше да я настигне за

миг. Навря се още по-навътре в скалите. Затаи дъх.

Джордан стреля. Куршумите избродираха хълбока на звяра, разхвърча се козина, но чудовището продължи да се носи напред. Рун също тичаше към нея с невероятна скорост. За съжаление нямаше да стигне навреме. Нито пък можеше да спре създаването.

Звярът се плъзна на четирите си масивни лапи, запращайки пясък в очите ѝ. Слюнка опръска бузите ѝ. Обгърна я горещ зловонен дъх.

Ерин извади единственото си оръжие — от чорапа.

Нокът се заби в бедрото ѝ и я повлече напред, челюстите на звяра се разтвориха невъобразимо широко.

Ерин изкрещя и замахна покрай зъбите, вкара ръката си дълбоко в пастта. Заби иглата на спринцовката в кървавочервения език на чудовището. Успя да издърпа ръката си, преди челюстите да се затворят.

Изненадан, вълкът се дръпна назад и изплю смачканата пластмасова спринцовка. Ерин си спомни предупреждението на Сандерсън: „Атропинът направо изстрелва пулса в небето. Може да пръсне помпичката, ако не си отровен“.

Нечист или не, звярът си е звяр. Така поне се надяваше. Ами ако веществото нямаше ефект? Отговорът дойде миг по-късно.

Вълкът се дръпна още цяла крачка назад и изпъна врат. От гърлото му се изтръгна вой. Очите му се издуха. Атропинът рязко бе повишил кръвното му налягане. Черна като петрол кръв бликна от раните от куршумите и потече на тласъци по пясъка.

Ерин изпита мрачно задоволство, докато чудовището виеше. Представи си младия луничав ефрейтор, който ѝ бе дал спринцовката.

„Това е за Сандерсън.“

Но звярът също търсеше отмъщение. Яростта и болката изкривиха муцуната му в нещо, по-страшно и от чудовищно. Вълкът оголи зъби — и се хвърли към лицето ѝ.

19:48 ч.

Рун не можеше да проумее какво беше направила жената, как беше накарала адския вълк да отстъпи и да нададе такъв вой. Но

действието ѝ му даде време да стигне звяра. Болката и яростта бяха заслепили създанието, но то въпреки това усети приближаването му.

Завъртя се с рев и скочи към гърлото му.

Рун обаче вече не бе там. Без да спира да тича, той се дръпна назад и се плъзна по пети, минавайки под олигавените челюсти. Зъбите изщракаха на сантиметри от носа му. Той падна на рамо и се мушна между предните крака и под звяра. Замахна със сребърния нож и го заби дълбоко в корема, едно от малкото слаби места. Прокара острия като бръснач кинжал през мускули и кожа, като натискаше с цялата си сила. Помоли се мълчаливо за звяра, който някога е бил едно от Божиите създания. Не заслужаваше да бъде използвано по такъв жесток начин.

Вътрешности се изсипаха върху него, плиснаха по ръцете, гърдите, лицето му.

Той се изгъркаля настрани и клекна, за да избърше очите си.

Войникът дотича, стреляйки от упор в звяра.

Муцуната на съществото се вдигна към нощното небе и то зави — вой, който постепенно заглъхна, докато най-сетне звярът рухна върху пясъка.

Тъмното рубинено сияние помръкна в очите му, те станаха плътно златисти. Вълкът изскимтя веднъж. Истинската му природа изведнъж се завърна — но само в сетния му миг.

Последен спазъм и тялото му остана да лежи неподвижно.

Рун вдигна два пръста и направи кръстен знак над тялото на животното. Беше го освободил от вечната му обвързаност.

„Dominus vobiscum“ — мислено изрече той. Бог с теб.

Жената стана от камъните. От порязаното ѝ бедро течеше яркочервена кръв. Войникът я подкрепи. Оръжието му продължаваше да сочи към тялото на вълка.

— Наистина ли е мъртво, Корза?

Кръвта на звяра димеше по тялото на Рун. Усети вкус на желязо по устните си. Кръвта сгорещяваше гърлото му, гореше в гърдите. Заглушаваше сетивата му. Докато изпълняваше Божието дело, той се беше изправял пред безброй изкушения и бе трепнал само в един ужасен миг. Но дори твърдата решимост на духа не можеше да спре тялото му да реагира на кръвта.

Извърна се.

Зад него сърцата на войника и жената бумтяха, настояваха за вниманието му.

Отказа да се подчини.

Пресегна се, издърпа качулката на расото над очите си и се обърна към смълчаната пустиня — с надеждата, че не са видели как кучешките му зъби започват да се удължават.

16.

26 октомври, 19:49 ч.

Във въздуха на път към Цезарей

Умираща заедно с Хунор, Батори се гърчеше от болка, свита надве, опънала предпазните ремъци. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в корема, опитваха се да спрат потока кръв и изсипващите се вътрешности през разрязаната плът.

Почувства как животът напуска кръвната ѝ връзка. Копнееше да го последва, да притисне духа към гърдите си и да го утеши в пътя му.

„Хунор... милият ми...”

Но него вече го нямаше, болката му затихваше вътре в нея. Загледа се в белите си длани. Беше цяла, но не без рани. Последният тих вой на откъсването я бе оставил куха отвътре, сякаш самата тя беше изкормена.

На онзи последен вик отвърна друг.

Магор скърбеше гръмко в товарния отсек зад кабината, зовеше близнака си. Двете кутрета бяха извадени от утробата на умираща вълчица. Бяха дар от Него, кръвно свързани с нея посредством мрачен ритуал, превърнали се толкова в част от нея, колкото и черната татуировка на гърлото ѝ.

Извъртя се в седалката и опря длан на стената, която я отделяше от Магор. Искаше да отиде при него, да го придърпа към себе си, да прегърнат заедно онова, което бяха споделяли, сякаш да заслонят слабо пламъче от силен вятър.

„Тук съм“ — предаде му тя утешението и подкрепата си, ала без да крие собствената си мъка.

А и как би могла?

Тримата вече бяха двама.

Думите на стара унгарска приспивна песничка сякаш сами изникнаха в ума ѝ, донасяйки със себе си обещание за сигурност и мирна дрямка. Предаде ги на Магор.

„Tente, baba, tente.”

Магор се успокои, обичта му се сплете с нейната, двамата се сляха в едно.

Двама щяха да оцелеят.

С една цел.

Отмъщение.

Подкрепена от силата му, тя се взе в ръце и се загледа през прозореца на кабината.

Хеликоптерът летеше в тъмната нощ, оставяйки руините на Масада далеч зад себе си. Останалите й хора седяха смълчани в седалките насреща. Макар и оплискани в кръв, никой от тях не беше ранен.

Тарек мърмореше молитви на латински — напомняне, че много отдавна е бил свещеник. Устните му се движеха, а студените му очи се взираха в нея. Беше станал свидетел на рухването и мъката й. Знаеше какво означава това.

Само едно създание бе способно да убие адски вълк в разцвета на силите си.

Корза бе все още жив.

Погледът на Тарек се стрелна към рамото й. Едва тогава тя забеляза страха, горящ в очите му. Докосна с пръсти ръката си под рамото и те се намокриха.

От кръв.

Изгубена в агонията на Хунор, явно се беше одрала в някакъв стърчащ от стената нит, който бе разкъсал ризата и кожата й.

Просто драскотина.

Въпреки това Тарик се дръпна назад от окървавените й пръсти.

Алено, примесено със сребристо.

Дори капка от кръвта й беше отрова за него и всички други като него, проклетие, родено от белега на шията й. Още един от Неговите дарове. Проклетието в кръвта й я защитаваше от зъбите на Неговите войски и бе източник на онази постоянна болка във вените й — глуха, но винаги там, неутихваща, напомняща за себе си, пронизваща с всеки удар на сърцето.

Избърса пръсти и превърза раната си с една ръка, като си помагаше със зъби, за да стегне възела.

Рафик сведе глава почтително, а Тарек продължи молитвите си.

Другите просто се взираха в оцапаните си с кръв кубинки. Бяха свързани с падналите воители от десетилетия, ако не и повече. Тя знаеше, че винят нея за смъртта им, също като Него. Ужасяваше се от наказанието, което Той щеше да й наложи.

Загледа се през прозореца, представяше си Корза някъде там долу.

Жив.

Гневът закипя по-силно от болката в кръвта й.

Магор реагира, като заръмжа през стената.

„Скоро“ — обеща му тя.

Но първо имаше работа в Цезарея. Представи си археоложката, размахваща мобилния си телефон в гробницата. Беше разпознала изражението на лицето й — вълнение, примесено с отчаяние. Археоложката знаеше нещо.

Сигурна беше в това.

Но какво? Нещо, свързано с местоположението на книгата? Ако е така, дали е успяла да предаде тази информация, преди планината да рухне отгоре й?

Единственият отговор се намираще в Цезарея.

Където отново щеше да тече кръв.

И този път нямаше да има сангвинист, който да я спре.

17.

26 октомври, 20:01 ч.

Пустинята в района на Масада

— Корза?

Резкият, изпълнен с нетърпение глас на войника прекъсна мислите на Рун, който се бе обърнал към пустинята, скрит под качулката на расото си. Напрегна се, за да различи думите над влажното, примамливо туптене на сърцето на мъжа.

— Обърни се — нареди войникът. — Или ще те застрелям на място.

Сега и сърцето на жената заби по-бързо.

— Джордан! Не можеш просто да го застреляш.

Рун се замисли дали да не позволи на сержанта да го направи. Щеше да е по-лесно. Но кога ли пътят му е бил от лесните?

Обърна се към тях и им показва истинската си природа.

Жената залитна назад.

Войникът държеше оръжието насочено към гърдите му.

Рун знаеше какво виждат — потъмняло от кръв лице, потънало в сенки тяло. Единствено зъбите му блестяха на лунната светлина.

Усети как звярът в него запя. Воят напираше да се изтръгне на свобода. Оплискан с кръв, Рун се мъчеше с все сили да задържи звяра и полагаше също такива усилия да не избяга в пустинята, за да скрие срама си. Вместо това той просто вдигна ръце на нивото на раменете си. Трябваше да видят, че е невъоръжен — също както трябваше да видят истината.

Заше метена, жената овладя първоначалния си ужас.

— Рун, ти също си стригой.

— В никакъв случай. Аз съм сангвинист. А не стригой.

Войникът се изсмя презрително, но оръжието му не трепна.

— Оттук не виждам никаква разлика.

Рун знаеше, че трябва да се унизи още повече, за да разберат. Мразеше самата мисъл за това, но не виждаше как иначе двамата щяха да излязат живи от пустинята.

— Моля ви, дайте ми виното — помоли.

Пръстите му трепереха от копнеж, докато протягаше ръка към наполовина заровената в пясъка манерка.

Жената се наведе да я вземе.

— Хвърли му я — нареди войникът. — Не го доближавай.

Тя се подчини с широко отворени кехлибарени очи.

Манерката падна на пясъка на една ръка разстояние от него.

— Мога ли да я взема?

— Бавно. — Войникът продължаваше да го държи на прицел; личеше си, че няма да се поколебае да изпълни дълга си.

Същото се отнасяше и за Рун. Без да сваля поглед от войника, той коленичи. Веднага щом пръстите му докоснаха манерката, се почувства по-добре. Жаждата за кръв избледня. Виното все още можеше да спаси и тримата.

Рун погледна към тях.

— Мога ли да се отдалеча в пустинята и да го изпия? След това ще ви обясня всичко.

„Моля ви — замоли се той. — Моля ви, оставете ми поне тази капка достойнство.“

Ала не бе писано да стане.

— Да не си помръднал — предупреди го войникът. — Остани на колене.

— Джордан, защо да не...

Войникът рязко я прекъсна.

— Още сте под мое командване, доктор Грейнджър.

По лицето ѝ пробягаха различни емоции, които приключиха с примирение. Явно и тя нямаше доверие на Рун. Остана изненадан колко го нарани това.

Вдигна манерката до устните си и я изпразни на една дълга глътка. Както винаги, виното опари гърлото му и премина като огън надолу. Той хвана кръста на гърдите си с две ръце и сведе глава.

Горещината на осветеното вино, на Христовата кръв, изгори въжетата, които го свързваха с това време и това място. Освободен и лишен от контрол над самия себе си, той се върна към най-големия си грях, неспособен да избяга от него, докато изкуплението в този свят не бъде изпълнено.

Елизабет се понесе през градината в алената си рокля, като се смееше — грейнала като утринното слънце, най-ярката роза сред всички цветя.

Така прекрасна, така пълна с живот.

Макар че беше свещеник, закле се да избягва докосването на плътта, нищо не му забраняваше да гледа Божията красота, проблясваща за миг в нежната светла кожа на глезена ѝ, докато се навеждаше да откъсне стрък лавандула, или в заоблеността на меката ѝ буза, когато се изправи да погледне нагоре с очи, вечно обърнати към небето.

Как обичаше слънцето — независимо дали в топлината на летен следобед, или в студеното обещание за ярък зимен ден.

Тя вървеше през градината, береше лавандула и мащерка, за да направи лапа за кобилата си, като през цялото време му обясняваше приложението на растенията. През месеците, откакто се запозна с нея, той бе научил много за лековитите растения. Беше започнал дори да пише книга по темата с надеждата да сподели със света дарбите ѝ на лечител.

Тя докосна дланта му с меките върхове на пръстите си, докато му подаваше стръкове лавандула. Тръпки пробягаха по тялото му. Един свещеник не биваше да усеща подобно нещо, ала той не се отдръпна. Пристъпи към нея, възхитен от играта на слънчевата светлина по гарвановочерната ѝ коса, от начина, по който дългата ѝ бяла шия се спускаше към млечнобелите ѝ рамене, и от извивките на меката ѝ копринена рокля.

Прислужницата на Елизабет поднесе кошницата за лавандулата. Крехкото момиче завъртя глава настрани, за да скрие малиненочервения родилен белег, покриващ половината ѝ лице.

— Ана, занеси кошницата в кухнята и я изпразни — заръча ѝ Елизабет, докато пускаше вътре още един стрък мащерка.

Ана се оттегли, помъкнала тежкия си товар. Рун всеки път искаше да помогне на дребното момиче, но Елизабет никога не му го позволяваше с твърдението, че това не е негова работа.

Тя гледаше след отдалечаващата се прислужница. Когато като останаха сами, се обърна към Рун. Лицето ѝ бе грейнало още повече — ако това изобщо беше възможно.

— Най-сетне малко спокойствие! — радостно възкликна тя. — Толкова ми е самотно, заобиколена непрекъснато от слуги.

Рун, който често прекарваше по цели дни сам в мрачна молитва, разбираше много добре самотата на привидната компания.

Тя му се усмихна.

— Но не и с вас, отец Корза. Никога не се чувствам самотна във вашата компания.

Не можеше да издържи погледа ѝ. Извърна се, коленичи и откъсна стрък лавандула.

— Никога ли не се уморявате, отец Корза? Винаги да носите маска? — Тя нагласи широкополата си шапка. Винаги се стараете да пази светлата си кожа от слънцето. Жени с нейното положение не биваше да изглеждат така, сякаш им се налага да работят на открито.

— Нима нося маска? — Постара се да запази непроницаемо лицето си. Ако тя знаеше всичко, което криеше той, щеше да избяга с писъци от него.

— Разбира се. Носите маската на свещеник. А аз трябва да нося много маски. Прекалено много за едно лице. На дама, на майка и съпруга. И какви ли не още. — Завъртя на пръста си тежкия златен пръстен, подарък от съпруга ѝ Ференц. — Но се питам какво има под всички тези маски.

— Всичко друго, предполагам.

— Но колко истина... колко от истинската си природа можем да скрием, отче? — От тихия ѝ глас по гърба му пробягаха тръпки. — И от кого?

Той заразглежда сянката, която хвърляше тя на земята до него, и промърмори напевно сякаш четеше молитва:

— Скриваме онова, което трябва.

Сянката ѝ отстъпи крачка назад, може би защото не беше доволна от отговора му — мисъл, която го смаза така сигурно, както и ако го беше настъпила с грациозното си краче.

Тъмната сянка на ястреб се стрелна през полето. Той се заслуша в бързо биещото сърце горе и в едва доловимото туптене на полските мишки долу. Службата му на църквата, златната поляна, разцъфналите цветя... всичко това бяха щедри дарове, давани от Бог на такива нисши създания като него.

Не би ли трябвало да са достатъчно?

Тя отпусна ръце.

— Вие сте мъдър, отче. Аристократ, който сваля маската си, не оцелява дълго в днешно време.

Той изправи гръб.

— Какво ви тревожи толкова много?

— Може би просто съм уморена от интригите. — Погледът ѝ проследи полета на ястреба. — Нима и църквата не се мъчи в същия казан от амбиции, големи и малки?

Рун докосна с пръст кръста на гърдите си.

— Мисля, че Бернар ме пази от най-лошото.

— Никога не се доверявайте на онези, които могат да ви бъдат щит. Те пируват с вашето невежество. Най-добре е да гледаме нещата открито и да не се страхуваме.

Той ѝ предложи известна утеха.

— Може би е най-добре да се доверяваме на онези, които могат да ни защитят. Ако го правят от любов.

— Казано типично по мъжки. И по свещенически. Аз се научих да се доверявам на малцина. — Тя наклони замислено глава. — Но се доверявам и на вас, отец Корза.

— Аз съм свещеник, така че би трябвало да ми вярвате. — Той се усмихна стеснително.

— Не вярвам на други свещеници. Дори на безценния ви Бернар. Вие обаче сте различен. — Тя постави длан върху ръката му и той се наслади на докосването. — Вие сте просто приятел. А аз имам много малко приятели.

— Оказвате ми огромна чест, госпожо. — Корза отстъпи и се поклони театрално, за да разведри обстановката.

Тя се усмихна снизходително.

— Както и би трябвало, отче.

И двамата се разсмяха на тона ѝ.

— Ето че и Ана се връща. Разкажете ми отново за онова надбягване с брат ви и как накрая и двамата сте се озовали в потока с риба с ботушите.

Той ѝ разказа историята, като я украси с повече подробности от предишния път, за да я накара да се разсмее.

Прекарваха щастливи дни заедно, с много смях.

*Докато един ден тя престана да се смее.
В деня, в който той я предаде.
В деня, в който предаде Бог.*

Отново се върна в тялото си, коленете му се притискаха в студения пясък, а сухият вятър сушеше сълзите от бузите му. Сребърният кръст го беше изгорил през ръкавицата и бе оставил ален белег върху дланта му. Раменете му се свиха под тежестта на греховете и провалите му. Стисна още по-силно изгарящия метал.

— Рун? — изрече името му женски глас.

Вдигна глава, почти очакваше да види Елизабет. Войникът го гледаше с подозрение, ала в очите на жената се четеше единствено състрадание.

Съсредоточи вниманието си върху войника. По-лесно му бе да издържи неговия поглед.

— Време за обяснения — оповести войникът и насочи оръжието си към сърцето на Рун — сякаш то не бе унищожено преди много време.

20:08 ч.

— Джордан, виж зъбите му... отново са нормални.

Изумена, Ерин пристъпи напред с желанието да разгледа чудната трансформация, да разбере онова, което умът ѝ все така отказваше да повярва.

Джордан я спря с мускулеста ръка.

Тя не се възпротиви.

Въпреки любопитството ѝ на учен Рун все пак я плашеше.

Гласът на свещеника трепереше, славянският му акцент се засили, сякаш се беше върнал някъде отдалеч, от място, където говорят родния му език.

— Благодаря... за търпението.

— Не очаквайте това търпение да продължи дълго — без враждебност, но уверено рече Джордан.

Ерин избута ръката му надолу. Искаше да слуша, но не направи крачка напред.

— Казахте, че сте сангвинист, а не стригой. Какво означава това?
Рун се взря в тъмната пустиня, сякаш търсеше отговора.

— Стригоите са диви, свирепи създания. Родени в убийство и кръвопролитие, те служат единствено на себе си.

— А сангвинистите?

— Всички членове на ордена на сангвинистите са били някога стригои — разкри Рун, като я гледаше право в очите. — Но сега те служат на Христа. Именно Неговата благословия ни позволява да вървим под светлината на Божието сияние и да служим като Негови воини.

— Значи можете да се движите през деня? — попита Джордан.

— Да, но слънцето все пак ни причинява болка — призна свещеникът и докосна качулката на расото си.

Ерин си спомни първата си среща с Рун — скрит под качулката, покрил почти цялата си кожа, с тъмни очила. Запита се дали традицията католическите монаси да носят роби с качулки не може да се проследи до този орден на сангвинистите като външно отражение на дълбоко пазена тайна.

— Но без защитата на Христовата благословия — продължи Рун, — докосването на слънцето ще унищожи един стригой.

— И какви по-точно са тези Христови благословии? — попита Ерин, изненадана от подигравателната нотка в гласа си, но неспособна да я сподави.

Рун я изгледа дълго, сякаш се мъчеше да намери начин да обясни едно чудо. Когато най-сетне заговори, думите му бяха тържествени, натежали от увереност, която ѝ бе липсвала през по-голямата част от живота ѝ.

— Аз следвам Христовия път и се заклех да престана да пия човешка кръв. Подобно деяние ни е забранено.

Джордан си остана практичен.

— Тогава с какво се храните, падре?

Рун се изправи. От него се излъчваше гордост, която сякаш достигаше през пустинния въздух до Ерин.

— Заклех се да вкусвам единствено Неговата кръв.

„Неговата кръв...“

Тя чу наблягането на последните две думи и разбра какво означават те.

— Говорите за Христовата кръв? — Ерин остана изненадана, че в гласа ѝ вече няма подигравателен тон. Възпитана в набожна католическа секта, тя бе наясно какво се разбираше под Христова кръв. Върна се за миг в детството си — коленичила на пода до олтара, горчивината на виното, излято върху езика ѝ.

Впери поглед в манерката в ръката на Рун.

В нея нямаше вода.

Нито пък вино — независимо че сама го бе опитала само преди минути.

Знаеше с какво е пълна манерката на Рун.

— Това е осветено вино — рече тя, сочейки към съда.

Рун почтително погали манерката.

— Повече от осветено.

Ерин разбра и това.

— Искате да кажете, че е превърнато.

Беше го научила като съвсем малка и дори го вярваше. Превръщането бе един от основните принципи на католицизма. Виното, осветено по време на литургия, се превръщаше в истинска Христова кръв, носеща самата Негова същност.

Рун сведе глава в знак на съгласие.

— Точно така, благословеният съд съдържа вино, превърнато в Христова кръв.

— Невъзможно — промърмори тя, но в гласа ѝ нямаше убеденост.

Джордан също не вярваше.

— Аз пих от манерката, падре. Прилича на вино, мирише на вино, има вкус на вино...

— Но не е — прекъсна го Рун. — Това е кръвта на Христос.

Подигравателната нотка се върна в тона на Ерин и ѝ помогна да дойде на себе си.

— Значи твърдите, че превръщането води до истинска, а не метафорична промяна?

Рун разпери ръце.

— Нима самият аз не съм доказателство? Именно Неговата кръв поддържа моя орден. Актът на превръщане е едновременно договор и обещание между Христос и човечеството, а това важи с още по-голяма сила за стригите, които Той искаше да спаси. Срещу възможност да

си върнем душите ние се заклехме да не се храним с кръвта на хората, а само с Неговата благословена кръв, да станем Рицари на Христа, обвързани с клетва за вярност да служим на църквата до края на дните си, когато ще бъдем приети отново до Него. Това е нашият договор с Христос и църквата.

Ерин не можеше да се застави да повярва дори на една дума от чутото. Баща ѝ щеше да се обърне в гроба си само при мисълта, че Христовата кръв може да се използва по такъв начин.

Рун явно прочете съмнението на лицето ѝ.

— Защо според вас ранните християни говорят за виното от причастието като за „лек за безсмъртие“? Защото са знаели нещо отдавна забравено. Но църквата има много по-дълга памет.

Той обърна манерката, за да видят печата на Ватикана върху нея — тройната папска корона и под нея два кръстосани ключа, вързани с връв.

После се вторачи в Ерин.

— Моля ви да вярвате единствено в онова, което виждате със собствените си очи и чувствате със собственото си сърце.

Ерин седна тежко върху един камък и отпусна глава в ръцете си. Беше вкусила виното в манерката. Като учен отказваше да повярва, че е нещо друго. Въпреки това бе видяла как стригите се хранят с кръв и как Корза пие виното.

И в двата случая беше действало подсилващо.

Помъчи се да вкара чудото в научни рамки.

Беше невъзможно да се превърне вино в кръв, така че явно вярата позволяваше на Рун да пие вино така, сякаш е кръв. Сигурно имаше някакъв плацебо ефект.

— Добре ли си, докторе? — попита Джордан.

— Превръщането е само легенда — опита се да обясни тя. — Мит.

— Като стригите ли? — намеси се Рун. — Онези, които излизат нощем и пият кръвта на хората? Можете да приемете съществуването им, но не и че благословеното вино е кръвта Христова. Никаква вяра ли нямате?

Изглеждаше разстроен по-скоро от последната възможност, отколкото от всичките ѝ аргументи.

— Вярата не ми послужи добре. — Тя сви юмруци. — Виждала съм как църквата се използва като инструмент на силните срещу слабите, как религията може да бъде препятствие за истината.

— Христос е повече от действията на подведени хора. — Рун говореше настоятелно, сякаш се опитваше да я приобщи към вярата, както често правеха свещениците. — Той живее в сърцата ни. Неговите чудеса подкрепят всички ни.

Джордан прочисти гърло.

— Всичко това е чудесно, падре. Но да се върнем на вас. Как станяхте един от онези сангвинисти?

— Няма много за казване. Преди векове бях ухапан от стригой и принуден да пия от кръвта му. — Рун потръпна. — Бях превърнат в един от тях, в създание с първични желання, поглъщач на хора.

— И какво стана после? — попита Джордан.

Рун заговори бързо, явно искаше да приключи по-скоро.

— Станах стригой, но вместо да бъда като тях, на мен ми беше предложен друг път. През същата онази нощ, преди да вкуся човешка кръв, бях привлечен и приет в Ордена на сангвинистите. Там избрах да следвам Христа. И го правя оттогава.

— Как по-точно? — Скептицизмът на Джордан не отстъпваше на нейния. — Как нещо като вас служи на църквата?

— Благословията на Христовата кръв дава на сангвинистите много предимства. Като да вървим под слънцето. Можем също да участваме във всичко свято. Макар че, подобно на слънцето, тази святост продължава да изгаря плътта ни.

Той свали ръкавицата си. На дланта му имаше червено петно във формата на кръст. Ерин си спомни, че преди малко беше държал кръста в ръка, и си представи как той е прогорил кожата.

Рун долови тревогата ѝ.

— Болката непрекъснато ни напомня за Христовите страдания на кръста и за клетвата, която положихме. Това е малка цена за възможността да живеем под Неговата благодат.

Тя го гледаше как внимателно прибира кръста под остатъците от расото си. Дали разпятието гореше върху сърцето му? Затова ли католическите свещеници носеха такива големи кръстове като символ на скрита тайна? Дали подобно на качулките тези атрибути

позволяваха на сангвинистите да се крият пред очите на всички сред човешките си братя по расо?

На Ерин ѝ се искаше да зададе още хиляди въпроси.

Джордан имаше само един.

— И срещу какво се борите като воин на църквата?

Рун отново погледна към пустинята.

— Призовани сме да се сражаваме срещу дивите ни братя, срещу стригоите. Преследваме ги и им предлагаме шанс да се присъединят към воинството на Христа. Ако не го направят, убиваме ги.

— А къде попадат хората в списъка ви? — попита Джордан.

Рун се втренчи в него.

— Заклел съм се никога да не отнемам човешки живот, освен ако не е за спасяването на друг.

Ерин успя да си възвърне дар слово.

— Казвате, че мисията ви е да убивате стригои. А в същото време ми се струва, че тези създания не са избрали да станат такива, каквито са. Приличат на куче, което хваща бяс след ухапване.

— Стригоите стоят по-ниско от животните — възрази Рун. — Те нямат души. Съществуват, за да вършат единствено зло.

— Значи работата ви е да ги връщате обратно в ада — заключи Джордан.

Погледът на Рун се отклони.

— Всъщност, тъй като са без души, не знаем къде отиват те след смъртта си.

Джордан се премести до Ерин и свали оръжието си, но остана нащрек.

— Щом стригоите са диви, защо ги е грижа за Евангелието на Христос? — попита тя.

Рун изглеждаше готов да обясни, но изведнъж замръзна — и сърцето ѝ незабавно се разтуптя лудешки. Той рязко обърна глава настрани и се загледа в небето.

— Идва хеликоптер — изтърси свещеникът.

Джордан се огледа, но само като стрелкаше погледи настрани, без нито за миг да изпуска от очи Рун.

— Не виждам нищо.

— Чувам го. — Рун наклони глава. — От нашите е.

Ерин забеляза светлина в небето, която ги приближаваше бързо.

— Ето там.

— В какъв смисъл „от нашите“? — попита Джордан.

— От църквата — обясни Рун. — Онези, които идват, няма да ви наранят.

Ерин гледаше бързо приближаващия хеликоптер, а една мисъл я терзаеше непрекъснато.

„Колко души са умрели през вековете, след като са чули подобни обещания?“

18.

26 октомври, 20:28 ч.

Цезарей, Израел

Батори се движеше безшумно през руините на хиподрума, следвана от Магор, който тихо вървеше зад нея. Тя споделяше сетивата му и се превръщаше в същия ловец като адския вълк. Вкусваше солта на Средиземно море, което бе като черно огледало от дясната ѝ страна. Надушваше миризмата на вековете от разпадащите се древни каменни седалки. Долови далечен дъх на конска пот и тор.

Заобиколи конюшните отдалеч, като внимаваше да стои по посока на вятъра, за да не уплаши конете. Беше оставила Тарек и другите при хеликоптера. Радваше се, че е по-далеч от тях. Чувстваше се добре сама, с Магор до нея, тъмното небе горе и плячката наблизко.

Двамата с вълка бавно пристъпваха по пясъка към групата палатки. Само в една все още имаше светлина. Тя не се нуждаеше от острите сетива на Магор, за да чуе гласовете отвътре, достигащи до нея в тихата нощ. Забеляза движещите се силуети на двама души. Мъж и жена, ако можеше да се съди по гласовете им. Млади.

Студентите на археоложката.

Под прикритието на разговора им стигна до задната страна на палатката, където имаше мрежест прозорец, отворен да пропуска нощния бриз. Остана там, като ги следеше — безмълвен съгледвач в нощта, с Магор до нея.

Млад мъж с каубойски ботуши и джинси крачеше напред-назад из палатката, а младата жена седеше пред лаптоп и пиеше диетична кола. На екрана на компютъра вървеше репортаж на Си Ен Ен за земетресението с изключен звук. Жената не откъсваше очи от монитора, поставила длан върху слушалката в ухото си.

— Опитай отново посолството, Нейт — каза тя, без да се обръща.

Младият мъж отиде до малкия мрежест прозорец и се загледа отнесено навън. Батори остана на мястото си, знаеше, че е добре скрита в сенките. Обичаше тези моменти от лова, когато плячката е

съвсем близо, ала сляпа за кръвта и ужаса, готов да се хвърли на гърлото ѝ.

До нея Магор бе неподвижен като нощното небе. Отново изпита благодарност, че Тарек и останалите не са тук. Те не оценяваха прелестта на лова — а само касапницата след него.

Нейт се обърна, отиде до масата и подхвърли мобилния си телефон до лаптопа.

— Какъв смисъл има? Хиляда пъти се опитах да се свържа с тях. Все дава заето. Звънях дори на местната полиция. Никой няма представа къде са отвели доктор Грейнджър.

Ейми посочи към монитора с продължаващия репортаж.

— Ами ако са я отвели на Масада? Според съобщенията цялата планина е рухнала от вторичните трусове.

— Престани да мислиш най-лошото. Доктор Грейнджър може да е къде ли не. Щом е имала време да изпрати онези шантави снимки, би могла най-малко да ни пусне есемес и да съобщи къде е.

— Може да не са ѝ позволили. Онзи израелски военен я държеше изкъсо. Но ако съдим по снимката с отворения саркофаг, определено е изследвала някаква ограбена гробница.

Батори се усмихна в тъмното при спомена как археоложката отчаяно размахваше телефона си. Значи беше изпратила снимки — нещо, което е сметнала за важно, може би свързано с местоположението на книгата.

Погали превръзката на ръката си и си напомни, че Хунор беше умрял в търсене на тайната, която тези снимки можеха да разкрият. Студен гняв изостри сетивата, фокусира ума ѝ, изтика назад глухата болка в кръвта.

— Отивам в палатката си — каза Нейт. — Ще опитам да дремна два часа и ще пробвам да се свържа с някого, след като олелията около земетресението утихне. И ти не е зле да поспиш. Нещо ми подсказва, че ни чака дълга нощ.

— Не искам да оставам сама. — Ейми вдигна очи от компютъра и го погледна. — Първо Хайнрих, а сега никаква вест и от доктор Грейнджър... Няма да мога да мигна.

Батори чу поканата в думите ѝ, но Нейт като че ли остана глух за нея. Жалко. Щеше да е много по-лесно да отмъкнат лаптопите и телефоните им, ако и двамата се махнат. Подобно нещо нямаше да

изглежда необичайно в този затънт лагер и щеше да се сметне за обикновена кражба.

Вместо това прецени двамата. Нейт беше висок, добре сложен и доста привлекателен. Разбираше защо на Ейми ѝ харесва той да е около нея.

Самата тя харесваше уюта на топло мъжко тяло, споделящо леглото ѝ. Представи си горкия Фарид. Пръстите ѝ се плъзнаха към колана и извадиха камата на арабина, която открадна, след като го уби. Дори по този незначителен начин Фарид се оказа полезен.

Отстъпи назад, като обмисляше как най-лесно да измъкне двойката навън — или поне да ги раздели. Огледа се, чу тихото цвилене на конете в далечината и се усмихна.

Зашепна бързо в ухото на Магор и вълкът безшумно се понесе към конюшните.

20:34 ч.

Нейт крачеше напред-назад в палатката, измъчван от чувство за вина.

„Не трябваше да позволявам на доктор Грейнджър да заминава сама.“

Беше ѝ длъжник. Тя му бе предложила шанс, когато никой друг не го направи. Преди две години като завършващ студент в Тексаския университет му се налагаше да работи и като продавач, за да издържа по-малката си сестра. Натоварването беше съсипало оценките му, но доктор Грейнджър реши да рискува с него. Дори беше помогнала сестра му да получи пълна стипендия в Райс, с което го освободи от непрекъснатото пътуване дотам.

И с какво ѝ се отплати той?

Остави я да се качи в пълен с въоръжени мъже хеликоптер, съвсем сама.

Тъкмо стигна до отворения вход на палатката, когато откъм конюшните избухна хор от уплашено цвилене и отекна зловещо над тъмните руини.

Излезе навън. Луната осветяваше древните каменни седалки и правоъгълния сондаж, където приятелят му Хайнрих беше получил удара, отнел живота му.

Студен вятър хвърли пясък в очите му.

Нейт примигна, за да махне сълзите.

— Какво им става на конете?

— Не ми пука — отвърна Ейми, която още седеше при лаптопа.

— Надявам се да е нещо ужасно. Особено за онзи белия.

— Жребецът просто беше уплашен. Стана случайно.

Въпреки това не можеше да я вини, че е бясна на коня. Хайнрих умря просто така. Беше се оказал на неподходящото място в неподходящия момент. Като едното нищо можеше да се случи и на него.

Цвиленето стана по-пронизително.

— Отивам да видя — каза той. — Може да е някакъв чакал.

— Не ме оставяй сама. — В гласа на Ейми се промъкна паника.

Нейт нахлупи каубойската шапка и затършува в дървения сандък до входа за пистолета на доктор Грейнджър. Тя го използваше, за да стреля по змиите.

— Остави конярите да се погрижат за конете — продължаваше Ейми. — Не бива да излизаш в тъмното.

— Нищо няма да ми се случи — успокои я той. — И ти си в пълна безопасност тук.

Доволен, че може да направи нещо вместо да се измъчва, той излезе навън и тръгна по пясъка. Нощта обаче беше някак различна. Кожата по ръцете му настръхна, но това нямаше нищо общо със студа.

„Просто Ейми ме стресна“ — помисли си той.

Въпреки това стисна дръжката на пистолета и закричи по-бързо — докато някаква сянка не се стрелна покрай него отдясно.

Нейт спря и рязко се завъртя.

С периферното си зрение зърна нещо голямо да профучава наблизо. Не успя да го разгледа добре и не можеше да каже какво е. Едно бе сигурно — беше по-голямо от всеки чакал, който бе виждал някога, по-скоро колкото едногодишно теле, но се движеше стремително и плавно като хищник. Създанието изчезна толкова бързо, че не беше сигурен дали го е видял наистина.

Погледна назад към добре осветената палатка. Изглеждаше много далеч, самотна лампа в мрака.

Зад него изцвили кон.

20:36 ч.

Под прикритието на шума от конюшната Батори заби върха на камата на Фарид в плата и плъзна острието надолу. Fino наточеният ръб сръза опънатата материя с едва доловим шепот.

През цялото време не откъсваше поглед от Ейми, която седеше при лаптопа, насочила цялото си внимание към входа, с гръб към новия вход, който се отваряше зад нея.

Батори се пълна странично през разрязаната тъкан и безшумно се вмъкна в палатката. Застана зад уплашената млада жена, която още не подозираше за присъствието ѝ. Едната слушалка бе пълната в ухото на Ейми, другата висеше на кабела си. Батори чу звука от репортажа, който продължаваше да тече на екрана.

Беше поразена колко несъзнателно живеят живота си повечето хора, без изобщо да се замислят за истинската природа на света около тях, удобно затворени в модерния си пашкул, където новините идваха денонощно, филтрирани и разреждени, където дозите кофеин ги побутваха сънено през всекидневието им.

Това не беше живот.

Дълбоко в сърцето си усети лова на Магор, далечна мъгла от кръв, адреналин и хищническо ликуване.

Това беше истинското лице на света.

Това беше живот.

Батори пристъпи напред и с едно свирепо замахване под брадичката на младата жена прекъсна слабата нишка на живота ѝ. Бутна тялото от сгъваемия стол, преди кръвта да е плиснала по лаптопа.

Ейми се гърчеше на пода, твърде зашеметена, за да осъзнава, че вече е мъртва. Успя да изпълзи около метър към входа на палатката, преди да се предаде и да се отпусне. Под нея започна да се образува локва алена кръв.

Батори действаше бързо. Затвори лаптопа и го прибра в раницата си заедно с двата мобилни телефона на масата.

Платнището на входа помръдна.

Тя се обърна и видя Нейт да влиза вътре. Обхвана с един поглед сцената и пистолетът рязко се вдигна към нея.

— Какво, по?...

Батори се изправи и се усмихна топло.

Но тя не поздравяваше младия мъж.

Зад Нейт сенките се раздвижиха и разкриха чифт червени очи, блеснали кръвожадно.

Нощният лов още не беше завършил.

Тя излъчи волята си към своя другар, желание, събрано в единствена дума.

„Дръж.“

19.

26 октомври, 20:37 ч.

Пустинята в района на Масада

Джордан огледа пясъка и скалите още веднъж в търсене на скривалище, но наоколо нямаше никакво истинско прикритие, особено от небето.

Хеликоптерът приближаваше, перките му разсичаха нощта. Джордан го разгледа и позна гладкия сребърен нос и изваяните линии. Беше виждал само онлайн снимки на ЕС145, рекламиран като най-люксовия хеликоптер, който може да се купи за осем милиона долара. На практика си беше мерцедес с перка.

Който и да стоеше зад Корза, определено нямаше финансови притеснения.

Свещеникът се отдалечи, за да посрещне хеликоптера.

Ако Джордан си спомняше правилно, машината можеше да побере осем души заедно с двамата пилоти. Това означаваше вероятност да се изправи срещу осем противници без добра отбранителна позиция. Прие тежката истина и прибра пистолета в кобура. Не можеше да се бие и да победи, така че трябваше да се надява, че Корза не лъже и наистина няма да пострада.

Обърна се към Ерин.

— Можеш ли да станеш? — тихо я попита. Искаше да е права, ако им се наложи да действат бързо.

— Мога да се опитам.

Когато се изправи, тя се намръщи и премести тежестта си на десния си крак. Левият ѝ крачол беше мокър и потъмнял от кръвта.

— Какво се е случило? — попита той и се наруга, че не е забелязал раната по-рано.

Тя погледна надолу. Изглеждаше толкова изненадана, колкото и той.

— Вълкът. Одраска ме. Нищо особено.

— Дай да видя.

Тя повдигна вежда.

— Нямам намерение да си събувам гащите тук.

Той извади ножа от ножницата на глезена си.

— Мога да срежа крачола малко над раната. Ще съсипя панталона, но не и достойнството ти.

Усмихна се.

Тя отвърна на усмивката му и отново седна на камъка.

— Този план ми се струва по-добър.

Джордан срязва шева, като внимаваше да не засегне меката кожа отдолу. Проби плата и разряза крачола надолу до маратонката. Беше доста интимен жест. Съсредоточи се да си свърши работата, без да я нарани, и внимаваше ръцете му да не се задържат много върху голия й крак, който изглеждаше фантастично на лунната светлина. Не че му обърна внимание.

Съсредоточи се в раната. Тя вървеше надолу по бедрото — дълга, но не и дълбока. Погледна я подозрително и се обърна към Корза. Наложил се да вика, за да бъде чуто през шума на двигателите.

— Падре! Ерин е одраскана от онзи вълк. Има ли нещо, което трябва да знаем за подобен вид рани?

Свещеникът погледна голия крак на Ерин и се извърна отново към пустинята, явно смутен. Това беше най-свещеническото му действие, което Джордан бе виждал до този момент.

— Почистете раната добре и няма за какво да се безпокоите.

Ерин избърса бедрото си с парче от крачола.

Преди Джордан да изрови пакета за първа помощ, лъскавият хеликоптер кацна. Вятърът от перките захвърли пясък в лицата им. Джордан прикри раната на Ерин с длан, за да я защити.

Приклепнал до нея, той се взираше в хеликоптера.

Три облечени в черно фигури изскочиха от кабината, преди плъзгачите да са легнали на земята. Качулки скриваха лицата им и те се движеха невъобразимо бързо, подобно на Корза по време на битка. На Джордан му се искаше да побегне, но си заповяда да остане неподвижно, докато те се разгръщаха.

Тримата си зашепнаха с Корза на език, който приличаше на латински. Джордан забеляза свещеническите якички.

Още сангвинисти.

Ерин стана и Джордан се изправи до нея.

Един от свещениците излезе напред. Студени ръце се плъзнаха по тялото на Джордан и отнеха оръжията му. Мъжът не забеляза ножа, или не му пукаше. Така или иначе, Джордан изпита благодарност, че не е напълно разоръжен.

Друга фигура се отдалечи на няколко крачки в пустинята с Корза.

Третата отиде до тялото на вълка. Плисна някаква течност върху трупа, сякаш го кръщаваше посмъртно. Но това не беше светена вода. Пламна кибритена клечка, полетя и тялото изведнъж лумна в пламъци.

Миризмата на опърлена козина се понесе над тъмните пясъци.

Третият свещеник остана да пази Джордан и Ерин. Не че тя изглеждаше способна да окаже кой знае каква съпротива. Куражът ѝ сякаш се беше стопил. Раменете ѝ се отпуснаха и тя се олюляваше на здравия си крак. Джордан пристъпи към нея, но пазачът им вдигна предупредително ръка. Джордан пренебрегна мълчаливата заповед и прегърна Ерин.

Отстрани Корза и другарят му спореха ожесточено, най-вероятно за съдбата на двамата оцелели човеци. Джордан следеше внимателно какъв ще бъде резултатът. Дали щяха да ги изоставят наред нищото? Или още по-лошо, дали нямаше да свършат в пламъци, също като убития вълк?

Каквито и да бяха думите, Корза като че ли спечели спора.

Джордан не знаеше дали това е добро, или лошо.

Сякаш доловил вниманието му, Корза се обърна и го погледна право в очите. Посочи към хеликоптера и направи знак двамата с Ерин да се качват.

Джордан още не знаеше дали това е добро, или лошо. Наясно беше колко умело могат да действат специалните части, ако се наложи някой да изчезне безследно. Дали двамата с Ерин не ги очакваше подобна участ?

Прехвърли наум различни сценарии и реши, че най-добрият им шанс за оцеляване е да се качат в хеликоптера. Ако се наложеше, щеше да се бие, макар да нямаше никакви изгледи да излезе победител.

Засега.

Помогна на Ерин да доуцука до отворената врата на кабината и двамата се наведоха под въртящите се перки.

Джордан изчака другите да се качат и хвърли последен поглед към откритата пустиня да прецени какви са шансовете им, ако

побегнат. Ерин обаче беше с ранен крак.

Корза остана до него, сякаш мълчаливо му напомняше, че бягството е невъзможно. Беше взел якето на Джордан от пясъка и му го подаде. Простият жест беше красноречив и до голяма степен намали напрежението му.

— След вас — учтиво каза свещеникът.

Джордан наметна якето върху раменете на Ерин и ѝ помогна да се качи.

Отвътре кабината беше толкова луксозна, колкото и очакваше. Успокояваща синя светлина падаше върху тъмно полирано дърво. Миризмата на скъпа кожа изпълни ноздрите му. Плавните линии крещяха за удобства и лукс. Хеликоптерът нямаше нищо общо с практичните машини, на които летеше обикновено. Прииска му се да е в някоя от тях.

— Има само две свободни места — установи Ерин.

Джордан се огледа и видя, че е права.

— Е, Корза, кой от нас ще се вози в товарния отсек?

— Извинявам се. Очаквах да приберат само мен, може би с момчето. Може да е малко тесничко, но полетът няма да продължи дълго.

Ерин погледна с очакване Джордан.

— Можем да се сместим — каза той и посочи една от големите луксозни седалки отзад.

Тя кимна, промъкна се покрай коленете на другите и седна, като се дръпна да му направи място.

Джордан я последва и отпусна максимално колана, преди да се настани до нея.

— Майка ми имаше много деца — обясни, докато закопчаваше и двамата. — Закопчаваше ни по двама с един колан. Твоята не го ли е правила?

Гласът ѝ бе глух и шокиран.

— На майка ми не ѝ се позволяваше да кара кола. На никоя жена не се позволяваше.

Джордан си спомни думите ѝ от по-рано. „Виждала съм как църквата се използва като инструмент на силните срещу слабите.“ Засега остави темата с намерение да я попита по-късно.

Корза се качи последен. Свещеникът бе по-слаб от Джордан и щеше да бъде по-удобно, ако той бе седнал с Ерин, но Джордан беше абсолютно сигурен, че няма да позволи подобно нещо.

Корза се настани на последната свободна седалка, точно срещу тях. Скрит от качулката си, съседът му се наведе и прошепна нещо в ухото му. Джордан не разбра думите, но беше уверен, че говорещият е жена. Това го изненада. Човек ли беше тя? Или църквата набираще женски стригои в редиците на сангвинистите?

След това никой не продума.

Останалите седяха неподвижно като статуи, което Джордан намери за по-смущаващо, отколкото ако препускаха из кабината два пъти по-бързо от човек.

Хеликоптерът се издигна с рев над пустинята, обвит в облаци прах. Джордан се опита да мисли за всичко друго, но не и за топлото тяло на Ерин, притиснато в неговото. Отначало тя се опитваше да стои колкото се може по-далеч, но предпазният колан скоро я накара да се предаде. Докато машината бръмчеше монотонно в нощта, тя най-сетне се отпусна и заспа, твърде изтощена, за да стои будна.

Главата ѝ полегна на рамото му и той се премести така, че да не клюмне напред. Отдавна не му се беше случвало красива жена да заспи до него. Русата ѝ коса се беше освободила от ластика и се бе разпиляла по раменете ѝ. От това разстояние Джордан забеляза по-светлите косъмчета, преплетени в по-плътния цвят на мед, вероятно избелели от продължителните разкопки на открито.

Искаше да прокара пръст през един от тези кичури, сякаш следва нишка на голям гоблен, за да разбере нишките и тъканта на жената до него. Ерин беше минала през много неща през последните няколко часа. Възнамеряваше да я извади невредима от цялата тази каша. Трябваше да го направи. Беше се провалил пред всички други под негово командване.

По-добре да зареже тези мисли.

Затова насочи вниманието си към раната на загорялото ѝ бедро. Макар да не беше дълбока, раздраните краища бяха гадно червени и покрити с пясък. Като се движеше бавно, за да не я събуди, той измъкна малкия си пакет за първа помощ.

Извади антисептична кърпа и внимателно почисти раната, като докосваше едва-едва. Въпреки това Ерин изстена в съня си.

Всички сангвинисти погледнаха към нея.

Смразен, Джордан посегна със свободната си ръка към ножа и постави длан върху дръжката.

— Не се бойте от нас — прошепна Корза, чието лице отново бе скрито под качулката. — В безопасност сте.

Джордан не си направи труда да отговори.

И не премести ръката си.

21:02 ч.

Главата на Ерин се люшна напред и тя се събуди със стряскане. Оглушена от рева на хеликоптера, изведнъж се озова пред чифт изумителни очи, светлосини с по-тъмен пръстен по края на ириса. Очите ѝ се усмихнаха. Ерин се усмихна в отговор, преди да осъзнае, че това са очите на Джордан.

Беше заспала на рамото му и се бе събудила, усмихвайки му се.

На женен мъж.

В хеликоптер, пълен със свещеници.

С пламнало лице, тя се изправи и опита да се отдръпне поне на сантиметър от него. Почти чу разочарованата въздишка на майка си и усети опакото на ръката на баща си.

Обърна се към прозореца, единствената безопасна посока, в която можеше да гледа, докато бузите ѝ горяха смутено. Отвън сияеха светлини на някакъв град и скриваха звездите. Над разпълзелите се във всички страни постройките се издигаше ярък златен купол.

— Май отиваме в Йерусалим — рече тя.

— По какво позна? — попита Джордан, вероятно в опит да я спаси от неловкото положение.

Тя прие предложението.

— Тъмното възвишение на изток е Хълмът на маслините, или Елеонската планина. Важно историческо място и за трите големи религии — юдаизъм, ислям и християнство. Говори се, че именно оттам Исус се е възнесъл на небето.

Някои от сангвинистите се размърдаха при изрази „говори се“, явно оскърбени, но Ерин продължи да говори.

— В Книгата на пророк Захария се казва, че ще бъде разцепена на две по време на Апокалипсиса.

— Страхотно, да се надяваме, че няма да се случи скоро. Достатъчно планини се разцепиха днес. — Джордан посочи към сияещия златен купол, който тя бе забелязала по-рано. — А онова там какво е?

— Куполът на скалата. Намира се върху Храмовия хълм. — Дръпна се, за да може Джордан да вижда по-добре през прозореца. — Около нея можеш да различиш стената на Стария град. Като ивица светлина е, виждаш ли? На север е Мюсюлманският квартал. На юг и запад е Еврейският квартал с прочутата Западна стена.

— Стената на плача ли?

— Точно така.

Той се наведе напред и тялото му се притисна в нейното.

Тя се озърна към свещениците, чиито лица бяха невидими под качулките. С изключение на Рун, чието лице отрази светлините на града, когато хеликоптерът се наклони, за да завие. Безизразните му тъмни очи я наблюдаваха.

Ерин отново се изчерви и се извърна към прозореца. Какво ли си мислеше Рун за нея? Какво ли си мислеше за онова навън? Опита се да си представи гледката през очи, които са били отворени векове наред. Дали Рун е бил на Храмовия хълм, когато Махмуд II го е възстановил през 1817 г.? Потръпна при тази мисъл — от страх, но също и с благоговение.

— Студено ли ти е? — Джордан се пресегна и нагласи якето на раменете ѝ.

— Д-добре съм — заекна тя. Всъщност ѝ беше топло. Близостта ѝ до Джордан действаше непредсказуемо на температурата на тялото ѝ. През последните десет години нарочно се товареше с твърде много работа, за да не залитне по някой мъж. Просто такъв ѝ беше късметът, че сега бе закопчана с мъж, който бе ужасно привлекателен — и женен. — Благодаря за якето.

— Скоро ще кацнем. — Тихият глас на Рун ги накара да се обърнат към него.

— Къде? — Джордан мъничко се отмести от нея и топлината на тялото му изведнъж започна да ѝ липсва. Ерин погледна към ивицата бяла кожа на безименния му пръст.

Факти. Винаги вземай предвид фактите, преди да действаш.

Ако можеше да убеди и тялото си да прави същото...

— Трябва да ви завържем очите — предупреди ги Рун. Изражението му не се промени нито за миг.

Джордан се изправи в седалката. Коланът се опъна по рамото ѝ.

— Какво? Значи сме ваши пленници?

— Гости — отвърна Рун.

— Аз не завързвам очите на гостите си. — Джордан скръсти ръце на гърдите си. — Изглежда ми абсолютно негостоприемно.

— Въпреки това... — Рун разкопча колана си.

Свещеникът до него му подаде две ивици черен плат.

Кракът на Джордан стана твърд като камък до нейния. Стъпалата опряха плътно в пода. Изглеждаше готов да се нахвърли върху сангвинистите само с юмруците и възмущението си.

Тя докосна ръката му.

— Не е сега времето, Джордан.

Той я погледна, сякаш едва сега се сещаше за съществуването ѝ. Задържа дълго поглед върху нея, след което кимна.

Рун стана, като пазеше умело равновесие в движещия се хеликоптер. Първо завърза очите на Джордан, след което и нейните. Студените му пръсти стегнаха възела зад главата на Ерин, като внимаваха с косата. След като свърши, задържа длан върху тила ѝ секунда по-дълго от необходимото, сякаш за да я успокои.

Накрая той се дръпна и предпазният колан на седалката му изщрака.

Нечия ръка намери нейната и я стисна здраво. Дланта на Джордан бе топла и той също се опитваше да я успокои. Посланието му беше съвсем ясно.

Каквото и да станеше, бяха заедно.

20.

26 октомври, 21:13 ч.

Йерусалим, Израел

Рун помогна на войника и жената да слязат от хеликоптера и ги изведе изпод въртящите се перки. Насочи ги от площадката на върха на сградата надолу по стълбите до тясната улица. През цялото време войникът не пускаше ръката на жената.

Въпреки храбрите им физиономии, Рун чуваше уплашеното пърхане на сърцата им, надуваше солта на страха им и виждаше лъсналата от пот кожа. Направи всичко по силите си да ги прикрие от останалите, да им остави достатъчно свободно място. Отказа да ги повери на който и да било от събратята си — не че се страхуваше, че някой може да ги нарани. Просто се чувстваше като техен закрилник, като някой, поел отговорност за тях.

Гледаше ги как се притискат един в друг на улицата.

Ерин и Джордан.

В някакъв момент се бяха превърнали от войник и археоложка просто в Ерин и Джордан. Това прекалено сближаване не му харесваше. Създаваше връзка, а такава не биваше да има. Беше научил тежката истина преди векове.

„Никога повече.“

Извърна се.

На улицата вдиша нощните миризми на стария град — пепел, студен камък и вонящ боклук от пазара. Другите сангвинисти ги бяха наобиколили. Рун се надяваше, че скриват двамата със завързаните очи от любопитни погледи.

Дотук нищо не беше помръднало в тъмната алея. Магазините бяха пуснали кепенци, светлините бяха угасени. Заслуша се в ударите на сърца по тесните проходи и улиците, образуващи същински лабиринт в тази част на града. Не откри нищо необичайно, но въпреки това ги побутна да вървят по-бързо. Тревожеше се, че всеки момент могат да ги видят.

След няколко минути групата стигна стена от грубо одялан камък, до която ги чакаше облечен в роба мъж и нетърпеливо и нервно потропваше с кожената си обувка по паважа. Фигурата бе колкото дребна, толкова и окръглена. Лицето на мъжа бе червеникаво, също като плешивото му теме.

„Като лешояд.“

Рун познаваше този човек — отец Амвросий — и му бе безразлично, че го намира тук, охраняващ портата.

Амвросий пристъпи напред да ги посрещне и да им препречи пътя. Погледът му подмина Рун и останалите сангвинисти и се спря върху Ерин и Джордан. Думите му бяха изречени достатъчно рязко, за да се сметнат и за груби.

— Не бива да споделяте нищо, което видите отвъд тази порта. Нито с близките си, нито с началниците.

Все още с вързани очи, Джордан заби пети и се закова на място, принуждавайки Ерин да спре до него.

— Не приемам заповеди от човек, когото не мога да видя.

Рун разбра ужаса му и свали двете превръзки, преди Амвросий да успее да възрази. Двамата вече бяха видели и чули твърде много неща. Оpozнаването на това място изглеждаше тривиално в сравнение с другото. Пък и трябваше да влязат вътре.

Джордан подаде ръка на Амвросий.

— Сержант Стоун, Девети рейнджърски батальон. А това е доктор Грейнджър.

— Отец Амвросий, помощник на Негово Високопреосвещенство кардинал Бернар. — Свещеникът избърса длан в расото си, след като се ръкува с Джордан. — Извикани сте да се срещнете с Негово Високопреосвещенство. Трябва обаче отново да подчертая, че всичко от този момент нататък трябва да остане най-строго поверително.

— Или какво? — Джордан се извиси над Амвросий и Рун го хареса още повече.

Амвросий отстъпи крачка назад.

— Или ще научим.

— Достатъчно — заяви Рун и тръгна напред, като грубо избута Амвросий.

Постави длан върху варовиковите блокове, като движеше пръсти камък по камък във формата на кръст. Варовикът бе груб и топъл на

допир.

— Вземете и пийте всички — прошепна той и натисна централния камък навътре, разкривайки малък купел, подобен на онези със светена вода при входа на всяка черква.

Само че този съд не беше предназначен за вода.

Рун извади извития си нож и натисна върха му в центъра на дланта си, точно там, където са били забити пироните в дланите на Христос. Сви юмрук и остави няколко капки кръв да капнат в каменната чаша, чиято вътрешна повърхност отдавна бе потъмняла от минаването на безброй сангвинисти, влизали тук преди него.

— Тая чаша е новият завет с Моята кръв.^[1]

Зад него Ерин ахна, когато по стената се появиха пукнатини, разкриващи очертанията на вход — толкова тесен, че човек трябваше да се обърне странично, за да мине през него.

— *Mysterium fidei*^[2] — завърши Рун и отвори вратата с рамо, след което отстъпи назад.

Останалите сангвинисти минаха първи, следвани от Амвросий. Ерин и Джордан останаха на улицата с Рун.

Жената стоеше като закована и измерваше с поглед градската стена.

— Изучавала съм всички порти на Стария град, запечатани и отворени — рече тя. — За тази няма никакви сведения.

— Била е известна с много имена през вековете — посочи Рун, който искаше час по-скоро да ги махне от улицата, за да не ги видят. — Уверявам ви, че вътре ще намерите сигурно убежище. Този вход е осветен. Стригои не могат да прекратят прага му.

— Не те ме безпокоят. — Джордан леко разкрачи крака. — Ако Ерин не иска да влезе, аз също не влизам.

Жената най-сетне пристъпи напред и докосна грубия камък. Рун чу как сърцето ѝ заби по-бързо от допира. Ако се съдеше по блесналия ѝ поглед, сърцето ѝ се беше разтуптяло не от страх, а от неустойимо, жадно любопитство.

— Това е жива история. — Ерин погледна към Джордан. — Как може да не поискам да вляза?

21:19 ч.

Джордан последва Ерин през тъмния праг, като се извърна странично, за да влезе. Не беше щастлив от развитието на събитията, но подозираше, че изборът дали да влязат или не в крайна сметка не беше техен. Спомни си думите на отец Амвросий: „Извикани сте да се срещнете с Негово Високопреосвещенство“.

Ясно бе, че това е не толкова покана, колкото заповед.

Корза влезе последен и затвори след себе си. Пълен, задушаваш мрак обгърна групата. Задъхан, Джордан се пресегна и отново намери ръката на Ерин.

Тя стисна пръстите му в отговор — силно, с благодарност.

Чу се характерно драскане, последвано от лек пукот и в мрака заигра ослепителен пламък. Запалка „Зипо“ проблесна в ръката на закачулен сангвинист пред Джордан. Видът на познатия съвременен предмет го ободри и всичко започна да му изглежда малко по-реално.

Сангвинистът взе свещ от малка дървена поставка до вратата и я подаде на Ерин. Тя приближи фитила до златния пламък на запалката. Джордан също получи свещ и я запали. Ароматът на дим и восък пропъди пращната миризма, но крехката светлина не стигаше надалеч.

Без нито дума и явно без да се нуждаят от допълнително осветление, останалите сангвинисти заслизаха надолу по стръмен тунел. Джордан не изгаряше от желание да се спуска отново под земята, но Ерин тръгна пред него и той я последва.

Дори със запалената свещ почти не виждаше къде върви. Свали пламъка ниско пред себе си. От всички страни го заобикаляше гладък камък. Изостана малко, за да може да вижда всички отпред — не че можеше да направи кой знае какво, ако нещата загрубеят.

Корза като че ли разбра колебанията му и се промъкна покрай него.

Ерин, която вече беше няколко крачки напред, пазеше пламъка на свещта си с длан. Главата ѝ се въртеше толкова бързо, та Джордан си помисли, че може да се отвърти. Сигурно ѝ се струваше, че е напуснала настоящето и се е потопила в миналото.

За Джордан това бе просто минно поле, където всяка погрешна стъпка можеше да убие и двамата.

Направи всичко по силите си да определи посоката, в която вървят. Коридорът се спускаше надолу и може би на североизток, но нямаше как да е сигурен. А тъй като не познаваше разположението на

града, нямаше представа накъде отиват. При липса на други ориентири той прибягна до военното си обучение и започна да брои крачките си, като се мъчеше да запомня напречните коридори и да изгражда триизмерна карта в главата си. Ако не друго, това можеше да им помогне да намерят пътя обратно.

Накрая тунелът пое хоризонтално и свърши пред дебела дървена врата с тежки железни панти. Поне тя не се нуждаеше от кръв на сангвинист, за да се отвори — а само от голям украсен ключ, който бе у отец Амвросий.

— Тук ли ще се срещнем с кардинала? — попита Ерин.

Присвил с отвращение устни, отец Амвросий я изгледа от глава до пети и погледът му се спря на ранения ѝ крак и скъсаните панталони.

— Би било ужасно непристойно да се явите пред Негово Високопреосвещенство в подобно състояние.

Джордан завъртя очи. Дотук единственото добро нещо, което намираше в този нов свещеник, бе, че той е човек. Когато се здрависаха отвън, Джордан беше усетил топлината на истинска кръв във вените му.

Погледна към собствените си мръсни и окървавени дрехи. Ерин изглеждаше малко по-добре, докато Корза беше пълна катастрофа.

— Имахме лоша вечер — призна Джордан.

От гърдите на Ерин се изтръгна смях, в който се долавяше леко истерична нотка, но тя бързо успя да го потисне.

— Не мога да си представя — каза Амвросий, без да ѝ обръща внимание.

Свещеникът се обърна към вратата и я отключи с железен ключ, дълъг колкото дланта му. Отвори и светлината от другата страна ги окъпа.

Групата се изниза покрай Амвросий. Джордан мина последен и се озова в дълъг коридор с персийска пътека и гоблени по стените. От двете страни имаше редици дървени врати, всички заключени. Електрически крушки светеха от стенни аплици.

Джордан духна свещта си, но я запази — можеше да им потърба светлина, за да намерят обратния път към свободата.

Отец Амвросий заключи вратата и прибра ключа, след което посочи надясно.

— Това е вашата стая, доктор Грейнджър. Вашата е отляво, сержант Стоун. Можете да се измиете там.

Джордан хвана Ерин за лакътя.

— Предпочитаме да не се разделяме.

— Дори докато се къпете ли? — ледено попита отец Амвросий.

Бузите на Ерин пламнаха.

На Джордан гледката му хареса.

— Тук сте в безопасност — увери ги Корза. — Имате думата ми.

Ерин погледна мълчаливо Джордан в очите. Искаше да поговорят, когато останат сами — което означаваше, че трябва да се подчинят, докато свещениците не си тръгнат.

Джордан реши да отстъпи.

Поне засега.

21:24 ч.

Рун изчака двамата да се приберат в стаите си и последва Амвросий. Отецът го поведе по издигащ се нагоре коридор към друга врата, която трябваше да бъде отключена. Църквата имаше много ключалки, както и тайни, които да крие зад тях, но тази врата водеше просто към спирална каменна стълба, изсечена в скалата преди повече от хиляда години.

Много добре запознат с обстановката, Рун понечи да влезе сам, но Амвросий препречи пътя му с ръка.

— Чакай — предупреди го той. Тънката маска на учтивост, която бе показал пред новодошлите, падна, за да разкрие неприкрито отвращение. — Няма да те допусна до Негово Високопреосвещенство с прокълнатата кръв на адски вълк по теб. Дори аз мога да надуша гнусната ѝ воня.

Рун го изгледа свиреп, без да крие гнева си.

— Бернар ме е виждал и в далеч по-лошо състояние.

Амвросий не можеше да издържи тази ярост повече от секунда. Ръката му се отпусна и той се сви, плътният ритъм на сърцето му се наруши, то прескочи от страх. Рун усети мимолетно трепване на вина — но само мимолетно. Познаваше Амвросий. Свещеникът се водеше от човешки желания, вкопчен в ранга си, изпълнен с гордост и ревниво пазещ ролята си на помощник на кардинал Бернар. Но Рун знаеше и

колко лоялен е той. Амвросий бранеше положението на Бернар в църковната йерархия с всеотдайността на куче пазач — по свой гаден начин служеше на кардинала добре и не допускаше никакви оскърбления или пренебрежително отношение към началника си.

Ала Рун нямаше време за подобни любезности. Мина покрай Амвросий и бързо изкачи стъпалата, като остави свещеника далеч зад себе си. Вървеше сам по тъмните коридори, докато не стигна махагоновата врата на кабинета на кардинал Бернар.

— Рун? — обади се Бернар отвътре. Италианският му акцент смекчи твърдото *P* с топлината на приятелство, продължаващо векове наред. — Влез, синко.

Рун влезе в помещението, осветено от една-единствена бяла свещ в пищно украсен златен свещник. Не му беше нужна много светлина, за да види покрития със скъпоценни камъни глобус до масивното бюро, старото дървено разпятие на стената и редиците подвързани в кожа томове, подредени в голямата библиотека. Вдиша познатите миризми на стар пергамент, кожа и восък. Тази стая не се беше променила през последния век.

Бернар стана да го посрещне. Беше облечен в кардиналските си одежди, алената роба сияеше на светлината на свещта. Поздрави Рун с топла прегръдка, без да трепне от вонята на кръвта на адския вълк. Също сангвинист, Бернар се бе сражавал неведнъж в миналото и не се гнусеше от противните последици от един двубой.

Въведе го в кабинета и дръпна един стол.

— Сядай, Рун.

Без да възразява, Рун се настани на предложеното място. Едва сега за първи път започна да усеща раните си.

Бернар се върна на своя стол и плъзна по бюрото златен потир с осветено вино.

— Понесъл си много страдания през тези няколко часа. Пий и ще говорим.

Рун посегна към столчето на чашата. Миризмата на виното го лъхна — горчива, с намек за дъб. Копнееше за питието, но се поколеба. Не искаше болката на покаянието да го разсейва по време на разговора. Ала раните му също пулсираха и му напомняха, че те също могат да го разсеят.

Примирен, взе чашата и я пресуши — след което сведе глава, за да не може Бернар да вижда изражението му, и зачака. Дали тази нощ щеше да го преследва друго видение за Елизабет и да му напомни за греха му? Но не беше писано да е това — защото бе извършил по-голям грях, който го бе прокълнал за вечни времена.

Рун бе коленичил на студената влажна земя и се молеше на гроба на по-малката си сестра. Безлунната нощ го обгръщаше в мрак, по-черен от строгата му роба на семинарист. Дори звездите на небето се бяха скрили зад облаците.

Ще има ли някога отново светлина в сърцето му?

Загледа се в датите, изсечени върху камъка.

По-малко от месец след раждането смъртта беше отнела сестра му и новородения ѝ син. Без тайнството на кръщението новороденото не можеше да бъде погребано с майка си. Тя лежеше тук, на осветена земя; но не и детето ѝ.

Рун щеше да посети мъничкия му необозначен гроб по-късно.

Всяка нощ след погребението напускаше покоя на манастира, след като всички заспиваха, и идваше да се моли за нея и за детето ѝ, както и да уталожки мъката на собственото си сърце.

Зад него се чуха тихи стъпки.

Все така на колене, той се обърна.

Обвита в сенки фигура пристъпи към него. Рун не можеше да я различи ясно в тъмното, но непознатият не беше свещеник.

— А, какво благочестие — прошепна непознат глас със странен акцент.

Сърцето на Рун се разтуптя; пръстите му потръпнаха да посегнат към кръста, но той си заповяда да остане в молитвена поза.

Защо трябваше да се страхува от непознат, който не го заплашваше с нищо?

Рун сведе почиттелно глава.

— В късен час идваш на Божието гробище, приятелю.

— Дойдох да отдам почит на мъртвите — отвърна непознатият и махна с дълги бледи пръсти към гроба. — Също като теб.

Леден вятър повя през полето каменни кръстове и изваяни ангели, зашепна в последните есенни листа и донесе със себе си миризмата на смърт и разложение.

— Тогава ще те оставя с мир — рече Рун и отново се обърна към последното жилище на сестра си.

Странно, но непознатият коленичи до Рун. Носеше фини бричове и кожсена туника с нитове. Скъпите му ботуши бяха омазани с кал. Въпреки грубия акцент, фините дрехи издаваха благородния му произход.

С растящо раздражение Рун се обърна към него и забеляза дългата тъмна коса, отметната назад от бледото чело. Пълните устни на непознатия се извиха в усмивка, макар Рун да не можеше да проумее защо.

Беше доста... късно.

Рун подбра грубата си роба да се изправи.

Преди да успее да се надигне, мъжът го прегърна през рамо и го дръпна на мократа земя, сякаш привличаше любовница към себе си. Рун отвори уста да извика гневно, ала непознатият притисна студена длан в лицето му. Рун се опита да го отблъсне, но мъжът хвана двете му китки с една ръка и ги задържа с такава лекота, сякаш възпираше малко дете.

Рун се съпротивляваше, но мъжът го държеше здраво и го притискаше надолу; грубо обърна главата му настрани да оголи врата му.

Рун внезапно разбра какво става и сърцето му запрепуска бясно. Беше чувал легенди за подобни чудовища, но никога не бе вярвал в тях.

До този момент.

Остри зъби се впиха в гърлото му, отнемаха невинността му и оставиха единствено болка. Рун изкрепя, ала от устата му не излезе нито звук. Болката бавно се превърна в нещо друго, нещо по-мрачно — блаженство.

Продължи да се съпротивлява, но вече по-слабо — защото, честно казано, не искаше непознатият да спира. Ръката му се вдигна сякаш сама и притисна лицето по-силно до гърлото. Знаеше, че е греховно да се отдава на подобно блаженство, но вече не го беше грижа. Грехът бе изгубил смисъл; значение вече имаше единствено болезненото желание да усети езика в раната, остриите зъби в плътта.

Нямаше място за нищо свято, а единствено за екстаз, обещаващ освобождение.

Мъжът най-сетне се дръпна назад.

Рун остана да лежи, изтощен, умиращ.

Силни пръсти погалиха косата му.

— Още не е време за сън, благочестиви.

Разрязана китка се притисна към отворените устни на Рун. Гореща копринена кръв бликна върху езика, напълни устата му. Рун преглътна, изсмука още. В гърлото му се надигна дълбок стон, задавен в кръв.

Не след дълго цялото му същество се изпълни с една дума, с едно желание.

Още...

После безценният фонтан му беше отнет, оставяйки в него невъобразим глад, яростно настояващ да бъде утолен с кръв — каквато и да било кръв.

Над него непознатият се бореше с четирима свещеници.

Сребърно острие проблесна на лунната светлина.

— Не! — изкрещя Рун.

Груби ръце го изправиха на крака и го помъкнаха към смълчания манастир, където дарът на вечността скоро се превърна в неговото проклятие.

Рун се отърси от унеса си. Дори сега мъжът, който го бе убил, който унищожил някогашния му живот, му липсваше. В моменти на уединение все още копнееше за онзи първи вкус на кръвта му. Това бе грях, който беше изкупвал много пъти, но така и не докрай.

Бернар го гледаше от другата страна на бюрото. На лицето му бе изписана същата мъка като в онази нощ, когато Рун беше изправен

пред него, целият в кръв, плачещ и опитващ се да се отскубне от монасите и да избяга в мрака. Бернар го беше спасил тогава, бе му показал как може да служи на Бог в новата си форма, пазеше го никога да не опитва кръвта на невинни хора.

Рун тръсна глава, за да се освободи от миналото.

Погледна към Бернар, приятел и наставник едновременно, докато си припомняше събитията в Масада и в пустинята. Той беше човекът, който бе задвижил толкова много неща, който пазеше твърде много тайни.

— Отиде прекалено далеч — дрезгаво рече Рун, все още усещайки разкъсаното си гърло и горещата кръв от китката на непознатия.

— Нима? — Кардиналът прокара грубовата длан по бялата си коса. — В какъв смисъл?

Рун знаеше, че Бернар го изпитва. Стисна кръста на гърдите си, използва болката, за да овладее гнева.

— Ти изложи археоложката на опасност. Изпрати ме да се изправя срещу врага сам. Срещу стригои от сектата на Белиал.

Приятелят му се облегна назад и сплете пръсти. Намръщи се загрижено.

— Смяташ, че нападателите са били от Белиал? Защо?

Рун разказа за преживяното на и под планината, след което обясни:

— Онези стригои не бяха просто мършояди, привлечени от трагедията. Бяха дошли с ясна цел. И използваха взрив.

— Използвали са оръжията на човека. — Бернар отпусна ръце и се поизправи в стола си. В кафявите му очи се четеше болка. — Не знаех, че ще дойдат.

Белиал беше секта на стригои, съюзени с хора, членовете й съчетаваха най-лошото от двете страни — смесваха човешкото коварство с животинска жестокост, обединяваха модерните оръжия с древното зло. Напаст, чиито редици се бяха увеличили през последния век, превръщайки се в най-голямата заплаха за техния орден и за църквата. Дори след десетилетия борба и преследвания за тях все още се знаеше съвсем малко, например кой ги управляваше всъщност — човек или чудовище?

Гневът на Рун поутихна.

— Явно са разбрали за странните смъртни случаи покрай земетресението и също като нас са се досетили какво означават те.

Кардиналът беше неподвижен като статуя.

— Значи те търсят Евангелието, също като нас. И са достатъчно отчаяни, за да се разкрият.

— Но книгата я нямаше, криптата беше празна — рече Рун. — Те също не намериха нищо.

— Няма значение. — Познатото лице изглеждаше по-меко и облекчено на светлината на свещта, изпълнено с увереност. — Ако пророчествата са верни, не могат да я отворят. Само *тримата* могат да я върнат на този свят.

Столтът на Рун изскърца, когато се наведе напред. Старата ярост отново припламна. Знаеше много добре какво има предвид Бернар, като споменаваше тримата от пророчествата за Евангелието — тримата, чиято съдба бе да открият и отворят книгата.

Жената на Познанието.

Воинът на Човека.

Рицарят на Христа.

Зърна пламъчето на надеждата в очите на Бернар. Знаеше какво подозира кардиналът.

Представи си лицето на Ерин, грейнало от любопитство — *Жена с изумително Познание*.

И героичната атака на Джордан срещу адския вълк — *Воин на Човека*.

Стисна собствения си кръст — който го бележеше като *Рицар на Христа*.

Заповяда на пръстите си да пуснат среброто с надеждата, че приятелят му също ще се откаже от глупавата надежда.

— Бернар, твърде много вярваш на онези стари пророчества. Подобни убеждения са донесли много нещастия и кръвопролития в миналото.

Кардиналът въздъхна.

— Не е нужно да ми напомняш миналите ми грешки. Нося този товар с не по-малко усилия от теб, синко. Опитах се да принудя Божията ръка в Унгария преди векове. Това бе надменност от най-висш порядък. Мислех си, че предсказанията сочат към Елизабет, че на нея е писано да застане до теб. Сгрехих. Признах го тогава и сега не

отричам тази глупава постъпка. — Той се пресегна и постави студена длан върху главата на Рун. — Но нима не разбираш какво се е случило днес? Излязъл си от онези камънаци с Жената на Познанието от едната страна и Воина на Човека от другата. Това трябва да означава нещо.

Вместо да угасне, пламъчето на надеждата в очите на приятеля му се разгоря.

Рун отмести ръката му.

— Всъщност ти прати жената там.

Осъзнаването на този факт го прониза и изпълни с опасения. Нима приятелят му все още се мъчеше да нагоди пророчеството? Дори след трагичните последици от предишния му опит? Когато друга жена пострада заради неговата грешка?

Бернар махна пренебрежително.

— Вярно, използвах влиянието си, за да изпратя учена жена в Масада. Но, Рун, не аз съборих планината. Не аз спасих жената и воина и не аз ги изведох от гробницата, последното убежище на книгата. Ти ги спаси, при това противно на всички заповеди.

— Не можех да ги оставя да умрат. — Рун погледна раздраните си дрехи и отново долови мириса на кръвта върху кожата си.

— Не разбираш ли? Пророчеството сега е жива сила. — Бернар вдигна сребърния кръст от гърдите си и го целуна. Устните му почервеняха от горещината на свещения предмет. — Всеки от нас трябва да изиграе ролята си. Всеки от нас трябва смирено да се подчини на съдбата си. И независимо дали съм прав или не, ти знаеш, че трябва на всяка цена да не допуснем Евангелието да попадне в ръцете на Белиал.

— Защо? — Следващите думи на Рун бяха изпълнени с горчивина. — Само преди малко беше сигурен, че никой от тях не може да го отвори. А сега като че ли се съмняваш в тази част от пророчеството.

— Не претендирам да разбирам Божията воля, само я тълкувам според силите си.

Рун си помисли за сребристосивите очи на Елизабет и кехлибарените на Ерин.

„Никога вече няма да падна толкова ниско“ — зарече се.

— А ако откажа тази съдба? — попита на глас.

— А сега кой претендира, че познава сърцето Божие по-добре от Него?

Думите го ужилиха, точно каквато бе целта им.

Рун сведе глава и се замоли за напътствие. Възможно ли бе това наистина да е предизвикателство, поставено пред него от Бог? Шанс за опрощение? Каква по-велика задача би му поставил Бог от тази да защити последното Евангелие, написано от Неговия син? Рун все още не се доверяваше на по-съкровениите мотиви на Бернар, но може би кардиналът бе прав да съзρε Божията ръка в днешните събития.

Замисли се за всичко случило се.

Последното убежище на книгата беше открито и приветствано от земетресения, кръвопролитие и оцеляване само на едно-единствено невинно дете.

Но все още усещайки аромата на лавандула от косите на Ерин, Рун се възпря от този път. Със сигурност щеше да се провали, също както се бе провалил преди много години.

— Дори ако се съглася да помогна в твоето търсене на Евангелието... — Рун млъкна, когато видя усмивката на лицето на Бернар. — Дори да го направя, не можем да принудим двамата също да вземат участие в търсенето. Не и щом Белиал е в играта.

— Така е. Не бива да принуждаваме никого. Двамата трябва да участват в търсенето по своя собствена воля. А за да го направят, трябва да се откажат от връзките си с този свят. Мислиш ли, че са готови за подобна жертва?

Рун си представи двойката, която според Бернар се състоеше от Жената и Воина. Когато ги видя за първи път, той ги беше приел, досущ като кардинала, за не повече от онова, което разкриваха ролите им — археоложка и войник.

Но сега разбираше, че това не е вярно.

Подобни етикети бяха твърде бледи за двамата, които се бяха сражавали и проливали кръвта си редом с него.

Имаше по-истински начини да ги опише и един от тях бяха имената им.

Ерин и Джордан.

Последният въпрос на кардинала не му даваше покой. „Мислиш ли, че са готови?...“

Рун се надяваше за тяхно добро отговорът да е „не“.

[1] Лука, 22:20. — Б.пр. ↑

[2] Тайнство на вярата (лат.). — Б.пр. ↑

21.

26 октомври. 21:33 ч.

Йерусалим, Израел

„Алилуя за малките чудеса.“

Джордан откри няколко дара, които го очакваха на леглото в малката му монашеска килия. Чисти дрехи, сгънати върху възглавницата, а на одеялото лежаха върнатите му оръжия.

Бързо прегледа картечния пистолет и колта. Бяха заредени, което го изпълни с облекчение и смут едновременно. Домакините или му имаха доверие, или определено не се безпокояха от заплахата, която би могъл да представлява за тях.

Но това доверие беше едностранно.

Огледа малката стая. Беше изсечена в плътна скала. Помещението бе обзаведено с едно легло, сбутано до стената, за да направи място на широк умивалник с меден леген, пълен с димяща вода.

Бързо и внимателно претърси за механични очи и уши. Предвид спартанската обстановка, нямаше много места, където можеше да се скрие подслушвателно устройство. Прегледа дюшека, опипа под ръбовете на грубата дървена рамка на леглото и умивалника.

Нищо.

Дори отиде до разпятието на стената, свали го и го огледа отзад. Чувстваше се малко като богохулник, докато го правеше.

Пак нищо.

Значи явно не го подслушваха — или поне не с модерни технологии. Погледна към вратата. Колко ли остър беше слухът на един сангвинист?

Джордан се замисли доколко мъдро беше изобщо идването им на това място. Може би двамата с Ерин трябваше да чакат в пустинята и да рискуват с чакалите? Или с още някой адски вълк?

Перспективата не му изглеждаше особено добра.

Поне тук все още бяха живи. Другите не бяха извадили такъв късмет. Представи си смазаните тела на съекипниците си, погребани

под тонове камък.

Помисли за обажданията и посещенията, които трябваше да направи след приключването на това изпитание — на родители, на вдовици, на деца.

Отпусна се на леглото, обхванат от мъка и безсилие.

Какво можеше да им каже, по дяволите?

21:52 ч.

„Тясна“ беше пицно определение за стаята на Ерин.

Непрекъснато удряше лакът в стената, докато се опитваше да се измие с водата в легена. Беше се съблякла по сутиен и гащета и след като приключи, се обърна към дрехите, които ѝ бяха приготвили.

Нямаше проблем да навлече бялата памучна риза, която откри на леглото си. Но какво да прави с дългата черна пола? Беше точно като онези, които бе носила като момиче, те винаги я препъваха, не ѝ позволяваха да се катери по дървета, правеха ездата почти невъзможна. В някогашния ѝ свят жените носеха поли, а мъжете се наслаждаваха на свободата на панталоните.

Беше носила пола или рокля като дете и никак не ѝ се искаше да го повтаря. Ала джинсите ѝ бяха на парцали и изпоцапани с кръв, пот и пясък, така че ѝ се наложи да облече полата — освен ако не искаше да се яви пред Джордан и свещениците по бельо.

Тази перспектива определи избора ѝ.

Прехвърли съдържанието на джинсите в джоба на ризата — нацисткия медальон от гробницата, портфейла и избеляло парче плат, отрязано от одеялце, не по-голямо от карта за игра.

Задържа малко по-дълго последната вещ, почерпи сила и гняв от нея. Винаги носеше парчето със себе си заедно с гнева и чувството за вина, които символизираше то. Представи си бебешкото одеялце, от което беше отрязано, как го беше откраднала, преди да го погребат с мъничката ѝ сестра. Сподави спомена, преди да я е залял, и го натика по-далеч, като напъха парчето плат дълбоко в джоба.

Навлече полата, мразейки усещането по краката си. Остави сандалите до леглото. Нямаше намерение да се разделя с маратонките си.

Вече облечена, тя се върна до вратата, откри, че не е заключена, и надникна в коридора. Беше празен. Ерин излезе от стаята. Когато се обърна да затвори, чу нещо да драска по камък, досущ нокти по надгробен паметник.

Подплашена, и без това достатъчно на тръни, Ерин се метна напред. Не искаше да бъде хваната в коридора, особено от онова, което издаваше такъв шум. Представи си лигавите челюсти на вълк.

Без да почука, тя се втурна в стаята на Джордан.

Завари го само по кърпа и с изненадана физиономия. Беше вдигнал рязко пистолета, но незабавно го свали.

— Ох, господи, съжалявам. — Тя се изчерви. — Не биваше... не исках да...

— Всичко е наред — успокои я той и се усмихна на смущението ѝ, от което бузите ѝ пламнаха още повече. — Радвам се, че намина. Така и така исках да говоря насаме с теб. Без чужди уши.

Ерин кимна. И тя самата беше тръгнала насам с тази цел, но очакваше разговорът да бъде между *облечени* хора.

Отстъпи до вратата, като се опитваше да не гледа мускулестите гърди на Джордан, тънката линия косъмчета, разделяща плочките на корема, дългите загорели крака.

Тъкмо да се извърне, когато погледът ѝ се спря върху необичайна татуировка, която покриваше лявото му рамо и продължаваше надолу по ръката и през гърдите и гърба. Приличаше на разклонени корени на дърво, започващи от едно тъмно петно на гърдите. В изображението имаше някаква особена красота на цвете, особено върху подобна мъжествена физика.

Той явно забеляза какво бе привлякло вниманието ѝ. Прокара пръст по една разклоняваща се линия.

— Получих го, когато бях на осемнайсет.

— Какво е то?

— Нарича се белег на Лихтенберг. Фрактална шарка, която се получава, когато нещо бъде ударено от светкавица. В случая нещото бях аз.

— Какво? — Тя пристъпи към него, едновременно заинтригувана и радостна, че нещо може да я разсее.

— Играех футбол в дъжда. Бях улучен при вратата, след като спасих тъчдаун.

Тя се загледа в полуусмихнатите му сини очи, като се опитваше да разбере дали не я поднася.

Той вдигна три пръста.

— Честна скаутска.

Разбира се, че е бил бойскаут.

— Бях обявен за мъртъв за три минути.

— Така ли беше?

Той кимна.

— Аха.

— Какво е да си мъртъв?

— Нямаше ги онези неща с тунелите и ярките светлини в края, но се върнах различен.

— В какъв смисъл различен? — Изглеждаше доста земен, но дали сега нямаше да започне да й разправя, че е видял Бог или е бил докоснат от ангел?

— Сякаш бяха изтеглили номера ми. — Той положи длан върху сърцето си. — И всичко след този момент е бонус.

Ерин се загледа в шарката на гърдите му. Толкова близо е бил до смъртта. Минал е през нея и е излязъл от другата страна, също като сангвинистите.

Джордан се ухили и проследи с пръст една от линиите.

— Понякога ги наричат цветя на светкавицата. Причинени са от пръсването на малки капиляри под кожата при преминаването на електричния ток на мълнията. Бях ударен тук. — Той докосна петното, от което тръгваха корените. — Шарката продължаваше навън. Беше яркочервена известно време, но после избледня и се стопи в малък белег.

— А после?

— После си татуирах първоначалната шарка, за да ми напомня, че този живот е бонус. — Джордан се разсмя. — Родителите ми направо се побъркаха.

Тя вдигна пръст. Искаше да проучи шарката, да я докосне, както правеше с всички неща, които й се струваха невероятни. После осъзна какво се кани да стори и пръстът й замръзна над черното петно на гърдите му.

Той хвана ръката й и я приближи.

— Малко е надигнато там, където беше оригиналният белег.

Ерин искаше да се дръпне, но не можеше. Щом пръстът ѝ докосна кожата му, я удари ток, сякаш част от енергията на мълнията все още беше останала там — ала тя знаеше, че това е нещо много повече от разрежено електричество.

Той като че ли усети същото. Кожата му настръхна в мястото на докосването, дебел мускул се стегна под пръста ѝ. Дишането му стана по-дълбоко.

Тя не отдръпна ръка. Погледна сините му очи, устните — горната беше разделена в средата, също като лък.

Очите му потъмняха и той се наведе към нея, сякаш искаше да я увери, че е жив.

Тя затаи дъх и го остави. Искаше същото след дългия ден на ужаси.

Целувката му започна нежно и леко като перце, устните му едва докоснаха нейните.

Жегата пламна през нея, досущ като токов удар.

Тя се повдигна на пръсти и направи целувката по-дълбока. Искаше да я изследва повече, да изследва него повече. Обхвана голите му рамене и го придърпа към себе си. Искаше повече от него, повече докосвания, повече топлина. Разтопи се в целувката, остави я да я изпълни и да заличи ужасните събития в гробницата.

И тогава си спомни белега от пръстен на загорелия му пръст.

Тази татуировка го бележеше също толкова ясно, колкото и белегът от светкавицата.

Той беше женен мъж.

Ерин се дръпна и се блъсна в умивалника.

— Съжалявам.

— А аз не — дрезгаво промълви той.

Тя извърна глава, ядосана на себе си, на него. Имаше нужда да се вземе в ръце и да избистри глава.

— Мисля, че трябва да се дръпнем от това.

Джордан внимателно отстъпи крачка назад.

— Достатъчно ли е?

Ерин нямаше предвид точно това, но щеше да свърши работа.

— Може би още една крачка.

Джордан ѝ се усмихна смутено, отстъпи още крачка и седна на леглото.

Тя седна на другия край и скръсти ръце пред гърдите си. Имаше нужда да смени темата. Гласът ѝ прозвуча прекалено пискливо.

— Как е другото ти рамо?

Той го бе наранил, докато го дърпаха през дупката при бягството от срутващата се гробница.

Джордан размърда рамото си и се намръщи.

— Боли, но не мисля, че е сериозно. Поне не толкова, колкото да станеш на палачинка в планината.

— Може би така щеше да е по-лесно.

— Кой казва, че лесният път е правилният?

Тя се изчерви. Още усещаше топлината, натиска на целувката му. Погледна ръцете си. Мълчанието се проточи прекалено и тя заговори, поглеждайки към вратата.

— Какво искат от нас според теб?

Той проследи погледа ѝ.

— Не знам. Може би да им докладваме. Да положим клетва, че ще пазим тайна. Може да ни дадат милион долара.

— Защо милион долара?

Той сви рамене.

— Защо не? Просто искам да кажа... нека бъдем оптимисти.

Тя погледна мръсните върхове на маратонките си. Трудно беше да е оптимист, особено докато Джордан седеше полугол до нея. Усещаше топлината на голата му кожа. Колко време бе минало, откакто за последен път се бе озовавала в една стая с гол мъж? Още повече красив като Джордан или способен да целува поне наполовина като него?

Мълчанието отново се проточи. Погледът на Джордан се зарея нанякъде. Вероятно мислеше за жена си и за краткия предателски момент преди малко.

Ерин затърси нова тема за разговор.

— Пакетът за първа помощ още ли е у теб? — изтърси прекалено високо и го стресна от унеса му.

— Извинявай — измънка той. — Май още съм малко напрегнат.

— Не хапя.

— Всички тук го правят — ухили се той.

Тя отвърна на усмивката, усети как напрежението помежду им се разчупва.

Той измъкна пакета от джоба на мръсните панталони, които още бяха на леглото.

— Да започнем с крака ти.

— По-добре аз да го направя.

Точно сега предпочиташе да ѝ изтече кръвта, отколкото да му позволява да пипа бедрото ѝ. Започнеше ли, кой знае докъде щяха да стигнат?

— Май е по-добре да се облечеш, докато се занимавам с превръзката — предложи тя.

Той се усмихна стеснително и ѝ подаде пакета. Тя му обърна гръб, докато Джордан обуваше чист черен панталон. Гледаше съсредоточено бедрото си. Одраскването на вълка не беше толкова лошо, колкото ѝ се бе сторило в пустинята. Промислено внимателно раната, намаза я с антибактериален мехлем и сложи отгоре марля.

Джордан стоеше неловко близо, но поне вече беше с панталон.

— Превръзката изглежда доста добре. Да не си карала медицински курсове?

— В известен смисъл. Отраснах в общност, в която на външни лица се забраняваше да ни докосват, дори за да се погрижат за нас, когато сме болни.

Рядко ѝ се случваше да споделя с когото и да било тази част от живота си. Миналото ѝ бе пропито със срам — срам, че е била толкова лековерна, че не се е възпротивила по-рано. Навремето един психотерапевт ѝ бе казал, че това е често срещано чувство у освободилите се от хроничен тормоз и че може би никога няма да успее напълно да се освободи от него. Засега се бе оказал прав.

И въпреки това беше изпяла част от историята си на Джордан.

— Шантава работа — каза той.

Тя скри усмивката си.

— Доста сбито обобщение. Но навремето уменията бяха важни, тъй като бяхме съвсем изолирани.

— Аз пък израснах в царевично поле в Айова. Цял куп братя и сестри, непрекъснато в драскотини, с обелени колене, по някоя счупена кост.

Лека болка в лявата ръка ѝ напомни, че и тя беше преживяла последното. Но се съмняваше, че костите на братята и сестрите на

Джордан са били чупени нарочно, за урок. Премълча. Не го познаваше достатъчно добре, за да говори за това.

До нея Джордан бършеше гърдите си.

Ерин се загледа в старата дървена врата, в каменния под, във всичко, само не и в него.

Той най-сетне взе чистата риза и я облече.

— Как се измъкна от онова място?

Ерин се зае да прибере медицинския комплект.

— Опитаха се да ме омъжат насила, когато бях на седемнайсет. Откраднах един кон и избягах с него. Никога не се върнах.

— Значи си изгубила връзка със семейството си? — Джордан се намръщи съчувствено по начина, по който би го направил човек с нормално, изпълнено с обич семейство.

— Да. Майка ми вече е мъртва. Баща ми също. Нямам братя или сестри. И ето ме сега тук.

Не знаеше как да сложи край на този разговор и се боеше, че изведнъж ще се раздрънка за баща си и сестричката си, която беше умряла само на два дни. И кой знае какво друго щеше да излее?

Стана и отиде до вратата. Може би беше по-добре да изчака в своята стая.

Джордан я последва и докосна рамото ѝ.

— Извинявай. Не исках да си пъхам носа.

Гласът на Рун прозвуча от коридора, изпълнен с тревога.

— Сержант, Ерин не е в...

Вратата се отвори и Рун се закова на място, вперил изненадан поглед в тях.

— Тук никой ли не чука? — попита Джордан зад Ерин.

Рун бързо се окопоти, но остана в коридора. Съсипаното расо от пустинята още висеше на парцали по тялото му, но беше измил повечето кръв от кожата си. Тъмните му очи се местеха от единия към другия и гърбът му се изправи още повече от обичайното. Ерин не вярваше, че подобно нещо е възможно.

Бузите ѝ горяха. Поне свещеникът беше закъснял с няколко минути.

Джордан закопча ризата си.

— Съжалявам, падре, но двамата с Ерин в крайна сметка решихме да стоим заедно.

— И двамата сте тук. Само това е от значение. — Рун се завъртя на пети, показвайки, че трябва да го последват. Гърбът му продължаваше да е все така скован. — Кардиналът очаква да ви приеме.

22:10 ч.

Джордан чувстваше неодобрението, което сякаш се излъчваше на вълни от тялото на свещеника. Закопча последните копчета и напъха ризата в панталона, докато излизаше след Ерин. Тя вървеше със сведен поглед.

Корза запази ледено мълчание, докато ги водеше по коридора и нагоре по едно вито стълбище. В горния коридор Амвросий им хвърли неодобрителен поглед — или може би така си гледаше по принцип. Джордан си спомни думите, които често повтаряше майка му: „Продължавай да правиш тази физиономия и ще ти се лепне“.

— Макар че аудиенциите при кардинала са неофициални — каза отец Амвросий и погледна многозначително Джордан, — не приемайте това за позволение да се държите небрежно с Негово Високопреосвещенство.

— Тъй вярно. — Джордан козирува с лявата си ръка.

Устните на Корза се извиха едва-едва в крива усмивка.

Амвросий се намръщи, поведе ги към една голяма врата и я отвори.

Джордан последва Рун, като пазеше Ерин зад себе си. Не знаеше какво да очаква.

Свеж ветрец лъхна в лицето му и го изненада. След цял ден предимно под земята беше хубаво отново да се озове навън. Пое дълбока глътка въздух подобно на плувец, излязъл на повърхността след гмуркане.

Пред него, осветена от глинени маслени лампи, се ширеше разкошна градина на покрив, която канеше погледа да се задържи тук или там, краката да се разходят. Джордан прие поканата и излезе, водейки Ерин със себе си.

Покрай парапетите имаше маслинени дръвчета в саксии, в чиито листа шепнеше вятърът.

Ерин се наведе да помирише богатия аромат на някакво нощно цвете. Каменните плочи под него бяха наръсени със златен пращец.

Джордан я гледаше, доколкото можеше скришом, не искаше да го усети. Измъчваха го обаче и други изкушения. Стомахът му изръмжа, когато погледна към ръчно изработената дървена маса, отрупана с хляб, грозде, нарове и сирене. Би дал мило и драго за хамбургер с бира, но беше готов да приеме всичко, което му се предложи.

Ерин застана до него. Приличаше на хлапе в сутринта след Коледа.

— Цялата обстановка, от лампите и растенията до масата, е направо като взета от Библията.

Като се изключат електрическите светлини на улиците в далечината.

В другия край на терасата, на фона на завеса от зеленина, стоеше фигура в алени дрехи. Бялата ѝ коса беше в драматичен контраст с тъмното небе. Това трябваше да е кардинал Бернар.

Отец Амвросий ги поведе от отрупаната маса към очаквания ги човек — ако наистина беше човек. Засега Джордан се отнасяше към всичко и всички с подозрение.

Това му напомни да погледне през парапета на градината и да се опита да разбере къде точно се намират. Забеляза недалеч гигантския златен купол на постройката, наречена от Ерин Купола на скалата. Ерин несъмнено имаше доста добра представа къде ги държат.

Гласът на отец Амвросий насочи вниманието му отново към кардинала.

— Позволете да ви представя доктор Грейнджър и сержант Стоун.

Кардиналът протегна ръка. Носеше червено кепе, червени кожени ръкавици и расо като на Рун, но червено.

Джордан не видя пръстен за целуване — не че би го целунал, — така че също протегна ръка. Кардиналът обаче първо поздрави Ерин, като хвана дланта ѝ с двете си ръце.

— Доктор Грейнджър. За мен е чест.

— Благодаря, Ваше Високопреосвещенство.

— Наричайте ме просто кардинал Бернар, благодаря. — Дълбокият му глас звучеше дружелюбно. — Тук не си падаме много по формалностите.

След това той се ръкува с Джордан.

— Сержант Стоун, благодаря, че ни върнахте отец Корза жив и здрав.

— Мисля, че ние трябва да благодарим не по-малко на отец Корза, кардинал Бернар.

Стомахът на Джордан отново изръмжа.

Кардиналът тръгна към масата.

— Простете на заплесналия се старец. Имате нужда от солидна храна.

Поведе ги обратно към масата и ги настани. Имаше чинии само за Джордан и Ерин.

— Това е всичко, отец Амвросий — тихо каза Бернар.

Пълничкият свещеник, изглежда, се изненада на отпращането, но се поклони и се оттегли.

Джордан определено не страдаше за отсъствието му. Вместо това с радост се нахвърли върху храната. Ерин си сложи щедра порция сирене и хляб. Бернар и Корза не докоснаха нищо.

— Мога ли да ви разкажа една история, докато се храните? — Кардиналът повдигна въпросително рунтавите си бели вежди.

— Моля — отвърна Ерин.

— От самото начало на писаната история хората са се страхували от тъмното. — Той взе един грозд и започна да си играе с него. — Откакто се помним, сред нас е имало стригои, изпълващи нощите ни с ужас и кръв.

Джордан преглътна хляба и сиренето. Гърлото му изведнъж пресъхна. Нямаше нужда от напомняне каква опасност представляват онези чудовища.

— Основателите на църквата са знаели за съществуването им — продължи кардиналът. — Тогава то не е било крило, както сега. Църквата създаде вярна група, за да държи под контрол броя им. Не само заради жестоките им атаки, но и защото превръщането на човек в стригой унищожаваше душата му.

Тъмните очи на Корза бяха непроницаеми. Какво ли е да си свещеник без душа?

— Откъде знаете това? — попита Ерин.

Кардиналът се усмихна по начин, който напомни на Джордан за скъпия му дядо.

— Има начини за установяване, но те са може би твърде езотерични за тази маса.

— Можете да опитате да ни обясните накратко — предложи Джордан.

Ерин скръсти ръце на гърдите си.

— Мисля, че трябва да пробвате.

— Нямах намерение да ви обидя, просто времето ни притиска. Мисля, че е по-важно да знаете онова, което е жизненоважно за сегашната ситуация, но по-късно мога да ви обясня за душата на стригоя.

Кафявите очи на Ерин го гледаха скептично. Джордан харесваше начина, по който тя се държеше с кардинала. Като че ли малко неща можеха да ѝ вдъхнат страх.

— Сангвинистите са орден на свещеници, които черпят своята сила от кръвта на Христос. — Кардиналът докосна кръста си. — Те са безсмъртни по природа, но често биват убивани в свещена битка. Ако това се случи с тях, душите им се възстановяват.

Погледът на Джордан отново се насочи към Корза. Значи участва му е да се сражава със злото, докато то не го унищожи, независимо колко време може да продължи това. Дълг, траещ цяла вечност.

Кардиналът насочи цялото си внимание към Ерин.

— Много кланета на стригои са били описани погрешно в историята.

Ерин сбърчи чело — и после очите ѝ се разшириха.

— Клането на Ирод — рече тя. — Моят обект. Значи не Ирод се е опитвал да убие бъдещия цар на евреите, така ли?

— Изключително проникателно от ваша страна. Ирод не е убил онези бебета. Това е дело на стригоите.

— Но те не само са пили кръвта на децата. Открих следи от зъби по костите. Било е зверска атака, сякаш предприета с определена цел.

Кардиналът постави облечена в ръкавица ръка върху ръката на Ерин.

— Съжалявам, но това е истината. Стригои се опитваха да убият детето Христос, защото знаеха, че Той ще помогне за унищожаването им. Както и стана наистина — защото именно чудото на Неговата кръв доведе до появата на сангвинистите и тяхната борба срещу стригоите.

— Май сангвинистите никак не са намазали от всичко това — отбеляза Джордан, докато пълнеше устата си с шепа грозде.

— Ни най-малко. Макар че бремето ни е тежко, нашето дело служи на човечеството и открива единствения път към спасението. — Кардинал Бернар завъртя грозда между пръстите си. — В продължение на векове държахме броя на стригите в равновесие, но през последните няколко десетилетия те и някои хора сключиха съюз, наречен Белиал.

Ерин се оживи. Явно разпозна името.

— Белиал. Водачът на Синовете на мрака. Стара легенда.

Джордан спря да дъвче.

— Страхотно.

— Така и не разбрахме защо се появила. — Кардиналът погледна над главите им към нощното небе. — Но може би след днешния ден вече знаем.

Веждите на Корза се смръщиха.

— Не знаем със сигурност. Дори и сега. Не позволявайте любовта на Бернар към драматичното да ви въздейства.

— Как да ни въздейства? — учуди се Джордан.

— Защо се е образувал Белиал? — попита Ерин.

— Предполагам, Рун ви е казал, че в гробницата в Масада се е намирала най-святата книга, писана някога. Това е разказът на самия Христос как е отприщил Своята божественост. Написана е с Неговата собствена кръв. Нарича се Кървавото евангелие.

— В какъв смисъл „отприщил своята божественост“? — попита Джордан и избута чинията си настрана. Апетитът му внезапно беше изчезнал напълно.

Кардиналът кимна.

— Изключително интересен въпрос. Както може би знаете, според Библията Христос не е правил чудеса в началото на живота си. Едва по-късно извършва серия нечувани дела. Първото божествено чудо е записано в Евангелие на Йоан, за превръщането на водата във вино.

Ерин се размърда и цитира писанието:

— „Така Иисус тури начало на чудесата Си в Кана Галилейска и яви славата Си; и учениците Му повярваха в Него.“^[1]

Бернар кимна.

— Следват куп други чудеса — умножаването на рибите, изцелението на болните, възкресяването на мъртвите.

— Но какво общо има всичко това с Кървавото евангелие? — попита Ерин.

— Тази загадка на Христовите чудеса е измъчвала мнозина познавачи на Библията — обясни кардиналът. — *Защо* се проявяват така внезапно? Какво е накарало божествеността Му изведнъж да избликне от земната му плът? — Бернар ги изгледа. — На тези въпроси отговаря Евангелието на Христос.

Ерин го гледаше като омагьосана.

— Звучи добре — обади се Джордан. — Но защо това трябва да засяга по някакъв начин Белиал?

— Защото книгата може да даде на всеки способността да се докосне до собствената си божественост и да я прояви. Можете ли да си представите какво ще стане, ако стригоите се научат как да го правят? Това може да им помогне да се освободят от слабостите си. Може би ще са в състояние да вървят по светло, подобно на нас, и да умножат силите си. Представете си последствията от подобно нещо за човечеството.

— Но ние не знаем със сигурност *нищо* — прекъсна го Корза. — Това са само предположения на Бернар. — Той погледна твърдо Ерин, после и Джордан. — Не забравяйте това.

— Защо? — присви очи Ерин.

Лицето на кардинала бе станало сурово, като изсечено от камък. Намесата на Корза очевидно не му харесваше. Следващите му думи бяха не по-малко твърди.

— Защото имате роля в онова, което предстои. И двамата. Ако откажете, светът ще потъне в мрак. Така е предречено.

[1] Йоан, 2:11. — Б.пр. ↑

22.

26 октомври, 22:32 ч.

Йерусалим, Израел

Ерин се опита да сдържи смеха си, но не успя.

— Съдбата на света зависи от нас? От Джордан? И от мен?

— Не бива да се изненадваш чак толкова, когато казваш името ми — промърмори Джордан до нея.

Ерин не му обърна внимание, тъй като долови сарказма в гласа му. Той също не се връзваше на приказките на кардинала. Тя обобщи всичките си въпроси с една-единствена дума.

— Защо?

Кардиналът остави тъмния грозд в празната купа.

— Засега не мога да ви разкрия това, доктор Грейнджър. Не и докато не направите избора си. След това ще ви кажа всичко и отново ще можете да откажете без никакви последствия.

— Вие изпратихте хеликоптера да ме вземе от Цезарея, нали? — попита тя и си представи въртящите се перки, подплашения жребец и горкия Хайнрих, проснат и окървавен на дъното на сондажа.

— Да — призна кардиналът. — Използвах контактите си с израелското разузнаване, за да бъдете в Масада, ако случайно бъде открито Евангелието.

— Но защо мен? — Щеше да повтаря този въпрос, докато не получи отговор, който да й допада.

— Следях работата ви, доктор Грейнджър. Вие сте скептична към религията, но в същото време познавате много добре библейската проблематика. В резултат виждате неща, които учените атеисти могат да пропуснат. От друга страна, се съмнявате в неща, в които религиозните учени не биха се усъмнили. И смятам, че това продължава да е в сила.

„Или това — скептично си помисли тя, — или съм била най-близкият археолог подръка.“ Годината беше към края си и повечето археолози бяха заминали да преподават през есенния семестър. Но какъв беше смисълът да го изтъква? И затова тя премълча.

— Ами аз? — с все същия сарказъм попита Джордан. — Предполагам, че съм просто случаен участник, тъй като в мен няма нищо специално.

Ерин би могла да възрази срещу това твърдение, като имаше предвид татуировката и историята как е бил мъртъв за три минути.

„Възможно ли е във всичко това да има нещо?“

Кардиналът дари Джордан с лека усмивка.

— Не зная защо пророчеството е избрало всички вас, синко. Но вие сте онези, които излязоха живи от гробницата.

— И какво се очаква да направим оттук нататък? — попита Джордан и се размърда на дървения стол.

Ерин подозираше, че е свикнал да го държат на тъмно при много от мисиите му — но това не важеше за нея. Тя искаше пълно обяснение.

Кардиналът продължи:

— Вие двамата заедно с Рун трябва да откриете Евангелието и да го отнесете във Ватикана. Според пророчеството книгата може да бъде отворена единствено в Рим. — Той опря лакти на масата. — Именно там нашите учени ще разкрият загадките й.

— И после какво? — попита тя. — Смятате да я скриете ли?

Ако Кървавото евангелие наистина съществуваше и съдържаше онова, което Бернар твърдеше, то бе твърде могъщо, за да бъде оставено в ръцете единствено на църквата.

— Божиите думи винаги са били достъпни за всички. — Кафявите очи на стареца й се усмихнаха.

— Дори когато църквата е изгаряла книгите по време на инквизицията ли? Често наред с хората, които са ги написали?

— Църквата е направила немалко грешки — призна кардиналът. — Но не и този път. Ако можем, ще споделим светлината на Евангелието с цялото човечество.

Изглеждаше достатъчно искрен, но Ерин не беше от лековерните.

— Посветила съм живота си на разкриване на истината, дори тя да е против библейските учения.

По устните на кардинала заигра лека усмивка.

— Бих казал, особено ако е против библейските учения.

— Може би. — Тя пое дълбоко дъх. — Но можете ли да се закълнете, че ще споделите тази книга, стига да е безопасно, със светските учени? Дори тя да противоречи на доктрината на църквата?

Кардиналът докосна кръста си.

— Заклевам се.

Ерин се изненада от жеста му. Това беше нещо сериозно. Не бе убедена, че ще спази думата си, особено ако съдържанието се окажеше противно на църковните учения, но беше малко вероятно да получи по-добро предложение. А ако Евангелието съществуваше, тя определено искаше да го намери. Подобно откритие можеше донякъде да изплати кръвния дълг — за Хайнрих в лагера и за всички онези, загинали в Масада.

Взе решение и кимна.

— В такъв случай съм...

— Чакайте — прекъсна я Рун. — Преди да се вречете, трябва да сте наясно, че можете да изгубите живота си в това издирване. — Той посегна към кръста на гърдите си. — Или нещо още по-безценно.

Ерин си спомни предишната дискусия за душите — или липсата им — на стригоите. Не само животът им — на Рун, Джордан и нейният собствен — беше изложен на риск по пътя.

Дълбока тъга блестеше в очите на Рун, свързана с нещо от миналото му.

Дали скърбеше за собствената си душа? Или за нечия друга?

Ерин мълчаливо изслуша логичните доводи защо не бива да прави това, защо трябва да се върне в Цезарея, да се срещне с родителите на Хайнрих и да продължи разкопките си. Но решението изискваше нещо повече от логика.

— Доктор Грейнджър? — попита кардиналът. — Какво е желанието ви?

Ерин погледна масата, която сигурно бе тук от хилядолетия, и Рун, чието съществуване само по себе си може би бе доказателство за чудото на преосъществяването^[1]. Щом той можеше да е истински, може би същото се отнасяше и за Евангелието на Христос.

— Ерин? — обади се Джордан.

Тя пое дълбоко дъх.

— Как бих могла да подмина подобна възможност?

Джордан наклони глава.

— Сигурна ли си, че това е за теб?

Ако не за нея, то за кого? Спомни си скелета на малкото дете в сондажа, положено с любов от родителите му. Представи си касапницата, довела до ненавременната му смърт. Ако имаше някаква истина в чутото тази вечер, не можеше да позволи на Белиал да се добере до онази книга и подобни касапници да станат нещо обичайно.

Джордан я погледна въпросително със сините си очи.

Рун сведе глава и като че ли започна да се моли.

Ерин кимна. Решението ѝ бе твърдо.

— Налага се.

Джордан продължи да я гледа още секунда — и после сви рамене.

— Щом тя участва, аз също участвам.

Кардиналът сведе глава в знак на благодарност, но не беше приключил.

— Има още едно условие.

— Че кога е било иначе? — промърмори Джордан.

— Ако се съюзите със сангвинистите трябва да знаете, че ще бъдете обявени за загинали заедно с другите жертви при Масада — обясни Бернар. — Семействата ви ще скърбят за вас.

— Чакайте малко. — Джордан се облегна назад.

Ерин го разбра. Джордан щеше да липсва на семейството си, близките му щяха да страдат заради решението му. Не можеше да го направи. Ерин почти му завидя. Тя имаше приятели, дори близки приятели, както и колеги, но никой нямаше да бъде съсипан, ако не се върнеше от Израел. Тя нямаше семейство.

— Няма друг начин — вдигна ръце кардиналът. — Ако от Белиал разберат, че сте живи и търсите Евангелието, могат да се опитат да ви повлияят чрез близките ви... Предполагам, че се досещате какво означава това?

Ерин кимна. Беше видяла с очите си свирепостта на Белиал в гробницата в Масада.

— За да защитим вас и онези, които ви обичат, трябва да ви скрием. Трябва да изчезнете от света.

Джордан замислено погали белега от пръстена.

— Не бива да идваш, Джордан. Имаш много за губене.

Гласът на кардинала стана по-мек.

— Това е заради тяхната безопасност, синко. След като със заплахата бъде свършено, ще продължите предишния си живот и приятелите и семействата ви ще разберат, че сте го направили от любов.

— И трябва да сме ние, така ли? Никой друг ли не може да го направи? — попита Джордан, като продължаваше да гледа пръста си.

— Мисля, че вие тримата заедно трябва да изпълните тази задача.

Джордан погледна към Рун, чиито тъмни очи не издаваха нищо, после към Ерин.

Накрая стана и закрачи напред-назад покрай ръба на покрива. Раменете му бяха сковани. Ерин знаеше, че решението е трудно за него. За разлика от нея той не беше осиротял археолог. Имаше голямо семейство в Айова, жена, може би и деца.

Тя си нямаше никого.

Беше свикнала да е сама.

Тогава защо се взираше така в гърба на Джордан и очакваше с нетърпение отговора му?

[1] Преосъществяване (лат. transsubstantiatio) — доктрина, според която по време на светото причастие виното и хлябът се превръщат в кръвта и тялото на Христос. — Б.пр. ↑

23.

26 октомври, 22:54 ч.

Под израелската пустиня

Батори се събуди от дрямката. Не знаеше кога е заспала, съблазнена от изтощението и прохладното спокойствие на подземния бункер. Трябваша ѝ няколко мига, за да се сети къде се намира. Мъгляво чувство за загуба висеше около нея като паяжина.

И тогава си спомни всичко.

Озова се в настоящето и пристъп на паника разкъса умората ѝ. Надигна се и спусна крака от канапето. Откри Магор свит наблизо. Верният страж, който винаги я защитаваше. Той повдигна масивната си глава и очите му заблестяха.

Тя му махна да лежи, но той се надигна тежко и отиде при нея.

Сви се до канапето, като постави глава в скута ѝ. Усещаше тревогата ѝ, както тя чувстваше простата топлина на обичта и загрижеността му.

— Ще се оправя — увери го на глас тя.

Но той долавяше и неизреченото, нейния страх и безпокойство.

Докато чешеше ушите му, тя затърси думите, с които да Му каже за провала си — ако подобни думи изобщо съществуваха. Беше изгубила повечето стригои под нейна команда и бе позволила рицар на Христа да се измъкне от капана ѝ. И най-лошото — какво можеше да покаже в своя защита?

Определено не и книгата — но това не бе по нейна вина.

Някой друг я бе откраднал много преди Масада да се срути окончателно.

Дори разполагаше с доказателство за кражбата — зърнести фотографии, извлечени от мобилен телефон.

Ала дори на нея всяко обяснение за събитията от тази вечер изглеждаше като извинение.

Неспособна да седи повече, тя нежно отмести муцуната на Магор и се изправи. Прекоси боса персийския килим, който някога бе

украсявал каменния под на наследствения ѝ замък и беше топлил стъпалата на отдавна мъртви хора.

Стигна до бетонната стена. Тя беше покрита с червена китайска коприна, за да смекчи суровия бункер, който бе неин дом в пустинята, погребан на шест метра под пясъците. На изкусно подредени лавици покрай стената бяха изложени стар ланцет с дръжка от слонова кост и златна купа с пръстени по вътрешната повърхност, показващи колко кръв е била пусната.

Вдигна купата. Какво количество от прокълнатата ѝ кръв щеше да вземе Той за наказание?

Магор побутна с муцуна бедрото ѝ. Тя остави купата и коленичи, за да зарови лице в козината му. Той миришеше на вълк, на кръв и утеха. Хунор вече го нямаше и Магор бе единственият ѝ истински другар.

Ами ако Той ѝ го отнемеше?

Страхът я накара да вдигне глава. Погледът ѝ се спря върху най-ценното ѝ притежание — оригинален портрет на момче от Рембранд. Версия на „Тит“ беше изложена в една американска галерия. Русата коса на момчето се виеше около ангелско лице. Сериозните сиво-сини очи срещаха нейните, червени устни се извиваха в колеблива усмивка. В американската версия на рамото имаше сиво петънце. Изкуствоведите предполагаха, че там е имало папагал или маймунка, умряла през седмиците, необходими за завършването на картината, поради което домашният любимец бил заличен. Нейната картина показваше, че не става дума за някое от тези животни. Малка сова гледаше към Батори от рамото на момчето.

Ала не нощният хищник привличаше погледа ѝ. А момчето. Приличаше на брат ѝ Ищван и превръщаше смътното чувство за загуба в нещо по-осезаемо.

Първо беше изгубила Ищван.

А сега и Хунор.

Не можеше да изгуби Магор.

Вълкът положи масивната си муцуна на рамото ѝ. Тя му затананика приспивна песничка и се опита да измисли план. Може би трябваше да избяга в пустинята, да изчезне с Магор. Имаше достатъчно пари и скъпоценности в шкафа си, с които можеха да живеят комфортно години наред. Може би би успяла най-сетне да се

освободи от сребърната клетка, в която беше държана от толкова време.

Сякаш някой беше прочел мислите й. Тежка ръка почука на вратата й.

Магор изръмжа и козината на гърба му настръхна като гребен.

Без да чака отговор, дебелият метална врата се отвори. Черни кубинки пристъпиха в стаята.

Тарек стоеше до самия праг, следван от брат си Рафик. Това бе дързък ход от негова страна.

Тя се изправи и повдигна брадичка, за да оголи гърлото си и Неговия знак.

Магор застана пред нея, още една линия на отбрана.

— Как смееш да влизаш без мое разрешение? — изсъска тя.

Тарек се усмихна и устните му се разтеглиха, разкривайки дългите му кучешки зъби.

— Смея, защото Той знае за неуспеха ти.

Рафик надничаше зад рамото на брат си, а в очите му сияеше злонамерена лудост.

Тарек ясно обясни причината за дръзкото си нахлуване. Беше надушил възможна промяна в командването и с прекрачването на прага й заявяваше намерението си, подобно на куче, което препикава дърво.

— Получих указания от Него как да те убия при следващия ти провал.

От ликуващия поглед на Рафик ставаше ясно, че тази смърт няма да е нито бърза, нито безболезнена.

Батори запази спокойствие и с безстрастно изражение погледна Тарик в очите. Чудовищата на прага й може и да бяха по-силни от нея, но пък тя бе далеч по-коварна. Показа самоувереността си и впери поглед в Тарик — докато най-сетне го принуди да отстъпи навън.

Вместо да я изплашат, подобни заплахи само й даваха сили и каляваха решимостта й.

И Той знаеше, че ефектът ще бъде тъкмо такъв.

Докосна рамото на Магор.

— Време е отново да половуваме.

24.

26 октомври, 22:57 ч.

Йерусалим, Израел

Джордан се взираше от градината на покрива надолу към Стената на плача и хората, които се молеха пред нея. Млада майка беше повдигнала момиченце в набрана розова рокличка, което галеше камъка с мъничката си ръчичка. Приличаше на племенницата му Абигейл на същата възраст. Цели три години най-малката му сестра беше обличала малката палавница само в розово. След това Абигейл започна да избира сама дрехите си — кафяви. Майката долу притисна дъщеря си към гърдите си и целуна главата ѝ.

Двете нямаха никаква представа за стригоите.

Живееха в свят без чудовища.

Ала чудовищата бяха тук и Джордан вече го знаеше. Ако мисията се провалеше, всички останали също трябваше да се изправят срещу тях. Спомни си бързината, с която се бяха справили със собствените му отлично обучени хора.

Загледан как майката и детето се отдалечават от стената и тръгват към дома си, Джордан се мъчеше да потисне мислите за собственото си семейство. Особено за майка си. Беше претърпяла операция от мозъчен тумор миналия месец и все още беше крехка заради химиотерапията.

„Забрави Белиал, вестта за смъртта ти може да я убие от мъка.“

Въпреки това знаеше как тя би поискала да постъпи Джордан. Беше се метнал на майка си; преценката му за добро и лошо беше предадена от нея — от думите ѝ, от постъпките ѝ, дори от страданията ѝ. Беше постъпил в армията, за да служи на страната и сънародниците си отчасти заради нея. Вярваше в мотото на армията „Ще защитим народа си“.

Възпрепятстването на стригоите да управляват света си струваше ужасната цена. Нямаше да се поколебае да я плати. Семейството му не би очаквало друго от него. Екипът му вече се беше жертвал.

Взел решение, той тръгна обратно към масата.

Всичките му доводи звучаха благородно, ала той знаеше, че решението му отчасти се дължеше на начина, по който му се беше усмихнала Ерин, когато се събуди в хеликоптера, на това как се беше разтопила в обятията му долу. Не можеше да я остави на Рун и другите.

Застана до масата и хвърли на нея идентификационните си табелки.

— Участвам.

— Джордан... — Ерин се взираше в него, вътрешната борба между облекчението и страха беше изписана на лицето ѝ.

Той погледна табелките и се извърна. Когато ги получеха, родителите му щяха да помислят, че е мъртъв.

Кардиналът кимна сдържано, но в очите му гореше решимост. Джордан беше виждал подобно изражение на лицата на не един и двама генерали. Обикновено, след като доброволно приемеш да направиш нещо. Нещо, което най-вероятно ще те убие.

Корза стана така рязко, че столът му се катурна и падна на плочките — след което ядосано напусна.

— Трябва да простите на Рун — рече кардиналът. — В миналото той плати ужасна цена, докато служеше на пророчеството.

— Каква цена? — Джордан вдигна стола, обърна го и го яхна наопаки.

— Беше преди почти четиристотин години. — Очите, отразяващи светлината на лампите, се загледаха покрай него към модерните светлини на града. — Сигурен съм, че ако пожелае да ви разкаже, ще го направи.

Джордан донякъде беше очаквал подобен отговор. Облегна ръце върху облегалката на стола.

— И тъй, след като всички сме в купа, защо не ни разкажете за пророчеството и защо тримата сме толкова специални?

Ерин отпусна ръце в скута си като ученичка и се наведе напред, също в очакване на отговори.

— Когато книгата била запечатана, според пророчеството... — Кардиналът млъкна и поклати глава. — По-добре просто да ви покажа.

Отвори чекмеджето на масата и извади мека кожена папка. Не приличаше на никакво пророчество. Но когато я отвори, Ерин се

наведе напред. Джордан също придърпа стола си и застана рамо до рамо с нея.

— Това ли е? — попита тя.

Кардиналът извади документ в пластмасов калъф. Джордан не беше специалист, но пергаментът изглеждаше толкова стар, колкото и градът около него. Единствената страница беше изписана с тъмно мастило. Не можеше да прочете буквите, но му изглеждаха познати.

— На гръцки ли е? — попита той.

Ерин кимна, наведе се още напред и зачете на глас:

— „Ще дойде ден, когато Алфата и Омегата ще излее своята мъдрост в Евангелие на Безценната кръв, за да могат синовете на Адам и дъщерите на Ева да го използват при нужда.“

— Алфата и Омегата ли? — попита Джордан.

— Исус. Поне така си мисля. — Тя отново насочи вниманието си към пергаментата и продължи да чете, като движеше пръст по пластмасата. — „До този ден благословената книга ще бъде скрита в кладенец от най-пълнен мрак от момиче.“ — Ерин спря за момент. — Или може би „жена“? Не е ясно. Написано е „момиче с покварена невинност“. Но последната дума може да означава също и „познание“. Библейските понятия за познание, добро и зло често се преплитат.

На Джордан вече започваше да му се вие свят.

— Какво ще кажеш за един бърз превод? А после да обсъдим особеностите?

— Добре. — Тя продължи: — „До този ден благословената книга ще бъде скрита в кладенец от най-пълнен мрак от Момиче с покварена невинност, Рицар на Христа и Воин на Човека.“

Пое отново дъх.

— „По същия начин и други трима ще върнат книгата. Само Жена на познанието, Рицар на Христа и Воин на Човека могат да отворят Христовото евангелие и да разкрият на света Неговата слава.“

Кардиналът впери поглед в Ерин.

— Мисля, че това сте вие, доктор Грейнджър, заедно със сержант Стоун и отец Корза.

Ерин погледна пергаментата.

— Защо смятате, че сме точно ние?

— Тримата отидохте заедно на мястото, където е била скрита книгата. Всеки от вас изигра роля в побеждаването на създанията на

мрака и се върнахте живи, за да видите звездите в пустинята.

Джордан въздъхна шумно, което накара другите да се обърнат към него. Всичко това приличаше на религиозни глупости и той им каза защо.

— Но ние не намерихме книгата. Нея вече я няма, изнесена е. Някой сигурно вече я е отворил, при това отдавна.

— Не, синко. Ако я бяха отворили, светът щеше да се промени. Чудесата щяха да бъдат нещо обичайно.

— Може би — рече Джордан. — Но така или иначе, някой вече я е открил и я е взел. Те трябва да са онези, за които говори пророчеството, нали така?

Кардиналът поклати глава.

— Пророчеството не казва кой ще я открие, а само кой трябва да я отвори. Мисля, че у когото и да се намира книгата, той не може да я отвори, защото не е част от триото на пророчеството. Мисля, че вие обаче сте.

— Къде трябва да идем, за да търсим книгата? — попита Ерин.

Кардинал Бернар поклати глава.

— Нямам отговор на този въпрос. Рун каза, че не е открил нищо в гробницата, което да посочва кой я е ограбил.

Ерин се обърна към Джордан, явно с молба за разрешение. Той кимна. Вече не виждаше смисъл да пази тайни. Тя бръкна в джоба си и бавно извади нацисткия медальон.

— Намерих това в ръката на мъртвото момиче. Трябва да го е грабнала от онези, които са откраднали книгата и са я убили.

Кардиналът протегна ръка. След кратко колебание Ерин пусна сребърния диск в дланта му, облечена в червена ръкавица.

Кардиналът го разглежда в продължение на цяла минута, като внимателно изучаваше надписа по края, после го прочете на глас.

— Аненербе.

— Запознат ли сте с тази организация? — попита Джордан.

— Нашият орден често имаше изследователски интереси, сходни с интересите на тази група. Аненербе прерови Светите земи за изгубени артефакти и религиозни предмети с тайнствена сила. Всъщност свещеникът, който навремето ръководеше издирването на Евангелието, имаше за задача да следи и Аненербе. За съжаление изгубихме отец Пиер през Втората световна война. — Кардиналът

целуна кръста си и продължи: — Изгубихме толкова много хора по онова време.

Джордан знаеше как се чувства.

Бернар се изправи бавно и умислено и върна медала на Ерин.

— Един човек трябва да види това. Имаме Папски университет, ръководен от нашия орден, който е скрит в манастира в Етал, Германия. Те имат огромна научна библиотека. Там ще намерите записите ни за Аненербе и дейността ѝ по време на войната и след нея. Може би това трябва да бъде първата спирка по пътя ви.

Джордан погледна към Ерин.

— Имаш ли по-добри идеи?

— Нещо по-добро от библиотека на сангвинисти? — Тя изглеждаше готова да тръгне незабавно. — С нетърпение очаквам да я видя.

Джордан се ухили. Изобщо не се учудваше. Вълнението ѝ беше заразно.

— Освен ако отец Корза няма възражения, да започнем оттам.

— Ще се погрижа да ви посрещнат. Аз трябва да се върна в Рим, за да подготвя Ватикана, ако имате успех.

Кардиналът понечи да стане, но Джордан вдигна ръка.

— Преди това искам да помоля за една услуга.

— Да?

— Написал съм писма за всеки член на екипа ми. — Говореше с равен глас, делово, опитваше се да не мисли. — Писма, които трябва да се изпратят на семействата им в случай на смъртта им, както и на моята. Оставил съм инструкции на командира си къде са и какво да се прави с тях. Бихте ли се погрижили да бъдат изпратени.

Бернар сведе глава.

— Ще го направя, синко. Поддържаме контакти с много военни свещеници.

Джордан прочисти гърло и заговори официално.

— И още нещо, Ваше Високопреосвещенство.

— Разбира се.

Той бръкна в малък, затворен с цип джоб на якето си и извади венчалния си пръстен. Задържа го между палеца и показалеца си, спомняйки си дъждовния ден, в който Керън го беше сложила на пръста му, момента, който се носеше към него като товарен влак още

от втората му година в гимназията. Никога не бяха помисляли, че ще се разделят.

— Моля да се погрижите това да стигне до семейството на жена ми — каза той. — Винаги съм им казвал, че ако умра, ще го получат. Искане да го заровят до надгробния ѝ камък.

25.

26 октомври, 23:14 ч.

Йерусалим, Израел

Ерин отпиваше глътка вода, когато Джордан предаде халката на починалата си жена. Едва не се задави от изненада.

Венчалният пръстен сияеше в златно, преди червената ръкавица на кардинала да се затвори около него.

— Както желаете, синко. Ще бъде направено.

„Значи Джордан не е женен, а вдовец.“

Мъчеше се да вкара тази промяна в общата ѝ представа за него, като едва чуваше инструкциите на сержанта къде могат да бъдат намерени писмата му и на какъв адрес да изпратят пръстена. Трябваше да е женен. Светлата ивица на пръста го разкриваше. Стана ѝ много криво, че е интерпретирала неправилно данните. Бил е вдовец, който явно е обичал жена си и не е искал да се раздели с нея.

Това променяше всичко. Ако беше сам, действията му можеха да се разглеждат в различна светлина — като нейните собствени. Започна да прехвърля всичките им досегашни контакти и най-сетне стигна до онази целувка в стаята му.

Откри, че докосва с пръсти устните си, събра сили да махне ръката си.

— Извинете, Ваше Високопреосвещенство — разнесе се сприхав глас и накара всички да вдигнат глави. Отец Амвросий вървеше към тях. — Мога ли да разчистя?

Ерин стана, несигурна къде да иде.

— Разбира се, синко — каза благо кардиналът. — Приключихме с вечерята.

В желанието си да си намери работа и да насочи мислите си другаде, Ерин помогна на отец Амвросий да раздигне масата, докато Джордан и кардиналът продължаваха да говорят. Тя забързано последва нервния свещеник с чиниите обратно към стълбите.

Затвори вратата, тъй като искаше да остане за момент насаме с отец Амвросий.

— Бих искала да говоря с отец Корза — рече тя.

Отец Амвросий взе единствения останал грозд в купата и го изяде. Изглеждаше по-спокоен, когато не бе в присъствието на кардинала. Или може би не я смяташе за заплаха за положението си.

— Може да опитате да поговорите с него, но нашият отец Корза не е от общителните.

— Нямам нищо против да рискувам — отвърна тя.

— Добре тогава. — Отец Амвросий се усмихна сковано, сякаш криеше някаква тайна. — Но се смятайте за предупреждена.

Тя го последва до изненадващо модерна кухня и остави чиниите в умивалника.

Отец Амвросий взе два месингови свещника от един шкаф, сложи им свещи и ги запали.

— Там, където отиваме, няма осветление — обясни той.

Подаде ѝ единия свещник и се върна на витото стълбище. Спуснаха се надолу, като подминаха килиите, където двамата с Джордан се бяха измили и където се целунаха. Стъпките ѝ се забързаха, когато минаваше покрай това ниво.

Докато слизаха, Ерин се питаше как е най-подходящо да се обърне към Рун. Той беше ужасно ядосан, когато тя и Джордан се съгласиха да участват с него в търсенето. Но защо? Каква цена беше платил преди четиристотин години?

Замисли се за възрастта му. Възможно ли беше наистина да е на петстотин години? Това означаваше, че е живял през Ренесанса. Вежливото му поведение и маниери сега изглеждаха по-смислени, но нищо друго нямаше логично обяснение.

Като например — защо в момента слиза по стълбите?

Част от причината беше проста — за да избяга. Нуждаеше се от пространство и време, за да се настрои за новия Джордан.

Но Рун също така знаеше отговори, от които тя се нуждаеше.

От реакцията на свещеника в градината Ерин предположи, че Рун ще бъде по-откровен за опасностите пред тях — или най-малкото по-прямо от кардинала. Макар вече да беше взела решение, тя искаше да знае всичко възможно за това дирене. Рун можеше да ѝ даде отговори или пък, по-вероятно, просто щеше да я изгледа с онези негови тъмни очи, без да каже нищо. Все пак трябваше да опита.

Отец Амвросий спря пред друга масивна дървена врата. Помъчи се да я отключи с шперц от връзката, която носеше на колана си. Ръждивата ключалка изглеждаше така, сякаш не е била използвана от години.

Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха, когато я сполетя неканен страх. Ами ако отец Амвросий възнамеряваше да ѝ направи нещо? Наруга се за глупавата мисъл. Джордан и кардиналът я видяха да излиза с него. Нямаше да посмее да я докосне и с пръст. Въпреки това сърцето ѝ така и не се успокои.

Ключалката най-сетне се предаде. Отец Амвросий с мъка отвори тежката врата и посочи към тъмното помещение.

В другия му край Рун беше коленичил пред нещо като олтар, макар че бе твърде тъмно, за да го види добре. Помещението се осветяваше от една-единствена молитвена свещ, но по-голямата част от светлината ѝ се поглъщаше от аленото стъкло около нея. Мъничкото пламъче разкриваше висок сводест таван и прозорци със стъклописи, които явно гледаха само към скала. Имаше празни дървени пейки, разделени от изтъркана пътека, минаваща през средата.

Дали това не беше параклис на сангвинистите?

Отец Амвросий ѝ даде знак да влезе първа и тя тихо пристъпи напред, но направи само няколко крачки, тъй като не искаше да пречи на моления се Рун.

Когато вратата се затвори зад нея, течението угаси свещта ѝ. Трябваше да се сети да прикрие пламъчето. Обърна се към отец Амвросий — и откри, че той не е влязъл с нея.

Върна се при вратата и опита дръжката.

Заклучено.

Беше затворена сама с Рун.

Спря, несигурна какво да прави. Нямаше да достави удоволствие на отец Амвросий, като заблъска по вратата и замоли да я пусне. Не искаше и да пречи на молитвата на Рун.

Той явно беше потънал в медитация, щом още не беше забелязал появата ѝ. Рун обаче забелязваше всичко. Сетивата му бяха по-остри от нейните, но външно с нищо не показваше, че знае, че тя е тук.

Нима бе толкова изгубен във вярата си?

Изпита мъничко завист към подобна всеотдайност.

В тишината чу тихи думи, прошепнати на латински. Лесно ѝ беше да ги преведе, защото ги бе чувала достатъчно често по време на литургиите в детството ѝ.

— Кръвта на нашия Господ Исус Христос, която бе пролята за теб, запазва тялото и душата ти във вечен живот. Изпий това и помни, че кръвта Христова беше пролята за теб, и бъди благодарен.

Даваше си причастие. За първи път Ерин наистина разбра смисъла зад молитвите. Всичко, което знаеше за Христос, трябваше да бъде преосмислено. Вярванията, които някога бе отхвърлила, се оказваха истина, подкрепени от история, за която дори не беше помисляла, че е възможна.

— Кръвта на нашия Господ Исус Христос те запазва във вечен живот.

Той приближи голям потир до устните си и изрече напевно:

— Кръвта Христова, чашата на спасението.

В пустинята се беше срамувал да пие виното пред нея и Джордан. Ерин се промъкна до вратата и понечи да почука, но се въздържа.

Колкото и да му беше омразно на Рун, че тя и Джордан са го видели уязвим, положението щеше със сигурност да е много по-лошо, ако отец Амвросий го видеше в миг на слабост.

Обърна гръб на свещеника, за да го остави насаме. Седна на пода, обви с ръце коленете си и зачака.

23:31 ч.

Рун вдигна студената чаша до устните си и вдиша познатите аромати на злато и вино. Тази нощ се нуждаеше от Христовата кръв повече, отколкото от много години насам. Щеше да му помогне да се излекува и да уталожи гнева му. Макар да бе наясно с рисковете, Бернар беше обвързал с него невинната жена и войника. Те бяха приели, без да разбират до какво щеше да доведе това търсене. Дали и той е бил толкова прибързан, когато бе крехък човек?

Срамът го изгаряше. Вината не беше само на Бернар. Действията на Рун бяха довели войника и жената тук. Беше им казал забранени неща. Беше ги спасил, когато трябваше да ги остави да умрат.

Ако се провалеше сега, те щяха да искат да ги беше оставил да намерят бърза смърт в пустинята.

Вдигна за последен път чашата и пи. Дълго и на големи глътки. Течността попари устните и гърлото му. Тя не бе ферментирал гроздов сок, а същността на кръвта на самия Христос, която изгаряше греха, течащ в опетненото му тяло. Остави пресушената чаша, вдигна ръце на височината на раменете си и остави пламъците на Христовия дар да го изгарят, докато довършваше молитвата си. Пара се издигаше от устните му и последните думи се отрониха с мъка от тях. После коленичи, изпълнен единствено със спомена за греха си.

Свеж камъш шумолеше под ботушите на Рун, докато пресичаше антрето, за да бъде посрещнат от прислужницата на Елизабет, стеснителната малка Ана.

Елизабет настояваше всяка есен в замъка Чахтице старият камъш да бъде изхвърлян, каменният под да се измие и подсуши и да бъде застлан с нов камъш. Над него пръскаше лайка, която придаваше на дома ѝ чист, освежаващ аромат, така нехарактерен за повечето домове на други благородници, които бе посещавал.

— Желаете ли да ме придружите в големия салон, отче? — Ана беше свела глава надолу, за да скрие родилния си белег.

— Ана, би ли довела господарката си тук, ако обичаш? — Макар да бе идвал в замъка много пъти, тази вечер не му се искаше да влиза вътре.

Преди Ана да успее да изпълни заръката, Елизабет се появи в разкошна тъмнозелена рокля, стегната на тънкия ѝ кръст.

— Мой скъпи отец Корза! Рядко се случва да ни посещавате толкова късно. Заповядайте в салона. Ана току-що запали огъня.

— Трябва да откажа. Мисля, че за задачата... за целта ми... ще е по-добре, ако остана тук.

Изваяните ѝ вежди се повдигнаха изненадано.

— Колко мистериозно!

Махна на Ана да излезе, пристъпи към високата маса до вратата и запали восъчните свещи. Меденият им аромат достигна до него, напомни му за отдавна отминали невинни лета.

Трептящата светлина осветяваше прелестно лице, каквото не бе виждал никога досега. Гарвановочерната коса блестеше, в сребристите очи играеше палаво пламъче. Тя плесна с ръце и се обърна към него.

— Разкажете ми за вашата задача, отче.

— Нося вести. — Гърлото му се стегна.

Тя замръзна. Усмивката изчезна от лицето ѝ, сребърните очи помръкнаха като буреносни облаци.

— За съпруга ми граф Надажди ли?

Не можеше да ѝ каже. Не можеше да я нарани. Стисна сребърния си кръст с надежда да почерпи сила от него. Както винаги, той му даде единствено болка.

— Загинал е — рече тя.

Естествено, като жена на воин го беше разбрала.

— Стана с чест. В...

Тя се облегна на стената.

— Спестете ми подробности.

Рун стоеше като закован, неспособен да проговори.

Тя извърна глава в опит да скрие сълзите си.

Като свещеник трябваше да отиде при нея. Да се моли с нея, да говори за Божията воля, да обясни, че Ференц сега е в рая. Беше играл тази роля много пъти и за много опечалени.

Ала не можеше да го направи за нея.

Не и за нея.

Защото в действителност копнееше да вземе стройната ѝ фигура в прегръдката си, да я остави да излее мъката си на гърдите му. Затова отстъпи, позволи на страхливостта си да се превърне в жестокост, като ѝ обръщаше гръб в такъв тежък момент.

— Моите най-искрени съболезнования за загубата — сковано изрече той.

Тя го погледна с изпълнени с мъка очи. В тях се мярна изненада и смущение, след което остана само още по-дълбока тъга. Правеше всичко по силите си да запази маската на спокойствието, но я носеше накриво, неспособна да скрие болката от студено отношение.

— Няма да ви задържам, отче. Часът е късен, а ви чака дълъг път.

И той избяга, без да каже нито дума повече.

Изоставяше я, защото я обичаше.

Докато се препъваше по заскрежения път, който го отдалечаваше от Елизабет, той осъзна, че всичко помежду им се е променило. И тя несъмнено го знаеше. Ференц беше стената, която пазеше и двамата, която ги държеше разделени.

А без тази стена можеше да се случи какво ли не.

Върна се в настоящето, в себе си, проснат на каменния под на параклиса. Лежеше и мислеше отново за онова посещение в замъка. Трябваше да последва инстинкта си и да избяга завинаги, никога да не се връща при нея.

А вместо това, както сега, той се бе оттеглил в тъмния покой на църквата. Ярките аромати от живота му се разтвориха в прах, пот на мъже и смътен дъх на тамян, примесен с аромата на дървото, от което беше изтекъл.

Но нищо не беше зелено и живо.

През онези отдавна отминали нощи беше изпълнявал свещеническите си задължения. А денем се взираше в ясните очи на Дева Мария, която плачеше за сина си, и си мислеше единствено за Елизабет. Спеше само тогава, когато се налагаше, защото винаги сънуваше, че не я е предал, че е прегърнал топлото ѝ тяло и я е утешил. Че целува сълзите ѝ и слънчевата ѝ усмивка се връща, предназначена за него.

През дългите години като свещеник вярата му беше останала непоклатима. Дотогава.

Беше загърбил мислите за нея и се беше молил, докато камъкът не протри коленете му. Беше постил, докато костите не го заболяха. Само той и един друг сангвинист през всички векове не бяха вкусвали човешка кръв, не бяха отнемали човешки живот. Беше си въобразявал, че вярата му е по-силна от плътта и чувствата му.

И си мислеше, че ги е победил.

Високомерието още го гризеше.

Гордостта му бе станала причина за неговото падение. И за нейното.

Защо виното трябваше да му покаже тази част от изкуплението му?

Удари на сърце проникнаха в мислите му и го върнаха в осветения от свещта параклис.

Човек? Тук? Подобно нещо бе забранено.

Вдигна глава от камъните. Някаква жена седеше с гръб към него, свела глава към коленете си. Формата на главата, тилът ѝ му изглеждаха познати.

Ерин.

Името изникна от мъглата от спомени и време.

Ерин Грейнджър.

Жената на познанието.

Ярост кипна в гърдите му. Още една невинна жертва, принудена да излезе на пътя му. По-добре да я убие сега, просто и бързо, вместо да я оставя на една по-жестока участ. Изправи се и зрението му се замъгли в алено по краищата. Опита се да пребори жаждата с молитва.

И тогава до ушите му достигнаха слабите удари на друго сърце, плътни и неравномерни.

Амвросий.

Свещеникът беше затворил Ерин с него или за да го посрами, или може би с надеждата, че самоналоженото наказание на Рун може да го накара да изгуби контрол над себе си, както едва не се бе случило.

Прекуси помещението толкова бързо, че Ерин трепна и вдигна умолително ръце.

— Съжалявам, Рун, не исках да...

— Знам.

Мина покрай нея и отвори вратата със сила, на която бе способен единствено сангвинист. Испита задоволство, когато тежкото тяло на Амвросий се блъсна в стената.

После чу как забързаните му уплашени стъпки се отдалечават нагоре по стълбите.

Върна се при Ерин и ѝ помогна да стане, вдъхвайки аромата на лавандула от косата ѝ и леко мускусната миризма на отминаващия ѝ страх. Ударите на сърцето ѝ се забавиха, дишането ѝ се успокои. Задържа я секунда по-дълго от необходимото, усещаше топлината ѝ, не искаше да я пуска.

Тя беше жива.

За нищо на света нямаше да допусне това да се промени.

26.

26 октомври, 23:41 ч.

Някъде в Израел

Томи опря чело в прозореца на болничната стая и започна бавно да почуква дебелото стъкло, заслушан в глухия звук. Вече беше успял да се убеди, че това място е някаква военна болница или може би дори затвор.

Придърпа стойката на системата и се запита дали не може да я използва като таран, с чиято помощ да се измъкне.

А после какво?

Ако успееше да счупи стъклото и да скочи, дали щеше да умре? Преди две години бе гледал едно телевизионно предаване, според което падане от девет метра е почти гарантирано смъртоносно. А той беше още по-високо.

Поигра си с проводниците, прикрепени към системата. Медицинският екип следеше всичко — сърцето му, нивото на кислород в кръвта и разни други подобни неща. Надписите на иврит не му говореха абсолютно нищо. Баща му можеше да чете езика и се бе опитал да го научи, но Томи бе възприел само толкова, колкото да мине през своя бар мицва^[1].

Като си спомни за баща си, той видя отново черно-оранжевия газ, обгърнал родителите му.

Ако не им беше казал, че е безопасен, сигурно още щяха да са живи. Сега знаеше, че газът е бил отровен и че не беше действал само на него. Беше чул един доктор да използва думата „неподатлив“. Може би е можел да измъкне родителите си на безопасно място. Странният свещеник в Масада го бе уверявал, че не е можел да направи нищо, но какво друго можеше да каже той?

„Ти си убил родителите си, хлапе. Ще идеш в ада, но ще мине много време, докато стигнеш там.“

Томи отново погледна през прозореца. Пустинята беше далеч долу. От тази височина сенките на камънаците приличаха на разлято

мастило върху по-светлия пясък. Суров пейзаж, но оттук изглеждаше някак спокоен.

Някакво шумолене го стресна и насочи вниманието му отново към стаята.

Точно до него стоеше хлапе. Изглеждаше горе-долу на неговата възраст, но носеше сив костюм с елече. Душеше въздуха като куче и с всяко вдишване приближаваше носа си към Томи. Черните му очи проблясваха.

— Мога ли да ти помогна? — попита Томи и се дръпна назад.

В отговор получи усмивка — толкова студена, че чак потрепери.

Внезапно обхванат от ужас, Томи започна да натиска бутона за повикване, сякаш изпращаше сигнала SOS. Сви се до прозореца, сърцето му заби лудешки и мониторите започнаха да пищят като обезумели.

Момчето намигна.

Томи остана поразен от шантавото действие.

Кой намигваше в наши дни? Сериозно, кой...

Дясната ръка на хлапето беше толкова бърза, че Томи дори не видя размазано петно, докато ръката не спря под челюстта му. Остра болка прониза врата му.

Томи вдигна двете си ръце, за да опипа мястото. През пръстите му потече кръв. Бликаше на тласъци от гърлото, пропиваше болничната пижама, капеше на пода.

Момчето свали ръка и го загледа, навело леко глава настрани.

Томи стисна гърлото си в опит да спре червения поток, като буквално се душеше. Кръвта обаче продължаваше да тече между пръстите му.

Изкрещя, но от гърлото му излезе само топло клокочене, а по гърлото плъзна изгаряща болка.

Съзнавайки, че се нуждае от помощ, Томи издърпа кабелите на електрокардиографа. Зад него линията на монитора стана права и се включи аларма.

Незабавно двама войници се втурнаха в стаята с готови за стрелба автомати.

Видя шокираните им изражения — и момчето намигна отново.

„Лошо.“

Като се движеше с невъобразима бързина, хлапето взе един стол и го запрати в дебелия прозорец. И без да спира, метна Томи навън в нощта.

Най-сетне свободен.

Студеният въздух свистеше в ушите му, докато падаше. Топла кръв бликаше на тласъци от врата му.

Затвори очи, готов да види мама и татко.

Едва успя да си ги представи, когато земята го блъсна с ужасна сила. Никога досега не бе изпитвал по-голяма болка. Със сигурност щеше да свърши скоро. Просто трябваше.

Не свърши.

Куршуми вдигаха искри от асфалта около него. Войниците стреляха през счупения прозорец. Куршуми оставяха електрически следи от болка в гърдите му, в бедрото, в ръката.

Виеха сирени. Включиха се прожектори.

Момчето се приземи леко до него, сивите му велурени обувки докоснаха безшумно земята. Нима беше скочило? От тази височина?

Момчето сграбчи ръката му. Костите на Томи стържеха една в друга, докато хлапето го мъknеше далеч от лъчите на прожекторите към пустинята, тичайки бързо като газела. Определено не му пукаше как камъните режат гърба на Томи, как ударите допълнително натрошават костите му.

А през цялото време безразличните звезди сияеха над тях.

Намигаха студено като момчето.

Томи искаше всичко това да приключи. Спеше му се. Искаше да умре.

Започна да брои до смъртта си.

„Едно. Две. Три. Четири...“

През мъглата от болка му хрумна най-лошата мисъл в живота.

„Ами ако изобщо не мога да умра?“

[1] Ритуал в юдаизма при навършване на 13-годишна възраст. — Б.пр. ↑

27.

26 октомври, 23:44 ч.

Йерусалим, Израел

Ерин бързаше няколко крачки зад Рун, който излезе от параклиса и тръгна нагоре по стълбите през лабиринта от тунели. Въпреки че той се движеше енергично, Ерин знаеше, че е забавил ход заради нея, но я беше страх да бъде близо до него. На трептящата червена светлина в параклиса яростта му беше очевидна. Сякаш едва се беше сдържал да не ѝ се нахвърли.

Ако не беше тъмният лабиринт от тунели, щеше да избяга. Само че свещта ѝ беше угаснала и ѝ трябваше светлината от молитвената свещ в ръката на Рун, за да се върне на безопасно място.

Накрая някъде отпред, от отворена врата, от която струеше светлина, отекнаха разгорещени гласове. Разпозна ги — гневния тембър на Джордан, превзето досадния тон на отец Амвросий и примирената въздишка на кардинал Бернар.

— Къде е тя? — прогърмя гласът на Джордан. Несъмнено питаше какво е направил отец Амвросий с нея.

Тъмната фигура на Рун изчезна през входа.

Ерин забърза след него и попадна в модерна стая с варосани стени, под от полиран камък и дълга маса, върху която имаше оръжия и муниции.

Всички очи се обърнаха към нея.

Лицето на Джордан се отпусна.

— Слава богу — въздъхна той, макар че Бог нямаше нищо общо със станалото.

Другите останаха с непроницаеми лица, с изключение на Рун.

Той се впусна напред, сграбчи отец Амвросий за гърлото и го блъсна в стената. Краката на дребния свещеник заритаха във въздуха.

— Кардинале! — изпъшка той, като се задушаваше.

Рун стисна гърлото му още по-силно.

— Ще си уредя сметките с теб, Амвросий. Хубаво го запомни.

Джордан направи крачка напред и вдигна ръце, сякаш се канеше да се намеси.

Лицето на кардинала стана безстрастно.

— Пусни го, Рун. Ще се погрижа да бъде порицан подобаващо.

Рун се наведе напред.

Единствено стоящата отстрани Ерин видя заострените върхове на зъбите му.

— Махай се от очите ми — заплашително изсъска той. — Ако не искаш разплатата да стане още сега.

Рун пусна свещеника, който беше пребледнял като смъртник. Значи и той беше видял острите зъби. Отец Амвросий дойде на себе си, побърза да се отдалечи и си плю на петите.

Джордан пристъпи към нея.

— Ерин, добре ли си? Къде беше? Какво стана?

— Нищо ми няма.

Не искаше да говори за случилото се, особено докато не свикне с промяната в семейното положение на новия ѝ съекипник. Въпреки това беше повече от благодарна, че той също ще участва в експедицията.

Представи си мрачната ярост на лицето на Рун, когато я беше погледнал в параклиса, острите му зъби, когато заплаши отец Амвросий.

Присламчи се към утешителната топлина на Джордан.

— Благодаря.

Кардинал Бернар се прокашля.

— Тъй като се върнахте при нас, доктор Грейнджър... може би е добре да довършим нашия разговор за стригоите.

Той посочи към отрупаната с оръжия маса. Ерин застана подалеч от Рун, макар че сега той изглеждаше отново спокоен.

Джордан взе чифт очила от масата и ги заразглежда.

— За нощно виждане са, но изглеждат странно.

— Специален дизайн, който може да работи в нощен и инфрачервен режим — обясни Бернар. — Полезно пособие. Нощният режим ви позволява да различите противника в тъмното, но тъй като стригоите са студени инфрачервените очила не регистрират телесна топлина. Ако превключвате между двата режима, ще можете да различавате хора от стригои нощем.

Обхваната от любопитство и желание да провери сама, Ерин взе другия чифт и погледна към Джордан. Косата и върхът на носа му бяха жълти; останалата част от лицето му изглеждаше топла и червена. Той помахаше с оранжева ръка.

„Определено е топлокръвен.“

Спомни си топлината на целувката му — и побърза да натика тази мисъл някъде по-надалеч.

Забързано насочи очилата към Рун. Макар кардиналът току-що да беше казал, че тялото му ще бъде със стайна температура, Ерин все пак се изненада, когато видя лицето му в същите студени пурпурни и тъмносини тонове като стената зад него. Когато превключи на нощно виждане, всички изглеждаха еднакво.

— Как е? — попита Джордан.

— Отлично.

Ето че още един технически инструмент показваше колко различен е Рун от тях. Дали изобщо имаха нещо общо помежду си?

— Това са сребърни куршуми за оръжията. — Кардиналът подаде на Джордан дървени кутийки. — Трудно е да спреш нападащ стригой с огнестрелно оръжие, но тези куршуми помагат. Имат кух връх и се пръсват при удар, за да увеличат максимално количеството сребро, което влиза в контакт с кръвта им.

Джордан подхвърли един патрон и го вдигна към светлината. Куршумът и гилзата проблеснаха в сребристобяло.

— Как помага това?

— Уникалната ни кръв е неподатлива за болестите на смъртните. Можем да живеем вечно, освен ако не станем жертви на насилствена смърт. Имунната ни система превъзхожда вашата във всяко едно отношение, освен когато не става дума за сребро.

— Но вие носите сребърни кръстове. — Ерин посочи кръста върху червеното расо на кардинала.

Кардиналът целуна върха на пръстите си и докосна кръста на гърдите.

— Да, всеки сангвинист носи този товар, за да помни, че е прокълнат. Ако докоснем среброто... — Той свали кожената ръкавица и докосна с блед пръст куршума в ръката на Джордан. До Ерин достигна миризма на изгоряло месо. Кардиналът вдигна пръст, за да й покаже къде среброто беше изгорило плътта му. — Изгаря дори нас.

— Но не толкова силно, колкото стригоите, обзалагам се — вметна Джордан, докато прибираше патроните.

— Така е — призна Бернар и сведе глава. — Като сангвинист, аз съществувам в състояние между проклятието и светостта. Среброто ме изгаря, но не ме убива. Стригоите нямат защитата на Христовата кръв във вените си, така че за тях среброто е смъртоносно. — Той отново си сложи ръкавицата. — Светите предмети също могат да бъдат от известна полза, макар да не могат да убиват.

— Тогава как да се защитаваме? — попита Джордан.

— Съветвам ви да гледате на стригоите като на животни — отвърна кардиналът. — За да ги елиминирате, трябва да ги раните смъртоносно с традиционни оръжия, също като всеки друг звяр.

Ерин погледна към Рун, който по никакъв начин не реагира, че го наричат животно.

Свещеникът просто извади кинжал и срязва дланта си.

Ерин ахна.

Очите му се насочиха към нея, докато кръвта капеше по масата.

— Трябва да разберете напълно — рече той.

— Не ви ли боли? — не се сдържа Ерин.

— Усещаме много неща по-остро от хората. В това число и болката. Така че да, боли, но гледайте раната.

Той вдигна разтворената си длан. Течащата кръв спря така внезапно, сякаш беше врътнал кранче. Кръвта по краищата на раната дори се просмука обратно в ръката.

— И ни показвате този страхотен малък фокус, защото... — обади се Джордан.

— Тайната е в кръвта ни. Тя тече сама през телата ни и е жива сила. Това означава, че раните ни спират да кървят почти незабавно.

Ерин се наведе напред.

— Значи не се нуждаете от сърце, което да изпомпва кръвта? Тя се движи сама, така ли?

Рун кимна.

Ерин се замисли върху наученото. Дали това не беше в основата на легендите за ходещи мъртъвци? Дали стригоите изглеждат мъртви, защото са студени и нямат биещи сърца?

— Ами дишането? — попита тя, опитвайки се да научи всеки детайл.

— Дишаме само за да надушваме — обясни Рун. — Но иначе не ни е необходимо. Можем да задържим дъха си за неопределено време.

— Още добри новини — промърмори Джордан.

— Е, вече разбирате — изтъкна Рун. — Както ви предупреди кардинал Бернар, ако посетите стригой, продължавайте да режете. Не приемайте, че е смъртно ранен, защото най-вероятно не е. Бъдете нащрек през цялото време.

Джордан кимна.

— Стригоите са уязвими единствено за огън, сребро, слънчева светлина и рани, които са толкова сериозни, че кръвта не може да спре достатъчно бързо.

Джордан се загледа към арсенала, явно доста по-разтревожен, отколкото беше преди малко.

— Благодаря за инструктажа — промърмори той.

Кардиналът посочи няколкото ножа на масата.

— Всички тези оръжия са покрити със сребро и са благословени от църквата. Мисля, че ще ги намерите за по-ефективни от ножа на глезена ви, сержант Стоун.

Джордан вдигна ножовете един по един, като ги преценяваше на тежест. Избра си един с дръжка от кост и дълъг около трийсетина сантиметра. Огледа го внимателно.

— Това е американски ловджийски нож.

— Подходящо оръжие — одобри Рун. — Ножът е от времето на Гражданската война и бе носен от наш брат, който загина в битката при Антиетам.

— Едно от най-кървавите сражения в онази война — отбеляза Джордан.

— Оттогава острието е посребрено. — Рун погледна сержанта. — Носете го добре и с уважение.

Джордан кимна сериозно, оценявайки историята на оръжието.

Ерин си спомни битката с ножове в гробницата. Никога вече нямаше да се крие безпомощна в сандъци.

— Аз също искам един. И пистолет.

— Можете ли да стреляте? — попита я кардиналът.

— Ловувах като дете, но никога не съм стреляла по нещо, което не смятам да изям.

Джордан отново пусна онази своя крива усмивка.

— Тогава си мисли, че стреляш по нещо, което иска *теб* да изяде.

Тя се усмихна насила. Все още ѝ призляваше при мисълта, че трябва да стреля по някого, дори по стригой. Те изглеждаха като хора; всъщност някога са били хора.

— Те няма да се поколебаят да ви убият, че и по-лошо — рече Рун. — Ако не можете да се решите да отнемете живота им...

— Недей така, синко — прекъсна го кардиналът. — Не всеки е замесен от войнишко тесто. Доктор Грейнджър ще бъде с вас като учен. Сигурен съм, че ти и сержант Стоун можете да осигурите безопасността ѝ.

— Не споделям подобна безрезервна вяра в нашите способности — възрази Рун. — Тя трябва да бъде готова да се защити.

— И ще го направя. — Ерин взе един „Зиг Зауер“.

— Отлично оръжие. — Кардиналът ѝ подаде няколко кутийки със сребърни патрони.

Тя прибра пистолета в кобур за рамо. Чувстваше се нелепо в дългата си пола, сякаш участваше в някакво шоу за Дивия запад.

— Мога ли да получа чифт джинси?

— Ще се погрижа — обеща Бернар и посочи дрехите, окачени на стената — два дълги кожени шлифера. — Тези също са за вас.

Джордан отиде до палтата и опипа по-голямото.

— От какво са ушити?

— От кожата на вълк бласфемари — отвърна кардиналът. — Издържа както на ножове, така и на куршуми.

— Като бронежилетка — одобрително рече Джордан.

Ерин взе по-малкото палто, което несъмнено бе предназначено за нея. Беше близо два пъти по-тежко от обикновено яке. Иначе изглеждаше нормално, просто от скъпа кожа.

Джордан облече своето. Беше с цвета на млечен шоколад и му отиваше идеално. Изглеждаше дори по-добре, отколкото в маскировъчна униформа.

Ерин наметна своето, което бе малко по-светло от това на Джордан. Стигаше до коленете ѝ, но беше достатъчно широко, за да ѝ позволява да се движи свободно. Кръглата яка докосваше брадичката ѝ и пазеше шията.

— Искам да ви дам и това. — Рун пхна в ръката ѝ сребърен накит — верижка с православен кръст.

Преди години беше носила подобен кръст всеки ден — докато не го изхвърли от гърба на коня, когато избяга. След като години наред баща ѝ се беше опитвал да ѝ набие Бог в главата, накрая бе успял само да го избие.

— Каква полза от него? — попита тя. — Кардиналът каза, че свещените предмети не са толкова мощни срещу стригои.

— Това не е просто оръжие. — Рун говореше толкова тихо, че Ерин трябваше да напрегне слух, за да го чува. — А символ на Христос. По-силно е от всяко оръжие.

Ерин се взря в искрените му очи. Нима се опитваше да я върне отново в лоното на църквата? Или беше нещо повече?

От уважение към онова, което видя в погледа му, тя си сложи кръста.

— Благодаря.

Рун сведе едва-едва глава, после подаде друг кръст на Джордан.

— Не е ли рано за размяна на накити? — попита младият мъж.

Рун се намръщи объркано.

Ерин се усмихна — и се почувства по-добре.

— Не му обръщай внимание. Просто те дразни, Рун.

Джордан въздъхна, сложи ръце на кръста си и зададе последния си въпрос.

— И кога потегляме?

Бернар отговори без капка колебание.

— Веднага.

ТРЕТА ЧАСТ

*Възлизат до небесата, слизат до бездната;
душата им чезне в неволя.*

Псалтир, 106:26

28.

27 октомври, 03:10 ч.

Оберау, Германия

До зазоряване имаше още часове. Джордан се размърда на задната седалка на черния „Мерцедес S600“ седан. Загледа се през прозореца към черната баварска гора, където нощта все още имаше пълно господство. Ерин седеше до него, а Корза караше умело, демонстрирайки свръхестествените си рефлексии.

„Марио Андрети със свещеническа якичка.“

Отвъд виещата се ивица асфалт смърчове и ели се очертаваха като черни силуети на фона на тъмносивото небе. Мъгла пълзеше бавно от тъмното като призрачни пръсти. Джордан разтърка очи. Трябваше да престане да мисли като човек, попаднал във филм на ужасите. Реалността беше достатъчно смахната и без да позволява на въображението си да се развихри с пълна сила.

Прозя се. Умората от полета още си казваше думата. Едва успя да се качи в луксозния частен самолет на Ватикана и моментално заспа в огромното кресло. Направо не можеше да повярва, че все още е същата нощ. Бяха напуснали Йерусалим само преди четири часа, полетели на север с максималната скорост, на която бе способна машината.

Когато самолетът кацна в Мюнхен, Ерин имаше очарователно сънен вид, така че явно беше успяла да подремне.

Сега тя се беше извърнала от него и гледаше през своя прозорец. Беше облечена в прости сиви джинси, бяла риза и коженото палто, което ѝ бе дал кардиналът. Джордан прокара пръст по високата яка на собствената си дреха. Като се изключи стягането във врата, това бе най-удобната броня, която бе носил някога, при това приличаше на обикновено палто. Въпреки това, като се имаше предвид срещу какво се изправяха, бронята можеше да се окаже недостатъчна.

Седящият зад волана Корза беше захвърлил раздраното расо и също бе в кожено облекло — черно, по-хубаво и по-добре ушито от

това на Ерин и Джордан. Дългата нощ явно не му се беше отразила по никакъв начин.

Дали беше спал в самолета? Нуждаеше ли се изобщо от сън?

Джордан не беше произнесъл нито дума откакто бяха потеглили — не искаше да разсейва Корза, докато шофира. Ерин също си мълчеше, но той се съмняваше, че го прави поради същата причина.

Още не можеше да проумее реакцията ѝ. Откакто беше предал на кардинала венчалната си халка, Ерин като че ли стоеше настрана от него. На няколко пъти забеляза, че го поглежда крадешком, сякаш не смееше да се обърне открито към него.

Ако знаеше, че оповестяването, че не е семеен, ще намали интереса ѝ към него вместо да го увеличи, щеше да предаде пръстена на Бернар на четири очи. Ала какво знаеше той за жените? Беше прекарал годината от смъртта на Керън скрит зад халката.

Ерин се размърда до него.

— Онова там е село Етал.

Той се наведе да погледне в посоката, в която сочеше.

Отпред светещи улични лампи осветяваха бели постройки с кафяви покриви, сгущени сред иглолистната гора. Повечето прозорци все още бяха тъмни в ранния час. Мястото изглеждаше като взето от пощенска картичка — живописно селце с думите „Насладете се на Бавария!“ на преден план. Трудно можеше да се повярва, че малкото селище крие тъмна тайна — че е твърдина на сангвинистите.

Рун мина през селото, без да намали.

След няколко остри завоя пред тях се появи величествена барокова сграда, разделена на две извисяващи се крила. В центъра към небето се издигаше купол, върху който имаше масивен златен кръст, сияещ на лунната светлина. По бялата като кост фасада имаше безброй арки, приютили статуи и украсени прозорци.

— Абатство Етал — с благоговение произнесе Ерин и изправи гръб на мястото си. — Надявах се да го видя някой ден.

На Джордан му стана хубаво, че отново я чува да говори.

Тя продължи и в гласа ѝ отново се долавяше предишната възбуда:

— Людовик Баварски избрал да построи манастира тук, защото конят му се поклонил три пъти на това място.

— Как можеш да накараш кон да се поклони? — учуди се Джордан.

— Явно с божествена намеса — отвърна Ерин.

Той ѝ се ухили и се наведе напред към свещеника.

— За този манастир ли ставаше дума, падре? Тук ли се намира тайният университет?

— Отзад. И предпочитам да ме наричате Рун, а не падре.

Колата поднесе на ъгъла и изпод гумите захвърча чакъл. Фаровете осветиха по-прости сгради отзад — бели и с червени покриви, по-скромни и аскетични. По стил те май подхождаха повече на сангвинистите.

Рун рязко спря до една невзрачна постройка. Свещеникът беше слязъл преди двигателят да затихне напълно. Остана до колата и оглеждаше околните хълмове, като движеше единствено очите си. Ноздрите му се разшириха.

Ерин посегна към дръжката на вратата, но Джордан я спря.

— Да изчакаме, докато не каже, че можем да слезем. И се закопчай, ако обичаш.

Искаше тя да бъде защитена колкото се може повече.

Отвън Рун бавно се завъртя в кръг, сякаш очакваше атака от всяка посока.

03:18 ч.

Рун пусна сетивата си и чу сърцата на хората, които спяха в съседния манастир. Надуши борова смола от гората и горещ метал от колата, чу тихото шумолене на крилете на сова над дърветата, бързото топуркане на полска мишка под земята.

Не откри никаква заплаха.

Пое дъх, за да се отпусне, да стане едно цяло с нощта. Прекарваше по-голямата част от живота си затворен и отдаден на молитви или в лов, беше прекалено зает във войната, за да се наслади на природата. Когато облече расото на ордена, необичайно чуждите му сетива го плашиха, напомняха му непрекъснато, че е прокълнат, но сега той ценеше високо редките моменти, когато можеше да спре и да общува с Божието творение по най-пълен и интимен начин. Чувстваше

се по-близо до Бог в тези моменти на самота: далеч по-близо, отколкото когато падаше на колене в някой подземен параклис.

Егоистично пое още един дъх.

После жената се размърда в колата и му напомни за дълга му.

Обърна се към масивната главна постройка и двете ѝ крила. Огледа задните прозорци, като дебнеше и за най-малкото движение. Като че ли никой не ги шпионираше отвътре. В основата на една от помалките кули имаше дебела затворена врата. Рун пусна сетивата си през яките дъски, но не чу удари на сърце от другата страна — само шепот, предназначен единствено за неговите уши.

— Рун, добре дошъл. Всичко е спокойно.

Той се отпусна, когато чу познатия глас с немски акцент.

Обърна се и отсечено кимна на Джордан. Поне войникът имаше достатъчно здрав разум да остане в колата с Ерин. Двамата слязоха, твърде шумно и тромаво за острия слух на Рун.

Джордан застана между Ерин и тъмната гора, за да я предпази от най-вероятната посока на атака. Рун беше забелязал, че има добри инстинкти. Може би това щеше да се окаже достатъчно.

Дебелата врата се отвори, преди да стигнат до нея.

Рун отстъпи встрани, за да пусне другите двама пред себе си. Колкото по-скоро влязат на закрито, толкова по-добре.

Докато Джордан и Ерин се мушкаха през малкия вход, Рун се огледа за последен път. Не откри никаква заплаха, но чувството за опасност все така го държеше нащрек.

29.

27 октомври, 03:19 ч.

Етал, Германия

Батори лежеше по корем сред дърветата по хълма над манастира. Остави студената влага на нападалите листа да успокои яростта, кипнала в нея при вида на Рун Корза.

Голи липови клони скърцаха над главата ѝ. Батори гледаше през мощния бинокъл как рицарят слиза от автомобила зад манастира. Беше застанала на пост далеч от комплекса, извън обхвата на сетивата на сангвиниста. Предпазливостта, с която рицарят стоеше до задния вход, издаваше подозренията му, но още не я беше открил.

Точно сега единственият ѝ враг беше мъглата.

Когато Корза изчезна в сградата, тя отпусна с облекчение чело на ръката си.

Рискованият ход, който бе направила, се отплащаше чудесно.

Беше изпратила снимките на нацисткия медальон на трима историци, свързани с Белиал. Докато те се препираха за важността му, тя беше поела по друг курс и се бе обърнала към мрежата си от шпиони в Светите земи. Те ѝ съобщиха новината, че Корза планира да лети до Германия, но не знаеха къде точно ще кацне и къде ще отиде.

Тя обаче се досети — или най-малкото подозираше.

Корза нямаше да се отклони за много време от следата на книгата. Щеше да използва единствената следа от гробницата и да се консултира с верните на ордена му историци, също както беше направила самата тя. Батори знаеше за манастира Етал и Папския университет на учените сангвинисти, посветен на исторически проучвания от края на Втората световна война.

Разбира се, че щеше да дойде именно тук.

Затова беше действала на своя глава — знаеше, че чакането на разрешение може да се проточи прекалено дълго. Събра всички сили на стригите от Светите земи, същинска малка армия, и ги скри в калта и нападалите листа.

Беше дързък ход, подкрепен от Тарек, който тайно се надяваше тя да се провали.

Магор се размърда до нея и опря глава в рамото ѝ. Тя се облегна на него. Въпреки че носеше дебело, подплатено с козина палто, за да се предпази от ледения студ на баварските нощи, Батори се радваше на горещото като пещ тяло на Магор и още повече на обичта, която струеше от него и също я обгръщаше с топлина, както правеше плътта му. На свой ред той търсеше подкрепа от нея. Батори усещаше безпокойството в гърдите му.

Това бе странен и непознат свят за пустинния вълк.

„Успокой се... — излъчи тя към него. — Тук плячката кърви толкова лесно, колкото и сред пясъците...“

От другата страна се размърда друг — онзи, който я презираше.

— Да взема ли останалите и да приближа? — попита Тарек. — Сърцето ми не бие и не може да ме издаде. За разлика от теб.

Тя преглътна обидата. Подозираше, че Тарек иска да ѝ открадне момента на славата.

— Оставаме тук — спря го тя. — Не бива да рискуваме да вдигнем тревога.

Миризмата на гнило от мокрите листа нахлу в ноздрите ѝ. За разлика от Магор тя се опиваше от нея. След години в сухата пустиня на Юдея тя посрещаше с радост познатите звуци и миризми на гората. Напомняха за дома ѝ в Унгария и тя почерпи сила от онези щастливи спомени за времето преди да бъде белязана от Него.

— Този път имаме повече бойци — не отстъпваше Тарек. — Можем да ги пипнем, да изкопчим информацията от тях и сами да намерим книгата.

Зад думите тя долови силното му желание да отмъсти за онези, които бяха изгубили в Масада, да утоли жаждата си за кръв. Стисна по-здраво бинокъла си. Нима Тарек не разбираше, че тя също копнее за мъст и за кръв? Ала нямаше да постъпи глупаво или прибързано, нито щеше да позволи на Тарек. Това бе истинската сила на съюза Белиал — да укротиш животинската свирепост на стригите с пресметливото коварство на хората.

Не си направи труда да обърне глава.

— Заповедта ми остава в сила. Подобни крепости имат средства за защита срещу твой вид. Само един от онези сангвинисти се справи с

шестима от вас на непознат терен в Масада, а не знаем колко такива живеят в манастира. Всеки, който влезе там, няма да се върне.

Повечето бойци изглеждаха уплашени от тази мисъл.

Но не и Тарек. Той посочи към манастира, готов да спори, да я изпита. Тя обаче нямаше намерение да търпи още неуважение към авторитета ѝ. Трябваше да го пречупи толкова сигурно, колкото сангвинистът бе пречупил нейното семейство.

Сграбчи протегнатата му ръка и я дръпна към гърлото си, преди той да успее да реагира.

— Ако мислиш, че можеш да командваш, тогава го вземи! — изсъска.

Дланта му докосна белега и кожата зацвърча. Тарек изръмжа и отскочи високо и далеч от нея. Пръстите му пушеха от краткия контакт с опетнената кръв на Батори, дори през кожата ѝ.

Другите се дръпнаха назад — всички, освен Рафик.

Той се хвърли да защити брат си и скочи отгоре ѝ.

Магор изръмжа, готов да се включи в разпратата.

„Не“ — заповяда му тя.

Това бе нейна битка. Тя трябваше да даде този урок.

Претърколи тънкото тяло на Рафик под себе си и го възседна, сякаш се любеше с него. Сграбчи го за косата и придърпа устата му към гърлото си. Нежната плът запуши, а Рафик изкрещя и се загърчи под нея.

През цялото време тя гледаше към Тарек.

— Да нахраня ли брат ти?

Гневът в очите му изчезна, сменен от страх — за живота на брат му, но също и от самата нея. Удовлетворена, тя пусна Рафик и го изблъска настрана. Скимтейки, той падна на четири крака до Тарек. Устните му пушеха, покрити в мехури.

Тарек коленичи и се опита да утеши напердашения си брат.

Батори изпита мъничко вина. Знаеше, че интелектът на Рафик почти не се различава от този на малко дете, но трябваше да бъде сурова — по-сурова от всеки от тях.

Магор изпълзя до нея, като я побутваше с муцуна, за да се увери, че тя е добре, и в същото време да ѝ покаже, че я уважава като водач на глутницата.

Тя го почеса зад ухото, приемайки вълчото му покорство.

Погледна Тарек, очакваше същото и от него.

Той бавно сведе глава и извърна очи.

„Добре.“

Отново легна върху листата и вдигна бинокъла.

Сега трябваше да пречупи другия.

30.

27 октомври, 03:22 ч.

Етал, Германия

Веднага щом Ерин влезе през малката задна врата на манастира, познатата миризма на дим я върна в дните, когато мъкнеше дърва и вода като малка.

Веднага ѝ направи впечатление, че миризмата е странна за това място. За какво им е огън на сангвинистите? Нима се радват на топлината, на танца на пламъците, на пукането на въглените? Или в тази част на манастира имаше човешки същества?

Спря до Джордан в началото на дълъг каменен коридор, чийто край се губеше в мрака. Пътят им беше препречен от приличащ на херувим свещеник, почти момче.

„Ако изобщо е момче.“

— Аз съм брат Леополд — представи се той с лек поклон. Говореше със силен баварски акцент. Носеше проста монашеска роба и кръгли очила в телени рамки. — Само да включа лампите.

Пресегна се, но Рун задържа ръката му.

— Никакво осветление, докато не се отдалечим достатъчно от вратата.

— Простете небрежността ми. — Брат Леополд махна към дългия коридор. — В провинцията има малко вълнуващи събития. След мен, ако обичате.

Той ги поведе по тъмния коридор към някакво стълбище. Ерин се спъна в мрака и едва не полетя с главата надолу по стъпалата, но Рун я хвана за лакътя и я изправи. Ръката му беше колкото силна, толкова и студена.

Джордан ѝ даде чифт очила за нощно виждане.

— Имаме си играчки. Нищо не ни пречи да ги използваме. Както казват, щом си в Рим...

Ерин надяна очилата и ги закрепил на място. Светът светна в нюанси на зеленото. Вече лесно различаваше стълбището. Вместо

груби каменни стъпала, тя видя протрит линолеум, подобно на стъпалата във всеки университет.

Този дребен обикновен детайл ѝ помогна да се почувства по-уверена.

От любопитство превключи на инфрачервен режим и видя сиянието на тялото на Джордан до себе си. Инстинктивно се присламчи мъничко по-близо до него.

Поглед към домакина им показва, че е изчезнал — макар че все още чуваше стъпките му по стъпалата. Явно не излъчваше телесна топлина. Въпреки херувимската си външност той всъщност изобщо не беше млад мъж. А сангвинист. Смутена от мисълта, Ерин бързо превключи отново на нощен режим.

В края на стълбището се озоваха пред стоманена врата с електронно табло.

Брат Леополд въведе петцифрен код и вратата се отвори.

— Побързайте, ако обичате.

Внезапно обхваната от страх, Ерин се озърна през рамо, питайки се каква ли опасност е доловил той.

— В помещението се поддържат специални климатични условия — обясни брат Леополд с успокояваща усмивка. — Нищо повече, уверявам ви.

Тя влезе забързано, следвана от Джордан, който продължаваше да бъде нащрек.

Брат Леополд се пресегна към ключа на стената. Лампите светнаха ослепително ярко в очилата на Ерин. Двамата с Джордан рязко свалиха уредите за нощно виждане.

— Извинете — каза брат Леополд, когато осъзна какво е направил.

Ерин примигна и откри, че се намира в претрупан кабинет, много приличащ на нейния собствен в Станфорд. Но вместо със съкровища от библейската епоха помещението бе пълно с артефакти от Втората световна война. На едната стена бяха закачени карти в рамки от 40-те години на миналия век; другата бе заета от достигащ до тавана шкаф с дълбоки рафтове, пълни с книги; отсрещната стена беше странна, покрита с черно стъкло. Помещението миришеше на стари книги, мастило и кожа.

Като учен, на нея ѝ се искаше да се настани тук и да не излезе.

Разнебитен кожен стол беше поставен под ъгъл до голямото дъбово бюро, отрупано с купища вестници, още книги и кутия със стъклен капак, пълна със значки и медали.

Джордан огледа стаята.

— Слава богу, като никога не виждам нищо, което да изглежда по-старо от Съединените щати.

— Казваш го така, сякаш е добро — сгълча го Ерин.

— Не се заблуждавайте — обади се Рун. — Много злини са извършени в по-нови времена, също както и в далечното минало.

— Няма да ми позволите да се насладя на момента, а?

Джордан пристъпи по-близо до нея, за да направи път на брат Леополд. Ерин отново усети желаната и вдъхваща увереност топлина на тялото му.

— Простете, че е разхвърляно — извини се младият монах и нагласи очилата си. — И че не се запознахме подобаващо. Вие сте сержант Джордан Стоун, нали?

— Точно така. — Джордан протегна ръка.

Брат Леополд я хвана с двете си ръце и я раздруса енергично.

— Willkommen. Добре дошли в абатство Етал.

— Благодаря. — Джордан искрено се усмихна на монаха.

Брат Леополд отвърна на усмивката. Изражението му беше също толкова ентузиазизирано, колкото и здрависването.

След като също се представи, Ерин реши, че монахът прилича много повече на човек, отколкото Рун или Бернар. Вярно, ръката му бе студена като техните, когато я стисна, но въпреки това бе по-дружелюбен от обичайното сковано и официално ръкуване през ръкавици на останалите.

Може би просто бе по-млад от другите, които бяха тук от векове.

Брат Леополд се обърна с драматичен жест към хаоса в кабинета си.

— Колекцията и самият аз сме на ваше разположение, професор Грейнджър. Доколкото разбрах, притежавате някакъв артефакт, за който желаете да научите повече.

— Точно така. — Ерин бръкна под дългата си дреха и извади от джоба на джинсите нацисткия медал. Подаде го на монаха. — Какво можете да ни кажете за това?

Той го взе с пухкавите си пръсти и го заразглежда, като сваляше и слагаше очила. Обърна го няколко пъти и накрая тръгна към бюрото, където постави медала под настолна лупа.

Прочете надписа по ръба на медальона.

— Аненербе. Изобщо не се учудвам да открия тяхна визитка в пясъците на Светите земи. Организацията десетилетия наред е претърсвала гробници, пещери и руини там.

Той чукна символа на гърба.

— Това обаче е интересно. Руната Одал. — Погледна към Ерин. — Къде по-точно намерихте това?

— В мумифицираната ръка на момиче, убито в израелската пустиня. Търсим нещо, артефакт, който може би ѝ е бил отнет от Аненербе.

Монахът повдигна изненадано вежда и ги погледна в очакване на повече обяснения, но когато такива не му бяха предложени, той просто въздъхна и заключи:

— Злото на нацистите беше с голям обхват.

Ерин изпита вина, че не е по-откровена с ентузиазирания монах. Но ѝ бе казано, че брат Леополд не знае нищо за издирването на Кървавото евангелие, а само трябва да им помогне за открития в пустинята медал.

— Мислите ли, че ще успеете да откриете на кого е принадлежал някога? — попита тя. — Ако научим това, може да разберем как да продължим търсенето си.

— Вероятно ще се окаже трудно. Не виждам никакви идентифициращи знаци.

Ерин се помъчи да не оклюма, но как да не се отчае?

Джордан като че ли усети покрусата ѝ, защото стисна рамото ѝ и смени темата. Прочете няколко заглавия на картите, като произнасяше правилно немските имена.

— Значи говориш немски? — попита тя.

— Малко — отвърна Джордан. — И малко арабски. Както и малко английски.

Рун се размърда и привлече вниманието ѝ. Тя се запита колко ли езици говореше той.

Джордан се обърна към брат Леополд.

— Откъде сте се сдобили с такава богата колекция от карти?

— Някои от тях са мои, откакто са начертани. — Монахът докосна дървените мъниста на броеницата, окачена на кръста му. — Със срам трябва да си призная, че бях член на националсоциалистическата партия, когато бях човек.

Джордан се опули.

— Вие...

Не по-малко изненадана, Ерин се опита да си представи пълния монах с открито лице като нацист.

— Може би не е зле да се върнем на Аненербе? — обади се Рун.

— Разбира се. — Брат Леополд седна в скърцащия кожен стол. — Просто искам двамата ви спътници да разберат, че познанията ми в тази област не са езотерични. Откакто станах сангвинист, научих повече за дейността на нацистите и посветих продълженото ми съществуване и изследванията си на премахването на последиците от делата им и на гарантирането, че подобно зло няма да надигне глава никога повече.

— И във връзка с това виждали ли сте преди подобни медали? — попита Рун.

— Виждал съм подобни. — Брат Леополд порови в едно чекмедже на бюрото и извади малка дървена кутия със стъклен капак. — Това са значки на Аненербе. Повечето от тях са събрани от отец Пиер, моя наставник и свещеника, който ме приобщи към ордена. Той знаеше много повече от всеки друг за окултните практики на нацистите, може би повече и от самите нацисти.

Ерин си спомни, че кардинал Бернар беше споменал името на покойния свещеник в Йерусалим. През вековете мнозина прочути историци бяха измрели, отнасяйки със себе си в гроба недокументираните си познания. Подобна трагедия не беше в сила единствено за човешките учени.

Монахът насочи вниманието ѝ отново към кутията.

— Мисля, че ще оцените формата на медала в центъра.

Той почука стъкления капак над оловен медальон във форма на руната Одал, със свастика в средата и два израстъка, излизащи от дъното като мънички крака.

Ерин прочете думите по краищата.

— Volk. Sippe.

— „Народ“ и „племе“ — преведе брат Леополд. — Аненербе вярвали, че германците са потомци на арийската раса, населявала Атлантида, преди да се пресели на север.

— Атлантида ли? — Джордан поклати глава.

Ерин забеляза друга значка в кутията. Приличаше на пиедестал, поддържащ отворена книга.

— А това какво е?

— А, тази значка представя важната роля на Аненербе в документирането на арийската история и наследство, но според някои изобразява голяма тайна, някаква окултна книга с огромна мощ, пазена от тях.

Ерин и Рун се спогледаха.

„Възможно ли е това да е някакъв намек, че притежават Кървавото евангелие?“

Монахът избута настрана купчина нацистки документи и разкри под тях модерна клавиатура. Затрака по нея и стъклената стена до бюрото му светна, превръщайки се в огромен компютърен монитор. На големия екран със смайваща скорост потекоха данни. Явно сангвинистите си падаха не само по древни, но и по модерни играчки.

— Ако търсите изгубен артефакт на Аненербе — заговори Леополд, докато пръстите му летяха над клавиатурата, — това е карта на Германия. Работя върху нея вече близо шейсет години. Червените стрелки сочат предполагаеми нацистки бункери и хранилища. Зелените са проверени. — Той въздъхна. — За съжаление червените стрелки са повече от зелените.

Ерин се обезсърчи. На картата нямаше и квадратен сантиметър без стрелка.

И наистина, повечето бяха потискащо червени.

— Ако всички тези не са проверени, как изобщо знаете, че ги има? — попита тя. — Какво имате предвид под предполагаеми нацистки бункери?

— Чуваме истории за тях. Местен фолклор. Понякога се досещаме от почти унищожени нацистки документи.

Джордан присви очи към стената.

— Но това не е единственият начин да определите местата, нали? — Той кимна към претрупания екран. — Ако се съди по сложността на това изследване, явно използвате сателитна телеметрия и дълбочинен радар, за да идентифицирате скрити подземни структури.

Брат Леополд се усмихна.

— Създава впечатление едва ли не за мамене. Но в крайна сметка всичките тези чудесни технологии успяха да добавят само още червени стрелки на екрана. Единственият начин да разберем дали там наистина има нещо и дали скритите структури съдържат нещо съществено, е да бъдат проучени лично, една по една.

Очите на Рун се стрелкаха, докато оглеждаше картата от горе до долу.

— Онова, което търсим, може да е на което и да е от тези стотици места.

Брат Леополд избута стола си назад и сложи крак върху крак.

— Съжалявам, че не мога да ви предложа по-добър отговор.

Рун трепна. Ерин усети нетърпението му. Белиал издирваха книгата също толкова енергично, колкото и тя, Джордан и Рун. Всяка минута беше от значение.

Джордан почука по една червена стрелка.

— В такъв случай да започнем мръсната работа оттук, народе. Обикаляме местата, отбелязваме ги според степента им на важност и ги проверяваме. Ще работим по мрежа. Ще отнеме време, но пък няма да пропуснем нищо.

Идеята му звучеше логично — ала Ерин имаше чувството, че е погрешна.

03:42 ч.

Джордан гледаше как Ерин пристъпва към бюрото да вземе медальона под лупата. По намръщаното чело и скования гръб ѝ личеше, че е обезсърчена. На него също не му допадаше идеята да претърсват стотици места, но какъв друг избор имаха?

Когато Ерин се обърна към него, дълбоко в очите ѝ проблесна светлинка. Това обикновено означаваше, че нещата са на път да се променят, невинаги към добро.

Докосна рамото ѝ.

— Ерин, хрумна ли ти нещо?

— Не знам. — Тя потърка с палец руната на гърба на медала.

Рун наклони глава настрани и я загледа с напрегнатост, която зачовърка Джордан — сякаш погледът му можеше да я погълне.

Той застана помежду им.

— Кажи — настоя той. — Може би ще сме в състояние да помогнем.

Кафявите очи на Ерин си останаха отнесени.

— Символите са били от особена важност за Аненербе. Защо на медальона фигурира точно този символ?

Столът на Леополд изскърца.

— Руната Одал означава *наследство*. Ако е изписана до името на човек или до някой предмет, тя означава *собственост*.

— Все едно да надпишеш маратонките си — обади се Джордан. Погледна значката със свастиката в центъра на руната. — Значи символът означава, че Аненербе е притежавала нацистите, така ли?

Даваше си сметка, че сигурно се представя като пълен идиот пред учените, но понякога гледната точка на идиота може да се окаже най-полезната.

— По-скоро Аненербе са смятали, че притежават Третия райх — обясни Ерин. — Вярвали са, че са истинските закрилници на арийското наследство.

— Но какво означава това? — попита Рун и се наведе към нея, сякаш се канеше физически да измъкне отговора от Ерин.

Тя се дръпна назад.

— Не съм сигурна, но в края на войната Берлин е бил подложен на бомбардировки. Третият райх се е разпадал. — Говореше бавно, сякаш се мъчеше да си спомни думите на история, която е знаела някога. — Учените от Аненербе би трябвало да знаят, че войната е свършила много преди официалното капитулиране.

Леополд кимна.

— Би трябвало. Но те са мислили във вековна перспектива. За тях настоящето е било бледо и не особено важно. Интересували са се от историята на арийската раса, продължаваща десет хиляди години — и която ще продължава поне още толкова хилядолетия.

— До Четвъртия райх! — със светнали очи каза Ерин. — Тази група е планирана дългосрочно. Искали са да скрият най-важните си предмети до идването на Четвъртия райх.

— Кое то означава, че би трябвало да ги укрият на място, *неизвестно* на лидерите на Третия райх — заключи Леополд и се обърна отново към бюрото си. — В такъв случай можем да изключим бункерите, документиращи от нацисткото правителство.

Монахът затрака бързо на клавиатурата и половината червени стрелки изчезнаха.

— Това определено помогна — каза Джордан.

— Но въпреки това остават твърде много — изтъкна Ерин и закрачи напред-назад в малкото помещение, опитвайки да се освободи от напрежението и да остане съсредоточена.

Рун не помръдваше, но очите му я следяха непрекъснато.

Ерин посочи към екрана, без да го поглежда.

— Къде биха скрили най-скъпоценните си артефакти, за да са сигурни, че някакви бъдещи арийски учени ще ги открият?

— На Атлантида? — предположи Джордан и завъртя очи. — При русалките?

Тя се плесна по челото.

— Разбира се!

Тримата мъже я погледнаха така, сякаш е полудяла.

— Ерин — меко рече Рун. — Трябва да ти напомня, че нацистите не са знаели къде се намира Атлантида.

Тя отхвърли с пренебрежително махване тази подробност.

— Според легендата Четвъртият райх ще се издигне като Атлантида от морето и ще възвърне първенството на арийската раса. — Тя погледна към Леополд. — Ами ако последните от Аненербе са се опитвали да гарантират това, да принудят пророчеството да се сбъдне?

Рун се размърда до Джордан, сякаш нещо в думите на Ерин го беше смутило.

Тя продължи:

— За да съответства на легендата, може да са скрили най-важните си артефакти близо до вода. Обкръжени от съюзническите войски, последните от Аненербе не са могли да стигнат до морето в края на войната, пък и така или иначе са искали да запазят съкровищата си скрити на родна земя. Затова може да са потърсили следващото най-подходящо място.

— Голям водоем в Германия — тихо промълви Леополд.

— Езеро — уточни Ерин.

Леополд въведе команда и на екрана останаха да светят само десетина червени стрелки, отбелязващи непроучени бункери до езера.

Джордан сви юмрук от възбуда.

Дори Рун беше опасно близко до усмивката.

— Ще извикам сателитни снимки на всяко място — каза Леополд.

След няколко минути големият екран се изпълни с изображения, показващи снимки с дълбочинен радар на всеки предполагаем бункер.

— *Mein Gott in Himmel* — изруга Леополд, минавайки от възмущение на родния си език.

Всички приближиха екрана. Всички го виждаха.

Очертанията на един от бункерите в долния десен ъгъл бяха точно копие на руната Одал.

И точно този обект не беше просто до езеро.

А се намираше под водата.
Също като Атлантида.

31.

Рун стоеше достатъчно близко до Ерин, за да долови миризмата на простия сапун, който използваше Бернар в апартаментите си в Йерусалим. Дългата ѝ коса остави топла следа във въздуха, когато тя я отметна от лицето си.

Джордан пристъпи помежду им и отново му скри гледката. Рун знаеше, че го прави нарочно. Войникът държеше ръцете си отпуснати отстрани, готов за всичко, в това число и за битка.

Раздразнението пламна в Рун, но той го потисна. Джордан беше прав да налага разстояние между него и младата жена. Ерин Грейнджър с острия си ум и състрадателно сърце беше наистина много опасна. И Рун трябваше да бъде колкото се може по-далеч от нея.

Насочи вниманието си към брат Леополд и задачата им.

— Тук има ли триада?

— *Natürlich*. — Броеницата на монаха изтрака в бюрото, докато той ставаше. — Надя, Емануел и Кристиан са тук. Да ги извикам ли?

— Само Надя и Емануел — каза Рун. — Аз ще съм третият.

— Какво е триада? — попита Джордан, който подслушваше разговора.

— Воините сангвинисти често работят на групи по трима — обясни Леополд и вдигна слушалката на черен телефон. — Свещено число.

„И идеална бойна единица“ — мислено добави Рун.

— Ще отида с двама други до онзи бункер и ще го претърся — съобщи на глас той.

Ерин скръсти ръце на гърдите си.

— Аз също идвам.

— Работим заедно — добави Джордан. — Нали така каза кардиналът?

Рун се изпъна.

— Вашата задача беше да ми помогнете в търсенето, което и направихте. Ако постигнем успех, ще се върнем тук с артефакта.

Джордан се усмихна скептично.

— Доколкото си спомням, кардиналт каза, че *ние* сме триото. Жена, воин и рицар. С две ръце съм за подкрепление, но не и за заместници.

Брат Леополд набра четири цифри и заговори в слушалката, но не сваляше поглед от войника. Беше чул думите му, знаеше какво означават те и вече разбираше какво търсят гостите му.

— Рун — заговори Ерин. — Ако... артефактът е в онзи бункер, моята помощ те отведе до него и може би ще се нуждаеш от мен и когато влезеш вътре.

— Оцелявал съм векове наред без вашата помощ, доктор Грейнджър.

Тя не отстъпи.

— Ако кардиналт е прав за пророчеството, сега не е време за гордост. Отнася се за всички ни.

Рун примигна. Тя прямо беше назовала най-големия му недостатък.

Гордостта.

Именно този недостатък навремето беше причинил падението му. И той нямаше да позволи това да се случи отново. Права беше. Като едното нищо можеше да му потрябва помощта ѝ и не биваше да бъде прекалено горд и да я откаже.

— Всички трябва да направим онова, за което сме призовани — продължи Ерин, повтаряйки като ехо думите, които му бе казал кардиналт.

„Всеки от нас трябва смирено да се подчини на съдбата си.“

— Книгата изисква най-доброто от нас и нищо по-малко — добави тя.

Рун сведе очи. Ако пророчеството беше започнало да се сбъдва, тримата заедно трябваше да намерят книгата. Колкото и да му се искаше, не можеше да остави Ерин тук.

Дори и заради собствената ѝ безопасност.

Или заради неговата.

04:02 ч.

На големия компютърен екран имаше нова карта — модерна пътна карта на планинския район Гармиш-Партенкирхен. Тайният

бункер се намираше на около шейсет и пет километра оттук. Ерин проследи на светещия монитор тънката бяла линия, която минаваше между тъмнозелени хълмове и свършваше при малко алпийско езеро.

— Това път ли е? — попита тя.

— Стар черен път — обясни брат Леополд. — Колата, с която пристигнахте, не може да мине по него. Но...

Зад тях вратата на кабинета се отвори.

Рун рязко се завъртя, готов за действие.

Ерин също се обърна. Дали другите бяха прави да бъдат нащрек дори тук, където тя самата се чувстваше в безопасност? Внезапно усети колко е неспособна да се справи с грозящите ги заплахи.

Две фигури в черно влязоха в стаята като леден вятър — бързи, неуморни и студени. Едва когато спряха да се движат, Ерин ги разпозна като сангвинисти.

Изненада се, когато откри, че първата фигура е на жена в шита кожена броня, подобна на тази на Рун — с това изключение, че носеше тънък сребърен колан, като че ли направен от халки. Лъскавата ѝ черна коса бе сплетена на плитка и прибрана на кок. Суровото ѝ лице бе потъмно от това на Рун и също толкова непроницаемо. Облечената ѝ в ръкавица ръка се отпусна на дръжката на нож, закрепен за бедрото ѝ.

Погледът ѝ моментално обхвана помещението, след което тя едва-едва кимна на Ерин и Джордан.

— Аз съм Надя.

Другият, който бе мъж, стоеше две крачки зад нея.

— А аз съм Емануел — представи се той с испански акцент.

Носеше разкопчано черно расо, което разкриваше кожена броня и скрити сребристи оръжия. Русата му коса падаше свободно по раменете му, твърде дълга за свещеник. По изсечената му скула се спускаше розов белег.

Рун заговори бързо с тях на латински. Ерин слушаше, без да показва, че разбира. Както обикновено, Джордан остана нащрек с ръка върху приклада на картечния пистолет. Личеше си, че няма доверие на никого.

Ерин се престори, че разглежда картата на екрана, като в същото време продължаваше да подслушва.

Рун бързо разказа всичко на груб латински — за пророчеството, за Ерин и Джордан, за книгата, която търсеха, и за врага, срещу когото

бяха изправени. Когато спомена думата „Белиал“, Надя и Емануел се напрегнаха.

След като приключи, Рун се обърна към Леополд.

— Подготвихте ли онова, за което помолих?

Леополд кимна.

— Три мотоциклета. Вече са заредени и ви очакват.

Ерин отново се озърна към картата и тънката бяла нишка, която се виеше през планината. Май нямаше да изминат този тежък път с кола или джип.

— Готови ли сте? — попита Рун, поглеждайки Ерин и Джордан.

Ерин само кимна, но дори този жест беше фалшив. Изобщо не ѝ се искаше да напуска познатата територия на прашни книги, кожени столове и студената сигурност на компютърния екран. Само че беше поела ангажимент.

Докато Леополд ги водеше нагоре по стълбите, Джордан изостана с нея, докосна китката ѝ и задържа ръката си там.

Наведе се към ухото ѝ и дъхът му погали бузата ѝ.

— Трябва ли да знам нещо за онова, което си казаха преди малко?

Естествено, играта ѝ не го беше заблудила. Беше се досетил, че подслушва. Тя се помъчи да отговори на въпроса му, но умът ѝ беше твърде зает да регистрира близостта му — и как част от нея копнееше и последният сантиметър между тях да се стопи.

Наложи се да повтори наум въпроса му, преди да отговори.

— Нищо съществено. Просто ги запозна със ситуацията.

— Дръж ме в течение — прошепна той.

Тя се взря в очите му, после сведе поглед надолу към устните и си спомни докосването им в Йерусалим.

— Доктор Грейнджър? — повика Рун от горния край на стълбите. — Сержант Стоун?

Джордан ѝ направи знак да мине пред него.

— Дългът зове.

Доста задъхана — и не само от изкачването — Ерин забърза към сангвинистите.

Навън нощта бе станала много по-хладна, мъглата също се беше съгъстила. Едва успя да различи очертанията на мерцедеса, с който бяха пристигнали.

Когато заобиколиха колата, Джордан подсвирна с възхищение.

Три черни мотоциклета с червени ауспуси бяха паркирани на сухата трева пред тях. На Ерин не ѝ изглеждаха нещо особено, но Джордан определено бе силно впечатлен.

— „Дукати Стрийтфайтър“ — радостно обясни той. — С магнезиева рамка и като че ли с въглероден заглушител на ауспуха. Чудна работа. Явно не е зле да си папа.

Ерин я мъчеше по-практичен проблем, след като сравни броя на пътниците и броя на превозните средства.

— Кой с кого ще пътува?

Надя пусна тънка усмивка, която почти я превърна в човешко същество.

— За равномерно разпределение на тежестта ще взема сержант Стоун.

Ерин се поколеба. Все още не разбираше напълно ролята на жената сангвинист. Ако Рун е свещеник, дали Надя беше нещо като монахиня, положила същата клетва към църквата? Каквото и да бе положението, погледът, който хвърли на Джордан, беше всичко друго, но не и непорочен.

Джордан явно имаше нещо наум по въпроса и отиде при единия мотор.

— Мога да карам. — По вълнението в гласа му си личеше, че страшно му се иска да яхне машината. — И предпочитам двамата с Ерин да сме заедно.

— Само ще ни забавите — възрази Надя и тъмните ѝ очи проблеснаха развеселено.

Ерин настръхна, но след като бе видяла шофирането на Рун, се бе убедила, че нейните рефлексии или тези на Джордан, не могат да се сравняват с рефлексите на сангвинистите.

Джордан май също го разбра, защото въздъхна тежко и отсечено кимна.

Емануел пристъпи и категорично яхна единия мотор, без да каже нито дума. Джордан последва Надя към другия.

— Ще пътувате с мен, доктор Грейнджър — каза Рун и посочи третия мотор.

— Не знам дали...

Без да слуша възраженията ѝ, Рун отиде до мотора и го яхна, развявайки дългото си палто. Обърна се и потупа кожената седалка зад себе си.

— Мисля, че вие казахте „книгата изисква най-доброто от нас“. Това бяха ваши думи, нали?

— Да — призна въпреки желанието си тя и се качи зад него. — Не трябва ли да носим каски?

Надя се разсмя и мотоциклетът ѝ оживя с рев.

04:10 ч.

Рун се напегна, когато ръцете на Ерин обвиха кръста му. Дори през кожата усещаше топлината на крайниците ѝ. За момент трябваше да се пребори с желанието да я изблъска с лакът или да я придърпа поблизо до себе си.

Вместо това насочи вниманието си към практичните изисквания на ситуацията.

— Возили ли сте се преди на мотор? — попита, без да откъсва поглед от обвитата в мъгла гора.

— Само веднъж, преди доста време — отвърна тя.

Усещаше с гърба си как сърцето ѝ препуска. Беше по-уплашена, отколкото издаваше гласът ѝ.

— Ще ви пазя — обеща той с надеждата това наистина да се окаже вярно.

Тя кимна зад него, но сърцето ѝ не се успокои.

Джордан вдигна палец, когато Надя даде газ и двигателят ѝ изрева приглушено. Емануел просто запали и полетя напред, без да ги чака.

Надя го последва.

Докато Рун потегляше по-внимателно, ръцете на Ерин се стегнаха на кръста му. Тялото ѝ се плъзна напред и се залепи за неговото. Животинската ѝ топлина потече в гърба му и той едва се сдържа да не притисне тяло в нейното.

Не биваше да позволява нисшите инстинкти да го контролират. Беше свещеник и с Божията помощ щеше да изпълни мисията си. Промърмори кратка молитва и се съсредоточи върху бързо отдалечаващия се стоп на Надя.

Подкара по-бързо — и още по-бързо.

Черните дървета прелитаха от двете му страни. Синият лъч на фара му пронизваше гъстото покривало на мъглата. Не откъсваше поглед от неравния път. Едно погрешно движение и щяха да се разбият.

Пред него Надя и Емануел увеличиха скоростта още повече. Рун не изостана.

Ерин скри лице между лопатките му. Дишането ѝ стана бързо и плитко, сърцето ѝ запърха като на заек.

Все още не беше изпаднала в паника, но малко ѝ оставаше.

Въпреки молитвите и обещанията, тялото му се забърза в отговор на страха ѝ.

04:12 ч.

Джордан се наведе ниско на завоя. Околните дървета се бяха слели в дълга черна стена с тъмнозелена горна част. Вятърът жилеше очите му. Палтото се развяваше зад него.

Надя даде още газ на следващия прав участък, един от малкото по лъкатушения черен път. Джордан бързо надникна над рамото ѝ към уредите — движеха се с 254 километра в час.

Все едно летяха.

По-скоро почувства, отколкото чу смеха на Надя, когато тя даде още газ.

Неспособен да се спре, Джордан отвърна на ентусиазма ѝ и се разсмя с нея, жизнерадостен и свободен за първи път от Масада насам.

Надя наклони мотора за нов завой. Лявото му коляно се носеше на милиметри от земята, лицето му бе само на стъпка от камъните под тях. Едно погрешно движение на някого от двамата и с тях щеше да е свършено.

Част от него мразеше, че е оставен на милостта ѝ.

Че е просто зрител на сръчността ѝ.

Въпреки това се усмихна на вятъра, долепи се до студеното ѝ твърдо тяло и просто се остави на возенето.

32.

27 октомври, 04:43 ч.

Хармсфелд, Германия

Когато мотоциклетът най-сетне намали скоростта си, Брин рискува да отвори очи. През по-голямата част от пътуването се бе возила слепешком, скрита зад широкия гръб на Рун, но въпреки това бе здравата раздрусана и продухана от вятъра.

Отпред пръснати светлини разкриваха причината Рун да забави. Бяха стигнали планинското селце Хармсфелд, което още спеше. Рун запълзя едва-едва през центъра. Малкото баварско селище изглеждаше така, сякаш току-що е излязло от Средновековието с тъмните си къщи с червени керемиди по покривите, каменни стени и боядисани в ярки цветове дървени саксии, украсяващи повечето прозорци. Църква с готическа камбанария бележеше площада, който вероятно играеше ролята на селски пазар през деня.

Огледа се през рамото на Рун за другите два мотора, но не видя и следа от тях на калдъръмената улица. Рун определено бе карал по-предпазливо заради пътничката си.

Въпреки това Ерин имаше чувството, че си е оставила стомаха на паркинга на манастира Етал.

Когато излязоха от селото, пред тях се ширна сребристо езеро. Неподвижната му повърхност отразяваше съвършено звездите в небето, околната гора се спускаше досами бреговете и пълзеше нагоре по скалистите върхове, затварящи долината от всички страни.

Ерин забеляза останалите, спрели на брега до дървен кей, чиито сиви като пепел стълбове бяха по-тъмни от водата, тихо плискаща се около тях.

Рун се изравни с другите два мотора и най-сетне спря. Ерин криво-ляво успя да откопчи ръце от дрехата му и слезе с омекнали крака. Закрета напред като старица.

Недалеч от кея другите трима бутаха дървена плоскодънна лодка през калта към осветеното от луната езеро. Възбуденият тон на Джордан отекваше над водата към нея, определено беше харесал много

возенето. Той каза нещо и Надя се засмя, звукът прозвуча неочаквано безгрижно и леко.

Джордан забеляза преплитащата крака Ерин и извика:

— Как мина?

Тя отвърна с най-разтрепераното вдигане на палец в живота си, което го накара да се разсмее.

Рун се плъзна като сянка покрай нея.

Надя ги изгледа втренчено, докато приближаваха брега, сякаш се опитваше да разчете някакво скрито послание.

Емануел просто бутна за последен път малката лодка, вкара я във водата и се качи. Отиде отпред и седна, неподвижен като фигура на носа на пиратски кораб.

Надя скочи в лодката с пъргавината на дива котка.

Джордан остана на брега да помогне на Ерин да се качи. Тя се хвана за ръката му и се покатери. Забеляза, че бялата боя се лющи от широките дъски за сядане. Лодката не изглеждаше от най-надеждните. Ерин извади фенерчето си, запали го и насочи лъча към дъното.

Поне нямаше вода.

Засега.

— Как мина пътуването? — попита Надя и се дръпна, за да направи място на Ерин на средната седалка.

Рун и Джордан седнаха на дъската зад тях, а Емануел остана на самотния си пост на носа.

— На връщане смятам да взема такси — рече Ерин.

— Или можеш да се возиш с мен — предложи Джордан, загледан с копнеж към мястото, където бяха скрили трите мотора. — Разбира се, стига да не изпуснем крайния срок.

Рун загреба с греблото си с такава сила, че лодката рязко зави.

Надя му прошепна подигравателно нещо, но толкова тихо, че Ерин не успя да долови нито дума. Гърбът на Рун се стегна, от което усмивката на Надя стана още по-широка.

Жената сангвинист подаде на Ерин тежко гребло.

— Май четиримата ще трябва да гребем, докато Емануел си почива.

Емануел не ѝ обърна внимание и се облегна на борда.

Не след дълго Ерин гребеше енергично, като се мъчеше да влезе в ритъма на останалите. Докато се носеха по водата, мъглата над

езерото стана още по-гъста, поглъщайки тях и лунната светлина. Сега лодката се движеше в призрачен свят, в който Ерин можеше да вижда само на няколко метра пред себе си.

Джордан я докосна по гърба и тя подскочи стреснато.

— Извинявай — рече той. — Погледни надолу.

Той насочи фенерчето към тъмната вода. Лъчът проникна през сумрака като опипващ пръст. Далеч долу светлината мина през човешка форма. Ерин затаи дъх и се наведе над повърхността. Изумрудени водорасли се полюшваха около вдигната нагоре ръка и извивка на буза. Това бе статуя на човек върху изправен на задните си крака кон. Под нея се виждаше огромната купа на фонтан.

Запленена, Ерин извади собственото си фенерче и освети поширока площ, неочаквано се разкриха правоъгълните очертания на порутени къщи и отделни каменни пещи.

— Според брат Леополд, местните нацисти, най-вероятно от Аненербе, са увеличили водите на езерото, като изградили бент на реката от другата страна и са потопили селото — обясни Надя. — Някои твърдят, че нацистите затворили всички, осмелили се да протестираат, в домовете им заедно със семействата им и ги удавили за наказание.

Ято сребристи риби мина през лъча на Ерин. Тя потръпна и се запита колко ли хора са загинали и са били погребани на дъното.

Гласът на Джордан стана по-сериозен.

— Сигурно са го направили, за да скрият входа на бункера под езерото.

Ерин беше видяла достатъчно и изключи фенерчето си.

— Предполагам, че и двамата можете да плувате? — попита Надя.

Ерин кимна, макар да беше наясно, че не е от най-добрите плувци. Беше се научила на най-основното в колежа, най-вече заради съквартирантката си, която бе убедена, че някой ден ще падне от кея и ще се удави. Ерин призна, че умението е полезно и се записа на курсовете, но въпреки това не обичаше водата.

Както и можеше да се очаква, Джордан беше далеч по-опитен.

— Бях спасител в гимназията. След това тренирах известно време. Мисля, че ще се справя.

Ерин изобщо не се беше сетила да попита на каква дълбочина се намира входът на бункера. Ами ако не успее да стигне до него и се наложи да чака в лодката? Или ако всичко е наводнено?

Емануел произнесе първата си дума откакто бяха напуснали манастира — команда, която стресна Ерин с резкия си тон.

— Спрете.

Той посочи черната вода пред лодката.

Джордан се премести и насочи фенерчето си надолу, осветявайки заоблена арка далеч долу, покрита с меки като кадифе водорасли.

Емануел спусна котвата толкова бавно, че тя потъна във водата без никакъв плясък. След като лодката бе закрепена неподвижно, той свали расото си, нави го на топка и го прибра под кожената си броня. След това се гмурна и заплува с бързината на риба покрай въжето на котвата.

Русата му коса се вееше зад него, докато се отдалечаваше.

Ерин го гледаше и се опитваше да прецени дълбочината. „Някъде около шест метра.“ Можеше да се гмурне толкова дълбоко, но после какво? Щеше ли да е в състояние да изследва тунелите под водата?

Гърлото ѝ се стегна.

— Вие двамата чакайте тук — каза Рун и даде знак на Надя.

Двамата скочиха с фенери в ръце, като разклатиха лодката. Ерин хвана бордовете, за да се задържи. Радваше се, че е останала насаме с Джордан.

— Не си много по плуването, а? — с усмивка попита той.

— Откъде ти дойде наум?

Той прибра греблата под пейките и се изправи.

— Раменете ти се повдигат към ушите, когато си нервна.

Ерин си отбеляза да престане да го прави и посочи към сангвинистите долу.

— Определено не мога да плувам като тях.

Загледа как тримата се опитват да отворят нещо като голям метален люк.

— Естествено — рече Джордан. — Не им е нужно да дишат, забрави ли? Поредното шантаво нещо, което трябва да се включи в списъка.

— Списък ли си направил?

Той започна да брои на пръсти.

— Нямаат сърдечна дейност, кръвта им се движи сама, алергични са към сребро. Пропуснах ли нещо?

— Например, че могат да стоят неподвижни като статуи и да се движат два пъти по-бързо от нас?

— Точно така. Както и фактът, че ловуват хора.

— Не и сангвинистите — напомни му тя. — Това е един от законите им.

— Закон или не, личи им, че им се иска. Желанието още го има. — Той се наведе напред. — Видях как те гледа Рун — все едно е едновременно очарован и гладен.

— Я стига! Не приказвай така.

Ерин се извърна, мъчейки се да скрие неувереността в думите си. Споменът от случилото се в подземния параклис в Йерусалим още беше пресен в ума ѝ.

— Просто внимавай около тях — добави Джордан.

Ерин отново го погледна, доловила особена нотка в гласа му. Дали беше прав, или просто ревнуваше? Не беше сигурна кое от двете е по-голям повод за тревога.

В следващия миг до лодката се подаде лъскава черна глава. Надя.

— Вратата е отворена. Бункерът е запечатан херметически. Трябва да влезем заедно, да затворим първата врата и да отворим втората.

Тя се отдалечи на метър от лодката и махна на Ерин и Джордан да я последват.

Войник докрай, Джордан се гмурна незабавно. Излезе бързо на повърхността, обърна се по гръб и загледа Ерин, ухилен до уши.

— Водата е чудесна — каза той, но треперещият му глас издаде, че я поднася.

Надя усети истинската причина за колебанието на Ерин.

— Ако се страхуваш, може би ще е по-добре да останеш в лодката.

„Гледай си работата.“

Ерин стана и скочи във водата. Ледената вода я пресече, сякаш се опитваше да избие всякакъв разум от главата ѝ, да я накара да се върне в безопасната лодка.

Ала тя пое дълбоко дъх и се гмурна право към отворената врата долу.

05:05 ч.

На дъното на езерото Рун чу как ритъмът на сърцата им се промени, когато Ерин и Джордан скочиха във водата. Подаде глава от вратата и насочи фенера си нагоре, за да ги ориентира. Сребристите лунна светлина от повърхността очертаваше тъмните им форми, които ритяха и гребяха надолу към дъното.

Войникът плуваше бързо и с пестеливи движения. Можеше да стигне дъното за секунди, но се забави, за да държи под око Ерин.

Тя пък беше ужасен плувец. Движенията ѝ бяха резки от паниката, сърцето ѝ препускаше. Въпреки това Рун изпита уважение към нея заради куража ѝ. Съмняваше се, че тя щеше успее да стигне дъното без тежкото кожено палто, което да я влече надолу.

След като Ерин се приближи достатъчно, Рун се пресегна, хвана ръката ѝ и я издърпа през арката в малкото наводнено преддверие. Миг по-късно Надя и Джордан се присъединиха към тях.

Двамата заедно задърпаха външния люк.

Металът легна на мястото си с глух тътен. Чу се бързо дрънчане, докато Надя и Джордан залостваха люка. Фенерчето на Рун освети бетонните стени около тях — и уплашеното лице на Ерин.

Безпокоеше се, че сърцето ѝ може да се пръсне — ударите му следваха плътно един след друг, без никаква пауза помежду им. Трябваше да я извади от водата, преди да изпадне в паника и да се удави. Ако бункерът от другата страна на втория люк беше наводнен, щеше да се наложи сам да я вади на повърхността.

В другия край на малкото помещение Емануел се бореше със стоманените резета на вътрешния люк. Когато махна последното, вратата рязко се отвори сама, изблъскана от високото налягане. Водата ги повлече неудържимо със себе си и ги изплю в сухия нацистки бункер.

33.

27 октомври, 05:07 ч.

Под езерото Хармсфелд

Ерин се изправи несигурно, мокра до кости. Зъбите ѝ вече започваха да тракат.

Всички останали бяха на крака с извадени оръжия и осветяваха с фенерчета бетонния тунел пред тях. Ерин постави ръка върху студената дръжка на пистолета си и извади херметичното фенерче от подгизналия джоб на дългото си кожено палто.

Сърцето ѝ още биеше в гърлото. Погледна назад към херметичния люк. Не искаше да ѝ се налага да повтаря това отново. Надяваше се да има някакъв скрит сухоземен изход от бункера.

Включи фенерчето и насочи лъча към пода, където каналите вече поемаха водата, изляла се вътре заедно с новопристигналите. После освети тунела. Заоблените му стени се издигаха на около четири и половина метра от пода и беше достатъчно широк, за да мине танк през него, без да одраска бетона отстрани.

Представи си слабите като скелети работници от концлагерите, които бяха работили тук в почти пълен мрак, само за да бъдат избити след завършването на бункера, запазвайки с кръвта си тайните му.

Вдъхна въздуха — миришеше на влага, но не и на застояло. Огледа тавана. Като че ли някаква пасивна вентилационна система все още работеше.

Ерин отиде при другите. Според сателитната карта би трябвало да се намират в десния крак на руната Одал. Но накъде да продължат оттук?

— И сега какво? — попита Джордан, забелязал загрижеността ѝ. — Просто ще обикаляме и ще търсим ли?

Триадата сангвинисти образува мълчалив щит във формата на клин на няколко крачки пред тях. Емануел беше най-отпред, надянал мокрото си расо върху кожената броня. Надя и Рун бяха от двете му страни. И тримата несъмнено напрегнаха сетивата си, за да се ориентират и да преценят нивото на заплаха.

Ерин пристъпи по-близо до Джордан в защитаваното от тях пространство.

Знаеше своята роля като учен, или така наречената Жена на познанието.

— Мисля, че най-силното от символична гледна точка място за пазенето на свещен предмет би трябвало да е на *пресечна точка*. Например там, където този крак се среща с долната част на ромба. Или може би в горната част на ромба.

— Съгласна — обади се Надя и даде знак на Емануел да тръгне напред.

Тя и Рун тръгнаха едновременно зад него, сякаш тримата бяха свързани с невидими жици.

— Върви пред мен, Ерин — рече Джордан. — Аз ще поема тила.

Ерин не възрази. Като никога нямаше нищо против да спазва военен протокол.

Групата тръгна по тунела — твърде бързо за вкуса на Ерин, но вероятно твърде бавно от гледна точка на триадата. Докато сангвинистите спазваха съвършено формацията си, тя ту избързваше, ту изоставаше от тях.

Емануел спря при първата врата, до която стигнаха — невзрачен сив метален люк в стената на тунела. Опита дръжката. Беше заключено, но това изобщо не смути стойка испанец. Той сви пръсти и с рязко дърпане изтръгна дръжката от вратата, след което я хвърли настрани и тя издрънча по пода.

Джордан се опули, но не каза нищо.

Емануел побутна вратата с кубинката си. В ръката му се появи къс сребърен меч. Той и Надя заедно прекрачиха прага.

Рун остана навън до Ерин. Тя погледна напред по коридора. Беше празен докдето стигаше лъчът на фенерчето ѝ.

— Безопасно е — докладва Надя отвътре.

Ерин и Джордан влязоха, следвани от Рун.

Лъчът на Ерин освети прашно бюро със старомодна радиостанция на него. Пред нея лежеше отворена книга с шифри. До бюрото имаше стол, избутан назад. На пода лежеше скелет на нацистки войник. Вероятно беше предавал или приемал съобщение, когато е умрял.

Джордан освети значката на Аненербе на ревера му. Беше с формата на руната Одал, точно копие на онази върху нацисткия медал от гробницата в Масада.

— Май сме дошли на правилното място — отбеляза той.

Ерин спря и огледа мъртвия войник с погледа на професионалист.

„Той е като мумиите, които откривам при разкопки.“

Повтаряше си го, докато изучаваше петното засъхнала кръв по униформата му. Имал е огромна рана на гърдите.

Какво се беше случило тук?

Премести се зад тялото, обърна се и насочи фенерчето обратно към вратата. До нея лежеше второ тяло. Потръпна при мисълта, че едва не го бяха настъпили на влизане.

Без да обръщат внимание на трупове, сангвинистите се заеха да претърсват рафтовете до радиостанцията.

Нямаше място, за да им помага, така че Ерин отиде при останките до вратата. Кръглата дупка в черепа на човека показваше красноречиво как точно е умрял той. Униформата му беше различна от онази на радиста. Беше кафява и от по-груба тъкан.

Лъчът на фенерчето ѝ се плъзна по нея.

— Руснак — обади се Джордан. — Виждаш ли червената петолъчка? Емблемата е съществувала и по време на Втората световна война.

„Руснак ли?“

— Какво е правил тук? — учуди се Ерин. — И как е успял да се добере до това място?

Джордан приклекна до нея и прерови джобове на войника, като подреждаше вещите в дебелия слой прах на пода — пакет цигари, кибрит, официален на вид документ на кирилица, писмо и снимка.

Джордан вдигна избелялата фотография на жена и кльощаво момиче с плитки пред купа сено.

„Вероятно това са жената и дъщерята на убития.“

Запита се колко ли време е трябвало да чака тя, за да научи за съдбата на съпруга си. Дали го е оплаквала, или е изпитала облекчение, че вече го няма? Жената би трябвало вече да е мъртва, но малкото момиче спокойно можеше да е живо.

Ерин се обърна към Рун. Трябваше да прави нещо.

— Има ли някакъв начин брат Леополд да уведоми семейството на войника?

Той я погледна за момент.

— Вземете писмото. Като го знам какъв е, ще се опита.

Ерин прибра писмото и се изправи. Представи си сцената, разиграла се преди години тук.

Радистът седи зад бюрото и вероятно се обажда за помощ. Руският войник нахълтва вътре. Разменят си изстрели. След това някой запечатва мястото, без да прибере телата.

Но защо?

Надя застана до Джордан и протегна облечена в ръкавица ръка.

— Дайте да видя другия документ.

Той ѝ подаде документа на кирилица. Тя го прегледа, сгъна го и го прибра в джоба си.

— Какво е това? — попита Джордан.

— Заповед. Частта му е била прехвърлена от Санкт Петербург в Южна Германия в края на войната. За да прибере „представляващи интерес предмети“, преди да дойдат американците.

— От Санкт Петербург ли? — попита Рун.

Двамата с Надя се спогледаха. На лицата им беше изписано безпокойство.

Накрая Надя махна към вратата.

— Няма какво повече да научим тук — каза тя. — Продължаваме нататък.

Ерин се огледа ужасено. Археологът в нея негодуваше, че не е снимала помещението, че не е отбелязала точно кое къде се намира и не е направила каталог на находките.

— Но тук може да има и други сведения за...

— Трябва да претърсим колкото се може повече помещения, преди от Белиал да са ни открили. — Рун се дръпна от вратата. — Брат Леополд ще направи по-подробно описание по-късно, стига да има време.

Джордан следваше плътно Ерин, която излезе след Рун в дългия тунел.

Този път сангвинистите вървяха по-бързо. Нещо явно ги беше разтревожило. Ерин погледна с безпокойство Джордан. Всяко нещо,

което изнервяше трима със способности като техните, би трябвало да е ужасяващо.

Нататък по тунела огледаха още едно помещение — спално, с легла на два етажа. Ерин преброи четирима мъртви немски войници, двама още в леглата си и двама на пода. До стената се бяха свлекли и двама мъртви руснаци.

Явно бе имало ожесточена битка.

В металните шкафове до леглата имаше сгънати дрехи, цигари, кибрити, няколко неприлични пощенски картички, писма и много снимки на други жени и деца, тъжно напомняне за онези, които бяха останали по домовете си, очаквайки вест от любимите.

Ерин събра колкото се може повече писма и ги напъха в джобовете си с надеждата, че мократа тъкан няма да съсипе мастилото.

Откри също и книги — наръчник за грижа за оръжието, роман на немски, брошура за венерически болести — но нищо, което да отговаря на описанието за Кървавото евангелие.

Поразена и с натежало сърце от касапницата, тя излезе в тунела. Останалите я последваха.

Тежко шумолене като на завеси изпълни коридора, съпроводено от слабо и далечно скърцане. Косъмчетата на тила ѝ моментално настръхнаха.

— Джордан?

— Аз също го чух — каза той. — Плъхове?

Надя ги събра зад себе си.

— Не.

На крачка пред тях Емануел подуши въздуха, изпънал рамене назад, с извит врат и вдигната глава, досущ като куче.

„Или адски вълк.“

Ерин пое дълбоко дъх, но долови само миризма на плесен и бетон. Какво ли успяваше да надуши той?

— Какво е това? — попита Джордан.

— Бласфемари — отвърна Надя. — Покварените.

— Адски вълк ли? — Джордан вдигна картечния си пистолет, готов за действие.

— Не. — Надя погледна към Ерин. В момента в очите ѝ нямаше нищо човешко. — Икаропи.

— Икаропите са прилепи, чиято природа е била извратена от кръвта на стригой — студено и прозаично обясни Рун.

Сърцето на Ерин се сви като стегнат възел.

Рун говореше за прилепи бласфемари.

Спомни си чудовищния вълк в осветената от луната пустиня — зловонния дъх, зъбите, мускулестото тяло. А този път — и с криле. Потръпна.

— Точно когато си мислиш, че по-шантаво няма как да стане. — Джордан включи фенера, закрепен за цевта на картения му пистолет. — Как ще действаме?

— Бързо, ако питате мен — каза Надя. — И безшумно.

Поеха по тунела — към източника на звука.

Джордан държеше оръжието си насочено напред, готов за стрелба.

— Пушките могат ли да ги убият? — шепнешком попита Ерин.

Емануел изсумтя.

Доста изразително.

— Дори сребърните куршуми само ще ги вбесят — поясни Надя. — Ножът е по-добро средство.

Джордан се наведе и извади сребърния нож от ножницата в кубинката си.

Ерин направи същото.

— Не ми харесва идеята подобен прилеп да ме приближи достатъчно, за да го убия с нож — промърмори Джордан. — Май бих предпочел да им видя сметката с междуконтинентална балистична ракета.

— Когато се появят, залегнете на пода — предупреди Надя с тих и безизразен глас. — Ще ги държим надалеч, доколкото можем.

— Няма да се получи. — Джордан вдигна ножа си. — Но благодаря за предложението.

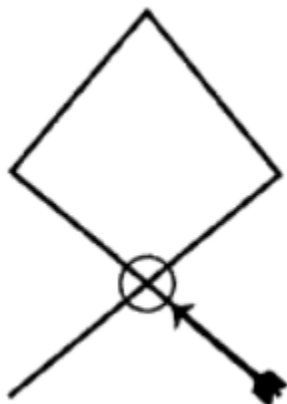
Надя сви тънките си рамене.

Ерин беше съгласна с Джордан. Нямаше намерение да лежи по корем и да чака някой прилеп да заби зъби в гръбнака ѝ. Би предпочела да рискува права, с нож в ръката.

Сангвинистите вече се движеха толкова бързо, че тя и Джордан трябваше да тичат, за да не изостават.

Не след дълго стигнаха до пресечката с другия тунел.

— Стигнали сме основата на ромба — съобрази Ерин, представяйки си формата на руната Одал и пътя, който бяха изминали до момента.

Отгоре пресичащите се тунели изглеждаха като гигантски хикс — и Ерин се надяваше, че в случая *хиксът бележи мястото*.

— Това ми се струва най-вероятното място да скриеш нещо — каза тя.

Освети пода, но откри единствено еднообразен бетон. Насочи лъча към стените и тавана. Нищо не наемкваше за съществуването на някакво специално скривалище.

— Трябва да проверим и трите други коридора — изтъкна Джордан. — Да претърсим всяко помещение.

Но преди да направят и крачка, въздухът се изпълни с крясъци, идващи и от трите тунела пред тях.

Нямаше къде да се скрият.

05:29 ч.

Вонята ги достигна първа, тласкана напред от стотиците силни криле. Беше толкова силна, че Джордан едва не рухна на колене — отвратителна смрад на урина и подути трупове, оставени да се разлагат на слънцето. С мъка овладя стомаха си, като се чудеше дали миризмата не е също оръжие на тези създания наред със зъбите и ноктите им, целящо да парализира плячката им.

Нямаше да се огъне.

На опасност беше изложено нещо повече от неговия живот.

С несигурна ръка избута Ерин зад себе си, така че да бъде закрита от него и тримата сангвинисти. Лъчът на фенерчето ѝ освети тунела отляво, после отдясно в търсене на врата.

Нямаха такъв късмет.

После светлината бе погълната от мрак, който потече по тунелите от всички страни. Няколко крилати сенки се откъснаха от масата и се понесоха напред. Прелетяха високо над главите на сангвинистите, сякаш не проявяваха никакъв интерес към същества без биещи сърца.

Среброто проблесна във въздуха, разсичайки криле и тела.

Заваля черна кръв.

Мъхнати тела падаха и се гърчеха с писъци.

Едно създание успя да премине през сребърната бариера покрай умиращите си събратя. Ослепено от светлината, то се блъсна в стената зад тях и тупна на пода, но незабавно се обърна. Може и да не виждаше, но все още можеше да чува.

Изсъска към Джордан, който отново скри Ерин зад себе си.

Беше с големината на голяма котка, с размах на крилето цели два метра. Съществото нападна, като се движеше на задните си крака и се опираше на крилето. Очите му светеха в червено, подобните на карфици зъби проблясваха в лъча на фенера. Пронизителен писък се изтръгна от челюстите му, когато се хвърли към него.

Джордан замахна с ножа си и преряза гърлото на създанието. Кръвта бликна от раната, но въпреки това тялото го блъсна и го принуди да отстъпи крачка назад. Джордан почти беше обезглавил ужасната твар с удара си. Въпреки това кожените криле се опитаха да го обгърнат. Нокти задраскаха към него, но дебелата кожа на палтото го предпази.

Най-сетне смъртта надделя и създанието рухна на пода.

Джордан се обърна и видя адската крилата маса да се носи към тях на тъмен прилив от три посоки, който се разбиваше в триадата отпред. Всеки сангвинист беше обърнат към различен тунел.

Ерин стоеше в центъра, лицето ѝ се бе превърнало в маска на ужас.

Джордан застана до нея, готов да я защитава самоотвержено като триото.

Прилепите се носеха над тях в тъмна маса от криле, нокти и светещи очи. Като че ли спряха за момент, може би надушили кръвта на събратята си и чули предсмъртните им писъци.

От пронизителните звуци, които издаваха, Джордан го заболяха зъбите.

Опита се да се съсредоточи върху едно-единствено създание, но те се стрелкаха твърде бързо напред-назад.

Ерин насочи фенера си нагоре. Прилепите се разлетяха от лъча като ужилени — и може би светлината наистина ги жилеше.

— *Vespertilionidae* — ахна тя, сякаш думата беше някакво заклинание. — Гладконоси прилепи. Само че тези са десет пъти по-големи от обикновените.

— Откъде...

— Работя много в пещери — обясни тя.

Лъчът на фенера ѝ скачаше насам-натам. Всеки път, когато осветяваше очите на някой прилеп, създанието се дърпаше назад.

— Никога не са толкова агресивни.

Джордан насочи картения си пистолет нагоре. Лъчът на оръжието също пръсна нападателите.

— Защото работиш сред нормални прилепи, а не с такива гадости.

— Прегрупират се все по-бързо. — Ерин говореше като изследовател, но гласът ѝ бе станал цяла октава по-висок от нормалното. — Започват да свикват със светлината.

— Нека дойдат. — Надя беше свалила сребърния си колан и го държеше в ръка. Докосна всяка брънка като мънисто от броеница. — Писна ми да ги чакам.

— Търпение — рече Рун. — Да тръгнем напред и да намерим врата и място, където да се скрием. Може да не ни нападнат.

— Ако можете, потърсете врата от дясната страна на коридора. Нещо, което да води към центъра на ромба.

Джордан ѝ се възхити. Дори заобиколена от черен облак пищяща смърт, тя нито за миг не се отклоняваше от целта. Още мислеше за съкровището, скрито в бункера. Емануел направи крачка напред с вдигната ръка. В юмрука му проблясваше кинжал.

Надя пристъпи до него с балансирана стъпка, грациозна като балерина.

Петимата заедно бавно тръгнаха по тунела, без да изпускат от поглед гъмжилото прилепи над тях.

Джордан копнееше да стреля, но се тревожеше от рикошетите, както и да не би да провокира създанията. Помнеше предупреждението на Надя, че куршумите няма да ги убият. Най-добрият им шанс беше да стигнат...

Без нито звук прилепите атакуваха.

Отново подминаха сангвинистите и се насочиха право към двойката в центъра на триадата.

Летяха право към лицето на Ерин.

И на Джордан.

Надя завъртя колана си над главите им. Джордан едва сега се досети, че това е нещо като бич от сребърна верига. Въртеше оръжието със свръхестествена сила и скорост, подобно на кухненски робот. Прилепите, озовали се твърде близо, бяха разкъсани на парчета.

Научило урока, множеството се оттегли.

Бичът на Надя улучи един закъснел прилеп по сивия му гръб и запрати създанието в бетонната стена.

Междувременно Рун и Емануел продължаваха напред с ножове във всяка ръка, като си пробиваха път през тъмните крилати форми.

Джордан защитаваше тила колкото можеше с бойния си нож. Пронизителният писък го оглушаваше. Въпреки защитата на палтото, ръцете и лицето му бяха покрити с безброй драскотини.

Сякаш на мястото на всеки свален прилеп се появяваха два нови.

Ерин заби ножа си в корема на един, който бе успял да мине покрай Джордан. Острите зъби спряха на косъм от носа ѝ, преди създанието да тупне на пода.

Джордан сграбчи друг прилеп, докато се опитваше да прелети покрай него. Кожата му беше студена и суха като на мъртъв гущер. Потисна погнусата си и го съсече с ножа си. Съществото изви мускулестия си врат и заби зъби в мекото на палеца му. Болка прониза цялата му ръка.

Заудря бетонната стена — веднъж, два, три пъти, но прилепът не пускаше. Не можеше да се освободи. Джордан усети как зъбите му остъргват костта, заплашват да откъснат пръста. Кръв потече по вътрешната страна на ръкава към лакътя му. Друг прилеп се стрелна покрай главата му, оставяйки жилеща рана на слепоочието.

Ерин му се притече на помощ. Сграбчи прилепа на ръката му за ушите, заби ножа си под брадичката му и дръпна острието надолу. Черната кръв опръска стената и зъбите най-сетне го пуснаха.

— Напред! — извика Рун. Беше на една крачка от тях, но в момента разстоянието изглеждаше невъобразимо голямо. — Пред нас има врата! Отдясно!

Емануел се хвърли напред, водейки атаката. Прилепите летяха в лицето му, врата, ръцете. Но явно не изгаряха от желание да го хапят, не че високият мъж не беше получил рани. Цялото му тяло кървеше, русата му коса бе почерняла от кръв.

Друг прилеп се вкопчи в уморената ръка на Джордан. Зъби се впиха в китката му. Определено нямаха никакъв проблем да хапят него.

Ножът на Рун проблесна във въздуха, разрязвайки криле и козина.

Прилепите обаче продължавала да прииждат.

Ръката на Джордан пулсираше и губеше сили — а прилепите сякаш нямаха край.

34.

27 октомври, 05:39 ч.

Хармсфелд, Германия

Батори приклепна на брега на обвитото в мъгла баварско езеро. Пръстът ѝ докосна оставените в калта следи. Тук беше влачено нещо широко и тежко — при това наскоро. Водата вече беше запълнила браздите, но не се виждаха листа и иглички, нито следи от животни.

Изправи се и даде знак на бойците си да останат назад, докато обиколи района, където лодката е била вкарана във водата. Откри отпечатащи от обувки и разпозна американски военни кубинки, чифт маратонки и следите на три чифта ръчно ушити ботуши, два големи и един малък. По дълбочината на отпечатаща можеше да отсъди, че следите бяха на две жени и трима мъже.

Но Батори не обичаше да прави предположения.

Проследи следите до самата вода. Впери поглед в гъстата мъгла и изруга — не виждаше нищо на повече от няколко метра разстояние. По-рано едва не беше изпуснала Рун и спътниците му, когато се измъкнаха под прикритието на мъглата. Добре че ревът на двигателите ги издаде.

Обърна се към първия си помощник.

— Чуваш ли нещо, Тарек?

Той наклони глава настрани и се заслуша.

— Няма нито едно биещо сърце.

Но дали казваше истината, или лъжеше, за да ѝ попречи да намери книгата?

„Магор?“ — мълчаливо повика тя.

Вълкът сведе глава. Той също не чу нищо. Батори потупа топлия му хълбок. Колата ѝ не можеше да се сравнява с бързите мотоциклети на такъв пресечен терен. Беше разчитала на носа на Магор, за да проследи жертвите си дотук. Но макар острите сетива на вълка да ѝ послужиха добре, той не можеше да долови нищо във водата, както и тя не можеше да вижда от гъстата мъгла.

Отново се загледа в спокойното езеро. Изглежда, сангвинистите се бяха сдобили с лодка и имаха добра преднина.

Това беше ново предизвикателство.

— Тарек, намери карта на езерото.

Той ѝ подаде мобилния си телефон със сателитната снимка на екрана. Езерото нямаше острови. Това означаваше, че сангвинистите или бяха минали от другата страна с лодката, или търсеха нещо под водата. А това беше проблем, тъй като тя нямаше нито лодка, нито представа откъде може да се сдобие с такава. Търсенето щеше да е само загуба на скъпоценно време.

От гърлото на Тарек се изтръгна нетърпеливо ръмжение. Стригоите мразеха да чакат. Останалите доловиха безочието му и запристъпваха от крак на крак.

Тя го изгледа, докато той не се умълча, след което за всеки случай му заповяда:

— Извади от строя мотоциклетите. Но не се отдалечавай.

Магор седна на задните си лапи до нея и червеникавозлатистите му очи се насочиха към езерото. Тя постави ръка на главата му и отново погледна снимката на екрана. Може би можеше да научи защо сангвинистите са избрали това място.

Увеличи сателитното изображение и огледа терена около езерото. Снимката беше направена през лятото. Тъмнозелените дървета скриваха земята. Нито една поляна не изглеждаше подозрително.

— Моторите вече няма да тръгнат — обади се Тарек.

— Добре — отвърна тя. Когато се върнеха, сангвинистите нямаше да могат да се измъкнат бързо.

Увеличи още снимката и вниманието ѝ беше привлечено от дълга права линия с по-светъл нюанс на зеленото. Вода ли означаваше това? Или дърветата там бяха по-млади? Свърза линията с друга, която едва се забелязваше, после с трета.

Усмихна се на блестящия си ум, когато разпозна фигурата.

Беше единият ъгъл на символа, изобразен на нацисткия медальон. Останалата част като че ли продължаваше *под* езерото.

„Значи затова са дошли тук.“

Замисли се за формата на руната. Прокара дълъг нокът по екрана, проследявайки ромбоидната фигура. И осъзна нещо невероятно интересно. Единият крак на руната продължаваше и

свършваше *под* езерото, докато другият минаваше под земята и свършваше отгатык хълма от другата страна на водоема. Теренните карти показваха, че в района има гъста гора. Не се виждаха никакви постройкн, само дървета и камънаци, но това не означавахе, че под тях все още няма нещо заровено.

Погледна малката армия — бойците й бяха достатъчно силни, за да копаят часове наред, без да се уморят. Трябваше да рискува. Загледа се през езерото към далечните хълмове.

Ако се окажехе права, подземното хранилище може би си имаше задна вратичка.

35.

27 октомври, 05:48 ч.

Под езерото Хармсфелд

Сетивата на Рун се объркваха в отекващите бетонни тунели, сякаш се биеше под вода. Ултразвуковите писъци пронизваха черепа му. От пляскащи криле и гърчещи се, пръскащи кръв тела бе почти невъзможно да се концентрира.

Въпреки това се бореше през шума, съсредоточен върху едно лице — уплашено, окървавено и свирепо.

Ерин Грейнджър.

Рун стигна до нея и помете един прилеп от гърдите ѝ с цялата си сила, като счупи кухите кости и смаза муцуната на съзнанието. Макар че дългото палто продължаваше да я пази цялата, с изключение на ръцете и главата, той виждаше трескавото туптене на артерията на шията ѝ, чуваше тежкото ѝ дишане. Групата нямаше да издържи още дълго.

Ерин се завъртя пред него, борейки се с друг икароп, който се беше вкопчил в гърба ѝ и се мъчеше да се добере до шията.

Лъчът на фенера ѝ подскочи и освети цели завеси от прилепи над главите им.

Бяха хиляди.

Рун я сграбчи, метна я на гръб и я помъкна през тъмната врата, до която се сражаваше Емануел с ножа си. До него Надя танцуваше сред проблясъците на вихъра сребърна смърт.

— Вкарай войника вътре! — извика Рун на сестрата си по орден.

Нарочно пусна грубо Ерин да падне по гръб, за да смаже икаропа с оглушителен писък и хрущене на кости. Войникът се плъзна по пода след тях, защитаван от собственото си кожено облекло. Завъртя се и блъсна с фенерчето си един прилеп от рамото си, след което го довърши с рязък удар с приклада на пистолета.

Зад гърба на Рун се разнесе трясък — Надя беше успяла да затвори вратата. Емануел опря гръб на нея. Помещението беше правоъгълно и малко, и за момента безопасно. Отворен свод в задната

част водеше в друго помещение, но там Рун не долови нито удари на сърца, нито движение. Въздухът беше застоял, миришеше на старо гуано.

Би трябвало да са в безопасност за няколко минути.

Надя довърши няколкото прилепа, които бяха успели да влетят в стаята заедно с тях.

Дървената врата заглушаваше писъците от другата страна, но нокти и зъби продължаваха да драскат в опит да стигнат до тях.

Рун разбираше желанието им. Сърцето на Ерин продължаваше да бие бързо, но силно. Сърцето на войника до нея също препускаше. Миризмата на кръвта им заплашваше да стане нетърпима.

Дръпна се по-далеч от кървящата двойка.

Ерин стана и се олюля към Джордан.

— Ранен ли си?

Той още седеше на земята.

— Само гордостта ми е наранена — рече той. — Дай ми минута да си поема дъх.

— Това дело на Белиал ли е? — Ерин се обърна към Рун и отново го лъхна на кръв.

Той преглътна и отстъпи още крачка.

— Създаването на толкова много бласфемари би отнело години — отговори Надя, като бършеше веригата в бедрото си и я закопчаваше отново на кръста си като колан. — Тези създания не са дело на онези, които са ви нападнали в Масада.

Рун побутна с върха на ботуша си един мъртъв прилеп.

— Права е. Някои от тези икаропи са на десетилетия.

— Значи не сме сами — разнесе се дълбокият глас на Емануел. — Един или повече стригои използват бункера като леговище.

— Още чудесни новини — отбеляза Джордан, като опипваше темето си. — Но тези ухапвания няма да ни превърнат в стригои, нали?

Ерин насочи фенерчето си към него. От ръцете и слепоочието му течеше кръв. Тя самата също имаше доста драскотини.

Рун трепна и си наложи да се извърне от проблясващата червена кръв.

— Не — каза той на стената. — За да станете стригои, първо кръвта ви трябва да бъде източена, след което да пиете от неговата кръв. Или нейната. Подобна участ не ви заплашва.

Надя протегна ръка и помогна на Джордан да стане на крака. Явно беше усетила, че Рун не смее да го доближава.

— Раните сериозни ли са, сержант?

Джордан освети с ухапаната си ръка.

— Малко лейкопласт и съм като нов. Ами ти, Ерин? Добре ли си?

— Повече или по-малко. — Тя избърса опакото на дланта си в джинсите. — Но защо прилепите не нападнаха вас тримата?

— Много интересен въпрос. — Тялото на Емануел политна напред, когато прилепите блъснаха вратата. — Може би заради сърцата ви. Или пък са били обучени да нападат човешки същества.

Джордан се намръщи.

— Обучени бойни прилепи?

— Вълка ли предпочиташ? — Ерин извади миниатюрния пакет за първа помощ от джоба му.

— Май да — отвърна той. — Донякъде.

На Рун му се виеше свят от миризмата на кръвта им. Той отстъпи още повече към вратата.

— Виното — напомни му Надя.

Рун освободи манерката на бедрото си и бързо отпи — достатъчно, за да се успокои, но се надяваше количеството да не предизвика реакцията на изкуплението. Христовата кръв опари гърлото му, топлината се разля през него, но, слава богу, спомените не се върнаха.

— Дай си ръката — каза Ерин на Джордан. — Искам да видя.

Войникът насочи фенерчето към ранения си палец.

— Май зъбите са пропуснали всички важни части. Обаче адски боли.

— Защото си ухапан от адско създание — отбеляза Емануел, който още клечеше до вратата. Той докосна броеницата си и започна да се моли.

Надя се облегна на стената и впери поглед в прилепите на пода, като също правеше всичко по силите си да не обръща внимание на капещите малки капки свежа кръв по бетона, барабанящи като летен дъжд по ламаринен покрив.

Това беше причината хора да не бъдат включвани в експедициите на сангвинисти. Рун сподави гнева си, насочен основно към Бернар,

задето им беше натрапил тези двамата. Кардиналът не разбираше от работа на терен.

— Наскоро да са ти били инжекция против тетанус? — прошепна Ерин.

— Да, но не и против бяс.

— Те не са бесни — каза Надя, без да вдига поглед.

Ерин приключи с превързването на палеца.

— Добре поне че е лявата ръка.

— Онази, без която може, а? — Войникът ѝ се ухили. — Ами драскотината на главата?

— Дай да видя. — Тя огледа и оповести преценката си. — Тече кръв, но не е дълбока.

Рун се опита да не забелязва колко нежно Ерин почистваше раната му и как внимателно постави марлята. Всяко движение ясно показваше какво изпитва към войника.

— А сега е твой ред — каза Джордан, след като тя свърши. Взе пакета от ръцете ѝ. — Дай да те огледам.

Бинтованата му ръка се плъзна по лицето и косата на Ерин и сърцето ѝ се разтуптя.

Тя се дръпна и вдигна ръка между двамата.

— Ухапах ме само тук.

Джордан кимна и бързо обработи раната ѝ.

— Ако вие двамата сте приключили... — раздразнено се обади Емануел, — какво ще кажете да обсъдим следващия ни ход?

Зад него ноктите продължаваха да се забиват във вратата.

Прилепите почти бяха преодолели преградата.

05:45 ч.

Пред очите на Джордан дървото на вратата се сцепи и се отвори дупка с размерите на юмрук. През нея с писък се подаде противна глава с остри уши и блестящи зъби.

Емануел замахна с късия си меч и главата на прилепа се търкулна на пода.

Джордан помогна на Ерин да се изправи, докато друг прилеп подаваше глава през дупката.

— Гадините са изгризали дървото — каза той. — Това се казва упоритост.

Рун кимна към тъмната задна част на помещението.

— Там има изход. Потърсете убежище в следващата стая.

Джордан насочи фенера си. Едва сега забелязваше тъмния проход. Водеше кой знае накъде, но поне оттам не идваха прилепи. И щом Рун не беше доловил нищо застрашително от тази посока, това му беше достатъчно.

— Побързайте — процеди през зъби Емануел, докато вратата продължаваше да се разпада, разкъсвана от решителни зъби и нокти.

Надя и Рун му се притекоха на помощ.

Джордан и Ерин спряха на прага. Страхуваха се да продължат сами. Джордан освети напред и установи, че острите сетива на Рун не са го подлъгали. Проходът водеше в друго помещение, просторно като пещера и кръгло. Но когато освети заоблената стена, лъчът на фенерчето разкри ужасна истина.

Нямаше друг изход.

Бяха попаднали в задънена улица.

05:55 ч.

— Няма изход! — извика Ерин на Рун.

Очите ѝ се насълзиха от острата миризма на амоняк.

Прилепово гуано.

Ерин пристъпи вътре, следвана от Джордан. Фенерчето ѝ освети кръгло помещение с куполовиден таван. Моментално ѝ направиха впечатление два детайла. Помещението беше със същата форма и размери като гробницата в Масада. Тук обаче подът, стените и таванът бяха облицовани с фин бял мрамор.

Помисли си, че мястото навремето сигурно е било много красиво, но сега тъмното гуано се стичаше по стените и се трупахе по пода.

Забеляза и втори детайл и сърцето ѝ отново се разтуптя по-бързо, когато си представи схематичното изображение на руната Одал.

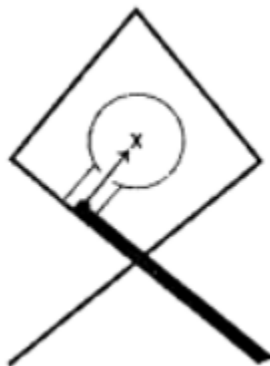
— Какво има? — извика Рун.

Ерин погледна назад. Нима беше усетил вълнението ѝ?

Отговори му, без да си прави труда да вика — знаеше, че ще я чуе и ако говори с нормален тон.

— Мисля, че това помещение се намира в самия център на ромбоидната част от руната Одал.

В ума ѝ се появи план на изминатия досега път.

Рун я разбра.

— Търсете книгата. Времето ни изтича! Ако стане невъзможно да отбраняваме тази врата, ще се наложи да избягаме обратно в тунела и да потърсим по-сигурно убежище.

Получила разрешението му и подтикната от настоящия му глас, тя забърза вътре. Вниманието ѝ вече беше насочено към най-драматичната и най-високопоставена подробност в помещението — разпятие в естествени размери с шокиращо измъчен Христос, изваян от най-бял мрамор. Всеки детайл по тялото му беше предаден безупречно, от свършено оформените мускули до дълбоката рана в хълбока. За разлика от Христос обаче, тази фигура бе гола, без нито едно косъмче като новородено и изображението имаше стилизирана красота, смес между божествена невинност и човешка агония.

Лъчът на фенерчето ѝ проследи линията на погледа му. Сведената глава на скулптурата гледаше към висок каменен пиедестал със скосена горна част. Ерин познаваше тази форма — беше я виждала само преди часове. Отговаряше на изображението от значката в кабинета на Леополд, показващо колона с отворена книга отгоре ѝ.

Монахът бе казал, че пиедесталът символизира важна цел на Аненербе — документирането на арийската история и наследство. Но също така беше добавил, че може да представлява „голяма тайна, някаква окултна книга с огромна мощ, пазена от тях“.

Със затаен дъх Ерин осъзна, че гледа източника на този символ на Аненербе.

Тъй като върхът на пиедестала беше наклонен към статуята, а не към нея, Ерин не можеше да определи дали на него има нещо.

— По-добре да останем при вратата — предупреди я Джордан.
— Може да се наложи да се спасяваме бързо.

Ерин обаче не се поколеба нито за миг. Нищо не можеше да я спре да стигне до пиедестала и да види с очите си какво има там — може би книга, написана с кръвта на самия Христос.

Джордан изруга под нос и я последва.

Разпятieto и колоната се намираха на квадратен мраморен подиум със страна около шест стъпки. Тази подробност демонстрираше важността им. Но защо им е било на нацистите да издигат разпятие в естествени размери? Дали са пазели нещо, смятано от тях за свещено?

Ерин трябваше да разбере.

Скочи на подиума и се намръщи, когато кракът ѝ стъпи върху натрошен камък. Внимателно заобиколи пиедестала.

Застана пред него със затаен дъх и насочи фенерчето към горната част на мраморния аналой.

Сърцето ѝ се сви.

Там нямаше нищо.

— Какво намери? — извика Джордан. Стоеше обърнат с лице към преддверието, където сангвинистите се мъчеха да удържат

прилепите.

Ерин прокара пръсти по празния аналой. Усети вдлъбването, сякаш там е трябвало да бъде поставено нещо — предмет горе-долу с размерите, описани от Рун.

— Книгата е била тук — промълви тя.

— Какво? — не разбра Джордан.

Покрусена, тя отстъпи назад и нещо отново изхрущя под петата ѝ. Погледна надолу и освети с фенерчето. Около пиедестала се търкаляха сиви парчета. Едва сега забеляза, че това всъщност не е естествен камък, а нещо направено от човешка ръка. Клекна и внимателно взе един фрагмент.

Повечето парчета по пода бяха дебели не повече от два сантиметра и с цвета на пепел. Ерин взе едно по-голямо и го завъртя в ръка, като се мъчеше да определи материала.

„Сиво. Като бетон. Ако е от древността, вероятно е смес от вар и пепел.“

Възможно ли беше парчетата да са от времето на Кървавото евангелие? За да разбере със сигурност, трябваше да направи съответния анализ в лаборатория, но засега се налагаше да импровизира.

Драсна с нокът в ъгъла и помириша парчето.

Познатият остър аромат изпълни ноздрите ѝ и очите ѝ едва не се насълзиха.

„Тамян.“

Сърцето ѝ заби по-бързо. В Масада също имаше следи от тамян, който често се срещаше в древните гробници.

Но не и в нацистки бункери.

Опита се да се овладее и мислено се наруга, че е скочила на подиума като слон, особено след като години наред беше мърмрила студентите си и за най-малката погрешна стъпка на обекта.

Обърна фрагмента. Беше с приблизително триъгълна форма, приличаше на ъгъла на кутия. Замръзнала, сякаш бе клекнала на сред минно поле, Ерин огледа останалите парчета по пода. Недалеч имаше и други триъгълници, наред с други фрагменти.

Ами ако триъгълниците са били наистина ъгли?

В такъв случай вероятно са били част от кутия.

Кутия, в която може би се е намирала книга.

Погледна нагоре към празния аналой. Дали мародерстващите руснаци са попаднали на онова, което е било скрито тук? Дали са го разбили и откраднали съдържанието на кутията?

Отчаяна, Ерин погледна към разпятieto в търсене на отговор. Фигурата на кръста беше като на концлагерист. Никога досега не бе виждала по-мършаво изображение на Христос. Черни пирони приковаваха кокалестите ръце за напречната гредка, а по-голям клин беше забит през сложените едно върху друго стъпала. Около раните му блестеше тъмночервена боя. Ерин насочи лъча нагоре, към почти лишеното от черти лице. Очите и устата бяха едва-едва загатнати, ноздрите бяха още по-тънки — съвършено изобразяване на безкрайно страдание.

Изпита ирационално желание да свали статуята от кръста и да се опита да я утеша.

Остра болка прониза ръката ѝ. Вдигна я към светлината и осъзна, че е стискала фрагмента с такава сила, та е порязала палеца си с остриите му ръбове.

Болката ѝ припомни дълга ѝ. Ерин обърна гръб на статуята и започна да събира строшените парчета от подиума, като ги прибираше в джобовете си. Забеляза, че някои бяха с надписи по едната страна, но разчитането им можеше да почака.

Джордан забеляза с какво се занимава и понечи да се качи при нея.

— Недей! — предупреди го тя; страхуваше се, че ще нанесе още поражения на следите, оставени от руснаците.

Ако имаше достатъчно време, можеше да...

Безнадеждният вик на Рун достигна до тях.

— Прилепите минаха през вратата.

36.

27 октомври, 06:04 ч.

Под езерото Хармсфелд

Рун побягна пред свирепата буря, носеща се по петите му.

Криле блъскаха тялото му; нокти и зъби се впиваха в плът и дрехи.

Втурна се през засводения проход, следван от Надя и Емануел. Ордата икаропи прелетя покрай него, пляскайки със силните си криле. Вдигна се нагоре и изпълни купола на помещението с трептящи сенки.

Острият поглед на Рун обхвана помещението за миг и разпозна мрачното копие на гробницата в Масада, ограбените останки на онова свещено място. Яростта пламна в него, но страхът бързо я угаси.

В центъра видя Ерин, клекнала на някакъв подиум зад висок пиедестал. Лицето ѝ бе обърнато към прилепите. Пазителят ѝ Джордан скочи на пиедестала, готов да я предпази. Безполезен жест. Войникът нямаше никакъв шанс да се справи с всички икаропи, нахлули тук.

Никой от тях не можеше да го направи.

Сякаш осъзнали това, икаропите се понесоха към беззащитната двойка.

— *Arrêtez!...*

Властната дума проехтя през съскането и писъците на прилепите и отблъсна атаката им. Черната орда се пръсна около Ерин и Джордан и отлетя назад, към изпоцапаните стени и тавана. Острите нокти задраскаха по издълбаните повърхности. Крилете се свиха около козината и икаропите увиснаха над всички. Лъскави червено-черни очи се взираха надолу към тях.

Вонята удари Рун с първото вдишване. Той пое отново дъх. Друга миризма се спотайваше под тази на опетнената кръв на икаропите и острата воня на урината и изпражненията им.

Позната миризма.

В средата на помещението Джордан се огледа с присвити рамене, сякаш за да се предпази от масата над него.

— Кой извика?

Отговорът дойде от Ерин, която посочи към разпятието.

— Вижте!

Мраморната фигура на кръста се раздвижи. Вдигна глава, разкривайки опустошено лице и кожа, опъната по изпъкнали кости. Ръката на Ерин посегна към гърлото ѝ, сякаш беше разбрала какво вижда пред себе си.

Надя спря до Рун, а Емануел се олюля и отстъпи крачка назад.

Сангвинистите също разбраха.

Сякаш в отговор на безмълвна заповед Рун се втурна напред, съпроводен от Надя и Емануел.

Очите на фигурата на кръста се отвориха — груби цепки върху съсухрена кожа. И в тези цепки все още светеше живот — малкото, което беше останало от него. Стъкленият син поглед намери Рун и се спря върху него, изпълнен с безкрайна мъка.

Този угасващ поглед разсея всякакви съмнения кой е бил разпънат на онзи отвратителен кръст.

Рун си спомни лицето, обрамчено със сребриста коса, накара изпитите устни да се усмихнат с мъдростта на безбройните векове. Мислено чу изпълнения с енергия глас, обясняващ загадките на историята и съдбата на сангвинистите. Навремето в това тяло обитаваше могъщ свещеник.

Отец Пиер.

Приятел от столетия.

Ученият беше изчезнал преди седемдесет години по време на експедиция за откриването на Кървавото евангелие. Когато не се върна, църквата го обяви за мъртъв. А се оказваше, че нацистите са го заловили и са го оставили да страда тук десетилетия.

Емануел падна на колене, сякаш се молеше.

— Отец Пиер... как е възможно?...

Главата на стария свещеник клюмна отново, не му бяха останали сили да поддържа тежкия череп изправен. Замъгленият поглед се спря върху Емануел.

— *Mein Sohn?* — изграчи той. Гърлото му сякаш бе забравило как се произнасят думи.

Синко.

По лицето на Емануел потекоха сълзи, които напомниха на Рун, че именно отец Пиер беше открил и довел Емануел в ордена на

сангвинистите. За него той бе колкото баща, толкова и спасител.

Емануел посегна към почернелия шип, забит през голите стъпала на свещеника. Други пирони приковаваха дланите му. Около раните имаше петна черна, изсъхнала кръв.

— Внимавай. — Надя застана до тях. — Прикован е със сребро.

Емануел задърпа дебелия шип през стъпалата на свещеника, изгаряйки собствените си пръсти.

Надя рязко го дръпна назад.

— Още не.

Той изсъска към нея, оголвайки кучешките си зъби.

— Виж го. Нима не е страдал достатъчно?

— Въпросът е защо е страдал? — с равен глас каза Надя. — Кой го е приковал тук и кога?

— *Libri... verlassen...* — Пиер като че ли се бореше с думите толкова, колкото и с ума си, смесваше различните езици, а лудостта танцуваше зад изцъклените му очи.

Рун се взираше в съсипаните останки на учения сангвинист.

— Свалете го.

Надя изглеждаше готова да възрази, но Рун коленичи и внимателно задържа краката на стария свещеник. Емануел издърпа шипа от стъпалата и го хвърли настрани, после стана и посегна към ръцете.

Пиер не осъзнаваше какво става. Очите му се обърнаха към тавана и черните му украшения.

— *Meine Kinder...* те ви доведоха. — В немощните му думи се долови ликуваща нотка. — Да ме спасят...

Надя се вцепени. Тя погледна в посоката, в която гледаше измъченият свещеник — към ордата икаропи.

— Отец Пиер е създал тези отвратителни същества.

— Бласфемари ли? — Ръката на Емануел се поколеба над пирона в лявата длан на Пиер. — Но това е забранено.

Рун не се интересуваеше толкова от богохулствата, колкото от отговорите.

— Не е имал избор. Трябвало е да се храни, за да оцелее всички тези десетилетия сам на кръста. Каква друга храна е можел да намери, освен прилепите?

Представи си как свещеникът е изсмуквал малкото жизнени сили от мрачните обитатели на тази гробница, как в крайна сметка ги е подчинил на волята си през годините, принудил ги е да му служат, използвал е компанията им, за да запази малкото разум, който му е останал в този мрак и изолация.

Преди много време самият Рун си беше наложил гладуване почти до смърт. Помнеше болката и не можеше да вини Пиер, че е създал икаропите, за да оцелее. Просто е нямал друг избор.

— Колко време е прекарал тук? — Лицето на Ерин бе побеляло.

— Откакто нацистите са го изоставили, предполагам. — Надя не се опита да помогне на другите двама.

Рун издърпа пирона от дясната длан на Пиер, докато Емануел се занимаваше с лявата ръка. Черна кръв потече от дланта на стареца. Рун се опита да бъде внимателен. Раненият свещеник и без това беше останал със съвсем малко кръв.

— Какво е направил, за да заслужи подобна участ? — попита Джордан.

— Това е въпросът. — Надя застана пред Пиер, погледна измъченото му лице и повиши глас. — Какво си сторил, за да те приковат тук, отче?

Спомените от гробницата в Масада връхлетяха Рун — момичето стригой, приковано за стената със сребърни стрели, старият противогаз, притиснат под камъните. Дали Пиер е бил подложен на мъчения и се е пречупил? Дали именно той е казал на нацистите къде да намерят книгата, какви капани да очакват и от какво се нуждаят, за да се справят с подготвените преди хилядолетия защиты и да я вземат?

Пиер изскимтяваше при всяко движение на пирона. Рун много добре познаваше болката, причинявана от сребро. Пиер беше търпял изгарящата му агония почти седемдесет години. Подобно на Исус, той беше изпълнил своето изкупление на кръста.

Последният пирон беше изваден и Емануел го хвърли през помещението. Рун подхвана Пиер и го метна на рамо. Свещеникът тежеше съвсем малко.

Емануел свали мокрото си расо, което носеше над кожената си броня, и наметна с него стареца. Рун го положи на земята. Емануел посегна към манерката си, но Надя го спря.

— Той вече не е свят — изтъкна тя. — Виното повече ще му навреди, отколкото ще му помогне.

Емануел взе Пиер в обятията си.

— Какво са ти сторили?

— *Blut und кокал* — измънка старецът. — *Libri*.

Ерин наостри уши.

— *Libri*? Това означава „книга“ на латински. Да не би приковаването му на кръста да е свързано по някакъв начин с евангелието?

Рун знаеше, че е свързано.

Ерин протегна ръка към него. В дланта ѝ имаше парче сив като пепел камък.

— Намерих тази смес от вар и пепел, натрошена около пиедестала. Това е древна разновидност на бетон. Възможно е евангелието да е било поставено в блокче от такъв материал и някой да го е разбил тук, на това място. Възможно ли е отец Пиер да е бил разпънат като негов пазител, подобно на момиченцето в Масада?

— Само той знае — отвърна Рун. — А не съм сигурен какво е останало от ума му.

— В такъв случай го излекувайте.

— Подобни неща не са по силите ми. Не са по силите дори на църквата.

Рун взе парчето и го огледа. Пръстите и очите му различаха арамейските букви от едната страна. Ако сърцето му можеше да бие, сега би се разтуптяло силно.

Книгата *наистина* е била тук. Някой я бе намерил и бе махнал покритието ѝ. Но дали са я отворили?

Невъзможно. Ако се беше случило, крадците щяха да придобият силата ѝ. Но кой я е взел?

Нуждаеше се от отговора — и Ерин бе права.

Само един можеше да му го даде.

— Отец Пиер? — напевно поде той, опитвайки се да го приведе поне за малко в съзнание. — Чуваш ли ме?

Очите на стареца се затвориха.

— Гордост... позорна гордост.

За какво говореше? Дали имаше предвид гордостта на нацистите, или нещо много по-лошо?

— Как те заловиха нацистите? — настоятелно попита Рун. — Ти ли им каза за книгата?

— *Es ist noch kein Buch* — промълвиха окървавените устни на Пиер.

— Не е книга — преведе Джордан.

— Измъчвали са го, Рун — намеси се Емануел. — Също като тебе сега. Трябва да го излекуваме, преди да го тормозиш с въпроси.

— Още не — избъбри отец Пиер. — Още не книга.

Надя погледна към мраморните стени, сякаш в тях имаше прозорци.

— Изгревът е скоро. Усещате ли?

Рун кимна. Тялото му беше започнало да губи сили. Христовата благодат им позволяваше да се движат през деня, но заради петното върху себе си винаги бяха най-силни нощем.

— Изгрев ми звучи добре — каза Джордан.

— Не можем да изнесем Пиер на дневна светлина — посочи Надя. — Той вече не е благословен с Христовата кръв. Слънцето ще го унищожи.

— Значи ще киснем тук. — Джордан погледна неспокойно към тавана. — Не е петзвезден хотел, но стига прилепите да кротуват, май ще можем...

— Той ще умре преди мръкване — каза Емануел и посочи към икаропите, шумолящи по стените. — Освен ако не се нахрани с онези проклети създания.

— А аз няма да позволя това — заяви Надя. — Защото е грях.

— А пък аз няма да оставя Пиер да умре в грях. — Емануел заплашително извади ножа си.

Рун застана между тях и вдигна ръце.

— Ако побързаме, можем да стигнем до параклиса в Хармсфелд. И да го очистим там. След това ще може отново да вкуси от Христовата кръв.

— Ами ако не може да бъде очистен? — Надя буквално изплю думите. — Ами ако не е бил пионка на нацистите...

Рун вдигна ръка, за да я накара да замълчи, ала тя нямаше намерение да млъква.

— Ами ако той ги е потърсил?

— Ще видим — каза Рун.

Надя беше изрекла дълбоките му опасения, че интелектуалната гордост на Пиер го е накарала да сключи съюз с нацистите. Самият Рун познаваше много добре тази гордост — и какво можеше да стори тя дори с един отдаден сангвинист.

— Всеки да заеме мястото си — нареди той. — Трябва да стигнем до църквата на Хармсфелд преди изгрева.

По стар навик Емануел и Надя застанаха на местата си — Емануел отпред, Надя отляво. Рун погледна Джордан в очите и кимна към Пиер.

Излязоха от оскверненото помещение, минаха през преддверието и се озоваха в тъмния бетонен тунел.

Джордан вдигна Пиер, който още беше увит в расото на Емануел, и ги последва заедно с Ерин.

— *Ich habe Euch betrogen* — прошепна Пиер. — *Stolz. Buch.*

Рун чу превода на Джордан.

— Предадох всички ви. Гордост. Книга.

Емануел спря и погледна назад към Пиер. В очите му блестяха сълзи. Рун докосна ръката му. Пиер едва ли не беше признал, че е предал ордена им на нацистите.

Рун се обърна. Опитваше се да разбере. Дали изгарящото желание на приятеля му пръв да открие книгата го е подтикнало към богохулен съюз с Аненербе? Дали германците са го предали накрая? Спомни си неясните думи „Не е книга“. Дали не означаваха, че нацистите са се провалили по някакъв начин? И дали за наказание не са разпънали Пиер?

Ако Пиер бе дошъл тук по своя воля, може би нямаше да успеят да го очистят достатъчно, за да го върнат отново сред сангвинистите.

Когато стигнаха пресечката на коридорите, Пиер наклони глава наляво.

— *Sortie.*

„Изход“ на френски.

Ерин го разбра. Опитваше се да им покаже къде е изходът.

Тя клекна и нарисува руната Одал в прахта. Посочи я.

— Можете ли да ми покажете къде е изходът, Пиер?

Джордан задържа Пиер така, че да вижда руната. Старецът посочи с тънък пръст левия крак на символа. А те бяха влезли през десния.

— Има втори изход — рече Ерин и вдигна с надежда глава. — В края на другия коридор. Сигурно оттам минават и прилепите.

Пиер затвори белите си като хартия клепачи и главата му клюмна на рамото на Джордан.

— Ако побързаме, може би ще успеем да го отнесем до Хармсфелд преди изгрева — каза Рун.

Въпреки това, страхът продължаваше да го гризе. Дали вече не беше твърде късно, за да спасят душата на отец Пиер?

37.

27 октомври, 06:45 ч.

Планините около Хармсфелд

Батори загърна слабото си тяло в самурения кожух и зачака в тъмната гора. Небето на изток вече започваше да избледнява. Ако съдеше по неспокойните погледи на бойците ѝ в тази посока, те също знаеха, че до изгрева остава само четвърт час.

Беше настъпил хапещ студ, сякаш нощта се опитваше да сплоти целия си мраз срещу новия ден. Горещият дъх на Батори излизаше на пара от устните ѝ, също като на изплезия език вълк — две бели облачета в черната гора. Това не важеше за останалите ѝ бойци. Те оставаха студени и неподвижни като дърветата около тях, но далеч не толкова спокойни.

— Трябва да тръгваме. Веднага. — Тарек се извиси над нея, изкривил злобно устни.

Рафик следваше плътно по-големия си брат. Устните му още бяха на мехури от момента на интимност с Батори.

Тя поклати глава. Засега нямаше вест от поста, който бе оставила при мотоциклетите. Сангвинистите не се бяха върнали оттам — а и тя не очакваше да го направят. Беше сигурна, че зайците ще напуснат дупката именно оттук.

Усещаше го с червата си.

— Никога не следвай животно в леговището му — предупреди тя.

Погледът ѝ не се откъсваше от вратата на бункера. Магор беше открил дупката сред група камъни. Беше не по-голяма от дупка на язовец, но по-острите сетива на бойците откриха източника на миризмата, привлякла вниманието на вълка ѝ.

Икаропи.

Представи си отвратителното ято, излитащо всяка нощ от отвора. Нещо беше създадо тази орда. Нещо, което може би още бе някъде там долу.

Подчинените ѝ се заеха да разширят дупката и изкопаха пръстта, с която нацистите бяха затрупали вратата. След като разчистиха, откриха, че прилепите са издълбали камъка по края на люка, за да правят нощните си полети из гората.

Сега люкът лесно можеше да бъде отворен отвътре, което бе поканата за плячката ѝ да се опита да се измъкне оттук.

— Ще ги убием веднага щом излязат навън — нареди тя.

— Ами ако решат да изчакат до изгрева? — Тарек погледна към небето на изток, което вече бе сиво като стомана.

— Ако не излязат до изгрев-слънце, ще влезем в бункера — обеща тя. Бойците ѝ щяха да се бият най-добре, ако знаеха, че трябва да превземат бункера или да умрат. — Но ще изчакаме последния момент.

Шестимата ѝ стрелци стояха неподвижно като камъни, по трима от всяка страна, със заредени сребърни стрели в арбалетите. Стрелите доставяха по-смъртоносна доза сребро от обикновения куршум. Освен това стрелите обикновено оставаха забити в тялото, вместо да минават през него.

Нямаше намерение да поема каквито и да било рискове с Рун Корза.

Главата на Тарек се обърна към вратата. Всички бойци застанаха нащрек.

Батори не беше чула нищо, но те определено бяха.

Вратата на бункера се отвори напред към разчистената пътека.

Трима сангвинисти излязоха в гората. Рун Корза бе сред тях.

Батори преброи още три фигури зад него, все още в бункера. Едната носеше другата, която несъмнено беше ранена. Но в това нямаше логика — а тя не обичаше изненадите. Само петима бяха напуснали манастира и следите само на петима бяха открити в калта при езерото.

Тогава кой беше шестият?

Нима Корза беше открил някого жив в бункера?

И тогава си спомни за икаропите.

Дали това не беше загадъчният обитател на бункера?

Задържа ръката си вдигната, заповядвайки на бойците да изчакат, докато всички не излязат навън. Но последните трима останаха вътре, явно обхванати от подозрение.

Корза погледна земята и клекна. Беше забелязал, че пръстта е изкопана наскоро. Батори рязко свали ръка, преди сангвинистът да се е досетил за засадата.

Стрелите изсвистяха, пуснати от обтегнатите тетиви на арбалетите. Залпът улучи сангвиниста начело и го прикова за дебелия ствол на стар черен бор.

Той се помъчи да се освободи, кръвта му вече димеше от раните в студената нощ.

Стрелците пуснаха нов залп и всички стрели улучиха целта си, пронизвайки гърдите, гърлото и корема.

Сангвинистът се загърчи в мъглата на собствената си кипнала кръв.

Един свещеник по-малко.

А сега беше ред на Корза.

38.

27 октомври, 06:47 ч.

Планините около Хармсфелд

— Вътре! — извика Рун и се метна през смъртоносния сребърен дъжд. Една стрела улучи ръката му и се заби дълбоко в подлакътницата. Опари плътта му с отровата на среброто. Беше се досетил за опасността веднага щом видя прясно изровената пръст пред вратата, но бе реагирал твърде бавно.

Някой им беше устроил засада.

Някой, който очакваше да се бие със сангвинисти.

Стигна до една дебела липа и се претърколи зад нея.

Под прикритието на ствола издърпа рязко стрелата. От раната рукна повече кръв, отколкото можеше да си позволи, мъчейки се да прочисти тялото му от сребърната отрова.

Отпусна се с гръб към дървото и погледна наляво.

Както се беше надявал, Надя бе намерила прикритие зад една канара до входа.

Но не и Емануел.

Дузина сребърни стрели го бяха заковали за един бор на няколко метра от Рун. Димът бълваше от раните му, обгръщаше го в призрачната мъгла на собствената му същност.

Рун знаеше, че не може да стигне до него — а дори и да можеше, смъртта вече беше поставила отпечатъка си върху стария му приятел и брат по вяра.

Емануел също го знаеше. Протегна ръка към бункера.

— Синко — разнесе се дрезгавият глас на Пиер от тъмното.

— Прощавам ти — прошепна Емануел.

Рун се надяваше, че Пиер е чул думите, и безмълвно се помоли за своя умиращ приятел.

После Емануел увисна, задържан прав единствено от жестоките стрели.

Зад камъка Надя избърса очи с опакото на дланта си. Подобно на Рун, тя трябваше да приеме, че Емануел е мъртъв, но в мъката се

долавяше и мъничко радост. Той беше сполетян от най-почетния край за един сангвинист — смърт в битка.

Емануел беше освободил душата си.

Когато приключи с молитвата, Рун насочи цялото си внимание към единственото човешко сърце, биещо в гората. Сред стригите имаше човешко същество, което разкриваше истината за нападателите им.

Белиал.

Но откъде бяха разбрали, че Рун е тук с групата си?

И колко се криеха в гората?

Зад него сърцата на Ерин и Джордан отекваха в бункера, където бяха останали заедно с Пиер. Те бяха в безопасност, поне за момента.

Рун посегна към бедрото си и взе манерката. Нуждаеше се от Христовата кръв, за да попълни изгубената току-що. Без нея нямаше да може да продължи да се сражава. Но с една глътка рискуваше да бъде запретен в миналото, безпомощен и уязвим.

Нямаше избор. Вдигна манерката и отпи.

Горещината се разля по него, даде му сили, прогони изгарянето на среброто с чистотата на Христовия огън. Периферното му зрение се обагри в алено.

Изкуплението заплашваше да го погълне.

Елизабет в полето. Елизабет до огъня. Яростта на Елизабет.

Стисна кръста на гърдите си, умолявайки болката да го задържи тук и сега. Светът се превърна в разбъркана смес от минало и настояще. Образи прелитаха пред очите му.

... дълга оголена шия.

... тухла, зазиждана в стена.

... младо момиче с малинено петно, крещящо безмълвно.

Не.

Мъчеше се да се съсредоточи върху гората, върху болката от кръста в изгорената му длан, върху звука на чупещи се клонки, когато стригите се втурнаха от скривалищата си и се понесоха към бункера. Рисува да надникне зад ствола и хвърли толкова бърз поглед, че човешкото зрение не би могло да го улови.

Между шест и десет.

Не можеше да каже със сигурност.

Джордан и Ерин нямаха шанс срещу тях. Вдигна оръжието си с треперещи ръце.

Още образи го връхлетяха, напомняха му за неговия грях, лишаваха го от сили точно когато трябваше да бъде най-силен.

... пръски кръв върху бели чаршафи.

... бели женски гърди на лунна светлина.

... усмивка, ярка като слънцето.

Прицели се през призрачните картини от миналото и стреля, улучвайки двама стригои отдясно, всеки точно в коляното, като ги повали и забави, ако не друго.

Надя свали други двама отляво.

Зад него автоматът на Джордан затрещя, когато войникът откри огън от входа на бункера. Чу по-високото *пук-пук-пук* на пистолета на Ерин.

Първата вълна стригои се пръсна настрани, опитваше се да им излезе странично. Зад тях прииждаха още. Рун преброи дузина, четирима от които ранени, но не тежко. Един беше по-стар от Рун; другите бяха младежи, но това не ги правеше по-малко опасни.

Спомените продължаваха да го връхлитат, този път по-плътни, завличаха го назад в миналото и го пускаха отново.

... пращящ огън, тих женски глас чете Чосър, като се запъва на средновековния английски и се смее толкова, колкото и чете.

... завъртяна рокля на лунна светлина, фигура, танцуваща сама под звездите на балкон, музика от отворен прозорец.

... бледа гола плът, така рязко открояваща се на аления фон на локвата кръв; единственият звук — собственото му задъхано пъшкане.

„Моля те, Господи, не... не това...“

Стрела одраска бузата му и го върна рязко в настоящето, като отцепи кора от дървото и се заби в пръстта зад него.

Дръпна се зад ствола. Никой от групата му нямаше да оцелее на открито, особено когато самият той беше в такова състояние.

Бяха твърде уязвими.

— Отведи ги навътре! — изпъшка той и махна на Надя, която беше по-близо до входа на бункера. — Аз ще ги задържа...

— Стой! — извика един толкова познат глас, че Рун отново сграбчи кръста, без да е сигурен дали се намира в миналото или в настоящето.

Заслуша се, но в гората цареше мъртва тишина.

Дори стригите бяха замръзнали на място — но тъй като слънцето беше на път да изгрее, те нямаше да чакат дълго. Щяха всеки момент да се втурнат напред и да ги прегазят.

Напрегна слух, като се питаше дали не си е въобразил гласа, дали някакъв фрагмент от спомените му не е оживял.

И тогава го чу отново.

— Рун Корза!

Акцентът, ритъмът, дори гневът в този глас му бяха познати. Помъчи се да остане в настоящето, но изричането на името му го призова в миналото.

... Елизабет слиза от коня, протегнала ръка към него, за да ѝ помогне. Китката ѝ е оголена, слабият ѝ пулс се долавя през тънката бяла кожа. Развеселена е от колебанието му. „Отец Корза...“

... Елизабет плаче в градината в яркия ден, крие лицето си от слънцето, поразена от мъка, но най-накрая го вижда, става да го посрещне, простата ѝ радост проблясва през сълзите. „Рун Корза...“

... Елизабет върви боса към него през градината, краката и ръцете ѝ са голи, на лицето ѝ е изписано желание, устните ѝ се движат, изговарят невъзможното. „Рун...“

Същите тези ръце най-сетне се вдигаха към него, приканваха го да приближи.

И той тръгна към тях.

Изтрещя изстрел и куршумът го улучи в гърдите. Неописуемата болка разцъфна мигновено, разкъса миналото на парченца и остави единствено настоящето.

Остана неподвижен, с протегнати към нея ръце.

Тя стоеше пред него — само че бе преобразена. Черната ѝ коса се беше превърнала в огън. Чуваше ударите на сърцето ѝ, а знаеше, че не би трябвало да ги има. Не тук, не сега.

Тя стоеше на разстояние надолу по склона, прикрита от една елша. Но дори оттук той разпозна същата извивка на бузата, същия танц в подобните на живак очи, същите дълги къдрици, спускащи се към раменете. Дори миризмата ѝ беше същата като винаги.

Картината пред очите му се раздвои, насложи двете жени една върху друга.

Розови устни се извиха в усмивката, която го беше прелъстила навремето.

— Твоите дела ни доведоха тук, отец Корза. Не забравяй това.

Тя вдигна димящия си глок и стреля, стреля, стреля.

Куршумите се забиха в гърдите му.

Сребърни.

Всички до един.

Светът помръкна и той падна.

06:50 ч.

Джордан изстреля откос над тялото на Рун, когато свещеникът се строполи на земята. Червенокосата, която го беше застреляла, се скри зад едно дърво.

„Защо проклетият глупак излезе на открито по този начин?“

Рун изглеждаше замаян, когато излезе със залитане от убежището си, беше протегнал ръце към жената — празни, сякаш ѝ се предаваше.

Джордан продължаваше да стреля с картечния си пистолет, като прикриваше Надя, за да може да стигне до Рун. Стригоите пълзяха напред към тях, явно без да изгарят от желание да станат и да бъдат надупчени със сребро. Надяваше се патроните в удължения пълнител да са достатъчно, за да могат двамата да се върнат в бункера.

Ерин бе коленичила от другата страна на вратата с пистолет в ръка. Нямаше огнева мощ като неговата, но се оказа изненадващо добър стрелец. Целеше се в краката и раняваше вместо да убива, точно както бе правил Рун. За момента беше по-лесно да забавят врага, вместо да го убиват.

Надя праметна ръката на Рун през рамото си и го помъкна към бункера.

Беше улучена със стрела в бедрото, но дори не трепна, докато не довлече тялото на Рун вътре и не затръшна вратата на бункера.

— Емануел? — попита Джордан.

— Изгубихме го. — Тя стисна зъби и рязко издърпа стрелата. Кипналата кръв потече по бедрото ѝ, като вдигаше пара. Замириса на изгоряло месо.

Ерин преглътна с мъка. Джордан разбираше как се чувства.

— Можеш ли да вървиш? — попита той. — Мога да те поддържам...

— Мога да вървя.

Надя ги поведе забързано навътре и откачи манерка от колана си. Отпи малка предпазлива глътка.

Нещо тежко издумка по заключената врата зад тях и звукът отекна в тунела.

Надя не му обърна внимание, но накрая спря и положи Рун на пода. Бързо взе неговия карамбит и с помощта на закривеното острие разряза кожената броня на гърдите му.

— Трябва да действаме бързо. Всеки момент Белиал ще преодолее вратата.

Ерин коленичи до нея.

— Откъде знаеш, че ще го направят?

— Трябва да го направят. Те са стригои. Изгрее ли слънцето, ще измрат. Трябва да се скрият под земята.

Надя изчовърка куршум от гърдите на Рун с върха на карамбита. Беше се деформирал в гротескно цвете с пет листенца.

— Сребърен, с кух връх — моментално позна Джордан.

Нападателите са знаели какво да очакват.

Надя изчовърка и другите куршуми — бързо, без да внимава особено. Общо шест на брой. Човешко същество не би останало живо при подобни поражения. Може би същото се отнасяше и за сангвинист.

Кръвта бликна от раните и потече по пода.

Ерин загрижено постави длан върху гърдите на Рун.

— Мислех си, че кръвенето ще спре бързо.

Джордан си спомни демонстрацията на Корза в Йерусалим, когато срязва дланта си.

Надя избута ръката на Ерин.

— Кръвта му изчиства среброто. Не го ли направи, той ще умре.

— Но няма ли да му изтече цялата кръв и да умре? — попита Ерин.

Надя стисна зъби.

— Възможно е — призна тя и отново погледна към вратата.

Стригоите бяха престанали да блъскат. Тишината не се харесваше на Джордан и явно същото се отнасяше и за Надя.

Тя стана и помъкна Рун на рамо.

Ерин застана до нея.

— Какво ще правим? Ще опитаме водния изход ли?

— Това е единственият ни шанс — каза Надя и посочи със свободната си ръка. — Трябва да стигнем до слънчева светлина.

Затичаха се презглава. Джордан носеше Пиер като пожарникар, но Надя го изпревари. Стигнаха пресечката на тунелите, когато зад тях се разнесе гръмовен тътен.

Взривът разтърси Джордан и той се приведе. Врагът беше заложил заряди при вратата.

Без да забавя крачка, Джордан се обърна да види къде е Ерин. Беше зад него, прекалено далеч. Откъм взривения вход се чу ръмжене.

Чудовищата бяха вътре — и бяха бесни.

27 октомври

Някъде

Томи се размърда в новото си легло, като се мъчеше да се намести по-удобно. Нямаше представа къде се намира и кое време е, но май не беше в друга болница. Огледа новия си дом, който по-скоро изглеждаше така, както би трябвало да изглежда един затвор.

Засега пропъди смущаващата мисъл.

Ала трябваше да признае, че кутията в главата му се препълваше все повече и повече.

Рано или късно трябваше да извади нещо от нея.

Огледа се. Стените бяха боядисани в сребристо, прозорци нямаше, но в стаята бяха монтирани три различни вида игрови конзоли и плоскоекранен телевизор със сателитна връзка и американски програми.

Срещу леглото му беше вратата на банята, заредена с познати марки сапун и шампоан. Друга врата се отваряше към коридор, но Томи бе в безсъзнание, когато го докараха, така че не знаеше накъде води той.

Някакви безлики доктори явно бяха наместили костите му, бяха го закърпили и напомпали с обезболяващи. Все още усещаше устата си като пълна с памук и никакви количества вода не можеха да премахнат това чувство. Вратът му обаче вече бе излекуван и костите също зарастаха бързо. Каквото и да се бе случило в Масада, то ускоряваше възстановяването му и го лекуваше от много повече неща, отколкото само от рак.

Откакто се беше събудил, му носеха храна всеки път, когато поискваше — бургери, пържени картофи, пица, сладолед и зърнена закуска „Епъл Джак“. Томи имаше изненадващ апетит. Направо не можеше да спре да яде; по всяка вероятност тялото му се нуждаеше от храна, за да се излекува.

Никой не му казваше къде е и защо е тук.

Прекара цял час в плач, но като че ли на никого не му пукаше и той най-сетне осъзна колко безполезни са сълзите и насочи вниманието си към по-практични мисли — как да избяга.

Засега нямаше никакъв сносен план. Стените бяха от бетон, а вероятно някъде в стаята имаше и камера. Пазачите пъхаха храната му през процеп във вратата, водеща към коридора.

Неочаквано въпросната врата се отвори.

Томи се надигна. Още не можеше да стои стабилно на краката си.

В стаята влезе позната фигура, от която по гърба на Томи полазиха ледени тръпки. Беше момчето, което го бе отвлякло от болницата. Странното хлапе приближи, метна се на леглото и се разположи до Томи, сякаш двамата бяха първи приятелчета.

Този път носеше сива копринена риза и сиви, скъпи на вид панталони.

Определено не се обличаше като нормално хлапе.

— Здравей. — Томи обърна лице към него и подаде ръка, без да знае какво друго да стори. — Аз съм Томи.

— Знам кой си. — Акцентът на момчето бе странен и скован.

Въпреки това пое ръката на Томи и се здрависа енергично и някак официално. Имаше най-студените ръце, които Томи бе докосвал някога. Да не би да са го откарали някъде отвъд Арктическият кръг?

Момчето пусна ръката му.

— Сега сме приятели, нали? Значи можеш да ме наричаш Альоша.

„Приятелите не се опитват да убиват приятелите си.“

Томи обаче запази тази мисъл за себе си и зададе по-важен въпрос.

— Къде се намирам?

— Някъде другаде ли искаш да бъдеш?

— Където и да е — призна Томи. — Имам чувството, че съм в затвор.

Момчето завъртя масивния златен пръстен на белия си пръст.

— Тази клетка може да се нарече позлатена, нали?

Томи не си направи труда да обяснява, че не желае да бъде в никаква клетка, била тя позлатена или не, но не искаше да обиди хлапето, нито пък да го прогони с грубостта си. Честно казано, Томи

вече не искаше да остава сам. В момента предпочиташе компанията дори на това странно момче, особено ако можеше да научи нещо от него.

— Когато бях на твоята възраст, живеях в една от най-позлатените клетки на света. — Меките сиви очи на хлапето огледаха стаята. — Но после бях освободен, също като теб.

— Не бих нарекъл това свобода. — Томи посочи стаята.

— Имам предвид свободен от затвора на плътта. — Момчето седна, кръстоса крака и посегна към контролера на една конзола. — Мнозина се стремят към това.

— И свободен ли си? — Томи взе другия контролер, сякаш това бе най-естественото нещо, което можеше да направи.

Момчето сви рамене и стартира някаква игра на екрана.

— Един вид.

— Какво искаш да кажеш?

Альоша го погледна, докато играта се зареждаше.

— Ти си безсмъртен, нали?

Томи свали контролера си.

— Моля?

Альоша стартира играта „Богове на войната“.

— Вече го знаеш, нали? Точно това се опитвах да ти покажа. В пустинята. За да разбереш.

Томи се мъчеше да проумее думите му, да намери някакъв ориентир. От екрана зазвуча музикалната тема на играта с много барабани и духови инструменти.

— Ти безсмъртен ли си, Альоша?

— Има начини, по които животът ми може да приключи. Но ако ги избягвам, да, ще живея вечно. Така че ще бъдем приятели много дълго време.

Томи долови нотка на самота в гласа му.

— Значи съм като теб, така ли? — тихо, отчаяно промълви той.

Альоша се размърда, сякаш тази част от разговора му беше досадна.

— Не, не си. В цялата дълга история е имало само един, който е бил като теб. Ти, приятелю, си много специален.

— А този един още ли го има?

— Да, разбира се, че го има. Също като теб, той не може да умре или да отнеме собствения си живот.

— Никога ли?

— Не и докато свят светува.

Томи отново огледа продължително стаята. Дали щеше да бъде вечно затворник тук? Идеше му да се изсмее на абсурдността на всичко това, но някаква част от него знаеше, че Альоша му казва истината — макар че сигурно не в пълните й размери.

Томи го разбираше от първа ръка.

Безсмъртието не е благословия.

А проклятие.

40.

27 октомври, 06:55 ч.

Под езерото Хармсфелд

Помъкнал Пиер на рамо, Джордан пробяга няколко крачки встрани, подгонен в бетонния тунел от ужасяващите животински писъци на преследващите ги стригои.

— Побързай! — извика той на Ерин, която беше изостанала на двайсетина метра назад.

— Продължавай! — раздразнено и в същото време уплашено му извика в отговор тя.

Типично за Ерин.

„Майната му.“

Междувременно Надя бе стигнала другия коридор и беше изчезнала в него, в посока към херметично затворения изход, понесла на ръце отпуснатия и отровен Рун. Очевидно не се чувстваше длъжна да чака двамата по-бавни човеци. Като че ли не я беше грижа и за Пиер. Вероятно нямаше да се върне.

Джордан остави стареца на бетона и освободи картечния си пистолет.

— Съжалявам, старче.

Пиер отвори мътните си сини очи.

— *Meine Kinder.*

„Децата ми.“

— Ще се върна. — Наистина се надяваше, че ще успее да спази обещанието си.

Преди старецът да успее да се изправи напълно, Джордан хвана ръката му. Все още беше невероятно силен, като едното нищо можеше да му счупи костта.

— Икаропите. *Sie kommen.* Да помогнат. Пратих ги.

Черен облак от прилепи изригна в тунела от разбитата врата на съседния коридор и се понесе с писъци и плясък над главите им.

Хиляди се изсипаха във въздуха.

Джордан се приведе под крилете. Беше зашеметен от вонята на създанията. Усещаше я по езика си. Сви се до Пиер край стената.

Ерин почти го беше стигнала, прикрила с ръка лицето си от крилатата напаст.

Но този път яростта на създанията не беше насочена към нея.

Тя си пробиваше път през тях, приведена ниско.

Зад нея черната орда врѣхлетя стригите като яростен порой. Прилепите се нахвърлиха върху чудовищата в калейдоскоп от черна кръв, козина и бледа кожа. Среброто проблясваше като светкавици сред хаоса. Някои икаропи падаха, но други незабавно заемаха мястото им.

Джордан видя как един огромен прилеп се спусна и уви крилете си около един стригой като чудовищно наметало.

Крясъците станаха по-силни.

И тогава огнена струя бликна нагоре и се вряза в сърцето на черната буря. Свистене и прашене изпълниха въздуха, последвани от ужасни писъци. Облак зловонен пушек се понесе към тримата.

Миришеше на изгоряло месо и петрол.

Огнехвъргачка.

Пиер изстена съчувствено за децата си, докато хорът от писъци заплашваше да спуска тъпанчетата на Джордан.

Ерин обаче най-сетне бе стигнала до него.

Джордан я сграбчи за ръката и я побутна към ъгъла.

— Бягай към изхода! След теб съм!

Тя кимна задъхано.

Джордан вдигна Пиер и хукна след нея. Молеше се оцелелите прилепи да им спечелят достатъчно време да се махнат от това прокълнато място. След това слънцето би трябвало да ги защити.

Поне на теория.

Тичаха към отворената въздушна камера. От мрака се появи Надя. Носеше се към тях с празни ръце. Явно беше оставила Рун и се връщаше да им помогне. Значи все пак не ги беше изоставила.

— По-бързо! — извика тя, сграбчи Ерин и едва не я вдигна във въздуха.

Животински рев отзад накара Джордан да се обърне. Стригой — окървавен, изгорен, с едно липсващо око — изникна зад ъгъла и се

хвърли към тях. Движеше се с ужасяваща скорост, едва не се катереше по стената, за да ги стигне.

Изходът се намираше само на няколко метра от Джордан.

Но той нямаше шанс да стигне до него.

06:57 ч.

Ерин заби пети в пода, съпротивлявайки се на силата, с която Надя я мъкнеше към вратата. Извъртя се и вдигна пистолета си.

— Джордан! Долу!

На няколко метра от нея той се подчини, хвърли се на земята и се претърколи заедно с Пиер, като се постара да предпази свещеника.

Ерин се прицели в чудовището точно когато то скачаше към Джордан.

Пое дъх и без да го задържа, натисна спусъка.

Пистолетът изтреця като гръмотевица и ушите й писнаха.

Тилът на атакуващия стригой се пръсна и задимя от среброто, което бе вкарала в единственото му око. От инерцията тялото на създанието прелетя покрай Джордан, падна на пода и се плъзна към Ерин.

Тя отскочи назад.

— Мъртъв е — отсъди Надя.

Джордан се надигна заедно с Пиер.

— Добра стрелба.

Не последва снизходителна усмивка. Говореше сериозно. Задоволството я обля като топла вълна.

Всички заедно се втурнаха към мократа въздушна камера.

Ерин се завтече към Рун. Цветът на кожата му я плашеше — беше по-бяла от обичайното. Голите му гърди още кървяха. Надя и Джордан затръшнаха люка с оглушителен метален звън и го заключиха.

После бързо се заеха да отворят външния люк.

Надя със замах завъртя дръжката на вратата. Когато тя се отвори, студената вода на езерото нахлу преди Ерин да успее да си поеме дъх. За броени секунди нивото на водата се издигна над главата ѝ. Джордан включи херметичното си фенерче, приклепнал до Пиер.

Ерин направи същото, като с другата си ръка се вкопчи в палтото на Рун.

Когато налягането най-сетне се изравни, Надя избута вратата и им направи знак да излизат. Тя доплува до Ерин и Рун и сграбчи сангвиниста за китката.

Освободена от отговорност за него, Ерин се отблъсна от пода към изхода и заплува нагоре. Тежестта на коженото палто я дърпаше надолу — а и джобовете ѝ бяха пълни с бетонни фрагменти. Започна да потъва, но категорично нямаше да изхвърли онова, с което се бе сдобила на такава висока цена. В далечината различи блещукащата форма на статуята на фонтана — мъж на изправен на задните си крака кон, покрит с водорасли.

Дали и тя щеше да отиде при другите, които се бяха удавили в наводненото селище?

В следващия миг Джордан се озова до нея. Сграбчи яката на палтото ѝ и задърпа, помъкнал нея и Пиер към сребристото обещание за утре далеч горе.

Сякаш цяла вечност по-късно главата ѝ се подаде на повърхността.

Ерин трескаво си пое дъх.

Небето беше станало светлосиво. Изгревът приближаваше, но щеше да дойде твърде бързо за Пиер. Нямаше да стигнат навреме до убежището — църквата в Хармсфелд.

Джордан я бутна към лодката.

Надя вече се беше качила на борда с Рун и помогна да натоварят безжизненото тяло на отец Пиер на кърмата. След това Джордан се набра на борда, като едва не преобърна лодката.

Ерин се вкопчи в дървения борд при носа и зачака реда си. Поемаше дълбоко и треперливо дъх, цялото ѝ тяло се тресеше. Никога през живота си не беше мръзнала така, но все още бе жива.

Джордан се изправи, свали коженото си палто и покри някого с него. След това протегна топлата си ръка към Ерин и я издърпа в лодката. Тя се просна на дъното.

— Палтото — каза Надя. — По-бързо.

Джордан ѝ помогна да свали мокрото палто, сякаш се беше запалило.

Ерин трепереше толкова неудържимо, че едва не падна обратно в езерото.

Джордан и Надя бързаха да покрият ранените сангвинисти с палтата, за да не ги докоснат слънчевите лъчи. Слънцето щеше да убие Пиер и Ерин предположи, че Рун вероятно също е твърде слаб, за да го понесе. Беше изгубил ужасно много кръв при входа на бункера.

След като приключи, Надя коленичи и сведе глава. Потръпна и се подпря на едната си ръка.

— Добре ли си? — попита я Джордан.

— Ще се оправя — прошепна жената и се надигна. Личеше ѝ обаче, че не е добре. В дясното ѝ бедро имаше дупка с размерите на петак. От другата страна имаше изходна рана. Но въпреки пораженията, тя беше спасила всички.

Джордан вдигна котвата и я пусна в средата на лодката.

Макар да се чувстваше като слаботелесна, Ерин се опита да помогне на Джордан в гребането към брега. Ръцете ѝ обаче трепереха толкова силно, че едва успяваше да държи греблото.

— Моля ви — разнесе се приглушен глас изпод едното палто. — Махнете го.

Беше отец Пиер.

Надя се загледа в покритата фигура. Лицето ѝ се сгърчи от болка.

— Ще умреш.

— Знам — промълви той. — Освободи ме.

Ръката на Надя се протегна над палтото, но не го махна.

— Моля те, Пиер, недей.

— Можеш ли да ми дадеш опрощение? — Слабият му глас едва се чуваше от пляска на греблата.

Надя въздъхна.

— Още не съм ръкоположена. — Тя повдигна другото палто и надникна под него. — Рун също не може да ти даде опрощение в неговото състояние. Съжалявам.

До Ерин Джордан гребеше методично и бързо. Тя натисна здраво. Усещаше ръцете си като студени щипци върху дървото.

— Тогава нека се помолим заедно, Надя — умолително рече Пиер.

Докато Ерин и Джордан гребяха към брега, двамата сангвинисти се замолиха на латински, но Ерин не си превеждаше думите. Взираше

се във водата, която бе станала оранжева от изгряващото слънце, и си мислеше за Рун, мъртъв или умиращ под палтото на Джордан. Защо се бе съгласила да участва във всичко това? Търсенето на Кървавото евангелие вече бе струвало живота на мнозина, точно както я бе предупредил Рун. Не бяха спечелили нищо, а загубите им бяха ужасни.

Когато приближиха брега, Надя внимателно отви Пиер и притисна мършавото му тяло към себе си. За първи път изглеждаше уплашена.

Мътните сини очи на Пиер се загледаха в брега.

Ерин проследи погледа му към тъмните борове, сребристите стволове на оголените от есента липи, езерото с цвят на мед и златните лъчи светлина, пронизващи мъглата.

Пиер вдигна лице към слънцето.

— Светлината наистина е най-прекрасното от Неговите творения.

По бузите на Надя се стичаха сълзи. Тя не ги избърса, а само прегърна Пиер още по-силно.

— Прости ми — каза тя на латински. — Ти си благословен.

Лицето на Джордан беше като изсечено от камък. Той нито за миг не наруши ритъма на гребането.

Лицето на Пиер засия с цветовете на дъгата под слънчевата светлина.

Гърбът му се изви. Цветът плъзна по врата и ръцете му.

Той изкрещя.

Надя го държеше здраво.

— Господи Боже наш, Ти си нашето убежище от поколение на поколение. Годините и дните се менят, но Ти оставащ вечен.

Пиер млъкна, отпусна се в обятията ѝ и остана напълно неподвижен.

— Твоята милост ни подкрепя в живот и смърт — продължаваше Надя. — Дай ни да помним с благодарност онова, което Ти си ни дал чрез Пиер и Емануел. Приеми ги в Твоето царство след дългите им години в служба на Теб.

Ерин завърши с нея, изричайки думата, която не бе изговаряла от години и се съмняваше, че я е казвала искрено — до този момент.

— Амин.

41.

27 октомври, 07:07 ч.

Хармсфелд, Германия

Джордан потапяше по-дълбоко греблото и лодката бавно се плъзгаше по повърхността на езерото. Той се загледа в слънцето, което бележеше началото на новия ден след най-дългата нощ в живота му — но поне все още беше жив.

Представи си лицата на другарите си... на Пиер... на Емануел.

Когато завиваше с палтото си Рун, Джордан прецени, че свещеникът може да последва другите. И за какво? Бяха излезли от дългия кошмар с празни ръце.

На носа Надя вдигна палтото от тялото на Пиер и го подаде на Ерин. Свещеникът вече не се нуждаеше от защитата му, а жената трепереше в утринния мраз.

Надя положи Пиер на дъното на лодката и скръсти ръцете му на гърдите. Пръстите ѝ се задържаха над ужасните рани на стъпалата и дланите, но тя не ги докосна. Покри безжизненото тяло с расото на Емануел, като го зави с обич, после сведе глава в молитва.

Джордан направи същото. Дължеше го на Пиер.

След като приключи, Надя направи кръстния знак.

Тя се загледа дълго към слънцето, после взе на ръце Пиер, вдигна го над борда и внимателно отпусна тялото му в езерото. Той потъна в зелената вода, оставяйки след себе си следа от мехурчета.

Ерин ахна от лишения от церемонии край на отец Пиер.

— Не може да бъде погребан на осветена земя, а не бива да позволим тялото му да бъде открито — обясни Надя и седна, като хвана едно гребло. — Дано намери мир и вечен покой в планината, която обичаше толкова много.

Ерин потръпна, посинелите ѝ устни се свиха в тънка линия, но тя продължи да гребе.

Джордан погледна през рамо. Брегът вече се виждаше през мъглата. Пристанището беше вдясно. В гората запя птица, поздравявайки утрото. Друга ѝ отговори.

Животът продължаваше.

Не забави скоростта, когато брегът приближи до носа. Използва инерцията, за да забие лодката в калта.

— Чакайте тук — нареди той.

Ерин потръпна и кимна.

Надя не отговори.

Джордан извади колта си и се прехвърли през борда. Кубинките му потънаха в калта, но се радваше, че отново е на сушата, навън, под лъчите на слънцето.

Забърза към мястото, където бяха скрили мотоциклетите. Можеха да се върнат в манастира за по-малко от час. Може би брат Леополд имаше някакво лекарство, което да помогне на Рун.

Но когато излезе иззад прикритието на дървото, Джордан се закова на място, взирайки се в останките на моторите. Напрегна се и започна да се оглежда. Стригоите несъмнено се криеха от слънцето, но той знаеше, че Белиал използва и човешки същества.

И в този момент осъзна ужасната истина.

Все още не бяха в безопасност — дори в ярката светлина на новия ден.

07:12 ч.

Застанала на калния бряг, Ерин се сгуши в дългото си кожено палто. Загледа се към дърветата, погълнали Джордан. Там нищо не помръдваше и това раздухваше пламъчето на безпокойството в гърдите ѝ.

До нея Надя откачи манерката си и се наведе към палтото, което покриваше тялото на свещеника и го пазеше от слънчевата светлина.

Ерин копнееше също да надникне и да види как е Рун, но не смееше да го направи. Надя най-добре знаеше как да се погрижи за него. Вероятно го познаваше от повече време, отколкото Ерин беше на този свят.

Джордан се появи от гората и Ерин въздъхна с облекчение. По отпуснатите му рамене обаче си личеше, че се връща с лоша новина. Много лоша. Трудно беше да бъде обезкуражен, а сега изглеждаше направо съсипан.

Надя се надигна, без да сваля ръка от покритата глава на Рун.

— Някой е унищожил моторите — каза Джордан и погледна извинително, сякаш вината бе негова.

— Всички ли? — попита Надя.

Джордан кимна.

— Не могат да се поправят без резервни части, инструменти и време.

— А ние не разполагаме с нито едно от трите. — Ръката на Надя докосна ранения ѝ крак. Изведнъж беше станала ужасно крехка. — Никога няма да успеем да отнесем Рун жив до манастира, ако трябва да вървим пеша.

— Ами църквата в Хармсфелд? — Ерин посочи надничащата над гората камбанария. — Мислеше, че е добро убежище за Пиер. Защо не и за Рун?

Надя се облегна назад. Ръката ѝ погали палтото, покриващо Рун.

— Трябва да се молим там да има онова, от което се нуждаем.

07:14 ч.

Джордан гледаше от брега как мъглата се пръска на парцали под лъчите на утрото. След като се стопи напълно, щяха да се озоват на открито до езерото — трима възрастни с открадната лодка и тежко ранен мъж.

Доста сложно за обясняване.

Надя отиде до лодката и вдигна изпадналия в безсъзнание Рун на ръце. До живописното селце Хармсфелд имаше съвсем кратък преход.

Джордан пристъпи напред.

— Дай на мен, моля те.

— Защо? Да не мислиш, че съм прекалено слаба за подобно нещо? — Тъмните ѝ очи се присвиха.

— Мисля, че ако някой види дребна жена като теб да носи едър мъж с такава лекота, сякаш е кученце, това ще предизвика доста въпроси.

Надя с неохота позволи на Джордан да метне Рун на рамо. Свещеникът бе като истински труп в ръцете му. Ако беше човек, щеше да е просто мъртъв — студен, без пулс, без дишане. Дали наистина беше жив?

Трябваше да се довери на Надя, че разбира тези неща.

Жената ги поведе с убийствено темпо през гората. На Джордан бързо му се прииска да я беше оставил да носи Рун, докато не стигнат до селото.

След по-малко от десет минути се влачеха по заскрежения калдъръм на главната улица. Надя ги водеше на пръв поглед напосоки, от време на време спираше и се заслушваше с наклонена настрани глава. Може би долавяше присъствието на хора много преди да ги видят или чуят Ерин и Джордан и се опитваше да избегне срещите с тях.

Джордан хвърли кос поглед към Ерин. И тя като него беше мокра до кости. Но за разлика от него не мъкнеше тежести, които да я загреят. Посинелите ѝ устни трепереха. Спешно се нуждаеше от затопляне.

Най-сетне стигнаха до селската църква на площада. Яката постройка бе изградена преди векове от местен камък. Строителите бяха издигнали тухлени сводове с разноцветни стъкла по дългите ѝ страни. Единствената камбанария сочеше към небето с безспорна решимост, както се стори на Джордан.

Надя изкачи стъпалата и опита двойната врата. Беше заключена.

Джордан остави Рун на земята. Може би щеше да успее да се справи с ключалката.

Жената обаче отстъпи крачка назад и изрита дебелиите дървени врати, които поддадоха с трясък. Не беше най-тихият начин за влизане, но пък за сметка на това се оказа доста ефективен.

Надя се втурна вътре. Джордан вдигна Рун и я последва заедно с Ерин. Искаше всички да се скрият, преди някой да е забелязал, че са влезли с взлом в храма, мъкнейки мъртвец.

Ерин затвори вратите зад тях. Сигурно я тревожеха същите мисли.

Надя вече беше при олтара и тършуваше.

— Няма осветено вино — оповести тя и в безсилието си бутна с лакът празен потир, който се разби в каменния под.

— Може ли малко по-спокойно? — На Джордан никак не му се искаше да я дразни още повече.

Тя измърмори нещо богохулно и ядосано тръгна към дървеното разпятие зад олтара. Приликата на изваяната от дъб фигура с Пиер беше толкова голяма, че Джордан отстъпи крачка назад.

Какво беше намислила Надя?

42.

27 октомври, 07:31 ч.

Планините около Хармсфелд

Батори стоеше пред тялото на мъртвия сангвинист. Още беше заковано от стрелите на арбалетите за ствола на стария бор като в някакво друидско жертвоприношение.

Тя хвана една стрела за перата накрая и я издърпа от мъртвата ръка. Освободеният крайник се отпусна безжизнено. Батори въздъхна и огледа последиците.

Ярката слънчева светлина обливаше горската поляна и топеше скрежа от жълтите липови листа. Почти нямаше следи от водената тук битка — малко разровена земя, доста забили се в дърветата куршуми и тъмни петна кръв, просмукваща се в земята. Един хубав дъжд, две седмици нов растеж и на никого няма да му мине през ум какви събития са се разигравали тук.

С изключение на проклетото тяло, приковано към дървото.

Издърпа още една стрела. Искаше ѝ се да можеше да остави тази работа на Тарек, но не беше възможно, не и през деня. Дори Магор беше страдал прекалено много на слънце и тялото му запуши, докато накрая не му заповяда да се оттегли в бункера при другите.

Продължи да вади стрелите, бавно да освобождава тялото.

Жалко, че прикованият не беше Корза. Но тя го беше видяла да пада, след като го надупчи с шест сребърни куршума. Нямаше да издържи дълго в подобно състояние. С огромно задоволство си спомни изненадата на лицето му, докато го прострелваше. Беше я взел за Елизабет, отдавна мъртвата прародителка на Батори, върнала се по някакъв начин на този свят, за да му прости.

Сякаш това можеше да е достатъчно да изкупи греховете му.

Издърпа последната стрела и освободи сангвиниста. Ако беше стригой, слънчевите лъчи щяха да го превърнат в пепел и да ѝ спестят цялата неприятност.

Примирена, Батори бързо се захвана с последната част от мръсната работа, а в главата ѝ започна да се оформя план.

Книгата си оставаше изгубена — но тя знаеше къде да я намери.
И по-важното, знаеше кой може да ѝ помогне.

43.

27 октомври, 07:35 ч.

Хармсфелд, Германия

Ерин се приближи до Джордан, докато той полагаше Рун пред олтара. Свещеникът лежеше на каменния под абсолютно неподвижен, сякаш бе мъртъв.

— Жив ли е още? — попита тя.

— Едва-едва. — Надя коленичи и капна вино от манерката си върху устните му.

Той обаче не преглътна.

Това не беше добре.

— Можем ли да помогнем по някакъв начин? — попита Джордан.

— Като не ми се пречкате. — Надя сложи главата на Рун в скута си. — И като мълчите.

Тя подреди нещата, които бе взела от олтара, като най-напред се зае със запечатаната бутилка вино. Избута корковата тапа с дългия си пръст.

— Трябва да осветя виното — обясни тя.

— Можеш ли да го направиш? — Джордан погледна към вратата. Тревожеше се, че някой може да влезе в църквата и да прекъсне работата им.

— Разбира се, че не може — обади се шокираната Ерин. — Само свещеник може да освещава вино.

Надя изсумтя презрително.

— Доктор Грейнджър, като историк би трябвало да знаете, че не е точно така. — Тя избърса кръвта от гърдите на Рун с покривката на олтара. — През ранните години на християнството нима жени не са отслужвали литургия и не са освещавали вино?

Ерин се засрами. Разбира се, че го знаеше. Чисто рефлексивно се беше хванала за църковната догма, макар че историята определено ѝ противоречеше. Запита се дали дълбоко в себе си не е останала дъщеря на баща си.

Тази истина болеше.

— Съжалявам — извини се Ерин. — Права си.

— Човешката страна на църквата е отнела тази възможност от жените. Но това не важи за сангвинистите.

— Значи можеш да осветиш виното! — пожела да се увери Джордан.

— Не съм казала това. Казах, че жените в сангвинистката църква могат да бъдат свещеници. Но аз все още не съм ръкоположена, така че не съм свещеник.

Джордан погледна към вратата. Отново.

— Защо просто не вземем бутилката и не извършим всичко това някъде другаде, където е по-малко вероятно всеки момент да нахълта някой? Не е нужно да го правиш в църквата, нали?

— Виното действа най-добре като лек, ако се освети и приеме в църква. Осветената земя му придава допълнителна сила.

Тя изсипа последните капки вино от манерката си в една от раните на Рун, при което от гърдите му се изтръгна стон.

Сърцето на Ерин подскочи, изпълнено с надежда. Може би той не беше чак толкова зле, колкото изглеждаше.

Надя освободи сребърната манерка на Рун от крака му и изсипа още малко вино в гърлото му. Този път той преглътна.

И си пое дъх.

— Елизабет?

Надя затвори очи.

— Не, Рун. Надя съм.

Рун се огледа с блуждаещ поглед.

— Трябва да осветиш виното. — Тя сви пръстите му около зелената шия на бутилката. — Иначе ще умреш.

Клепачите му се затвориха.

Ерин се загледа в изпадналия в безсъзнание свещеник. Не виждаше какво би могло да го свести.

— Сигурна ли си, че виното трябва да е осветено? Може просто да му кажеш, че е такова.

Надя я изгледа убийствено.

— Още от пустинята се питам дали виното трябва наистина да е осветено, или Рун просто трябва да си *мисли*, че е осветено. Може би става въпрос за вяра, не за чудеса.

Ерин не можеше да повярва, че тези думи излизат от собствената ѝ уста.

Самата тя беше изпитала на себе си какво се случва, когато медицинската помощ се остави на вярата и чудесата — първо с ръката ѝ, а после и с новородената ѝ сестра. Затвори очи, сякаш това действие можеше да пропъди спомена. Но той я връхлетя, както правеше всеки път.

Майка ѝ беше прекарала тежко раждане. Ерин и другите жени бяха гледали дни наред родилните ѝ мъки. Лятото беше настъпило рано и в спалнята бе горещо и задушно. Миришеше на пот и кръв.

Тя държеше ръката на майка си, бършеше челото ѝ и се молеше. Само това можеше да направи.

Накрая сестра ѝ Ема се появи на бял свят.

Но Ема бе трескава от самото начало. Твърде слаба, за да плаче или суче, тя лежеше увита в бебешките си пелени, притисната в гърдите на майка си, с широко отворени очи като от тъмно стъкло.

Ерин умоляваше баща си да откара бебето на истински доктор, но той я зашлеви и разби носа ѝ.

Жените се събраха около леглото на майка ѝ, за да се молят. Баща ѝ водеше молитвите, в дълбокия му глас звучеше увереност, че Бог ще ги чуе и ще спаси детето. Ако ли не, значи Бог е знаел, че новороденото не е достойно за спасяване.

Ерин не се отделяше от майка си и гледаше как пулсът на меката фонтанела на Ема бърза като сърчице на птиче. Копнееше да я вземе, да я натовари на кон и да я отнесе в града. Но баща ѝ сякаш беше усетил непокорството и нито за миг не я остави сама с бебето. На Ерин не ѝ оставаше друго, освен да се моли, да се надява и да гледа как пулсът постепенно се забавя и спира.

Ема Грейнджър живя два дни.

Вярата не беше спасила Ема.

Ерин докосна парчето плат в джоба си. Беше го отрязала от бебешкото одеялце на Ема, преди да я повият за погребението.

Оттогава не се разделяше с него, за да ѝ напомня да не подминава предупрежденията на сърцето, да задава невъзможните въпроси и винаги да действа.

— Надя — рече тя. — Опитай да пиеш неосветено вино. Няма нищо да изгубиш, нали?

Жената вдигна бутилката към устата си и отпи голяма глътка. Червената течност изригна от гърлото ѝ и изпръска пода.

Джордан се намръщи.

— Май не става по този начин.

Надя избърса устата си.

— Става въпрос точно за чудеса.

Или може би просто Надя не вярваше, че виното е Христовата кръв.

Ерин обаче премълча.

07:44 ч.

Рун жадуваше за смърт, искаше му се изобщо да не го бяха събуждали.

Болката от раните бледнееше в сравнение с онова, което почувства, когато отново видя Елизабет в гората. Но това всъщност не беше тя. Знаеше го. Жената в гората имаше червена коса, а не черна. А и Елизабет си беше отишла преди четиристотин години.

Коя беше жената, която го бе простреляла? Някаква далечна потомка? Имаше ли значение?

Мракът отново се спусна отгоре му като мека качулка. Отпусна се в него. Среброто не го изгаряше в топлата чернота. В нея можеше да се рее свободно.

А после някаква течност опари устните му и той се опита да извърне глава.

— Рун — решително каза познат глас. — Ти ще се върнеш при мен.

Не беше Елизабет. Този глас звучеше гневно. А също и уплашено.

Надя?

Но нищо не можеше да уплаши Надя.

Заповяда на тежките си клепачи да се повдигнат, чу удари на сърца. Бързите бяха на Ерин, със спокоен и равномерен ритъм — на войника. Значи и двамата се бяха измъкнали живи.

Добре.

Доволен, той се опита отново да се унесе.

Но студени пръсти хванаха брадичката му и го обърнаха към тъмните очи на Надя.

— Ще го направиш заради мен, Рун. Дадох ти всичкото ти вино. А също и моето. Без него аз също ще умра. Освен ако не наруша клетвата си.

Той се опитваше да задържи клепачите си отворени, но те отново се спуснаха. Повдигна ги с мъка.

— Ти ме принуждаваш да го направя, Рун.

Надя пусна ръката му и рязко се изправи. Обви ръка около кръста на Ерин и дръпна главата ѝ настрани. Сърцето на Ерин заби побързо, ударите започнаха да се гонят един друг, сливайки се в постоянно барабанене.

Джордан вдигна картения си пистолет.

— Ако стреляш, войнико, ще те убия, преди вторият ти куршум да ме е улучил — изсъска Надя. — Е, Рун, можеш ли да го направиш?

Кехлибарените очи на Ерин се взираха в него, умоляваха го за живота ѝ, както и за неговия.

Рун намери сили да отговори не толкова на въпроса на Надя, колкото на този поглед. Надигна се, колкото да сграбчи виното, да придърпа бутилката до сърцето си и да произнесе необходимите думи.

Церемонията на причастието започна — през цялото време Надя държеше Ерин, опряла зъби в гърлото ѝ.

Накрая Рун завърши с:

— Предлагаме Ти тази безкръвна жертва и Те умоляваме да пратиш Своя Свети Дух да се спусне върху нас и върху тези дарове.

— Амин — откликна Надя. — Благослови тази свята чаша.

— И това, което е в чашата. Твоята безценна кръв Христова.

Ритуалът приключи и той отпусна ръце в скута си. Силите напуснаха крайниците му, единственото му желание бе да бъде оставен в покой.

Ала Надя не му позволи това. Тя изсипа Христовата кръв в раните му, в устата му. Тялото му пое този огън и този път той го

изгори напълно. Рун знаеше къде ще го отведе това и потръпна.

— Не... — замоли се той... но молитвата му остана без отговор.

— Не гледайте. — Суровата заповед на Надя към човеците заглъхна, докато греховете му го отнасяха към изкуплението.

Бернар беше усетил мрака в сърцето на Рун и го изпрати в замъка Чахтице да скъса с Елизабет. Рун си казваше, че може да го направи, че не изпитва към нея нещо повече от дълга да ѝ служи като свещеник.

Въпреки това се молеше, докато се мотаеше по дългия зимен път към дома ѝ. Снегът скриваше полята и градините, където някога се бяха разхождали заедно. Един гарван кълвеше полска мишка сред дългите изсъхнали стъбла на лавандулата и мъничкото алено петно от кръвта ѝ се виждаше дори от това разстояние. Рун се забави, докато гарванът приключи с трапезата си и отлетя.

Стигна замъка по здрач, часове по-късно, отколкото беше възнамерявал. Но въпреки това постоя пред вратата, преди да събере смелост да почука. Снегът ръсеше раменете на расото му. Вече не чувстваше студ, но въпреки това изтупа снега, както би направил всеки човек. Не биваше да показва в този дом, че е нещо различно.

Прислужницата Ана отвори. Ръцете ѝ бяха почервенели от студ.

— Добър вечер, отец Корза.

— Здравей, дете мое — каза той. — Вдовицата Надажди у дома ли е?

Молеше се да е заминала някъде далеч. Можеше да заръча да ѝ предадат молбата му да го посети в селската църква. Решимостта му там бе по-силна. Да, по-добре щеше да е да се срещнат в църквата.

Ана направи реверанс.

— След смъртта на добрия граф Надажди тя прави късни разходки, но ще се върне преди мръкване. Желаете ли да почакате?

Той последва тънката ѝ фигура в големия салон, където в огромната камина гореше буен огън. От пръснатата по пода лайка в помещението се носеше познатата миризма на лятото. Спомни си

как береше цветята с нея в един слънчев следобед преди смъртта на Ференц.

Отказа предложените му напитки и остана толкова близо до огъня, колкото се осмеляваше, поемайки топлината му в неестественото си тяло. Замоли се, докато си мислеше за Ференц, Черния рицар на Унгария и мъжа, с когото бе обвързана Елизабет. Ако Ференц беше жив, всичко щеше да е различно. Но Ференц бе мъртъв. Рун пропъди мислите за последното си посещение, когато ѝ съобщи за кончината на съпруга ѝ.

Елизабет влезе, загърната в тъмночервено наметало, почти черно по раменете от стопения сняг. Рун изпъна гръб. Вярата му беше силна. Можеше да издържи това.

Тя изтърси водата от наметалото. Тъмните капки заваляха по пода. Едно слугинче пое тежката вълнена дреха от протегнатата ѝ ръка и излезе заднешком от помещението.

— Радвам се да ви видя в добро здраве, отец Корза. — Черните поли зашепнаха по камъша, докато тя вървеше към него. — Предполагам, че са ви предложили да се подкрепите?

Тонът ѝ бе лек и непринуден, но бързо туптящото ѝ сърце я издаваше.

— Да.

На светлината на огъня изглеждаше по-слаба, отколкото я помнеше. Чертите ѝ бяха по-остри, сякаш мъката я беше лишила от предишната мекота. Въпреки това си оставаше болезнено прекрасна.

Страх премина през кръвта на Рун.

Искаше му се да побегне, но беше обещал на Бернар, а също и на себе си. Беше достатъчно силен, за да го направи. Трябваше да бъде силен.

— Предполагам, че сте дошли да събирате дарения за църквата? — Горчивият ѝ тон му каза колко я е наскърбил, когато я изостави сама с мъката ѝ по Ференц, че не му е простила за самотата си в часа на най-голяма нужда.

Умът му крещеше да побегне, но тялото му не се подчиняваше.

Остана.

— Отец Корза? — Тя се приближи до него, тъмнокосата ѝ глава се наклони загрижено настрани, сърцето ѝ заби по-бавно от

съчувствие, вместо да се ускори от гняв. — Да не би да ви е зле? Защо не седнете?

Поведе го към един стол с висока права облегалка, после се настани срещу него. Между коленете им имаше само една длан разстояние. Огънят изглеждаше студен в сравнение с топлината на тялото ѝ.

— Добре ли сте, отец Корза?

Той се откъсна от песента на силното ѝ червено сърце.

— Да, добре съм. А вие как сте, вдовице Надажди?

Тя се размърда при обръщението „вдовица“.

— Оправям се някак... — Наведе се напред. — Глупости. Двамата с вас се познаваме от твърде дълго и твърде добре, за да се лъжем. Смъртта на Ференц беше едновременно огромен товар и освобождение за мен.

Освобождение?

Рун не посмя да попита. Вдигна ръка.

— Изглеждате така, сякаш сте боледували — рече тя. — Кажете ми истината. Как минаха за вас последните няколко месеца?

Той потъна в сребърните ѝ очи, отразяващи оранжевите пламъци от камината. Как би могъл да се откъсне от нея? От всички, които познаваше, единствено с нея бе споделил спомените от смъртния си живот, като ѝ беше спестил само тайната за сегашното си състояние.

Тънка усмивка заигра по меките ѝ устни. Ръката ѝ избърса капка вода от голото ѝ рамо, после престорено срамежливо се спусна към нежната ѝ шия. Той се взираше в пръстите ѝ и в онова, което скриваха те.

Тя стана и взе ръката му.

— Ръцете ви винаги са толкова студени.

Горещината на дланта ѝ избухна под кожата му.

Трябваше да се дръпне, но вместо това той стана и покри с другата си ръка нейната, изсмуквайки още от топлината ѝ в смразеното си тяло. Само толкова. Прост момент на свързване. Не искаше нищо повече.

Пулсът ѝ потече от дланите ѝ по ръцете му към мястото, където някога бе било неговото сърце. Сега кръвта му се движеше в ритъм с нейната. Периферното му зрение се обагри в алено.

Клепачите ѝ се спуснаха и тя вдигна лице към неговото.

Той докосна зачервените ѝ бузи с белите си като мрамор пръсти. Никога досега не беше докосвал жена, не и по този начин. Погали лицето ѝ, гладката ѝ бяла шия.

Пулсът ѝ се ускори под дланите му. Страх? Или нещо друго?

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Рун — прошепна тя. — Толкова дълго те чаках.

Пръстът му проследи невъзможно меките ѝ червени устни. Тя потръпна от докосването.

Копнееше да допре устните си до нейните, да усети топлината на устата ѝ. Да я вкуси. Но това бе забранено. Той беше свещеник. Целомъдрен. Трябваше веднага да спре това. Дръпна ръцете си на един пръст от нея и посегна към сребърния кръст на гърдите.

Погледът ѝ се спря върху кръста и от гърлото ѝ се изтръгна тих разочарован стон.

Рун замръзна, борейки се с топлината на кожата ѝ, с аромата на стопения сняг в косата ѝ, с ритъма на сърцето в устните ѝ, със солената миризма на сълзите ѝ. Никога досега не беше изпитвал такъв ужас, нито в смъртния, нито в безсмъртния си живот.

Тя се наведе напред и го целуна, устните ѝ го докоснаха леко като пеперуда.

И Рун беше изгубен.

Тя имаше вкус на мъка, на кръв и на страст. Той вече не беше свещеник или чудовище. Бе просто мъж. Мъж, какъвто не е бил никога преди.

Дръпна главата си назад и се загледа в премрежените ѝ очи, изпълнени със страст. Елизабет свали шапчицата си и черната коса падна свободно на раменете ѝ.

— Да, Рун — рече тя. — Да.

Рун целуна китката ѝ от вътрешната страна. Сърцето ѝ туптеше силно върху устните му. Той разкопча ръкава ѝ и целуна сгъвката на лакътя. Езикът му докосна кожата.

Тя зарови пръсти в косата му и го придърпа към себе си. Той проследи пулса ѝ нагоре по голата ѝ шия. Докато тя се разтапяше в обятията му, ръцете му я обгърнаха по-силно. Устата ѝ отново намери неговата.

Бог и клетвите ги нямаше. Имаше нужда да почувства кожата ѝ върху своята. Ръцете му неумело заопипваха връзките на роклята. Тя го отблъсна и ги развърза сама, а устата ѝ нито за миг не се отдели от неговата.

Роклята се свлече тежко на каменния под и тя отстъпи от нея, по-близо до огъня. Оранжевите пламъци танцуваха през ленената ѝ рица. Той я пусна само колкото да разкъса дрехата на две.

И тя се озова гола в обятията му. Мека и топла кожа. Сърце, препускащо под дланите му.

Ръцете ѝ пробягаха през невъзможно дългата редица копчета на расото му. Трийсет и три, символ на годините земен живот на Христос. Расото падна на пода върху роклята ѝ. Сребърният кръст изгаряше гърдите му, но него вече не го беше грижа.

Сграбчи Елизабет в обятията си и я притисна към себе си. Тя изпъшка, когато кръстът докосна голата ѝ гърда. Той се пресегна и скъса верижката. Кръстът издрънча върху камъка до дрехите. Би трябвало да спре, да вдигне светия символ и да го допре до тялото си, да го постави помежду им като стена.

А вместо това той избра нея.

Устните ѝ отново намериха неговите и се разтвориха. Вече нищо не ги разделяше. Бяха две тела, жадуващи да станат едно.

Тя изрече името му.

Рун отговори с нейното.

Положи я на стопления от огъня под. Тя се изви под него, дългата кадифена шия се издигна към устата му.

Рун се изгуби в аромата ѝ, в топлината, в сърцето ѝ. Никой мъж не би могъл да изживее онова, което чувстваше той; никой сангвинист не би могъл да го понесе. Никога не се беше чувствал толкова удовлетворен, така силен. Именно това блаженство бе причината мъже да изоставят свещеническия дълг. Тази връзка бе по-силна от чувствата му към Бог.

Той се сля с нея. И не искаше никога повече да се разделят.

Червеното го погълна. После погълна и нея. Рун туптеше в море от изгарящо червено.

А когато червеното се разсея, душите и на двамата бяха унищожени.

44.

27 октомври, 08:02 ч.

Хармсфелд, Германия

Надя беше коленичила до Рун на няколко крачки от Ерин и шепнеше на латински, докато той плачеше. Каквото и да се бе случило, когато двамата пиха осветеното вино, то бе по-неприятно от шесткратното прострелване в гърдите. Болеше я за Рун, уловен в такова състояние за вечни времена, обречен на невъобразим ад заради греха да бъде нападат от стригой.

Ерин се върна при разбитата врата и се загледа навън в ранното утро. Джордан също дойде и се облегна до нея. Как успяваше да остане така топъл? Тя замръзваше. Първо и двамата се бяха накиснали в онова ледено езеро, а сега се намираха в студената църква.

След като плачът на Рун утихна, Ерин чу как Надя изпъшка, когато също отпи глътка осветено вино. Тя обаче не плака така, както бе плакал Рун.

За момент в църквата се възцари тишина.

— Буден е — най-сетне се обади Надя. Гласът ѝ отново бе спокоен и равен. — С малко късмет ще бъде в състояние да пътува преди падането на нощта. Само че ще бъде слаб през следващите няколко дни. Христовата кръв не ни лекува така бързо, както би го направила човешката.

— Защо на теб не ти е толкова трудно да пиеш виното, колкото на Рун? — Ерин погледна към свещеника, който лежеше на една страна, извърнат от тях, завит с покривката на олтара.

Надя също се загледа към него.

— Защото не съм падала толкова ниско, колкото него.

08:22 ч.

Джордан огледа малката стая на странноприемницата, която Надя беше наела за него и Ерин в Хармсфелд. Тихото заведение се намираше от другата страна на площада, срещу църквата.

Надя делеше съседната стая с Рун, но Джордан въпреки това огледа помещението така, сякаш се готвеше за предстояща обсада. Вратата беше от як дъб. Надзъртане през прозореца установи дървена рамка за увивни растения под стаята им, която бе на втория етаж. Трудно можеше да се влезе оттам. Огледа бързо банята. Прозорецът беше твърде малък, за да мине някой през него. Останалата част от помещението бе типична за европейските бани — бели плочки, прост душ, мивка, тоалетна и биде.

Когато се върна в стаята, Ерин не беше помръднала от мястото си на леглото. Седеше на ръба на пухения юрган. В стаята имаше двойно легло, две нощни шкафчета с лампи и странно метално приспособление, което май се използваше за почистване на обувки.

Ерин изглеждаше по-бледа от всеки друг път. Около очите ѝ тъмнееха кръгове; лицето ѝ бе цялото в кал.

— Искаш ли първа да вземеш душ? — попита я той.

— Душ — повтори тя, стана и се протегна. — Най-добрата дума точно сега.

Джордан я гледаше как отива в банята и затваря вратата след себе си. Лично той смяташе, че най-доброто словосъчетание точно сега би могло да е „душ за двама“, но предпочете да премълчи. Седна от другата страна на леглото и отвори менюто на румсървиса.

Избра три закуски с кафе и чай, защото нямаше представа какво яде и пие Ерин. Вдигна телефона и набра, но преди някой да отговори, Ерин пусна водата на душа. Джордан си я представи как прекрачва прага на кабината, как разпуснатата ѝ коса пада до средата на голия ѝ гръб, как водата се стича надолу по извивките на...

— *Darf ich Ihnen behilflich sein?*^[1] — разнесе се глас в слушалката.

Джордан обърна гръб на вратата на банята и поръча закуска на немски.

Докато чакаше, простря палтата им да се сушат над радиатора, като се мъчеше да не мисли за Ерин под душа, вдигнала лице към водата, обгърната в пара.

Трябваше да си намери някакво занимание. Седна на леглото и почисти оръжията си едно по едно, като държеше другото винаги наблизо. След това почисти пистолета на Ерин.

Надя почука и пхна хартиена торба в ръцете му, без да каже нито дума. Докато затваряше, Джордан надникна в торбата и откри основни тоалетни принадлежности и облекло за двамата.

„Топли пуловери.“ Значи не се очертаваше да летят обратно до Йерусалим.

Поръчката пристигна и Джордан започна да закусва, преди Ерин да е приключила с къпането.

Няколко минути по-късно водата спря. Джордан все поглеждаше към вратата и правеше всичко по силите си да не си представя как Ерин подсушава голото си тяло.

Не успя.

Зачака я да излезе. Когато това най-сетне се случи, Ерин пристъпи в стаята сред облак от пара. Беше облякла бяла хавлия, която явно бе намерила в банята, и беше превързала ръката си. Лицето и шията ѝ бяха зачервени от горещата вода. Прииска му се да види колко надолу по тялото продължаваше това зачервяване.

Докато тя приближаваше, Джордан оправи кърпата на скута си.

— Опитах се да ти оставя малко топла вода — каза тя.

— Аз пък... въз... се опитах да ти оставя малко закуска. — Джордан отпи от чашата димящо кафе.

Ерин спря до него и погледна останките от храната. Миришеше на сапун и чисто пране.

— Май има надежда да съм се справила по-добре от теб.

Джордан старателно извърна поглед от деколтето ѝ и забърза към банята. Изкъпа се и се избърсна бързо. След като среса косата си и навлече чист чифт панталони в цвят каки и фланела с дълъг ръкав, вече се чувстваше готов да превземе света.

Или най-малкото да подремне хубаво.

Ерин тъкмо приключваше със закуската, когато Джордан излезе от банята. Той легна на леглото и въздъхна. Истинско легло.

— Мога да спя на пода — предложи Ерин.

— Никой от двамата ни няма да спи на пода — отвърна Джордан.
— Обещавам да си стоя в моята половинка, ако ти обещаеш да си стоиш в своята.

Ерин погледна към пода, сякаш обмисляше другата възможност.

Джордан стана и свали изсъхналото си палто от радиатора.

— Нали в много тежки моменти девиците навремето са спали с меч между себе си и техния рицар закрильник? — Той положи палтото в средата на леглото и вдигна три пръста. — Честна скаутска, няма да пресека този ров от кожа, освен ако не поискаш да го направя.

Тя го изгледа скептично.

— Бил ли си изобщо бойскаут?

Той се плъсна на леглото от страната на вратата.

— Скаут орел.

Не след дълго и двамата лежаха в своята половинка на леглото. Джордан си мислеше, че няма да мигне, щом Ерин е само на сантиметри от него, но заспа почти моментално, както си беше с дрехите.

Събуди се, докато седеше, с ръка върху пистолета. Погледът му за миг обходи слънчевата стая. Нищо необичайно. Вратата беше затворена. Прозорецът също. Банята бе празна. Тогава какво го беше събудило?

До него Ерин изхленчи.

Обърна се да я погледне. Все още в хавлията, тя лежеше настрани с лице към него, подложила длани под бузата си. Пъшкеше в съня си. На Джордан му се прииска да посегне през палтото и да я докосне, но не биваше да нарушава обещанието си. Един погрешен ход и с него бе свършено.

— Шшшт — прошепна, сякаш тя бе племенницата му Абигейл с нейните прословути кошмари с гигантски тарантули.

Ерин изпусна една дълга въздишка и като че ли потъна още по-дълбоко в съня.

Имаше предостатъчно материал за лоши сънища — стригои, прилепи и...

С писък тя рязко се надигна в леглото.

— Тук съм — каза Джордан. — В безопасност сме.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Аз съм Джордан, помниш ли? — добави той.

Ерин пое несигурно дъх и отново се дръпна назад, за да се облегне на таблата на леглото.

— Помня.

Джордан също се облегна, като внимаваше да стои в своята половина.

— Кошмарни сънища ли?

— Кошмарна реалност.

— Трябва ли да се чувствам обиден? — Може би това щеше да подобри настроението й.

— Нямах предвид теб. Ти си... ами... бива те. Но останалата ситуация...

Джордан наистина се почувства обиден, че просто го бива, но сега не беше време да остроумничи по въпроса.

— Поне успяхме да поспим и да хапнем. Не съм се чувствал така добре от Масада насам.

Млъкна. Масада. Където бяха загинали хората му. Всички. Повтори имената им наум, твърдо решен никога да не ги забравя: Сандерсън, Маккей, Купър, Тайсън. Всички, с изключение на Маккей, бяха по-млади от него. Тайсън имаше двегодишна дъщеря, която никога вече нямаше да види майка си. Маккей имаше три хлапета, бивша жена и куче на име Чипър. Купър издържаше със заплатата си болнавата си възрастна майка и дълга върволица приятелки. Сандерсън още не бе имал време да започне връзка. Беше просто хлапе. Джордан опря глава в таблата на леглото.

— Това бяха много дълги двайсет и четири часа.

— Чудя се какво ли предстои — рече Ерин.

— Нов теренен обход със забавните ни водачи Рун и Надя.

— Надя не е от най-забавните. — Ерин дръпна завивката над кръста си. — Мисля, че щеше да ме убие в църквата.

— Аз пък си мислех, че блъфира.

Ерин докосна шията си.

— Не вярвам, че Надя блъфира изобщо.

Джордан също не вярваше.

— Имах чувството, че ако искаше, можеше просто да ни смачка като буболечки и да наеме някого да изчисти петната.

Ерин се ухили.

— Това трябваше да прозвучи ободряващо, така ли?

Той я погледна.

— Поне се имаме един друг.

Прозвуча толкова сладникаво, та му се прииска да можеше да си вземе думите обратно.

— Но аз почти не те познавам — възрази тя.

— Какво искаш да знаеш? — Той нагласи възглавницата под главата си. — Човешко същество. На трийсет и пет. Професионален войник. Роден съм в Айова. Трети син. Майка ми роди пет хлапета. Любимият ми цвят е зеленият.

Ерин се усмихна и поклати глава.

— Не е достатъчно ли? — Джордан реши да продължи, просто да каже истината. — Жена ми Керън също служеше в армията. Умря преди около година. Убиха я в бойна акция. — Гласът му се стегна около мъчителния спомен, но той не се отказа. — Нямаме деца, макар че исках три. А сега е твой ред. Деца? Съпруг? Братя или сестри?

— Не мога да играя тази игра. — В очите ѝ за миг проблесна болка и тя се извърна.

Значи семейството е недосегаема зона. Ясно. Избра по-лесен въпрос.

— Дори за любимия цвят ли? Това не е държавна тайна, нали така?

Тя отново се обърна с лека усмивка, сякаш оценяваше усилията му.

— Сепия.

— Сепия? — Той я погледна. — Това е кафяво, нали?

— Сиво-кафяво. Първоначално са го получавали от мастилото на сепия. Оттам и името.

Искрените ѝ кехлибарени очи се взираха в неговите. Или бяха с цвят сепия?

— Ето виждаш ли. Не е зле като начало. — Той се размърда, мъчейки се да измисли друг въпрос. — Да си представим, че днес е събота и си у дома. Какво щеше да правиш?

Тя погледна смутено палтото.

— Щях да ям „Лъки Чармс“ и да гледам анимационни филми.

— Изобщо не очаквах такъв отговор. — Представи си я седнала по пижама, с купа зърнена закуска в скута и рисувани филмчета по телевизията. Доста добър начин да започнеш уикенда.

— Прихванах го от съквартирантката си от колежа, Уенди. Казваше, че трябва да изгледам много филмчета, за да наваксам.

Предвид шантавото ѝ детство Уенди явно е била права.

— Е — рече Ерин, — сега е твой ред. Какво би правил през мързеливата съботна сутрин?

— Щях да спя. — Искаше му се да има по-остроумен отговор.
Тя го погледна виновно.

— Съжалявам, че те събудих.

— Аз пък не. — Той се пресегна и махна влажен кичур коса от бузата ѝ, готов да се дръпне и при най-малкия знак от нейна страна, че жестът му не е добре дошъл.

Вместо това тя затвори очи и отпусна глава върху ръката му.

Той се наведе над коженото палто и я целуна. Направи го без да мисли, сякаш на устните му им е било писано да са там.

Тя тихо въздъхна и обви ръце около врата му.

10:04 ч.

Рун се събуди от лимонената миризма на почистващ химикал. Постави длан върху гърдите си и си припомни какво се бе случило.

Надигна се на лакът. Беше в спалня със спуснати бели завеси, които спираха слънчевите лъчи. На няколко крачки от него на дървения под легеше жена. Надя. Сега си спомняше. Надя. Емануел. Бункерът. Заслуша се за сърцата на Ерин и Джордан и ги чу от другата страна на стената. Тихите им гласове го успокоиха.

Стана, като се подпираше на таблата на леглото.

Надя се размърда и се протегна като събуждаща се котка.

— По-добре ли си?

Рун се изправи, олюлявайки се.

— Раниха ли те?

— Само в крака. — Тя също се изправи, но доста по-лесно от него. — Ще се оправя.

Рун ѝ завидя.

— А другите?

— Войникът е късметлия — рече тя. — Жената е талантлив стрелец дори с пистолет, освен това знае кога да се снишава.

— Пиер? — Рун огледа полутъмната стая.

— Отиде си. — И Надя му разказа всичко, което се бе случило, след като Рун бе прострелян в гората.

Тогава той зададе най-тревожния въпрос.

— Откъде Белиал са разбрали къде се намираме и къде да ни устроят засада?

Заминаването на екипа от Йерусалим беше известно единствено на кардинала и най-тесния му кръг.

Надя въздъхна загрижено.

— Мисля, че е най-добре да се върна в манастира с новината за смъртта на Емануел и да кажа, че ти и другите също сте мъртви. Така ще имате време да действате извън полезрението на църквата и евентуалните шпиони, да прикриете следващите си крачки по пътя към Кървавото евангелие.

Рун кимна. Бе наложително да пазят издирването в тайна от Белиал.

— Ами Пиер? Какво ще кажеш за него?

— Ще им кажа какво съм открила — отвърна тя. — Жалко, че попаднах само на немски войници в бункера. И на стригои, разбира се.

— Значи няма да им кажеш за руснаците?

— Ако църквата научи, че в същия бункер, в който се е намирало Кървавото евангелие, е имало и руски войници от Санкт Петербург, не просто ще изпратят екип в Русия. Ще избухне война.

Рун кимна. Никой сангвинист не се бе връщал жив от Санкт Петербург, след като предателят витандус пое командването там. За да вземе нещо от Русия, църквата наистина трябваше да изпрати цяла армия. А всяка жертва щеше да отслаби ордена им в битката с Белиал, която рано или късно трябваше да се състои.

— Трябва да заминем сами — прецени Рун. — За да не допуснем война и за да имаме надежда да намерим книгата.

— Ами хората? Ще бъде опасно да вземеш и тях.

— Витандусът може да мрази ордена ни, но има чувство за чест. Това може да се окаже достатъчно, за да са в безопасност.

От другата страна на стената сърцата на Джордан и Ерин забиха по-бързо.

— Много добре виждам привързаността ти към тях, Рун — рече Надя. — Да не си мислиш, че руснаците няма да забележат?

— Не мога да ги оставя. — Рун се опита да заглуши звуците на Ерин и Джордан. — Ако Белиал имат агенти сред сангвинистите, животът им ще бъде изложен на по-голяма опасност тук, отколкото в Русия.

— В такъв случай въпросът е решен. — Надя стана и си сложи сребърния колан.

— Ще ни трябват документи — добави Рун.

— Ще ви ги осигуря тайно.

Рун се замисли за пътя, по който им предстоеше да поемат. За първи път в дългия си, много дълъг живот щеше да се раздели с църквата, пък било и само временно. Чувстваше се като осиротял.

Надя тръгна към вратата.

— И ще ти донеса нещо, което да можеш да размениш срещу сигурност. Нещо безценно за владетеля на Санкт Петербург.

Дори Надя не смееше да произнесе неговото име.

Бивш сангвинист, той беше нарушил законите на църквата толкова грубо, че бе отлъчен — и това не беше обичайното отлъчване, а истинско пропъждане, което не можеше да бъде отменено и бе толкова сурово, че всички, които го познаваха, трябваше да го отбягват завинаги.

Така самото му име се беше превърнало в негово проклятие — витандус.

10:08 ч.

Ерин се усмихна, когато Джордан я вдигна през коженото палто и я сложи в скута си. Сега го беше яхнала и се взираше в дяволитата му усмивка.

— Какво стана с обещанието да си стоиш в половината?

— Ти дойде в моята половина. — Той я целуна леко по устните и по гръбнака й полазиха тръпки.

Не можеше да възрази на думите му. Тя изрита палтото на пода.

Джордан се ухили.

— Проблемът е решен.

Тя прокара длан по линията на челюстта му. Гладка, току-що избръсната. Целуна го отново. Миришеше на крем за бръснене с евкалипт и имаше вкус на кафе.

Ерин се дръпна назад и се загледа в прекрасните му сини очи.

— Очите ти са в египетско синьо, като бога на слънцето Ра.

— Приемам го за комплимент.

Той плъзна ръка на кръста й и я придърпа толкова плътно до себе си, че тя усети ударите на сърцето му върху гърдите си.

Отпусна се върху него. Чувстваше се в безопасност.

Устните му намериха нейните. Целувката му предаваше настойчивото му желание. Тя изстена и зарови пръсти в косата му, като го придърпа още по-близо до себе си.

Искаше да забрави всичко случило се през последните двайсет и четири часа, да заличи всеки лош спомен. Единственото, което имаше място в ума ѝ, беше този момент с него. Дланите му се плъзнаха по тялото ѝ.

Без да престава да я прегръща, Джордан нежно я обърна и тя се озова под него на леглото.

Ерин се изпъна под тежестта му, усещайки мускулестото му тяло върху своето. Ръцете ѝ галеха широкия му гръб. Пъхна ги под тениската, усети гладката топлина на кожата. С едно бързо движение той съблече фланелата през главата си, разкривайки татуировката от едната си страна — оставения от светкавицата дървовиден фрактал, свидетелството за кратката му среща със смъртта.

Пръстът ѝ проследи една от разклоняващите се линии. Кожата му настръхна от допира ѝ.

Сега той изглеждаше много далеч от смъртта — дишаше дълбоко, тялото му излъчваше топлина, бездънните му сини очи блестяха.

Без да откъсва очи от нейните, той развърза колана на халата ѝ и отметна полите му настрани. Едва тогава погледът му се плъзна надолу, сякаш поглъщаше тялото ѝ, оставяйки след себе си гореща диря, без дори да я докосва.

— Ау — прошепна едва чуто.

Тя го придърпа към себе си и ахна, когато голата му кожа докосна нейната. Устните им отново се намериха. Ерин се изгуби в целувката. Сърцето ѝ туптеше неудържимо, дъхът ѝ секна, после и той се ускори.

Джордан откъсна едва-едва устни от нейните и тя се надигна, за да ги достигне отново. Той започна да целува шията ѝ. Ерин отметна глава назад върху възглавницата. Усети как влажни кичури се разпиляват по лицето ѝ, но не искаше да откъсне ръце от тялото му и да ги махне. Устните му продължиха надолу, плъзнаха се по ключицата ѝ и спряха на вдлъбнатината на гърлото ѝ.

— Ерин? — Дъхът му погали шията ѝ.

Тя знаеше какво пита той и знаеше какво иска да отговори. Но не го каза.

— Чакай. — Думата една се изтръгна от гърдите ѝ. Тя го бутна назад и се загърна в хавлията. — Стана твърде бързо.

— По-бавно — рече той. — Ясно.

Тя завърза хавлията. Сърцето ѝ препускаше, тя изгаряше от желание да избяга отново в топлината на обятията му. Но не се отдаде на желанието си. Не можеше.

По вратата заблъска юмрук.

Разнесе се глас.

Надя.

— Време е да вървим.

[1] С какво мога да ви помогна? (нем.). — Б.пр. ↑

45.

27 октомври, 10:10 ч.

Мюнхен, Германия

Когато самолетът се отлепи от пистата, Батори се облегна с въздишка на меката облегалка на креслото. Усети как Магор се отпуска в товарния отсек.

„Спи, скъпи — каза му тя. — В безопасност сме.“

За първи път от години летеше през деня, без стригои. Те трябваше да се страхуват далеч не само от слънчевата светлина там, където отиваше тя; самото им съществуване ги излагаше на риск. Дестинацията беше опасна, но Батори се чувстваше по-сигурна без тях.

Беше наела самолет, чийто пилот предпочете да не задава въпроси, когато натовариха вълка в товарния отсек. Магор кротуваше в покритата клетка, както му бе наредено, но товарачите несъмнено го бяха надушили и се бяха досетили, че вътре има огромен звяр. Срещу съответната цена те също щяха да си затварят устата. Батори се протегна доволно в луксозната широка седалка. Целият салон беше само за нея. Единствените други на борда бяха капитанът и вторият пилот.

Колко време бе минало, откакто за последен път е била напълно сама? Далеч от Него и от инструментите Му? Години.

Погали кожата на седалката и вдигна щората на прозореца. Слънчевите лъчи нахлуха в салона, паднаха върху краката ѝ и ги стоплиха. Батори задържа длан срещу светлината, сякаш можеше да я сграбчи. Когато ѝ омръзна, насочи вниманието си към светлия пейзаж долу.

Град Мюнхен остана назад и се смени с ферми, гори и малки еднофамилни къщи, които ставаха все по-редки и по-редки, докато самолетът летеше на изток. Във всяка къща някое семейство току-що беше закусило. Мъж беше целунал съпругата си за довиждане, дете бе подредило раницата си и беше тръгнало на училище. Сега тези къщи бяха празни, но по-късно обитателите им щяха да се завърнат.

Какво ли е да живееш в такъв дом?

Съдбата ѝ беше определена още със самото ѝ раждане. Обикновеният живот със съпруг, деца и домашен уют не беше за нея. Обикновено Батори изпитваше презрение към онези, които водеха такова просто съществуване, но днес се чувстваше привлечена от скромния му чар.

Тръсна глава. Дори да беше свободна, нямаше да се съгласи на друг затвор като съпруга и майка. Вместо това щеше да ловува с Магор. Можеха да отидат където си искат, да живеят сами, никога да не се тревожат, че Той може да я накаже, че Тарек най-сетне ще получи отмъщението, което толкова жадуваше, без да ѝ се налага всеки ден да се бори, за да спечели уважението на другите и правото да доживее до следващия изгрев.

Само мисълта за всичко това я изтощи.

Усетил тревогите ѝ, Магор се размърда някъде зад и под нея.

„Почивай“ — каза му тя и той отново се успокои.

Пръстите ѝ докоснаха черния белег на шията ѝ, доказателството, което я отделяше от другите. Щеше да е нужно чудо, за да го заличи, да избяга от Него.

Ами ако книгата можеше да ѝ предложи точно такова чудо?

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Проклет ще бъдеш в града и проклет ще бъдеш на полето.

Проклети ще бъдат твоите житници и твоите клетове.

Проклет ще бъде плодът на утробата ти и плодът на земята ти...

Проклет ще бъдеш, кога влизаш, и проклет, кога излизаш.

Второзаконие, 28:16-

19

46.

27 октомври, 16:47 ч.

Санкт Петербург, Русия

Ерин мина полузаспала през руската митница, но се събуди напълно, когато излезе с двамата мъже на ледения тротоар пред летището на Санкт Петербург. Рун ги качи бързо в такси с повредено парно и шофьор, който определено не се страхуваше от смъртта. Ерин бе прекалено уплашена, за да ѝ е студено, докато шофьорът летеше през засилващата се снежна виелица, като през цялото време говореше на руски.

Накрая таксито спря с поднасяне пред нещо като градски парк — обширна площ, вероятно зелена през лятото, с дървета от двете страни. Точно сега клоните им бяха голи и замръзналата трева скоро щеше да бъде погребана под дебелия бял сняг.

Не можеше да повярва колко далеч се намираше от изгарящата жегна на Масада. Вчера сутринта най-голямата ѝ грижа, свързана с времето, бе слънчевото изгаряне; днес — измръзването. Докато слизаше от таксито, вятърът проникна през коженото палто и изсмука топлината от костния ѝ мозък. Снежинки жилеха бузите ѝ вместо пясък.

Слънцето се бе превърнало в бисерен диск, мъчещ се да хвърля бяло сияние през облаците, и даваше на земята съвсем малко светлина и още по-малко топлина.

Джордан вървеше плътно до нея, докато минаваха под каменната арка, водеща към парка. Ерин подозираше, че той иска да я хване за ръката, но тя пхна юмруци в джобовете на палтото си и продължи да върви. Той изглеждаше засегнат и тя не можеше да го вини, но не знаеше какво да прави с него. Едва не се бяха любили в Германия и тя се ужасяваше от мисълта какво щеше да се случи, ако го бяха направили. И без това вече харесваше твърде много Джордан.

Маратонките ѝ се хлъзгаха на всяка крачка по заледените плочки на алеята. От двете страни се издигаха високи до коляно затревени могилки. Ерин ги поглеждаше, като се питаше какво ли представляват.

Джордан беше вдигнал яката на палтото си. Носът и бузите му вече бяха червени. Ерин си спомни как бе докосвала лицето му с устните си, топлината на неговите устни по кожата ѝ и бързо се извърна.

На няколко крачки пред тях Рун не си беше направил труда да облече палто и крачеше с развяващо се черно расо и отпуснати бели ръце. Като че ли се чувстваше толкова добре, колкото и на трийсет и седемте градуса в Масада. В едната си ръка носеше дългия кожен цилиндър, който им беше дала Надя в Германия. Ерин нямаше представа какво има вътре и подозираше, че Рун също не знае. Преди да му го връчи, Надя беше запечатала цилиндъра със златист восък и бе сложила папски печат — два кръстосани ключа, вързани с връв, и с тройната папска корона над тях.

— Добре, Рун. — Джордан настигна свещеника и закрачи от дясната му страна. — Защо сме тук? Защо дойдохме в този замръзнал парк?

Ерин мина от лявата страна на отец Корза, за да чуе отговора. Той им беше казал само, че ще летят до Санкт Петербург, тъй като руските войски може да са донесли книгата в града след края на войната. Ерин също беше стигнала до това заключение. Представи си мъртвия руски войник в бункера и си спомни как Надя четеше заповедта на кирилица. Войникът беше изпратен от този град.

Ерин знаеше също, че руснакът е имал жена и дете — дъщеря, която може би все още живее в Санкт Петербург, без да подозира, че някакви непознати знаят повече от самата нея за смъртта на баща ѝ.

Бе доволна, че даде на Надя писмата от бункера, за да ги предаде на брат Леополд. Може би усилията им щяха да дарят известен покой на жената.

— Рун? — настоятелно го подкани тя. Имаше право да знае повече.

Свещеникът спря и погледна през покритите със сняг могилки към група голи дървета. Вятърът се мъчеше да откъсне няколкото оцелели разкъсани листа, които продължаваха упорито да се държат за клоните.

— Дойдохме тук да помолим за разрешение да търсим книгата на руска земя.

— Защо? — попита Джордан. — Мислех си, че сангвинистите не искат разрешение.

Безизразното лице на Рун не издаваше никакви емоции, но Ерин долови страха му. Изобщо не искаше да си помисля, че съществува нещо толкова ужасно, което да уплаши дори свещеника.

— Санкт Петербург не е наша територия — загадъчно отвърна той.

— Тогава чия е? — поинтересува се Джордан. — След падането на Берлинската стена Римокатолическата църква отново има присъствие тук.

Ерин пхна ръце още по-дълбоко в студените джобове на палтото и се загледа към края на алеята. Там се издигаше голяма бронзова статуя на жена с широка пола, вдигнала нещо в ръцете си. Ерин примижа, но не успя да различи предмета. Огледа се. Беше решила, че това е градски парк, но над мястото витаеше тъга. Не можеше да си представи деца да си играят тук.

— Тук на власт е витандусът — отвърна Рун. Той докосна кожения цилиндър, праметнат през рамото му, сякаш да се увери, че не го е изгубил. — А витандусът не изпитва любов към църквата ни. Когато дойде, не му казвайте нищо за нашата мисия, нито за себе си.

— Какво е това витандус? — попита Джордан.

Ерин знаеше отговора.

— Това е титла, която се дава като наказание. Най-лошото, което може да наложи църквата. По-страшно и от отлъчването. Нещо като вечно прокуждане и отбягване.

— Страхотно. С нетърпение очаквам да се срещна с този тип. Сигурно е голям чаровник.

— Такъв е — кимна Рун. — Затова внимавайте.

Джордан неволно посегна към кобура си, но бяха принудени да оставят оръжията си в Германия. Бяха долетели тук с пътнически самолет, използвайки фалшивите документи, приготвени от Надя. Но нямаше начин да вкарат тихомълком и оръжията си.

— Какво е направил този витандус? — попита Ерин, като потропваше с крака по камъка, сякаш това щеше да я стопли. — Кой е той?

Рун не откъсваше поглед от голите дървета — бдителен, предпазлив, със страх в очите. Отговори съвсем прозаично, макар че

отговорът му я зашемети.

— Познавате го като Григорий Ефимович Распутин.

16:52 ч.

Рун крачеше бавно по алеята, докосваше леденостудената си броеница и се молеше Григорий да не заповяда да бъдат незабавно заклани, както беше убивал всеки сангвинист, изпратен в Русия от 1945 година насам. Може би цилиндърът, който му бе дала Надя, носеше известна надежда. Тя му бе заръчала да го предаде на Григорий, без да го отваря.

Но какво имаше вътре?

Дар ли носеше, или оръжие?

Ерин прекъсна тревожните му мисли.

— Распутин ли? — Изумлението звънеше в гласа ѝ, проблясваше в присвитите ѝ очи. — Лудият монах на Русия? Довереникът на Романови?

— Същият — потвърди Рун.

Това бяха определенията, използвани от повечето историци за Григорий Ефимович Распутин. Той бил монах мистик, за когото се носели слухове, че бил голям лечител. Съдбата му била свързана с цар Николай II и семейството му. В началото на миналия век той използвал способностите си, за да спечели благоволенieto на царското семейство — обявил, че е единственият, който може да помогне на царския син да се излекува от хемофилия. Заради грижите, които полагал за престолонаследника, царят си затварял очите за сексуалните му оргии и политическите машинации, докато накрая един британски шпионин и група руски аристократи не го убили.

Или поне си помислили, че са го убили.

Естествено, Рун знаеше много повече.

Той пое дълбоко дъх. Студеният въздух имаше свеж привкус на сняг, на попарени от скрежа листа и тънък намек за стара смърт.

Намираще се в Русия.

От сто години не беше вдишвал нейния аромат.

Междувременно Джордан си оставаше бдителен както винаги и оглеждаше парка.

Рун проследи погледа му. Вниманието на войника се задържа върху тъмните стволове на дърветата, ниската каменна стена и плинта, поддържащ статуята — местата, където можеше да се скрие евентуален неприятел. Рун оцени предпазливостта и подозрителността му — това бяха две много ценни черти, когато се намираш на руска земя. Но техният противник още не беше дошъл. Все още бяха в безопасност, може би за още няколко минути.

Спряха при мрачната тъмна статуя на жена, която се взираше в далечината, предлагайки на изгубените граждани на Санкт Петербург венец, символа на скърбящата родина.

Джордан задуха в ръцете си, за да ги стопли — жест, който говореше за човешката му природа и огъня, горящ в него. После се обърна към Рун.

— Распутин не беше ли умрял през Първата световна война?

— Бил е убит — отвърна Ерин. — Отровен с цианкалий, прострелян четири пъти, пребит с бухалка, увит в килим и хвърлен в река Нева, където уж се удавил.

— И е оцелял след всичко това? — саркастично рече Джордан. — Прилича ми на истински стригой.

Ерин поклати глава.

— Има много негови снимки, правени през деня.

Рун се опита да се съсредоточи въпреки непрекъснатото им дърдорене. Чу някакво създание да шумоли сред дърветата на няколко метра от тях. Но това бе просто полска мишка, търсеца зърна преди зимата да е затрупала всичко със сняг. Надяваше се създанието да намери препитание.

— В такъв случай какво е той? — попита Джордан.

Рун въздъхна. Само отговорите можеха да ги накарат да млъкнат.

— Навремето Григорий беше сангвинист. Заедно с него и с Пиер бяхме дълги години в една триада, преди да бъде отхвърлен от духовенството.

Джордан се намръщи.

— Значи орденът ти го е изхвърлил, а после го е наказал с вечно прокуждане?

— Витандус — напомни му Ерин.

Войникът кимна.

— Нищо чудно, че не обича църквата. Май няма да е зле да поработите по-сериозно върху имиджа си.

Рун им обърна гръб.

— Това не е единствената причина за омразата му към църквата.

Докосна кръста на гърдите си. Григорий имаше много причини, стотици хиляди причини да мрази Църквата. Причини, които Рун разбираше отлично.

— Тогава защо Распутин е бил отлъчен? — попита Ерин.

Рун още долавяше съмнението в гласа ѝ, докато изговаряше името му. Тя не можеше да приеме нещо за истина, докато не го докосне. В този случай може би щеше да съжалява, че се нуждае от подобно доказателство.

Джордан го притисна с още въпроси.

— И какво става с един отлъчен сангвинист? Той може ли да продължи да извършва свещените ритуали?

— Твърди се, че свещеникът има незаличим белег върху душата си — намеси се Ерин. — Затова предполагам, че още може да освещава вино, нали?

Рун разтърка очи. Заради краткотрайния им живот подобна нетърпеливост и жажда за отговори бяха разбираеми. Копнееше за тишина, но не му беше писано да ѝ се порадва.

— Григорий може да освещава вино — уморено отвърна той. — Но за разлика от виното, осветено от свещеник на истинската църква, то няма същата подкрепяща сила на Христовата кръв. Поради това той завинаги се намира в състояние между прокълнат стригой и благословен сангвинист.

Ерин отметна няколко кичура от челото си.

— Какво означава това за душата му?

— В момента повече ме е грижа какво означава това за *тялото* му — отбеляза Джордан. — Например, може ли да излиза денем?

— Може, прави го и ще го направи.

„При това скоро.“

— И защо се нуждаем от разрешението му да сме тук? — попита Джордан.

— Защото не е оставил нито един сангвинист да напусне жив руската земя от много десетилетия насам. Той знае, че сме тук. И ще нареди да бъдем отведени при него, когато му дойде времето.

Джордан го изгледа продължително. Сърцето му туптеше гневно.

— Защо не ни каза всичко това по-рано? В колко голяма опасност се намираме?

Рун посрещна яростта му.

— Мисля, че имаме добър шанс да напуснем живи Русия. За разлика от другите, дошли тук, двамата с витандуса имаме по-особени отношения заради общото ни минало.

Ръката на Джордан отново посегна несъзнателно към мястото, където обикновено се намираше оръжието му.

— Значи онези в черната таратайка, които ни следяха още от летището... са подчинени на руски стригой гангстер и имат заповед да стрелят по всеки изпречил им се сангвинист?

Ерин рязко се обърна към улицата в далечината.

— Нима са ни следили?

Джордан гледаше кръвнишки.

— Надявах се, че са хора на Рун.

— Нямам свои хора — обясни Рун. — Църквата не знае, че сме тук. След атаката в Масада и събитията в Германия подозирам, че Белиал има доносник сред сангвинистите. Затова казах на Надя да обяви всички ни за мъртви.

Един мускул на лицето на войника потрепна.

— Става все по-добре и по-добре.

— Подобна жар е непристойна — обади се нечий глас, звучащ укорително и развеселено едновременно.

Всички се обърнаха. Мъж в черно расо на православен свещеник заобиколи бронзовата статуя и закрачи към тях с яките си крака. Полите на дрехата му метяха плочките. На гърдите му висеше троен православен кръст.

Приближаваше ги с усмивка. Някога дългата му коса беше подстригана на два пръста над раменете и бе сресана назад, разкривайки широко лице и коварни сини очи. Тъмнокафявата му, почти черна брада беше грижливо подстригана за разлика от годините, които Рун бе прекарал с него.

Ерин сподави ахването си.

Рун си даде сметка, че Григорий явно още прилича достатъчно на образа от снимките отпреди век, за да сложи край на съмненията й.

Замоли се Ерин и Джордан да са запомнили предупреждението му да не казват нищо на Распутин.

— Григорий — поздрави Рун със съвсем леко свеждане на главата си.

— Мой скъпи Рун. — Григорий кимна с масивната си глава към Ерин и Джордан. — Имаш си нови другари.

Рун не ги представи.

— Така е.

— Както обикновено, избра мъдро мястото на срещата. — Григорий посочи с мощната си ръка могилите от двете страни на алеята. — Другаде бих могъл да те убия, но не и тук. Не и сред костите на половин милион мои сънародници.

Джордан завъртя глава, сякаш се оглеждаше за въпросните кости.

— Може би не ви е казал къде се намирате? — Григорий цъкна с език. — Винаги си бил лош домакин, отец Корза. Вие сте в Пискарьовското гробище, изградено в памет на онези, които изгубиха живота си по време на обсадата на Ленинград. Могилите, които виждате, са масови гробове. Точно сто осемдесет и шест на брой.

Ерин се загледа с ужас в затревените хълмчета.

— В тях са положени костите на половин милион руснаци. Поточно четиристотин и двайсет хиляди цивилни. Умряха в годините, през които нацистите обсаждаха града. Когато се сражавахме и се молахме за помощ. Но тази помощ не дойде, нали, Рун?

Рун не каза нищо. И една-единствена дума щеше да разгори тлеещия гняв на Григорий.

— Четири години непрестанна касапница. Не тежат ли тези гробове върху съвестта на вашия кардинал?

— Съжалявам — каза Ерин. — За загубите.

— Дори детето може да се извини, Рун. Виждаш ли? — Григорий посочи към колата, която чакаше при входа на гробището. — Няма ли да спасим горките ти спътници от студа? Личи им колко страдат от него.

Рун хвърли бърз поглед към Ерин и Джордан. Наистина изглеждаха ужасно премръзнали. Самият той имаше толкова малко общо с хората, че често забравяше колко са крехки.

— Ще гарантираш ли безопасността ни?

— Не повече, отколкото ти моята. — Вятърът разпиля тъмната коса на Григорий по бялото му лице. — Трябва да знаеш, че сега аз избирам времето на смъртта ви.

17:12 ч.

Джордан прегърна Ерин през рамо. Тя не се облегна на него, но пък и не се дръпна. Обърна се към Рун и Распутин, доловила напрежението на старата вражда помежду им, примесена с уважение, може би дори и с някакво мрачно приятелство.

Тонът на Джордан беше лек.

— Какво ще кажете да поговорим за неизбежната ни гибел някъде на топло?

Веждите на Распутин се повдигнаха високо при думите му, после той отметна глава назад и се разсмя. Смехът му беше дълбок, весел и изобщо не на място в покритото със сняг гробище, особено след заплахата да ги убие. Джордан вече разбираше защо са го наричали Лудия монах.

— Този ми харесва. — Распутин го тупна по гърба с широката си длан и едва не го просна на земята. После се усмихна на Ерин. — Но не толкова, колкото тази красавица.

Джордан никак не хареса тона му.

Рун пристъпи между тях.

— Може би спътникът ми е прав. Можем да намерим по-подходящо място за нашия разговор.

Распутин сви рамене и ги поведе обратно по алеята към очакващата ги кола. Когато стигнаха до нея, той даде знак на Джордан и Ерин да седнат отпред. Двамата с Рун се настаниха на задната седалка.

Джордан отвори вратата и отвътре го лъхна топла вълна. Миришеше на водка и цигари. Качи се преди Ерин, за да седне между нея и шофьора на Распутин.

Шофьорът протегна ръка. Изглеждаше на около четиринайсет и снежнобялата му ръка бе по-студена от тази на Джордан.

— Казвам се Сергей.

— Достатъчно голям ли си, за да караш? — Думите се изплъзнаха от устата му, преди да успее да се спре.

— По-голям съм от теб. — Момчето говореше с лек руски акцент. — А може би и от майка ти.

Джордан изведнъж изпита носталгия по картечния си пистолет, ножа си и дните, когато всичките му врагове бяха човешки същества.

27 октомври, 17:15 ч.

Санкт Петербург, Русия

Докато големият седан се отдалечаваше от гробището, Ерин задържа разперените си пръсти пред духалката на парното. Джордан беше сложил ръка на облегалката зад гърба ѝ. Той беше единственият в колата, на когото имаше доверие — а всъщност почти не го познаваше.

Но поне беше човек.

Точно в момента това означаваше адски много за нея.

Рун и Распутин разговаряха с умерен тон отзад. Колкото и прилично да звучаха, личеше си, че спорят, макар Ерин да не разбираше нито думичка руски.

Колата пътуваше по привечерните улици, ярко осветените руски фасади надничаха като къщи от приказките през снежната вихрушка. До падането на нощта оставаше най-много час. Ако от Белиал ги бяха проследили в Русия, дали щяха да атакуват отново след падането на нощта? Дали Распутин беше във война и с тях, както със сангвинистите?

Отговорите трябваше да почакаат, докато не успее да откъсне Рун от Распутин.

След десетина минути колата спря пред великолепна руска църква. Ерин приближи лице до прозореца, за да я разгледа по-добре.

Куполи във формата на луковици, украсени със златни кръстове, се издигаха към небето, всеки по-пленителен от предишния — два позлатени, един в най-различни ярки цветове, други сини, покрити със златни, бели и зелени инкрустации. По фасадата имаше колони, арки и огромна мозайка с Исус, окъпан в златна светлина. Целият този разточителен разкош я остави без дъх.

— Великолепно е, нали? — с трепет попита шофьорът.

— Заше метяващо — съвсем честно призна тя.

— Пред вас е църквата „Спасител на пролятата кръв“ — каза Распутин и се наведе напред. — Издигната е на мястото, на което беше убит цар Александър Втори през хиляда осемстотин осемдесет и

първа. Но той не беше последният Романов, станал жертва на гнева на народа. Вътре ще видите калдъръма, оплискан някога с кръвта на Александър.

Въпреки богатата си история църквата изгуби част от великолепието си в очите на Ерин, докато слушаше Распутин. Беше виждала достатъчно камъни с петна от кръв по тях — даже предостатъчно за цял един живот. Въпреки това отвори вратата и излезе на ледения вятър. Беше станало още по-студено, отколкото на гробището. Загледа се към мръсносивите преспи, навети покрай стената на църквата от силния вятър, духащ от минаващата наблизо река.

Джордан застана плътно до нея, за да я заслони от вятъра, и се загледа в пицната постройка.

— Май някой любител на кича е имал комплект боички и много свободно време.

— Той е много горд — тихо го сгълча Рун. — Не го обиждай.

Вятърът довя отговора на Распутин от другата страна на колата.

— Не могат да ми нанесат по-голяма обида от онази, която вече ми нанесохте ти и онези, които обичаш, Рун. Но може би придружителите ти ще бъдат достатъчно разумни да не ме ядосват. Засега се чувствам достатъчно великодушен да им гарантирам сигурността, защото не са сангвинисти.

— Май не е зле да си човек — промърмори с крива иронична усмивка Джордан.

И за да го докаже, сплете топлите си пръсти със студените пръсти на Ерин.

Хванати за ръце, те тръгнаха след двамата облечени в черно свещеници към двойната арка на входа.

16:27 ч.

След като прекосиха преддверието, Рун пристъпи в главния кораб. Знаеше какво да очаква, но въпреки това видяното го поразиха дълбоко — точно както очакваше Григорий.

Погледът му незабавно бе привлечен от мозайките, покриващи всяка повърхност. Яркосиньо, златно и алено заплуваха пред погледа на Рун. От всяка стена и от тавана към него закрепяха картини — Исус

и апостолите, стилизираните кафяви очи на светци, ослепителните криле на ангели. Милиони миниатюрни плочици се съчетаваха в библейски сцени. Рун затвори очи, но картините го изгориха отново, когато ги отвори.

Стомахът му кипна и от миризмите — топли хора в нефа, тамян, вино, стара смърт, просмукваща се от пода и пукнатините, а отнякъде и свежа човешка кръв. Рун едва успя да сподави желанието си да избяга.

Обърна се обратно към входа и погледът му спря върху огромната мозайка над него. Стотици хиляди малки плочки изобразяваха най-великия момент от историята на сангвинистите. Рун знаеше, че Григорий лично е поръчал тази мозайка, изобразяваща излизането на Лазар от гроба — Лазар бе първият от ордена на сангвинистите, поздравил Господа, дал обект да служи на Христа и да вкусва единствено Неговата кръв.

С изключение на Рун Лазар беше единственият член на ордена, приобщен преди да е вкусвал човешка кръв, преди да отнеме и един човешки живот.

„Колко надолу съм пропаднал...“

Рун сведе очи. Величието на историята на Лазар му помогна да намери опора сред крещящото великолепие на ехтящата църква.

— Красиво, нали? — Григорий огледа с грейнало лице чудовищния дом, който беше създал.

— Мозайките са истински шедевър — съгласи се Ерин, като се взираше покрай него с отметната назад глава.

— Да, такива са.

Григорий плесна с ръце. От тъмни кътчета и ниши изникнаха тъмни фигури и зашетаха из църквата.

Рун насочи вниманието си към нефа и забеляза, че извиканите от Григорий нямат пулс. Повечето приличаха на шофьора, много млади на лице и много стари на години. Това бяха стригои, дали обет пред Григорий като техен папа, мрачна версия на ордена на сангвинистите на руска земя.

По заповед на Григорий туристите бяха изведени от църквата и вратите бяха затворени и заключени след тях. Минути по-късно само две човешки сърца все още биеха вътре.

Освен Рун и спътниците му, в църквата имаше единствено последователи на Григорий, общо петдесет на брой — мъже, жени и деца, привлечени от него в мрачното му паство и завинаги попаднали в капана между спасението и проклятието. Не бяха диви като повечето стригои, но и не се стремяха към светостта като сангвинистите.

Григорий беше донесъл на този свят нов нюанс на мрака.

Внесоха дървени пейки и ги подредиха в нефа с лице към олтара. Изключиха електрическото осветление и пламъците на дългите восъчни свещи затанцуваха навсякъде. Летният аромат на мед се опита да пропъди опетнените миризми на тъмните богомолци.

Ерин и Джордан стояха близо до Рун в дъното на църквата. Сержантът се оглеждаше предпазливо, сякаш всеки момент очакваше атака. Ерин местеше вниманието си от една чудновата мозайка на друга. Дори тук двамата убедително демонстрираха ролите си на Воин на човека и Жена на познанието.

Рун стоеше между тях и паството на Григорий, изпълнявайки собствената си роля.

Рицар на Христа.

През цялото време обаче го измъчваше дълбокото чувство за нещо неправилно, докато свещените образи гледаха надолу към скверното паство на Григорий.

Съпроводен от млади дякони, Распутин изкачи царствено черните мраморни стъпала пред олтара. От двете му страни се издигаха пищно украсени кървавочервени колони, осветени от дълги свещи. Последните немощни оранжеви лъчи на слънцето, проникващи през високите прозорци, осветяваха мозайката зад него, изобразяваща Христос, който хранеше апостолите с нафора и вино, а над тях летяха ангели.

Григорий започна своята тъмна литургия.

Хорът запя стари руски молитви, звънките гласове се издигнаха към високия таван в ритми и тонове, които човешките същества никога не биха могли да постигнат и никога нямаше да чуят.

Накрая поведоха Рун и останалите към една пейка. Рун се подчини, все още неспособен да се настрои към дълбоко сбърканото представление.

Топла ръка докосна голата му китка.

— Рун? — прошепна глас.

Той се обърна и се взря в питащите очи на Ерин. Тяхната естественост, човечността им му помогна да намери опора.

— Добре ли си? — Тя наклони глава, докато сядаха на пейката.

Той постави длан върху нейната, затвори очи и се съсредоточи върху бързото, уверено биене на сърцето ѝ, остави го да заглуши скверната музика. Едно истинско, биещо човешко сърце беше достатъчно да задържи всичко останало назад.

Пеенето спря.

За момент в църквата се възцари тишина.

После Григорий призова всички да приемат причастието и вдигна високо златен потир. Последователите му се наредиха да отпият от виното, меките им ботуши тихо шепнеха по тъмния мраморен под. Рун остана седнал с Джордан и Ерин.

Когато осветената течност докосваше устните им, от устата им бълваше дим, сякаш току-що са вдишали огън. С тела, твърде нечисти да приемат Христовата любов, дори нейната бледа версия, предлагана от Григорий, причастието ги караше да стенат в агония.

Сърцето на Ерин заби по-бързо от съчувствие за болката им, особено към онези, които приличаха на деца.

Рун се загледа в едно малко момиче, което приживе е било на не повече от десет или единайсет. То отстъпи настрани с попарени димящи устни, всяко нейно вдишване беше съчетание на агония и екстаз. После се върна на пейката си и коленичи, свело глава в молитва.

Това бе най-голямото зло на Григорий — готовността, с която привличаше младите. Подобно дело похищаваше душите им и ги откъсваше за цяла вечност от възможността да получат Христовата любов.

Гласът на Григорий прекъсна мислите му.

— Хайде, Рун. Ти също трябва да приемеш моето причастие.

Рун остана на мястото си. Отказваше да поеме такъв мрак в тялото си.

— Няма да го направя.

Григорий щракна с пръсти и мигом тримата бяха заобиколени от ученици на Распутин, които ги обгърнаха с вонята на вино и изгоряла плът.

— Това е цената ми, Рун. — Думите на Григорий отекнаха в църквата. — Приеми гостоприемството ми. Пий осветеното вино. Само тогава ще те изслушам.

— А ако откажа?

— Децата ми няма да си отидат гладни.

Учениците пристъпиха напред.

Сърцето на Ерин препусна. Ръцете на Джордан се свиха в юмруци.

Григорий се усмихна бащински.

— Но твоите другари ще се борят, нали? Смъртта им няма да е лесна. Мъжът е войник, прав ли съм. Може би дори *воин*?

Рун трепна.

— А жената — продължи Григорий. — Истинска красавица, но по ръцете ѝ има мазоли от работа, а подозирам, и от държане на химикалка. Убеден съм, че тя е *учена*.

Рун се загледа кръвнишки в Григорий и олтара.

— Да, приятелю. — Григорий се разсмя с познатия си безумен смях. — Зная, че си тук, за да търсиш евангелието. Само пророчество би те довело до моя праг. И може би дори ще ти помогна — но не и безплатно.

Григорий взе опетнения потир и го вдигна.

— Хайде, Рун, пий. Пий, за да спасиш душите на спътниците си.

Оставен без избор, Рун се изправи. Мина сковано между пейките, изкачи твърдите каменни стъпала и отвори уста.

Събра сили да посрещне болката.

Григорий пристъпи напред, вдигна високо потира и изля съдържанието му.

Кървавочервеното вино напълни устата и носа на Рун.

За негова изненада черното причастие не изгаряше. Вместо това през тялото му се разля приятна топлина. Лечебна сила потече и накара дори замлъкналото му сърце да се разтупти — нещо, което не бе правило от много столетия. Заради това свиване на мускула в гърдите му той разбра с какво е смесено виното, но въпреки това не се извърна от падащата от потира струя.

Течността го изпълни, успокои безкрайния глад у него. Почувства как раните, получени в бункера, се затварят. А най-хубавото бе, че беше обгърнат от дълбоко чувство на задоволство.

Изстена от екстаз.

Григорий отстъпи назад заедно с потира.

Рун се помъчи да формира думи, докато светът около него потрепваше.

— Ти не си...

— Не съм така свят като теб — обясни Григорий и се извиси над него, докато Рун се свличаше на мраморния под. — Не и след отлъчването ми от твоята любима църква. Така че да, всяко вино, което давам на последователите си, трябва да бъде подсилено. С човешка кръв.

Очите на Рун се обърнаха към черепа му, вземайки със себе си света и оставяйки единствено вечното му изкупление.

Рун погълна кръвта от гърлото на Елизабет. През всичките си дълги години на млад сангвинист никога не бе усещал плътния вкус на желязо върху езика си, като се изключи онази първа нощ, когато стана прокълнат и ни опетнената кръв на стригой.

Паниката от богохулството му даде сила да плува срещу кървавочервения порой, да проясни зрението си. Ударите на собственото му сърце, събудено от кръвта ѝ, ставаха по-бавни... по-бавни... и спряха.

Елизабет лежеше под него, нежното ѝ тяло сияеше в светлината на огъня. Тъмната ѝ коса се бе разпиляла по млечнобелите рамене и каменния под.

Сега в залата цареше тишина. Но това не можеше да е вярно.

Винаги беше чувал равномерните удари на сърцето ѝ.

Прошепна името ѝ, но този път тя не отговори.

Главата ѝ се завъртя настрани, разкривайки кървавата рана на гърлото. Ръката на Рун се вдигна към устата му. За първи път от много години докосна издължени кучешки зъби.

Той го беше направил. Той бе отнел живота ѝ. Беше се изгубил в сляпата си похот, уверен, че е достатъчно силен — достатъчно специален, както винаги бе твърдя Бернар — да наруши забраната, наложена върху членовете на ордена му да запазят целомъдрие, за да не освободят звяра в себе си.

А в крайна сметка той се бе оказал слаб като всички останали.

Впери поглед в неподвижното тяло на Елизабет.

Гордостта му я беше убила толкова сигурно, колкото и зъбите му.

Взе изстиващото ѝ тяло в обятията си. Кожата ѝ бе по-бледа, отколкото приживе, дългите ѝ черни мигли се открояваха на белия фон. Доскоро червените ѝ устни бяха избледнели до розово, подобно на бебешка длан.

Рун я залюля, заплака за нея. Беше нарушил всяка заповед. Беше отвързал създаването, затворено в него, и то бе погълнало любимата му. Мислеше си за изпълнената ѝ с живот усмивка, за палавите очи, за уменията ѝ на лечителка. За живота на онези, които можеше да спаси и които сега бяха обречени също като нея.

И за тъжното бъдеще на осиротелите ѝ деца.

Той го беше направил.

На съскация фон на огъня прозвуча слабо тупване. След дълго мълчание — още едно.

Беше жива!... Но не за дълго.

Може би само колкото да успее да я спаси. Беше я предавал толкова много пъти и по толкова различни начини, но трябваше да опита.

Това бе забранено. То нарушаваше най-основните клетви. Рун вече беше нарушил свещеническите си клетви, при това на ужасна цена. И цената щеше да бъде още по-голяма, ако наруши клетвите си на сангвинист.

Наказанието за него щеше да бъде смърт.

А тя щеше да плати с душата си.

Първо правило — сангвинистът да не създава стригои. Но тя нямаше да е стригой. Щеше да бъде с него. Щеше да служи на църквата като него, редом с него. Като сангвинисти двамата щяха да делят вечността. Той нямаше да пропадне отново.

Сърцето ѝ потръпна едва доловимо.

Имаше съвсем малко време. Почти никакво. Разряза китката си със сребърния си нож. Сега, когато вече не бе свят, съскането и паренето бяха по-силни. Кръвта му, смесена с нейната, потече навън. Поднесе китката си над устата ѝ. Капките закапаха по побелелите устни. Той нежно ги раздели със своите.

Моля те, любов моя.

*Пий.
Ела при мен.*

Рун се събуди от глад на студения мраморен под. Усети на езика си остриите върхове на кучешките си зъби.

Прокълнатото вино на Григорий бе смесено с човешка кръв. Рун се бореше срещу това коварство. Но в този момент тялото му настояваше за още, искаше да бъде освободено.

Ушите му доловиха ударите на двете сърца в дъното на църквата.

Треперещ от желание, Рун с мъка се изправи на крака и се обърна към туптящия живот, досущ слънчоглед, който винаги се обръща към слънцето.

— Не отричай истинската си природа, приятелю — съблазнително прошепна Григорий зад него. — Подобни мерки за контрол винаги се пречупват. Освободи звяра в себе си. Трябва да грешиш много, за да се разкаеш толкова дълбоко, колкото Бог иска от теб. Едва тогава ще се доближиш до Всемогъщия. Не се мъчи да издържиш.

— Ще издържа — дрезгаво изпъшка Рун.

Ушите му звъняха, зрението му бе замъглено, ръката му върху кръста трепереше.

— Не си издържал винаги — напомни му Григорий. — Какво видя, когато пи от моето вино? Може би оскверняването на твоята Елизабет?

Рун се обърна и се хвърли към него, но подчинените на Григорий бяха готови за такава реакция. Две момчета хванаха ръцете му, две се вкопчиха в краката, други две скочиха на раменете му.

Въпреки това той продължи напред, като ги влачеше по мраморния под.

Григорий се разсмя на няколко крачки от него.

— Рун! — извика Ерин. — Недей!

Той чу страха в гласа ѝ, в сърцето ѝ. Страх за всички тях.

Григорий също го чу. Нищо не му убягваше.

— Виждаш ли, Рун, тя знае да се бои от теб. Може би страхът ѝ ще я спаси, за разлика от твоята Елизабет Батори.

Рун чу ахването на Ерин зад себе си. Беше се досетила.

Срамът най-накрая го накара да спре и да рухне на колене.

Григорий се усмихна над него.

— Значи дори твоята приятелка знае това име. Жената, която историята заклеми като Кървавата унгарска графиня. Чудовище, създадено от твоята любов.

48.

27 октомври, 17:57 ч.

Санкт Петербург, Русия

Студени ръце стискаха Ерин и я държаха прикована на задната пейка. Вкочанени тела я притискаха от всички страни. Тя се застави да стои неподвижно, да не се огъне пред страха и най-вече да не провокира нападение. Джордан бе плътно до нея, тялото му бе напрегнато като нейното.

Следващият момент щеше да реши всичко.

Рун спря и се обърна. Погледите им се срещнаха. Ерин долови животинския му глад, очите му почти светеха от него. От болезнената гримаса кучешките му зъби бяха пробили устните му. Личеше си, че води битка със собствената си жажда за кръв.

От реакцията му Ерин заключи, че Распутин е смесил виното с човешка кръв.

„Бори се“ — мислено го окуражи тя, без да откъсва очи от неговите. Отказваше да се извърне, държеше да се изправи срещу звяра в него и срещу срама му.

Накрая раменете на Рун се отпуснаха и той се свлече на колене. Вдигна ръце пред лицето си. Все още продължаваше да я гледа през пръстите си. Устните му се движеха, изричаше безмълвно молитва на латински. Тя зачете по кървавите му устни и позна молитвата за прошка от дните, които бе прекарала коленичила на пръстения под.

Освободи се от онези, които я държаха, и също се отпусна на колене.

Заедно с Рун тя зачете молитвата за прошка.

През цялото време се взираше в очите му.

Накрая той сведе глава. И когато я вдигна отново, дългите кучешки зъби бяха изчезнали.

— Провали се, Григорий — прошепна той.

— А ти възтържествува, приятелю. Изпълни се Божията воля.

Распутин не изглеждаше разочарован. По-скоро бе изпълнен с благоговение.

С мърморене паството се дръпна от пейката на Ерин и Джордан. Преди да се отдалечи, Сергей потупа сержанта по рамото.
— Може би по-късно.

Щом остана сам с Ерин, Джордан се обърна към нея. Тя се надигна и седна на мястото си. Топлият му дъх погали бузата ѝ.

— Добре ли си?

Тя само кимна. Нямаше доверие на гласа си.

Гледаше как Рун се изправя несигурно на крака.

Ако беше разбрала правилно намека на Распутин, Рун беше осквернил Елизабет Батори. Ерин бе чувала това име, то отекваше в кървавите легенди от мрачните гори на Унгария и Румъния.

Елизабет или Ержебет Батори, известна също като Кървавата графиня, често бе сочена като най-голямата и жестока серийна убийца на всички времена. В началото на 17-и век в продължение на десетилетия богатата и могъща унгарска благородница подложила на мъчение и убила много млади момичета. Според преценките жертвите ѝ били стотици. Твърдяло се, че се къпела в кръвта им, за да търси вечна младост.

Подобни истории намирисваха на вампиризъм.

Наистина ли Рун е създал това чудовище? Дали кръвта на онези момичета е по неговите ръце? Дали този спомен го преследваше всеки път, когато пиеше превърнатото вино?

Трагична въздишка върна Ерин в настоящето и насочи вниманието ѝ към олтара.

— Спомена *подарък*, докато пътувахме насам — каза Распутин и посочи кожения цилиндър, метнат на рамото на Рун. — Покажи ми го и ще видим какво ще ти купи той.

Рун свали цилиндъра.

Распутин помахна на Ерин и Джордан като развълнуван ученик.

— Елате, нека всички да видим.

Докато Ерин и Джордан ставаха от пейката, прислужниците разчистиха олтара, докато не остана само голият мрамор. След като приключиха, Распутин им махна да се разкарат, за да направят място за Рун, Ерин и Джордан.

Тя изкачи стъпалата. Тук ароматът на тамян и пчелен восък изпълваше въздуха.

След като всички се събраха около олтара, Распутин опря юмруци на хълбоците си и се загледа с интерес към дългия кафяв кожен цилиндър.

— Покажи ми — нареди той.

Рун прокара нокът през папския печат и махна капака. Погледна вътре, веждите му се смръщиха и той изтръска съдържанието върху мраморната повърхност. Навито старо платно се плъзна от цилиндъра и тупна на олтара.

Распутин се наведе и много внимателно, с уважение към възрастта на материала, разви рулото.

Ерин ахна, когато светлината на свещите освети картината. Разпозна незабавно творбата. Беше нарисувана от сръчната ръка на нидерландския майстор Рембранд ван Рейн.

Оригинал.

Картината изобразяваше най-въздействащото чудо на Христос.

Възкресяването на Лазар.

18:04 ч.

Григорий падна на колене пред олтара и маслената картина, и един по един членовете на мрачното му паство последваха примера му.

Рун остана прав, взрян в образа на Лазар в каменния му гроб.

Творбата зашеметяващо предаваше момента, тайната, известна на Рембранд и отразена върху платното. Картината беше една от трите, известни на света.

С прекрасни, вълнуващи мазки художникът представяше Лазар, увит в смъртния си саван, да се надига от гранитния саркофаг. Отстрани близките му се взираха с ужас в него. Свидетелите на сцената бяха вдигнали ръце, сякаш да се предпазят от човека, когото някога са обичали. За тях това не бе радостен момент на възкресение. Защото те знаеха какво е убило Лазар.

— Първият сангвинист. — Шепотът на Ерин отекна в смълчаната църква.

Да, стоящите до гроба бяха свидетели на раждането на ордена на сангвинистите. Лазар е бил нападат и превърнат в стригой, но близките му го намерили и го затворили в гробницата, преди да успее да се нахрани с човешка кръв. Така те го обрекли на бавна гладна

смърт. Но дошъл Христос и го освободил. През този ден Христос предложил на Лазар избор, какъвто не е имал никой стригой до този момент. Лазар не можел да промени природата си, но можел да използва любовта и кръвта Христова, за да се бори срещу нея. Можел да избере да служи на Христос и може би някой ден да види възкресението на собствената си душа.

Този обет да служи като Рицар на Христа беше представен в картината от оръжията — меч в ножница и колчан стрели, окачени на стената на криптата и готови да бъдат взети в служба на новата църква.

От този момент нататък Лазар поел своя товар и създал сангвинистката страна на църквата. Току-що излязъл от гробницата, той никога не бил вкусвал човешка кръв. Хранел се единствено с кръвта на Христос. Само един друг сангвинист от зората на ордена беше започнал следващото си съществуване готов да тръгне по следите на Лазар; само един бе приобщен преди първото си убийство.

Чист. Неопетнен.

Много отдавна Рун беше този сангвинист. Беше се смятал достоен за пророчеството. Беше вярвал в добротата си. Беше намирал утеха в гордостта си. До деня, в който не вкуси кръвта на Елизабет. До деня, в който създаде чудовище.

Тогавя беше паднал. Само Единственият беше успял да остане неосквернен.

Лазар.

Техният истински водач.

Дори Григорий признаваше ролята му. Пръстът му проследи святата фигура от картината и се забави, докато минаваше върху тънката червена струйка, стичаща се от ъгъла на устата на Лазар.

Как би могъл някой да гледа тази картина и да не разпознае истината, разкрита от Рембранд? Уплашените свидетели, кръвта по устните, оръжията на стената. Рембранд е познавал тайните на сангвинистите и е бил един от малцината извън тесния кръг на църквата, допускани до това познание. За да почете това доверие, той създал своя шедьовър от светлини и сенки, за да скрие пред очите на всички тайната като паметник и свидетелство за ордена.

Григорий се изправи и погледът му се вдигна към мозайката в собствената му църква, разположена над входа. Тя изобразяваше Лазар в неговия саван, застанал при отвора на гробницата, с вдигната

качулка, предпазваща лицето му от слънцето. Христос стоеше пред възкресения, протегнал ръка към новия си ученик, а последователите му гледаха в почуда, почти както последователите на Распутин гледаха към него.

Когато Григорий погледна към Рун, в очите му блестяха сълзи.

— Ще ти помогна да намериш своята книга, приятелю, и освен ако Бог не е решил друго, нищо лошо няма да ви се случи, докато сте в земята ми.

49.

27 октомври, 18:08 ч.

Санкт Петербург, Русия

Джордан стоеше на няколко крачки от олтара и гледаше другите. Нямахше доверие на никого. Нито на Распутин с неговия безумен смях и игрите му, нито на приличащите му на бездомни деца подчинени, които най-сетне се оттеглиха в сенките, нито дори на Рун. Спомни си блесналата в очите му кръвожадност, начина, по който гледаше Ерин, досущ лъв, гледащ угоено теле.

Най-лошото бе, че не можеше да направи нищо, ако я беше нападнал. Слугите на Григорий го държаха, бяха се вкопчили във всеки негов крайник, не му даваха да помръдне.

Гласове отклониха вниманието му от олтара. Децата на Распутин си говореха шепнешком, докато внасяха в нефа дървена маса и четири неудобни стола. Макар че столовете изглеждаха тежки, момчетата ги носеха така, сякаш са от стиропор.

За разлика от Распутин, подчинените му не носеха свещенически одежди, а обикновени дрехи. Джинси, черни панталони и пуловери. Ако не знаеше какви са, можеше да ги вземе за болнави руски ученици и техните родители.

Джордан обаче знаеше.

— Елате. — Распутин закри от олтара към масата, като поведе останалите и пътъом подбра Джордан. Лудият монах седна и оправи гънките на робата си като суетна стара дама. — Заповядайте.

Ерин последва примера му и Джордан се настани до нея. Последният стол остана за Рун.

Сергей донесе огромен сребърен самовар и го постави в средата на масата. Други слуги на Распутин сложиха пред четиримата стъклени чаши за чай в сребърни поставки с дръжки.

— Чай? — предложи Распутин.

— Не, благодаря — измънка Джордан.

След като беше видял случилото се с Рун, нямаше никакво намерение да яде или пие каквото и да било, докоснато от страховития

им домакин. Ако можеше, нямаше дори да диша.

Ерин също отказа, но ако се съдеше по начина, по който придърпа ръкавите на пуловера си върху пръстите, явно ѝ беше студено и една топла напитка щеше да ѝ се отрази добре.

— Твоите приятели ми нямат доверие, Рун. — Распутин се усмихна широко. Кучешките му зъби изглеждаха нормални, но това не го правеше по-безопасен в очите на Джордан.

Никой не отговори. Явно темата за надеждността на Распутин никога не е била особено популярна.

Руснакът се обърна към Рун.

— Добре, да оставим любезностите. Какво те кара да мислиш, че евангелието може да е в моя град?

— Смятаме, че може да е било донесено тук от руски войници в края на Втората световна война. — Рун беше положил ръце върху масата, сякаш искаше да е готов да избути стола назад и да се изправи — било да се бие, било да побегне.

— Толкова отдавна?

Рун кимна леко.

— Къде биха могли да занесат книгата?

— Ако са знаели на какво са попаднали, би трябвало да я занесат на Сталин. — Распутин опря лакти на масата. — Но не са го направили.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Ако я бяха занесли на някое важно място, щях да науча. Аз научавам всичко.

Рун потърка показалеца си, с който обикновено държеше своя карамбит.

— Малко си се променил през последните сто години, Григорий.

— Предполагам, че имаш предвид моя грях гордостта, който винаги те караше да се безпокоиш за душата ми. — Распутин поклати глава. — А всъщност твоята гордост се нуждае от наглеждане.

Рун отново кимна.

— Наясно съм с греховете си.

— И въпреки това всеки ден търпиш глупостта на изкуплението.

— Нима не бива да се разкайваме за греховете си? — Пръстите на Рун докоснаха кръста на гърдите му.

Распутин се наведе напред.

— Може би. Но дали сме белязани завинаги от греховете си? Как един-два мига на слабост може да се приемат за тежко престъпление в сравнение с вековете вярна служба?

Макар да бе склонен да се съгласи с него, Джордан подозираше, че Распутин е имал повече от един-два мига на слабост.

Устните на Рун се свиха на тънка линия.

— Не съм дошъл тук, за да обсъждам с теб греха и изкуплението.

— Колко жалко. — Распутин погледна към Ерин. — С вашия отец Корза сме провеждали много просветени дискусии по тази тема през годините.

— Дойдохме тук за евангелието — напомни му Ерин. — А не за просвещаване.

— Не съм забравил — усмихна ѝ се Распутин. — Кажете ми, откъде е било взето то и кога?

Рун се поколеба, но после каза истината.

— Открихме свидетелства, че книгата може да се е намирала в един бункер в Южна Германия, недалеч от манастира Етал.

— Свидетелства? — Распутин спря пронизителния си поглед върху Джордан, сякаш бе по-вероятно да получи отговор от него, отколкото от Рун.

Младият мъж се напрегна. Инстинктът му казваше да крие от Распутин всичко, което може.

— Аз съм само грубата сила — отбеляза той.

— Русия е голяма страна. — Распутин върна поглед на Ерин. — Ако вие не ми помагате, и аз няма да мога да ви помогна.

Ерин погледна Рун и придърпа ръкава на пуловера си.

— Пиер ни каза — съобщи Рун. — Преди да умре.

Распутин посърна.

— Значи все пак се е обърнал към нацистите?

Рун не каза нищо и Распутин продължи:

— Дойде при мен в началото на войната. Тогава животът ми не беше толкова удобен, колкото сега. — Замълча и огледа църквата, като се усмихваше на мълчаливите си последователи, подредили се покрай великолепно украсените стени. — Но дори по онова време разполагах с известни ресурси.

На лицето на Рун се изписа изненада.

— Защо му е трябвало да идва при теб?

— Навремето бяхме близки, Рун. Пиер като първи, ти като втори и аз като трети. Наистина ли не си спомняш? — Огорчението се долавяше ясно в гласа му, примесено със спотаен гняв. — Къде другаде би могъл да отиде? Кардиналът заплашваше да го отлъчи, ако продължава да търси книгата. Така че след като дойде при мен, Пиер отиде при нацистите да търси помощта, която не можех да му осигуря. Не искаше да се отказва от лова. Фикс идеите трудно се изоставят, както сам знаеш от историята ти с Елизабета.

— Кардинал Бернар не би сторил подобно нещо на Пиер — възрази Рун.

Джордан обаче долови неувереността в тона му. Дори от кратката среща с кардинала той бе доловил какво значение отдава той на пророчеството за тримата. За Бернар отец Пиер не е имал роля.

„Колко много е сгрешил...“

— Рун, ти не познаваш безценната си църква толкова добре, колкото си мислиш — продължи Григорий. — Не забравяй, че той отлъчи *мен*. Заради това, че извърших грях, който не бе по-голям от твоя собствен. При това аз не отнех живота, който исках да спася.

— За какво говорите? — попита Джордан. Чувстваше се като човек, влязъл в киносалона по средата на филма.

Ерин се поизправи и се опита да отгатне истината.

— Имате предвид сина на цар Николай, нали? Престолонаследника Алексей.

Распутин я дари с тъжна усмивка.

— Горкото дете страдаше ужасно. Накрая беше на крачка от смъртта. Какво можех да направя?

Сега и Джордан си спомни историята. Царският син бил навремето под опеката на Распутин. Подобно на много от внуците на кралица Виктория, Алексей страдал от така наречената „кралска болест“ — хемофилията. Според историята, единствено Распутин можел да му донесе облекчение по време на болезнените периоди на вътрешно кървене.

— Трябваше да го оставиш да умре от естествена смърт — каза Рун. — В Божията благодат. Обаче не пожела да го направиш. И след това не се покая за греха си.

Джордан си представи как Распутин превръща момчето в чудовище, за да не му позволи да умре.

— Затова не можеше да ти бъде простено — добави Рун.

— Какво те кара да мислиш, че съм искал прошката на кардинала? Че съм се нуждаел от нея?

— Мисля, че се отклоняваме от темата — намеси се Джордан. Старите разправии между Рун и Распутин изобщо не допринасяха за онова, за което бяха дошли. — Ще ни помогнете ли да намерим книгата?

— Първо ми кажете как е умрял Пиер. — Распутин взе ръката на Ерин. Тя като че ли искаше да я дръпне, но не го направи. А трябваше. — Моля ви.

Ерин му разказа за кръста в бункера, за смъртта на Пиер в лодката при изгрева на слънцето.

Распутин избърса очите си с голяма ленена кърпа.

— Как ще обясниш това, Рун?

— Като Божия милост. — Думите на Рун бяха прости и изпълнени с вяра.

— Какво да обясни? — попита Ерин, като гледаше ту единия, ту другия.

— Пиер е бил опетнен, защото е нарушил клетвата си, създал е и се е хранил с онези бласфемари. И е трябвало да бъде изгорен на пепел от слънцето. — Распутин сгъна кърпата и я скри някъде в гънките на расото си. — Това се случва с онези стригои, които не пият кръвта на Христос. Рун нищо ли не ви е обяснил?

Не им беше обяснил кой знае колко. Само това, че слънцето ги убива, не бе уточнил, че ги изгаря. Джордан си спомни как Надя внимателно бе вдигнала палтото от лицето на Пиер и страха ѝ, докато го държеше така, че да види слънцето за последен път. Смъртта му не изглеждаше изпълнена с болка и насилие, а по-скоро приличаше на освобождаване. Дали Бог беше опростил греховете му, или в него все още беше останало достатъчно от Христовата благословия, за да не изгори? Джордан подозираше, че никога няма да научат истинския отговор, а и в момента имаха по-належаща задача.

— Книгата — напомни Джордан. — Да се върнем на книгата.

Распутин се поизправи и се върна на главната тема.

— Немският бункер се намира далеч на юг. Знаете ли кога руските войски може да са стигнали до него? Ако имах добра хронология...

Джордан се опита да си спомни историята, като очакваше Ерин да го изпревари.

— Последната по-значителна германска част на юг се предала на двајсет и четвърти април, но руснаците вероятно още са се мотали там до официалното капитулиране на Германия на осми май.

Преброи датите наум.

— Към средата на май руснаците определят окончателно разделянето на Германия и спускат Желязната завеса. Предполагам, че руските грабежи са достигнали върха си някъде около двајсети май, макар че вероятно са разчиствали бункери и преди, и след това.

Распутин го изгледа с изражение, което можеше да се изтълкува и като уважение.

— Определено сте наясно с историята.

Джордан сви рамене, но продължи да говори. Искаше да намерят книгата и тримата да се махнат живи от Русия.

— Чел съм много за Втората световна война, а съм слушал още повече от дядо си, който е участвал в нея. Както и да е, този бункер е бил далеч на юг и изолиран. Като се вземе предвид времето, необходимо за пътуване дотам и обратно, плюс един буфер, преди американците да започнат да пращат патрули, според мен най-вероятно е руснаците да са нанесли удара си някъде между двајсет и осми май и втори юни. Естествено, има голяма вероятност за грешки.

Ерин го изгледа изненадано, сякаш не беше очаквала той да знае нещо полезно. Подобно отношение вече започваше да му втръсва.

— Впечатляващо, сержант. — Распутин се облегна назад в стола си. — Тази информация е доста ценна. Макар че и с нея ще отнеме време да намерим книгата.

Откъде ли Распутин знаеше, че Джордан е сержант? Това беше повод за безпокойство.

— Защо да е ценна? — попита Ерин. — Какво значение имат датите?

— Първо ми кажете какво криете в палтото си, докторе.

Значи той знаеше също, че Ерин е доктор. И че пази в джобовете си парчета от бетонната кутия, в която се е намирала книгата. Какво още му беше известно?

— Надушвам го — обясни Распутин.

Ерин погледна сангвиниста. Той кимна и тя извади парче от кутията.

— Смятаме, че това е покривало книгата.

Распутин протегна ръка и Ерин бавно постави сивия фрагмент в дланта му. Палецът му проследи тънките линии сажди там, където бетонът е бил разбит.

Джордан рязко се изправи. Трябваше да се сети по-рано.

— Ако ми намерите сензор за експлозиви, мога да използвам това парче като контролен образец и да намеря нещо със същата химическа сигнатура. Ако този материал е бил около евангелието, по книгата би трябвало да има продукти от химическото разпадане. Разбира се, стига да не е била унищожена от взрива.

Рун отново докосна кръста си. Изглеждаше шокиран. Явно свещеникът не беше взел предвид възможността книгата наистина да е била унищожена и да са рискували живота си в търсене на нещо, превърнато в пепел.

Распутин кимна на Сергей, който пристъпи напред.

— Вървете с личния ми асистент. Той ще ви помогне да намерите онова, което ви трябва.

Джордан остана на мястото си.

— Движим се заедно.

18:17 ч.

Распутин се намръщи, после се разсмя. Ерин не вярваше, че може да намрази този смях повече, отколкото когато го чу за първи път, но се оказа, че греши.

— Добре тогава — кимна Распутин. — Запишете детайлите за Сергей.

Сергей извади от задния си джоб бележник със спирала и огризка от молив.

Ерин взе фрагмента от масата и го прибра в джоба си — безпокоеше се, че Распутин може да ѝ го открадне. Личеше си, че е опортюнист, който в никакъв случай не бива да бъде подценяван. Вече знаеше твърде много — че тя е доктор, че тримата с Рун и Джордан търсят книгата и че вероятно са триото от пророчеството. А по алчния блясък в очите му, докато Джордан назоваваше вероятните дати на

проникването в бункера, напълно възможно бе вече да има доста точна представа къде се намира книгата.

Явно Распутин се забавляваше и ги разиграваше като дресирани маймуни. Но дали не бе нещо повече от жестоко забавление?

Домакинът им стана и посочи към един тъмен параклис в задната част на църквата.

— Какво ще кажете да видим калдъръма, където падна царят? Той е причина църквата да носи това име.

Ерин бутна стола си назад. Джордан и Рун също станаха. Тръгнаха след плещестата фигура на Распутин като сангвинистка триада — Рун отпред, Джордан отдясно и Ерин отляво.

Распутин спря пред параклиса. Четири полирани черни колони поддържаха мраморен навес, богато украсен във фолклорен стил с черни каменни цветя и други растителни орнаменти. Зад малка врата се виждаше прост участък сив калдъръм. Обикновеният му вид бе в рязък контраст с пищното великолепие на църквата и напомни на Ерин защо е била издигната тази сграда — в памет на убийството на царя. Тя мислено сравни извисяващите се куполи и златните мозайки с простите могили на Пискарьовското гробище.

Смъртта на някои беше отбелязана по-добре, отколкото на други.

Неколцина последователи на Распутин застанаха в полукръг зад тях, сякаш управлявани от водача си с невидими конци.

— Често идвах тук по време на обсадата на Ленинград — каза Распутин и опря лакти в дървения парапет на параклиса. Ръкавите му се дръпнаха нагоре, разкривайки дебели черни косъмчета на китките и ръцете. — Църквата беше секуларизирана. Светините ѝ бяха откраднати от Рим. Но сградата беше достатъчно добра за мъртвите. През зимата използваха този неф за морга. Трупата телата покрай стените.

Ерин потръпна, когато си представи замръзнали трупове, наредени като в кланица в очакване да бъдат погребани през пролетта.

— Обсадата се проточи, гладът стана по-свиреп и телата биваха докарвани с дървени каруци, теглени от хора. Конете вече бяха изядени. Мъртвите пристигаха така, както са се родили — съвсем голи. Всяко парче плат се използваше да топли живите. — Гласът на Распутин премина в дрезгав шепот. — Живеех в криптата. Никой не помисляше да проверява мъртвите. Бяха твърде много. Нощем излизах

и ги броях. Знаете ли колко деца умряха по време на обсадата? Не само от студа, макар че той беше ужасен и взе своето. Не само от глад, макар че и той докара мнозина до смърт. Не дори от нацистите и смъртта, която изсипваха от небето и земята от всички страни. Не, не дори от тях.

Гърлото на Ерин се стегна.

— Стригои ли?

— Налетяха като скакалци, поглъщаха слабите и моряха от глад душите, сгущени тук. Успях да се измъкна и да отида до Рим, за да моля за помощ. — Распутин се обърна към Рун, който сведе поглед. — Църквата беше неутрална във войната, но сангвинистите никога не бяха спирали своята война срещу стригите. Дотогава.

Ерин обви ръце около тялото си. Стригите са намерили лесна плячка в обсадения град.

— И така се върнах от Рим сам. Пробих си път през войските, докато не се върнах в костницата, в която се беше превърнал любимият ми град. И когато попадах на умиращи деца, аз ги спасявах, привличах ги на своя страна. Със собствената си кръв създадох армия, която да защитава моя народ от проклятието.

Распутин посочи към подчинените си наблизо.

— Виждате пред себе си само малка част от изгубените деца на Ленинград. Ангели, които не умряха в нечистотия.

Те запристъпваха от крак на крак, бледи очи се насочиха към него, сякаш го боготворяха.

— Знаете ли колко души умряха тук, докторе?

Ерин поклати глава.

— Два милиона. Два милиона души в град, който някога бе дом на три и половина милиона.

Ерин никога не се бе сблъсквала с човек, който е виждал онова страдание и е броил мъртвите руснаци.

— Съжалявам.

— Не можех да стоя настрана. — Распутин сви мощните си ръце в юмруци. — И заради това бях прокуден. Участ, по-сурова и от отлъчването. Защото спасявах деца. Кажете ми, докторе, вие какво бихте направили на мое място?

— Не си ги спасил — намеси се Рун. — А си ги превърнал в чудовища. По-добре е било да ги оставиш да идат при Бог.

Распутин не му обърна внимание, дълбоките му сини очи не се откъсваха от Ерин.

— Можете ли да погледнете в очите на умиращо дете и да слушате как ударите на сърцето му отслабват, докато не замрат? Защо Бог ми е дал тези сили, ако не да ги използвам за спасяването на невинните?

Ерин си спомни как сърцето на сестричката ѝ постепенно замря и спря. Как беше умолявала баща си да им позволи да идат в болницата, как се беше молила на Бог да я спаси. Но баща ѝ и Бог избраха да оставят невинното новородено да умре. Чувството за вина, че не е успяла да спаси сестра си, я преследваше през целия ѝ живот.

Тя пхна ръка в джоба си и докосна парчето от одеялцето. Ами ако беше имала куража на Распутин? Ами ако беше използвала гнева си да се опълчи на баща си, да отхвърли неговото тълкуване на Божията воля? Сестра ѝ може би щеше все още да е жива. Можеше ли да обвинява Распутин, че е направил нещо, което тя самата бе искала да направи?

— Покварил си ги. — Рун докосна ръкава на Ерин, сякаш усетил мъката ѝ. Погледът на Распутин проследи движението на ръката му. — Не си спасил тези деца. Попречил си им да намерят вечен мир при Бога.

— Сигурен ли си в това, приятелю? — попита Распутин. Той обърна гръб на параклиса и застана пред Рун. — Ти намери ли някакъв покой в службата ти на църквата? Когато застанеш пред Бог, кой ще има по-чиста душа? Онзи, който е спасил деца, или онзи, който е създал чудовище от жената, която е обичал?

Очите на Распутин се спряха върху Ерин.

Тя потръпна от предупреждението в мрачния му поглед.

50.

27 октомври, 18:22 ч.

Санкт Петербург, Русия

Бяха прекъснати, преди Рун да успее да отговори на презрителните думи на Григорий. Всички — с изключение на Ерин и Джордан — се обърнаха към входа на църквата. Сетивата на Рун отново бяха атакувани от отразената трептяща светлина от милиони плочки, мрамор и позлатени повърхности.

През всичко това той чу удари на сърце, които приближаваха външната врата. Ритъмът му се струваше познат („Защо?“), но покрай пулсиращия живот на Ерин и Джордан и претоварените си сетива не можеше да определи какво го кара да настръхне.

На вратата се почука.

Ерин и Джордан също се обърнаха, когато чуха силните, настоятелни удари по дървото.

Григорий вдигна ръка.

— А, май трябва да посрещна и други посетители. Моля да ме извините.

Мрачните му последователи наобиколиха Рун и спътниците му и ги подкараха към апсидата.

Рун продължи да се взира във вратата, насочил сетивата си към мистериозния посетител, но междувременно миризмата на кръв и изгорена плът, лъхаща от последователите на Григорий, погълна и него. Обезкуражен, той пое дълбоко дъх и мълчаливо се помоли за търпение в негодите. Молитвата не го успокои.

Григорий им махна безочливо с ръка и изчезна в преддверието и навън в студената вечер.

— Започна да ми писва да ни карат насам-натам като добичета — отбеляза Джордан, когато го сръгнаха да отиде по-близо до Ерин.

— Като крави — съгласи се Рун.

— Не ме сравнявай с крава — възрази войникът. — А с бик. Остави ми поне малко достойнство. Ако изобщо ми е останало.

Докато чакаха, Ерин скръсти ръце на гърдите си. Тя изглеждаше най-спокойна от тримата. Дали вярваше, че Григорий ще спази думата си и няма да им направят нищо? Определено не беше толкова наивна. Рун се опита да не обръща внимание на ударите на сърцето ѝ и да се заслуша към вратата, но Григорий и късният му посетител се бяха отдалечили.

— Мислиш ли, че знае къде се намира книгата? — попита тя, ясно показвайки колко малко доверие има на домакина им.

— Нямам представа. Но ако е в Русия, никога няма да я открием без неговата помощ.

— А след това? — намеси се Джордан. — Какво следва? Как ще постъпи той с теб, с нас? Предполагам, че няма да е забавно.

Рун мъничко се отпусна и изпита облекчение, че Джордан разбира що за стока е руснакът.

— Така е.

Гласът на Ерин си оставаше непоколебим.

— Мисля, че Распутин ще спази обещанието си. Но това може да бъде толкова повод за тревога, колкото и ако не го направи. Прилича ми на някой, който играе шах на много нива едновременно и през цялото време носи ухилена маска.

Рун кимна.

— Григорий държи на думата си, но трябва да слушаш внимателно всяко нещо, което излиза от устата му. Той не говори небрежно. И лоялността му е... сложна.

Джордан погледна към мълчаливото паство, което чакаше, застанало нащрек.

— Нещата щяха да са по-прости, ако църквата беше спазила своята дума. Трябвало е да помогнат по време на обсадата, особено щом са се появили стригои. Тогава може би Распутин нямаше да е наш враг.

Рун докосна изтърканите мъниста на броеницата си.

— Лично поставих този въпрос пред кардинал Бернар, казах му, че църквата не ни е спасила, за да бъдем неутрални пред лицето на злото, че Той ни е създал, за да се борим със злото винаги и във всичките му форми.

Рун не сподели, че е обмислял да дойде с Григорий в Санкт Петербург по време на войната. Смяташе, че неспособността му да

убеди Бернар да помогне на обсадения град е един от най-големите му провали като сангвинист, може би от порядъка на онова, което бе причинил на Елизабет.

Един от последователите пристъпи напред. Беше Сергей, с твърди като стъкло очи.

— Значи признаваш, че е бил прав?

— Дори разваленият часовник показва вярно времето два пъти дневно. — Джордан скръсти ръце на гърдите си. — И *верен* невинаги означава *добър*.

Последва мълчание.

Ерин се зае да разглежда подобните на скъпоценности мозайки, като спираше от време на време, за да ги докосне, сякаш по този начин щеше да ги разбере по-добре. Рун не можеше да ги гледа. Беше оскърбление за Бог подобни прекрасни произведения на религиозното изкуство да се намират в такова скверно свърталище.

Като всеки добър войник, Джордан се върна на масата, седна и отпусна глава върху нея — когато нямаш какво друго да правиш, най-добре е да подремнеш. Рун се възхити на практичността му, но самият той не можеше да бъде толкова спокоен. Отново насочи сетивата си навън, заслуша се в ритъма на вечерния град, в утихването на автомобилните двигатели, в приглушените стъпки, в минаващите гласове. И като фон на всичко това бе мекият шепот на падащия сняг.

После Рун чу стъпки и разтуптяно сърце да приближават към църквата. Останалите също се обърнаха, но последователите на Григорий като че ли вече бяха разпознали посетителя, защото не си направиха труда отново да сбутат Рун и другите на някое скрито място.

Сергей изчезна в преддверието и се върна с дребен мъж с мазна коса и остър нос. Непознатият донесе със себе си ледената миризма на сняг.

— Трудно се намира подобно нещо. — Мъжът подаде на Сергей запечатан пластмасов контейнер с размерите на кутия за обувки.

Сергей му връчи пачка банкноти и човекът ги преброи с пожълтели от никотина пръсти. После прибра парите, кимна и с бързи крадливи стъпки изчезна в нощта.

Сергей се обърна към Джордан.

— Сега е наш ред за подаръци, а?

18:38 ч.

Джордан взе контейнера, освободи малката закопчалка и вдигна капака. Подсвирна изумено, когато видя какво има вътре. Коледа май беше подранила.

— Какво е това? — Ерин докосна лакътя му. Той усети свежия аромат на шампоан от немския хотел и това му навя спомени за онази първа целувка. — Джордан?

Нужна му беше допълнителна секунда, за да дойде на себе си.

— Онова, за което помолих по-рано. — Той наклони кутията, за да покаже синьо електронно устройство, положено във възглавница от сива пяна. Към устройството вървяха батерии, ремъци за носене, наръчници и инструменти за вземане на проби. — Преносим детектор за експлозивни.

— Прилича ми на много голямо дистанционно. — Ерин докосна с пръст синия уред. — На което му липсват копчета.

— Има си достатъчно копчета — възрази Джордан. — Ако работи добре, може да засече следи от експлозивни материали в изключително малки количества. Всичко — от пластичен експлозив и барут до амониеви радикали и азотен тор. Иначе казано, с това чудо можеш да търсиш какво ли не.

— Как действа? — Ерин като че ли беше готова да го вземе и да го пробва веднага.

— Чрез усилване на флуоресцентни полимери. — Джордан извади детектора от пяната и ухапаният от прилепа палец напомни за себе си. — Детекторът излъчва ултравиолетова светлина и измерва промените във флуоресцентния обхват след възбуждането на частиците.

— Опасно ли е? — попита Рун, като гледаше подозрително уреда.

— Не. — Джордан сложи батерията и включи устройството, като продължаваше да говори. — Ще ми дадеш ли онова парче от кожата на книгата?

Ерин извади фрагмента от джоба си и му го подаде. Студените й пръсти докоснаха дланта му. Джордан не разбра дали го прави нарочно, но подобни неща се случваха непрекъснато.

Рун прочисти гърло.

— Ще бъде ли достатъчно за нашите нужди?

— Би трябвало да ни е от полза.

Джордан огледа следите от изгоряло от едната страна на трошачката се смес от вар и пепел. След като прецени, че разполага с достатъчно материал за тест, той нареди всичко на масата и се захвана за работа.

— Би трябвало да успея да калибрирам устройството, за да определи какъв точно експлозив е бил използван за разбиване на бетонния кожух. Тази машинка е нашата електронна хрътка.

Тъкмо приключи с настройките, когато Распутин се върна с грейнало лице. Джордан го изгледа напрегнато. Всичко, което правеше Распутин щастлив, можеше да не е добро за тях.

18:46 ч.

Ерин се обърна към Распутин. Рун стоеше в очакване наблизко.

Джордан направи някои последни настройки на детектора за експлозивни.

— Добър вечер! — Распутин закри към тях. Изглеждаше изпълнен с енергия и прекалено ентусиазиран дори за него. — Надявам се, че намереното оборудване е подходящо.

— Такова е — с неохота призна Джордан. — И е готово за действие.

— Също като мен. — Распутин потри ръце и се усмихна. Изглеждаше алчен и щастлив като хлапе в магазин за сладолед.

— Имате ли някакви насоки за книгата? — попита Ерин.

— Вероятно. Зная къде би могла да се намира, ако е била донесена в Санкт Петербург на определените от сержанта дати.

Той се приближи, прегърна Ерин през кръста и я поведе към центъра на църквата. Тя се пресегна и се опита да избути ръката му. Той не я помръдна още секунда — беше непоклатима, сякаш направена от камък. После с едва доловима усмивка ѝ позволи да се освободи. Посланието бе ясно — той бе по-силният и можеше да прави с нея каквото си поиска.

Джордан видя това, взе детектора, изправи се и застана плътно до нея, воден от ревност или безпокойство. Ерин откри, че това не я

притеснява толкова, колкото в Йерусалим. Топлината на тялото му изпълни малкото пространство между тях.

Очите на Джордан потъмняха, когато той също усети нейната топлина.

Распутин ги накара да спрат в центъра на църквата. Коленичи върху каменната мозайка и извади една плочка от центъра на стилизираното цвете на пода. Сергей му подаде метален прът, извит в края като щанга. Распутин вкара пръта в отвора и повдигна с една ръка кръгъл участък от пода, разкривайки тъмна шахта водеща надолу.

С джентълменски жест посочи металната стълба, закрепена към стената.

Ерин надникна. Не успя да види дъното, но отдолу се разнасяше противна воня.

Едва се сдържа да не ахне.

Щяха да се спуснат под земята.

За пореден път.

Рун заобиколи Джордан, стъпи пръв на стълбата и започна да се спуска бързо.

Войникът прибра детектора в джоба си и изчака Ерин да слезе. Явно искаше да бъде между нея и Распутин.

И тя нямаше абсолютно нищо против.

След като се увери, че фенерчето е все още в джоба ѝ, тя стъпи на стълбата. Студът се просмукваше от метала в пръстите и дланите ѝ, когато хвана скобите и започна най-дългото спускане през живота си.

Джордан я последва, като се държеше с една ръка. Това демонстрация на умения ли бе, или пазеше пострадалата си ръка? Раната му беше дълбока, но той не се оплакваше.

Распутин и паството му се спуснаха след него.

Ерин насочи вниманието си към дългия път надолу, като броеше скобите. Беше прехвърлила шейсет, когато кракът ѝ докосна ледения под.

Рун ѝ подаде ръка на последното стъпало. Тя не отказа. Пръстите ѝ вече бяха безчувствени. Пъхна ръце в джобовете си и се дръпна настрана, за да направи място на Джордан.

Джордан ѝ прати бърза усмивка, докато скачаше от стълбата.

— Когато всичко това приключи, предлагам да прекараме една седмица на някой слънчев плаж. На земята. Коктейлите са от мен.

Тя му се усмихна и сподави желанието да запуши носа си заради гадната миризма. Вонеше на човешки отпадъци.

Разговор на руски отгоре насочи вниманието им към Распутин, чиято фигура се очертаваше в светлия кръг. След монаха слизаха още десетина от подчинените му. После някой върна металния капак на мястото му и всичко потъна в мрак.

Половин секунда по-късно фенерчето на Джордан светна и Ерин последва примера му.

Двата лъча показаха, че се намират в мръсносива бетонна тръба с толкова нисък таван, че главата на Джордан почти го докосваше. Зелено-кафява замръзнала тиня покриваше пода и пълзеше по стените.

Ерин едва не се задави. Вонята навлизаше в устата ѝ и се плъзгаше надолу към гърлото. Каза си, че може да издържи. През лятото несъмнено беше много по-лошо.

Распутин се усмихна мрачно.

— Не е толкова приятно, колкото в древна гробница, нали?

Ерин поклати глава.

— Боя се, че този лабиринт продължава да служи като гробница — продължи той. — Всяка зима бездомните деца на Санкт Петербург бягат в каналите. Десетки хиляди. Носим им топла храна и пазим да не проникват стригои, но това не е достатъчно. Невинните въпреки това продължават да умират в тъмното, а на твоята скъпоценна църква не ѝ пука, Рун.

Свещеникът стисна устни, но премълча.

Распутин повдигна полите на расото си с една ръка подобно на дама в бална рокля и ги поведе напред. Петима от последователите му вървяха след него, а другите се наредиха зад Рун, Ерин и Джордан.

Ерин се съсредоточи да гледа къде стъпва и да внимава да не се подхлъзне. Потръпваше при мисълта някаква част от нея да докосне пода. Присъствието на Рун от едната ѝ страна и на Джордан от другата ѝ вдъхваше малко утеха, макар че тримата не биха могли да устоят на десетте, които бяха с тях — по-точно единайсет с Распутин.

Рун се спъна и се подпря на стената.

Джордан насочи фенерчето си към него.

— Добре ли си?

Онези отзад ги побутнаха да продължат.

Рун подуши, сякаш проверяваше нещо.

— Ursus ли надушвам? — обърна се той към Распутин. — Тук долу?

Ерин също подуши, но не усети нищо.

— Не просто ursus — избоботи Распутин. — А самата Ursa. Тъй като така и така сме тук, реших да я посетим в името на доброто старо време.

Монахът неочаквано зави в един страничен тунел и ги принуди да го последват.

Ерин забеляза, че Рун разтвива десния си крак. Долови в движението му безпокойство, примесено със страх.

Джордан явно също го забеляза, защото отново хвана ръката ѝ.

След още няколко минути вървене Ерин най-сетне надуши миризмата. Беше израснала в горите на Калифорния и я разпозна.

Мечка.

Пръстите на Джордан се стегнаха около ръката ѝ.

Пред тях Распутин спря на пресечката на два тунела.

Както и в бункера, хиксът бележеше мястото.

Тунелите се събираха в зала с площ около двеста и двайсет квадратни метра. Решетки от ковано желязо затваряха четирите отвора, образувайки голяма клетка. Металът беше оформен като дървета с преплетени клони и листа, подобно на гора. Украсата продължаваше по стените със стъклени мозайки, изобразяващи дървета и птици. Дълбоките тонове и художественото изпълнение напомниха на Ерин за мозайките в църквата високо над тях.

Въпреки красотата тя едва се сдържа да не повърне. Мускусната миризма на мечката беше примесена с друга, по-отвратителна — вонята на гниещо месо и стара кръв.

Джордан насочи фенера си в клетката и освети черна купчина от козина, свита върху гнездо от сиви кости и борови клони.

Распутин хвана с две ръце решетките, които им препречваха пътя.

— Моя скъпа Урса! Събуди се!

Черната купчина се размърда, като трошеше клони и кости под себе си, докато тежко се обръщаше по корем.

Покрита с белези муцуна се надигна и подуши въздуха. После създаването се изправи на четири несигурни лапи.

Ерин ахна от огромните ѝ размери. Раменете опираха сводестия таван. Прецени, че височината на създаването е над два метра и може би четири и половина, ако можеше да се изправи на задните си лапи.

Мечката се отърси и се събуди напълно. Насочи огромните си като паници очи към тях. В черната им бездна имаше тъмночервен отблясък, който говореше за природата ѝ. Всички косъмчета по тялото на Ерин настръхнаха.

И с един мълниеносен скок чудовището се хвърли към тях.

Рун се озова пред Ерин с вдигнати ръце, готов да я защити. Тя оцени жеста му, но той щеше да е безполезен, ако мечката успееше да преодолее решетката.

— Скъпа Урса — изгука Распутин, когато мечката спря пред него. — Какво ще кажеш за едно последно хапване преди зимния сън?

Сърцето на Ерин бясно се разтуптя. Нима Распутин смяташе да нахрани чудовището с тях? Бърз поглед към Джордан и Рун ѝ показва, че и те си мислят същото. Дори последователите на монаха се бяха дръпнали на по-безопасно разстояние.

Мечката стигна до решетката и потърка главата си в желязото, разкривайки сива козина наред с черната. Беше стара.

Распутин пхна ръка между пръстите и погали ушите ѝ. Мечката го подуши дружески, после обърна глава към Рун, фиксира го с неестествените си червени очи — и изръмжа.

— А, виж ти, тя те помни! — Распутин се изкиска и почеса мечката под брадичката. — След всички тези години. Представи си само!

Рун отново докосна крака си.

— Аз също я помня.

Ако се съдеше по изражението му, споменът не беше от щастливите.

— Кракът ти е заздравял добре — рече Распутин. — Пък и не трябваше да бъдеш толкова небрежен.

— Защо тя е тук, Григорий? — В гласа на Рун се промъкнаха гневни нотки.

— Защото няма безопасно място навън, където да изкара зимния си сън — отвърна Распутин. — Хората могат да открият бърлогата ѝ. А на нейната възраст се буди бавно. Заслужава спокойно местенце, където да прекара студените месеци.

Распутин навих дългия си черен ръкав, извади къс нож и преряза собствената си китка. Тъмна кръв бликна от раната. Той пхна ръката си през решетката. Създанието изсумтя, подуши и облиза китката. Дългият розов език се увиваше около ръката на монаха.

През цялото време Распутин й мърмореше нещо на руски.

Ерин покри с отвращение уста, а Джордан преглътна с мъка.

Докато мечката облизваше ръката на Распутин, огромната й предна лапа бутна нещо кръгло през решетката. Сферата се търкулна и спря в краката на Ерин. Тя насочи фенерчето си надолу.

Човешки череп.

Съдейки по малките късчета месо по него, личеше, че е пресен улов.

Ерин отскочи с ужас назад.

— Достатъчно, Григорий — решително заяви Рун.

Распутин дръпна бялата си ръка от умилкващата се мечка и спусна ръкава си. Погледна назад към другите.

— Толкова ли те притиска времето, Рун?

— Дойдохме, за да намерим евангелието и да си тръгнем. — Тъмните очи на Рун нито за миг не се откъсваха от мечката. — Както обеща.

— Обещах. — Распутин извади кърпа от ръкава си и избърса длани. — Елате.

Той тръгна обратно по тунела покрай останалите, обгърнат от миризмата на кръв и мечка.

Продължиха пътя си. Ерин не се нуждаеше от приканване, за да се отдалечи колкото се може повече от мечката.

— Рун? — обърна се тя към вървящия до нея свещеник. — Какво е имало между теб и мечката?

Той въздъхна нетърпеливо.

— Урса навремето беше известна като мечката на свети Корбиниан. Знаеш ли историята?

Ерин кимна. Като малка я бяха накарали да научи наизуст всички светци и житията им.

— На път за Рим свети Корбиниан се натъкнал на мечка, която изяла мулето му. Тогава той принудил мечката чрез Божията воля да приеме седлото и да го откара до дома му. Но това чудовище не може да е онази мечка. Тази история е от осми век.

— Звярът е бласфемари, а те могат да живеят много дълго. Корбиниан срещнал чудовището на пътя и го подчинил на волята си. Много рядко се случва бласфемари да се подчини на сангвинист.

Ерин си помисли за Пиер и прилепите, но премълча.

Джордан се озърна през рамо.

— Тази мечка определено беше твърде голяма, за да я яхнеш.

— А ти как си се срещнал с нея? — любопитстваше Ерин.

— Преди осемдесет години дойде вест за огромна мечка в Русия, която ядяла селяни. Пиер, Григорий и аз бяхме изпратени да я ликвидираме.

— Май не сте го направили — отбеляза Джордан.

Распутин изостана и се включи в разговора, като тупна Рун по рамото.

— Но не поради липса на желание от наша страна. Рун я проследи до зимното ѝ леговище. Пиер не беше доволен от мисията и отказа да участва. Отецът обаче помогна много, след като мечката едва не откъсна крака на Рун.

Свещеникът отново докосна крака си.

— Трябваше ми цяло десетилетие, за да се възстановя.

— А Урса беше просто уплашена — изтъкна Распутин. — Иначе е нежна душа.

Ерин си помисли за купчината човешки кости в клетката ѝ.

— Изобщо не ми се стори нежна — обади се Джордан.

— След като двамата с Пиер освободихме Рун от игрищата прегръдка на Урса, тя избяга в гората. — Распутин поклати глава. — Така и не я открихме. Накрая ни извикаха обратно в Рим.

— Но после си я намерил — подчерта Рун. — Как стана?

— Тя ме призова — обясни Распутин. — След като оставих сангвинистите и прегърнах истинската си природа, бласфемари започнаха да ме търсят.

— Мерзостите се намират — горчиво отбеляза Рун.

— Ние сме това, което сме, Рун. Да приемеш участието си вместо да се бориш с нея, ти дава много повече сила, отколкото можеш да си представиш.

— Не търся сила. А благодат.

Распутин се изкиска.

— И успя ли да я намериш след всичките тези векове стремеж към нея? Може би благодатта, която търсиш, се намира в сърцето ти, а не между стените на някоя църква.

Рун стисна зъби.

Няколко минути вървяха мълчаливо. Движеха се бързо. Единственият звук бе хрущането на зловонния лед под краката им.

Минаха по няколко тунела, които продължаваха в различни посоки, както и покрай стълби, водещи нагоре и надолу към други нива. Ерин обикновено се ориентираше добре под земята, но ако трябваше да разчита на себе си, никога нямаше да успее да се върне в църквата. Джордан като че ли броеше и тя се надяваше, че той има по-добра представа къде се намират.

Накрая Распутин спря и се качи на поредната стълба. Ерин освети с фенерчето си, но не видя края на шахтата.

— Хайде пак нагоре — въздъхна Джордан. — Така ми се иска да излезем пред някой „Старбъкс“...

Един по един се хванаха за металните скоби и се закатериха нагоре.

Стълбата свършваше в чиста бетонна стая. Ерин беше довольна, че вонята е останала далеч долу. Вдиша дълбоко малко по-свежия въздух, за да прочисти дробовете си. Единствената особеност на помещението беше сива метална кутия на стената, свързана с минаващи по тавана кабели.

Без да обръща внимание на кутията, Распутин отиде до една тъмносива врата. Отключи я с огромен стар ключ и ги въведе в друго помещение. Там имаше друга врата, този път охранявана с модерна електронна ключалка. Пръстите на Распутин затанцуваха по панела с такава скорост, че Ерин не успя да види вкарания код.

Дебелата стоманена врата, подобна на вратата на банков трезор, се отвори тежко.

Распутин предпазливо прекрачи прага и им махна да го последват в полутъмен коридор с боядисани в охра стени. Имаше и други коридори, които продължаваха в различни посоки. Все едно влизаха в някакъв гигантски лабиринт.

Распутин ускори темпото. Малко след навлизането в лабиринта дори Джордан се отказа да брой крачките.

След още десет минути по коридори, къси стълбища и прашни стаи Распутин спря пред неугледна дървена врата с черна стъклена дръжка. Не се различаваше по нищо от стотиците други, покрай които бяха минали.

Монахът извади голям ключодържател от гънките на расото си, прерови около петдесетина ключа и най-сетне избра един.

Докато той вкарваше ключа, Рун застана между него и Ерин. Джордан стоеше от другата ѝ страна. Прислужниците от църквата се бяха подредили в полукръг зад тях.

Распутин завъртя ключа и вратата се отвори с уморено скърцане.
— Елате!

Последваха го в тъмна стая, миришеща на ръжда и плесен. Ерин я засърбя гърлото и тя се закашля. Запита се колко ли време е минало откакто помещението е било проветрявано за последен път. Ученият в нея копнееше за предпазна маска.

— Пристигнахме! — обяви Распутин и каза на последователите си: — Чакайте отвън. И без това сме твърде много за това място.

— Къде сме? — попита Джордан, когато лампата светна над главите им.

— Под Ермитажа — отвърна Распутин. — Един от най-големите и най-старите музеи в света.

Джордан огледа претъпканата стая.

— Не ми изглежда кой знае какво.

— Това са хранилищата на музея — изглежда го кръвнишки Распутин. — Самият музей горе е доста приятна гледка.

Ерин усети професионално раздразнение. Като повечето учени, тя бе чувала за окаяното състояние на отдавна залежалата и разпадаща се колекция на Ермитажа, но никога не си бе представяла, че е чак толкова занемарена. Направи крачка напред и от някаква купчина плесенясала тръстика изскочиха мишки.

Ерин се дръпна с погнуса назад.

— Нима музеят държи не изложените си колекции на това място?

Распутин сви рамене, сякаш казваше: „Какво е историята за някого, живеещ цели столетия?“.

Ерин избърса длани в джинсите си и се огледа с ужас. До стената с тръстиката беше облежната картина в рамка, която приличаше на

оригинален отпечатък на „Конниците на Апокалипсиса“ на Дюрер. Безценната гравюра беше захвърлена най-небрежно редом със счупени инструменти и стари гниещи гоблени. Над нея на тавана имаше черно петно плесен, показващо стар теч.

— Това не може да е мястото — настоя тя.

Распутин се изкиска и сръга дружески Рун.

— Много е мила, нали? Тази твоя Жена на познанието.

Свещеникът се обърна към Джордан.

— Няма да е зле да изпробваш детектора тук.

Сержантът се зае да включи търсача на експлозивни, а Ерин така и така не можеше да приеме онова, което виждаха очите ѝ.

— Защо тези предмети не са каталогизирани?

Распутин свали някакъв мръсен парцал от една скулптура. Приличаше на човек, който рови във вещи, изложени на гаражна разпродажба.

— Внимавайте! — Ерин докосна сведената глава на разкритата скулптура, прокара пръст по изнесения напред крак. — Това е Роден. Танцорка. Безценна е.

— Сигурно — съгласи се Распутин. Той отиде при купчина подвързани в кожа книги и започна да ровичка из тях. Отделни листове изпопадаха на земята.

Ерин затвори очи. Не можеше да гледа и не ѝ се мислеше за пораженията, нанесени на артефактите и на историческата памет.

Рун порови в някакъв сандък.

— Григорий, сигурен ли си, че това е правилната стая?

— Датата. — Распутин мушна с пръст пожълтял картон, закован с ръждив пирон на стената. — Това е една от стаите, в която руските части, върнали се в края на май, са складирали ограбените в Европа съкровища.

— Колко още стаи има? — Джордан най-сетне бе включил детектора и обхождаше помещението с него.

— Няколко — отвърна Распутин.

Парче мазилка падна от тавана и се размина на косъм с главата на Ерин.

— Всички ли са толкова разхвърляни? — попита тя предизвикателно. Главата ѝ пулсираше в такт с примигващата крушка.

— Повечето са по-зле.

Ерин въздъхна отчаяно и се включи в търсенето заедно с Рун.

Отне им час да преровят първата стая. Слугите на Распутин не помагаха. Стояха навън в коридора и пушеха. Пушенето също не се отразяваше добре на артефактите, но Ерин реши, че то е просто поредната песъчинка в пясъчния часовник на неизбежното разпадане на тези съкровища.

Распутин си остана вбесяващо жизнерадостен, както винаги.

— Една по-малко, но има и още! — обяви той и ги поведе по някакъв влажен коридор.

Следващата стая, също като първата, беше претърпкана до тавана с миш-маш от безполезни и безценни предмети, но тук поне имаше някаква обща тема — бойна или военна. Ерин впери поглед в пищните стари руски знамена, купчините каски, щикове, наредени като дърва, и нещо като гигантска перка, минаваща през помещението.

Това място беше огромно. Можеха да претърсват цял живот само една стая, без да открият нещо дребно като една книга.

И точно тогава детекторът на Джордан изписука.

51.

27 октомври, 19:18 ч.

Ермитажът, Русия

Джордан нададе ликуващ вик.

„Сега можем да се захванем за работа — помисли си. — И да се надяваме, че скоро ще се разкараме от това място.“

— Книгата тук ли е? — Ерин забърза към него и надникна над рамото му. Дъхът ѝ погали врата му.

Побърза да се дръпне.

— Може би. Не знам. Но поне имаме положително отчитане. Наблизо има нещо с химическа сигнатура, еквивалентна на осемстотин и осем нобела. Точно това засякох върху онова парче в джоба ти.

Той завъртя детектора от една страна на друга, като едва не се блъсна в нея. Устройството го поведе към някакъв опърпан гоблен. Джордан го вдигна и той се разпадна в ръцете му, разкъса се с тиха въздишка.

Този път Ерин не го сгълча. Не се откъсваше от него.

Джордан мина покрай гоблена и навлезе по-навътре в стаята, следвайки сигналите на детектора. Устройството го водеше към гигантската перка, поставена върху дървен сандък в центъра на помещението.

— Мисля, че това е от МИГ-3 — каза Джордан и погали гладкия метал. — Били са изработени само няколко хиляди машини, но размазвали всичко във въздушните боеве на Източния фронт.

— Перката ли активира детектора? — попита Ерин.

— Неее... — Джордан бавно клекна и насочи устройството напред. — Онова, което задейства детектора, се намира под перката. Най-вероятно в този сандък.

— Ние ще махнем перката — предложи Рун и кимна на Распутин.

Джордан ги погледна през рамо. При нормални обстоятелства бяха нужни усилията на шест или седем мъже, за да се повдигне стоманеното чудовище. Но пък в тези двамата нямаше нищо нормално.

Рун и Распутин застанаха от двете страни на гигантската перка и нагласиха рамене под стоманата. По мълчалив сигнал и двамата се изправиха, повдигайки масивната част. Изстена метал. По напрегнатите им лица си личеше, че тежестта е доста голяма дори за тях.

Джордан се пхна отдолу, като се надяваше, че двамата няма да изпуснат перката върху главата му. Стигна до освобождения сандък и се загледа в пълната със слама вътрешност. Сърцето заблъска в гърлото му.

„Ох, господи...“

— Има ли нещо? — попита Ерин.

От двете му страни Рун и Распутин се огъваха под тежестта на стоманата. Перката започна да потръпва на отслабващите им рамене.

— На място! — извика Джордан. — Никой да не мърда!

19:22 ч.

Рун долови паниката на войника колкото в гласа, толкова и в сърцето му. Замръзна, Распутин също. За миг страхът премина през него с остри като бръснач криле, които разрязаха решимостта му — да не би перката да е смазала книгата?

— Какво има? — притесни се Ерин. — Да ти помогна ли?

— Не! — От Джордан лъхна солена миризма на страх. — Стойте на място. Отнася се за всички. В противен случай с нас е свършено.

Войникът запълзя назад от стената. Сърцето му препускаше диво.

Рун чакаше, а перката натежаваше все повече и повече.

Григорий му се ухили дяволито.

— Ето че пак сме един до друг, на крачка от смъртта, приятелю мой. Също като в доброто старо време.

Джордан бавно се изправи.

— Не можете да върнете перката на мястото ѝ. В сандъка има невзривени боеприпаси. Детекторът си свърши работата. Но за съжаление намери не книга, а бомба.

— Сигурен ли си, че е бомба? — попита Ерин.

— Съветски противотанков снаряд. Да, сигурен съм.

Както винаги. Ерин започна да спори.

— Може пък книгата да е под нея...

— Дори и да е, нямам намерение да я вадя. — Джордан посочи към коридора. — Съжалявам, момчета, но май ще трябва да отнесете това в другия край на помещението. И съвсем малка тежест да натисне гранатата, всички си заминаваме.

— Чу ли това, Рун? Трябва да внимаваме. — Григорий се разсмя безгрижно.

Смехът му върна Рун десетилетия назад. Григорий беше най-безразсъдният от тримата и изобщо не му пукаше, че нещата може да завършат зле — както за него, така и за останалите. Безгрижната му храброст беше спасявала неведнъж живота на Рун, но го беше излагала също и на опасност.

— Не е ли по-добре вие двамата да се махнете, преди да се опитаме да преместим перката? — попита Рун.

— Няма смисъл — отвърна Джордан. — Ако онова чудо избухне, ще отнесе сградата и половината квартал.

Сърцето на Ерин заби по-бързо.

— В такъв случай предлагам всеки да намери мир с Бога. — Устните на Григорий се извиха в познатата полуусмивка. — На три, Рун?

Двамата вдигнаха перката по-високо и пристъпиха към дъното на стаята. Джордан и Ерин минаха под нея и се заеха да разчистват пътя пред тях.

След като се отдалечиха достатъчно, Джордан им даде знак да сложат перката върху купчина сандъци.

— Ами ако в тях също има бомби? — попита Рун, който се беше задъхал от тежестта.

Джордан изруга, а Ерин стана бяла като платно.

— Животът винаги е бил риск. — Григорий започна да спуска своя край. — Не виждам смисъл да си отидем от този свят, докато мъкнем това нещо.

Лишен от друг избор, а и не особено уверен, че ще може да направи още една крачка, Рун последва примера му. Двамата внимателно поставиха перката върху купчината.

Всички замряха в очакване на най-лошото.

Сандъците обаче издържах.

Удовлетворен, Григорий извика един от подчинените си и му нареди утре сутринта да намери музейния уредник и да му обясни какво са намерили. Рун бе благодарен, че Григорий пое отговорността за премахването на снаряда.

През следващия дълъг и напрегнат час продължиха да претърсват тази и други стаи. На няколко пъти получиха фалшиви сигнали, веднъж от някакъв ръждясал шумозаглушител на камион, който явно някога се е озовал в близост до взрив.

В някакъв момент косата на Ерин се беше измъкнала от ластика, по бузите ѝ се стичаха мръсни вадички. Рун виждаше, че хаосът около тях ѝ тежи. Тя изглеждаше по-разстроена, че в подземията са скрити толкова много безценни предмети, отколкото от това, че не могат да открият книгата.

Григорий търсеше с обичайното си методично търпение, което рязко контрастираше с безразсъдната му дързост. Лудият монах беше доста по-внимателен и коварен, отколкото смятаха повечето.

Детекторът на Джордан отново се обади.

Ерин отиде до него.

— Поредната автомобилна част ли?

— Да се надяваме, че не е поредният снаряд. — Джордан тръгна към ъгъла на стаята.

Рун го последва.

Устройството ги отведе до разпадаща се плетена кошница, пълна с ленено платно, което някога сигурно е било бяло. Дебел слой прах покриваше всичко, стените на кошницата бяха проядени от черна плесен.

Рун дръпна най-горното платно. Покривка за маса. Той я остави върху писалище от епохата на Луи XIV и посегна към следващото.

— Сигналът става по-силен — оповести Джордан. — Внимавай.

Рун извади още една покривка, наръч кърпи и червен нацистки флаг.

Григорий се напрегна, когато флагът се разгъна и разкри черната свастика. Колко от сънародниците му бяха загинали, сражавайки се срещу този символ? Рун смачка флага и го захвърли настрани.

Ерин вдигна калъф за възглавница, пълен с предмети със странни форми. Остави го на пода и започна да ги преглежда един по един. Измъкна една книга, но тя се оказа пълна с германски кодове.

Рун затвори очи. Дали пък не е било писано евангелието да остане скрито? Може би щеше да е по-добре, ако стане така, ако никога не открият книгата. Отвори очи. Не. Трябваше да я открият, дори само за да я държат по-далеч от Белиал.

Ерин извади почернели консерви сардини от калъфа — и се напрегна.

— Джордан! Рун! Вижте! — Вдигна сиво парче бетон, идентично с онези, в които е била поставена книгата.

Джордан прокара сензора отгоре му. Устройството запищя.

Развълнувана, Ерин започна да вади още фрагменти, докато калъфът не се изпразни. Тя поклати глава. Нямаше никаква книга.

Рун стисна кръста си, помъчи се да задържи вълната на отчаяние, прииждаща с болката от изгарящото сребро.

Нима бяха стигнали дотук, само за да бъдат разочаровани отново?

Джордан разрови останалите неща в кошницата с устройството си.

Сензорът отново запищя, този път равномерно като удари на сърце.

20:31 ч.

Ерин извади последния протрит плат от кошницата. Вдигна го като погребален саван — със затаен дъх, изпълнена с опасения какво ѝ предстои да открие и в същото време ужасно възбудена. Но онова, което намери, я разочарова и обърка едновременно.

„Какво е това?“

На дъното на кошницата имаше някакъв неугледен блок от сив метал с ширина около трийсетина сантиметра и дължина малко повече. Тя го повдигна внимателно. Беше тежък като олово.

Джордан прокара детектора за експлозиви над него и малко посърна.

— Точно това е задействало сензора. Виждате ли следите от изгаряне? Явно е попаднал в подобен взрив.

Рун се извърна и наведе обезсърчено глава, загледан в кръста на гърдите си.

Ерин отказваше да приеме поражението. Ако не друго, странността на артефакта я беше заинтригувала. Възможно ли бе да търсят именно това — не някаква написана от Христос книга, а символична реликва, част от древна скулптура?

Спомни си думите на отец Пиер, изречени първо на немски и после преведени от Джордан.

Est ist noch kein Buck.

Не е книга.

Това ли бе имал предвид Пиер? Или това е просто парче олово, замърсено от фрагментите, когато е било хвърлено с тях в кошницата?

Нещо около фрагментите също я гризеше — нещо, което така и не бе имала възможност да проучи. Но сега, когато разполагаше с повече парчета от пъзела...

Обърна се и подаде оловния блок на Джордан.

— Дръж това. Искам да опитам нещо.

Тя събра разбитите парчета в една стара покривка и ги отнесе в коридора, където имаше повече свободно място. Заедно с онези в джоба ѝ сигурно разполагаше с достатъчно фрагменти, за да възстанови поне донякъде обвивката. Може би дори щеше да успее да разчете арамейския текст, изписан върху нея. В момента това ѝ изглеждаше по-добра идея, отколкото да продължат да се ровят из купчините разпадащ се боклук.

Направи знак на подчинените на Распутин да се дръпнат и разстла покривката на пода. Те я наобиколиха, без да свалят поглед от нея. Ерин престана да им обръща внимание и вдигна един фрагмент. Докато нареждаше парчетата едно по едно, съсредоточена изцяло върху задачата си, шумът, вдиган от Джордан и двамата свещеници, тършуващи в съседната стая, заглъхна.

Целият свят се съсредоточи върху загадката.

По някое време нечия ръка докосна рамото ѝ и я стресна.

— Не намерихме нищо повече — каза Джордан. — Готови сме да продължим със следващата стая.

— Трябва ми още минутка.

Джордан приклекна до нея.

— Какво имаме тук?

Голите крушки по тавана осветяваха фрагментите. Ерин ги беше подредила в квадрат със страна около трийсет сантиметра. Напаснати,

те разкриваха релефно изображение и арамейски букви.

Лявата страна на барелефа показваше нещо като скелет с буквата алфа отгоре. Отдясно имаше профил на жив мъж с буквата омега над главата. Двете фигури бяха прегърнати, а около врата на мъжа беше праметнато плетено въже, което стигаше до долната част на гръбначния стълб на скелета и ги свързваше.

— Какво означава това? — попита Джордан.

Ерин изсумтя обезсърчено.

— Нямам представа.

Джордан проследи изображението с пръст.

— Виждаш съм този скелет — остро каза той.

— Какво? Къде? — Ерин прехвърли наум местата, на които бяха заедно — гробницата в Масада, бункера и руската църква.

— Насам! — Джордан скочи, сякаш бе на пружини и спринтира обратно в стаята, от която току-що беше излязъл, като едва не събори Распутин.

Ерин се втурна след него, повличайки след себе си свещениците.

— Ама че пъргава двойка — отбеляза Распутин зад нея. — Каква гореща кръв само.

Ерин се надяваше кръвта ѝ да си остане там, където ѝ е мястото.

Джордан се върна при кошницата и вдигна странния оловен блок. Повърхността му бе покрита с черни петна от взрива. Той потърка изгорената част с кожата си ръкав.

— Виж!

Ерин погледна над рамото му и едва сега забеляза смътното изображение отдолу.

Джордан напљунчи пръстите си и изтри едно кръгче сажди.

От оловната повърхност им се ухили череп. Гръбнакът продължаваше под ъгъл надолу.

Изображението отговаряше на онова върху фрагментите. Ерин предположи, че кашата от вар и пепел е била изсипана върху оловото и е засъхнала като глина, създавайки отпечатък на украсата върху блокчето.

Джордан впери поглед в нея, положил ръка върху металната повърхност.

— Да не би това да е друга кутия? Първо от бетон, а после от олово. Възможно ли е евангелието да е вътре?

20:47 ч.

Рун чу думите на Джордан. Искаше му се да не вярва. Изглеждаше невъзможно. Той нерешително посегна към блока и си даде сметка, че постъпва също като Ерин — имаше нуждата да докосне, за да се убеди, че е истинско.

„Нима вътре наистина се намира Евангелието от Христос?“

След толкова векове издирване беше решил, че никога няма да го намери, беше приел, че грехът му с Елизабет го е направил недостоеен за откритието.

Джордан предаде тежкия оловен блок в протегнатите ръце на Ерин. Тя избърса още сажди с някаква мръсна покривка.

— Не виждам никакви процепи. — Ерин го претегли в ръце. — Струва ми се плътен. Прилича повече на скулптура, отколкото на кутия.

Рун копнееше да вземе метала от нея и да провери истината за себе си, но се сдържа.

— Обзалагам се, немците са вярвали, че вътре има нещо. — Джордан почука следите от изгоряло. — Май са се опитвали неведнъж да го взривят. Затова показателите на детектора бяха толкова високи.

Григорий избута Рун, за да може също да огледа предмета. Ако книгата наистина бе все още затворена вътре, оловният блок не биваше да попада в ръцете на Распутин. Рун застана между него и Ерин.

— Не се бой, Рун — подхвърли Григорий. — Не си правя илюзии, че съм част от пророчеството.

Едва сега Рун си спомни за пророчеството. Никога не беше вярвал истински в него, особено след Елизабет. А ето че сега...

— Докоснете го и тримата — предложи Григорий. — Вижте дали няма да се отвори.

— Възможно ли е да е толкова просто? — Джордан постави длан върху блока.

Ерин положи по-малката си ръка до неговата.

Рун се поколеба. Не му се искаше да прави това пред Григорий.

Сякаш прочел мислите му, Распутин даде знак. Мрачните му последователи влязоха в стаята. Заплахата им беше съвсем осезаема.

Рун постави ръка до ръцете на Джордан и Ерин.

20:50 ч.

Ерин не смееше да помръдне.

Студената ръка на Рун смразяваше нейната от едната страна; топлината на Джордан къпеше другата. Не можеше да повярва, че именно тя, посветила живота си на науката, е поставила длан върху някакъв оловен блок и очаква чудо. Какво бе станало с нея през изминалия ден и половина? Ако Джордан и Рун не бяха до нея, щеше да махне ръката си от метала и да я пхне в джоба си.

Но те бяха тук, така че тя остана на мястото си и се опита да убеди самата себе си, че просто им угажда, макар да знаеше, че не е така.

Чакаше, а в дланта ѝ се просмукваше студ. Металът бе мъртъв, досущ като труп. Ирационалната мисъл не напускаше ума ѝ. Книгата беше мъртва и нямаше да се върне към живот на руска земя.

Спомни си думите на кардинала: „Книгата може да бъде отворена единствено в Рим“.

— Е, доста разочароващо — заяви Джордан и дръпна ръката си, като с това прекъсна кръга и призна поражението им.

Рун последва примера му и Ерин притисна блока към гърдите си. Дали щеше да се случи някакво чудо, ако имаше вяра?

Тръсна глава.

„Достатъчно.“

— Знаех си, че няма да е толкова лесно — рече Джордан.

— Така е. — Распутин изгледа многозначително личния си асистент Сергей и младежът излезе навън.

На Ерин не ѝ хареса мисълта къде би могъл да отива.

— Да съберем фрагментите — каза Рун. — И да си вървим по пътя.

— И накъде води вашият път? — попита Распутин и препречи изхода.

— Това да не би да означава, че нарушаваш думата си, Григорий? Искаш да откраднеш книгата и да ни убиеш ли?

Распутин не помръдна от мястото си.

— Ако Бог ви е избрал, не мога да Го спра по никакъв начин.

— Чудесно! — Джордан пристъпи напред. — В такъв случай, благодаря за помощта и...

Петима прислужници се завтекоха и бързо го наобиколиха.

— Не се прави на глупак — каза Рун на Распутин със съвсем спокоен тон, сякаш обсъждаха подробности около пътуване. — Трябва да знаеш, че тук не разполагаш с необходимите ресурси, за да отвориш евангелието.

— Много добре разбирам това, скъпи ми Рун. — Распутин се усмихна. По гърба на Ерин пробягаха ледени тръпки, нямащи нищо общо с руския климат. — В играта са замесени по-големи сили от теб и мен.

Сергей се върна в стаята.

След него вървеше едър звяр, сякаш дошъл от отвъдното.

Адският вълк изръмжа и ушите му се свиха заплашително. Козината на гърба му настръхна.

Беше близък на звяра, който бяха убили в пустинята.

Някаква жена се показа зад вълка и прокара собственически пръсти по хълбока на чудовището. Отметна настрани огнената си коса и разкри познато бледо лице — лицето на жената от гората в Германия.

Същата, която беше застреляла Рун.

27 октомври, 21:01 ч.

Ермитажът, Русия

Рун се взираше и в гърдите му пламна огън, събуден от спомена за сребърните куршуми, експлодиращи в него. Жената приличаше ужасно много на Елизабет — сребристорсивите очи, високите скули, съвършената брадичка, вирната по същия начин, дори многозначителната усмивка.

Но не можеше да е тя. Рун затвори очи и се заслуша в сърцето ѝ. Всеки удар му казваше, че тази жена не е неговата Елизабет, не би могла да е тя.

Угризенията се смениха с ярост. Тя беше използвала приликата си с неговата любима, за да го измами, да се опита да го убие. Нейните подчинени бяха убили Емануел и почти успяха да съсипят останалите.

Джордан заговори, но Рун долови само края на изречението.

— ... посетителят, заради когото излязохте от църквата по-рано?

— Винаги съм бил учтив домакин — отвърна Распутин.

Рун отвори очи и огледа самозванката. Приликата бе поразителна, но фалшива. Подобно на всичко в царството на Распутин, зад красивото лице се криеше зла същност.

Последователите на Распутин като че ли се бояха от нея. Дръпнаха се до стените, образувайки свободен кръг около нея, сякаш не смееха дори да я докоснат.

— Виждам, че сте се възстановили напълно, отец Корза. — Червенокосата се усмихна студено.

Ледените ѝ очи се стрелнаха към Ерин и се задържаха по-дълго върху Джордан. Рун чу как сърцето на войника се разтуптя по-бързо от погледа ѝ.

Вълкът в краката ѝ изръмжа, червените му очи се взираха в Рун с дълбока омраза. Приличаше досущ на онзи от пустинята при Масада, навярно беше от едно котило с него. В такъв случай дали знаеше, че той е убил брат му?

Масада.

Жената с вълка явно също е била там, осъзна Рун. Ръцете ѝ бяха изцапани не само с кръвта на Пиер.

Сякаш прочела мислите му, тя кимна.

— Какво бързо възстановяване. Да не би кръвта на спътниците ви да ви се е отразила така добре?

— Аз пия само кръвта на Христос.

— Невинаги — възрази тя. — Преди много години сте осквернили мой прародител.

— Чух историята на нашата гостенка — намеси се Распутин и заклати пръст към Рун. — Има основателни причини да ти е ядосана. След трагичната ти грешка с Елизабет по една жена от всяко поколение на фамилията Батори е прокълната на живот в болка и служба. И всяка трябва да носи белег, за да го докаже.

Непознатата оголи дългата си шия, показва се черен отпечатък от ръка.

Рун обаче продължаваше да търси следи от някакъв номер. Наистина ли тази жена беше от рода Батори? Дали е потомка на първата жена, смятана за Жената на познанието?

Като разчиташе поличбите за онова време, кардинал Бернар беше сметнал, че Елизабет е предречената Жена на познанието. В крайна сметка се оказа, че греша, но дали пък някой не е решил, че Бернар е бил на прав път? И дали за всеки случай не е овладял рода Батори? Или е гонил някаква различна цел?

Червенокосата заговори на Распутин, но нито за миг не откъсна поглед от Рун.

— Нека взема и него заедно с книгата. Ще удвоя цената.

Рун присви очи. „На кого служи тази странна жена? Кой е оставил този черен знак на гърлото ѝ? И защо?“

Можеше да се сети само за един, достатъчно силен, за да поиска и да получи услуга от Распутин. Загадъчният водач на Белиал. Точно онзи, у когото книгата не биваше да попада в никакъв случай.

Вгледа се в белега на гърлото на жената. Дали не се вираше в сянката на ръката на истинския кукловод на Белиал? Побиха го тръпки. Замоли се кардинал Бернар да е прав в твърдението си, че Белиал не може да отвори евангелието. Нацистите не бяха успели да го направят. Руснаците също. Може би книгата сама беше най-добрият си пазител.

По никак не му се искаше да оставя това на случайността.

Рун прецени ситуацията. Десет стригои, Распутин и вълкът. Не можеше да победи, а ако опиташе, Ерин и Джордан най-вероятно щяха да загинат. Но пък по-късно можеше да изникне удобен случай. Ако оставеше Батори да я вземе, щеше да остане близо до книгата и можеше да се опита да я освободи. Осъзнал, че няма друг избор, Рун кимна в знак на съгласие.

Няколко секунди Распутин го наблюдаваше преценяващо със сините си очи, без да отговори.

— Не, скъпа моя — най-сетне каза той. — Той е твърде готов да дойде с теб. Обещах ти книгата като жест на добра воля към онези, на които служиш. Но Рун е мой. Можеш обаче да вземеш един от хората, ако господарят ти на свой ред ми гарантира живота на някого по мой избор.

— Не ни беше обещал това, Григорий. — Гласът на Рун остана спокоен, но въпреки това прислужниците на Распутин го наобиколиха още по-плътно. — Ако трябва някой да бъде взет, защо да не съм аз?

— Да — обади се Батори. — Защо да не е той?

Распутин даде знак на останалите си последователи и те неохотно пристъпиха към нея.

— Решението си е мое. Не злоупотребявай с търпението ми.

— Ти ни даде думата си, Григорий — напомни Рун. — Обеща, че няма да ни се случи нищо лошо.

Батори не му обърна внимание.

— Моите извинения, отец Распутин. — Тя огледа първо Ерин, после Джордан. — Ще приема милото ви предложение, но ме изправяте пред труден избор. Кого от двамата?

— Вземи мен. — Джордан й смигна. — Аз съм доста по-забавен.

— Изобщо не се съмнявам. — Устните на Батори се извиха в дяволита усмивка. Сребърните й очи се взряха в очите на Рун и проблеснаха злонамерено. — Но мисля, че ще предпочета жената.

Рун се хвърли към Батори, но тълпата стригои го повали, преди да е успял да направи и една крачка, и го прикова към земята с тежестта си. Трима други хванаха Джордан.

— Стига, Рун. — Распутин го подритна леко с върха на черния си ботуш. — Винаги спазвам думата си. Всъщност всяка своя дума.

Рун се помъчи да се освободи. До него Джордан също направи опит да се отскубне. Беше безсмислено. Очите на Ерин бяха станали огромни. Стригои я държаха за двете ръце. Тя също не можеше да се измъкне. Рун се наруга, че така глупаво се бе доверил на Григорий. Това също стана по негова вина.

Распутин постави ръце на хълбоците си.

— Батори, мила моя, дадох дума, че на жената няма да ѝ се случи нищо лошо, докато е в Русия. И ти ще спазиш това обещание. Но закрилата ми приключва веднага щом тя прекоси границата ни. След като напуснеш територията на Русия, можеш да правиш с нея каквото си поискаш.

21:04 ч.

Ерин се опита да се бори с държащите я ръце, но не успя дори да помръдне. В стаята нахълтаха още от последователите на Распутин и изпълниха помещението с миризма на смърт.

Рун се мятеше под онези, които го държаха, като се бореше със зъби и нокти. Кръв изпръска близката стена. Отгоре му наскачаха още фигури.

Джордан също се бореше с нападателите си, но внезапно се отпусна. Ерин ахна. Мъртъв ли беше? Или са го проснали в безсъзнание?

Искаше да го приближи, но това бе невъзможно.

Нечии ръце грабнаха оловния блок. Други закопчаха ръцете ѝ отпред с белезници.

Някаква студена яка обхвана шията ѝ и слугите на Григорий отстъпиха крачка назад. Когато Ерин се хвърли към проснатия на земята Джордан, в гърлото ѝ се забиха остри игли. По шията ѝ потече кръв.

Задъхана, тя се закова на място. Шията ѝ пулсираше. Нашийникът беше с шипове, подобно на кучешки, макар че върховете им сигурно бяха подострени, за да ѝ причиняват по-силна болка. Някой прокара пръст под нашийника, освободи шиповете от плътта ѝ. Ерин стисна зъби, за да не изкрещи.

От наобиколилите я стригои се изтръгна стон. Погледите на всички бяха насочени към шията ѝ. Онзи, който я държеше, облиза

устни.

— Достатъчно! — извика Распутин.

Той си проби път до Ерин. В ръцете си държеше кожен ремък. Закачи единия му край за нашийника и подаде другия на Батори.

— Благодаря. — Червенокосата уви ремъка около китката си и дръпна силно.

Ерин се задави, нашийникът така я стягаше, че не можеше дори да се закашля. Не бе в състояние да диша. Вдигна закопчаните си ръце към гърлото и се опита да разхлаби каишката. Студени пръсти хванаха китките ѝ и дръпнаха ръцете ѝ надолу. Можеше да умре така.

— Искам да сме наясно. — Батори приближи лице плътно до нейното. — Мога да те докарам на косъм от ужасно болезнена смърт в Русия, без да нарушавам обещанието си към Распутин.

С подкосени колене Ерин се взря в студените сребърни очи. Дали те щяха да са последното нещо, което вижда?

— Надявам се и вие да разбирате това, отец Корза. — Батори погледна към купчината тела, под които беше Рун.

Всичко около Ерин потъна в мрак.

21:06 ч.

Притиснат от слугите на Григорий, Джордан се мъчеше да си поеме дъх, но тежестта на телата им бавно го задушаваше. Зъби се забиха в ръцете и краката му.

„Моля те. Господи, не позволявай да умра по този начин...“

Молитвата му получи отговор оттам, откъдето очакваше най-малко.

Сякаш много отдалеч до него достигна викът на Распутин:

— Достатъчно!

Натискът моментално намаля; телата се дръпнаха от него. Гореща кръв течеше от ухапванията по ръцете и краката му. Виеше му се свят. Всичко пред очите му се въртеше, но постепенно въртележката спря.

Невъзможно силни ръце го изправиха на крака. Слугите на Григорий вдигнаха и Рун. Един от тях остана да лежи на земята, кървеше обилно.

Рун май се беше представил по-добре от Джордан.

— К-къде отведоха Ерин? — Джордан се олюля замаян. Колко ли кръв беше изгубил?

— Далеч. — Распутин се усмихна с безумната си усмивка. — Ако Батори не я убие по пътя, имам представа къде ще се озоват в крайна сметка.

Рун изплю кървава хрчка и изтри брадичка с опакото на дланта си.

— Защо допусна Белиал да вземе нея и евангелието? Те са безбожници. Трябва да си наясно какви ще са последствията, ако отворят книгата.

— А ако книгата попадне у сангвинистите, последствията подобри ли ще бъдат за мен? — Распутин го погледна печално. — Твоята любима църква притежава безброй свети томове, Рун. Претъпкали са тайния си архив с тях — ала никога не са използвали някой от тях, за да помогне на мен и на моите хора.

— Но светът ще страда, Григорий. Целият свят, сътворен от Бог.

— Светът страда и сега. — Распутин прокара длан по дългата си коса. — И твойт Бог не прави нищо. Твоята църква не прави нищо. Твоите човеци не правят нищо.

Рун пристъпи към Распутин, но руските му последователи отново го наобиколиха и го принудиха да спре.

— Щом няма значение, тогава ни пуснете — намеси се Джордан. Распутин се изкиска.

— Много е очарователен този твой воин.

— Какво замисляш за нас, Григорий?

— Каквото замислих от самото начало. — Распутин се обърна да излезе от претъпканата стая. Щракна с пръсти и мрачните му спътници подкараха Джордан и Рун след него. — Смятам да оставя твойт Бог да ви спаси, Рун. Нали това е вечната ти молитва, приятелю? Спасение от Неговата ръка.

21:12 ч.

Задъхана, с пламнала шия, Ерин се мъknеше по тъмния коридор по петите на Батори, теглена като куче. Жената беше охлабила нашийника достатъчно, за да може да диша — едва-едва.

Думите на Распутин кънтяха в ушите ѝ: „След като напуснеш територията на Русия, можеш да правиш с нея каквото си поискаш“.

Ако не се освободеше, преди да напуснат Русия, Батори щеше да я убие.

Ами Джордан? Дали той вече не е мъртъв?

Отказваше да го повярва.

Когато Батори я помъкна навън, Рун несъмнено бе жив и се бореше отчаяно, макар да нямаше никакви изгледи за успех. Джордан обаче не помръдваше, притиснат в пода и хапан по ръцете и краката.

„Не може да е мъртъв... не може.“

Ерин вдигна глава, мъчейки се да намали притискането на шиповете в гърлото ѝ. Дори от това малко движение огнената болка прониза шията ѝ и зрението ѝ се замъгли. Подозираше, че шиповете са от сребро и че нашийникът най-вероятно е предназначен за залавяне на сангвинисти. Опита се да не мисли колко ли по-зле би се чувствала, ако среброто действаше на тялото ѝ като отрова, както беше при сангвинистите.

Батори вървеше без никакво колебание по коридорите и оставяше гротескния си вълк да я води. Чудовището подтичваше отпред, като от време на време навеждаше глава към пода и душеше като обикновено куче. Ерин намери естествеността на това поведение за обезпокоителна, сякаш създанието нямаше право да се държи като обикновено животно.

— Защо мразите Рун Корза? — Гласът на Ерин прозвуча дрезгаво и чуждо, отекна в коридора.

Ремъкът помръдна и гърлото ѝ се стегна от страх, но Батори не дръпна рязко.

— Онова създание съсипа фамилията ми.

Ерин ускори крачка, за да не изостава.

— Значи е вярно. Значи наистина сте потомка на *онази* Елизабет Батори. Но как така Рун я е съсипал?

— Убил я е и я превърнал в чудовище. Като стригой тя измъчвала селяните, за да задоволи нуждите си. По онова време подобно нещо щяло да мине незабелязано, но после тя продължила с благородни момичета и унгарският крал я лишил от богатството и от благородническата ѝ титла, а после пратил църквата след нея. Оттогава...

Гласът ѝ замря и тя докосна белега на гърлото си.

Ерин направи още няколко крачки и я подкани:

— Оттогава?...

Ръката на Батори се отпусна.

— Били сме без пукнат грош, преследвани. Накрая се появил някакъв непознат и предложил спасение, връщане на изгубеното богатство, а също и отмъщение. — Тя вдигна ръка. На един от пръстите ѝ имаше голям пръстен с рубин. — Той дори върнал част от фамиленото богатство и бижута, спасил ги, преди да бъдат изгубени завинаги. Но подобна благородна щедрост трябвало да се заплати скъпо. По една жена от всяко поколение трябвало да служи безропотно на суров господар, да се покори изцяло на жестоката му воля. Аз съм единствената жена от моето поколение. Така че тази участ се падна на мен, независимо дали я желая, или не.

Последните думи бяха изречени с дълбока горчивина.

Ужасена, Ерин се умълча. Стигнаха някаква врата и Батори я отключи, разкри се мръсно стълбище. Червенокосата извади фенерче от джоба си и го включи. Стълбището се изкачваше няколко етажа. Предстоеше им дълго катерене.

— Хайде.

Батори я издърпа, а вълкът избърза напред. На всяко стъпало нашийникът се впиваше в гърлото на Ерин. По шията ѝ отново потече кръв. Тя се опита да блокира болката в ума си и да измисли някакъв начин да се спаси.

Вълкът беше стигнал следващата площадка. Там имаше врата. Това можеше да е единственият ѝ шанс.

Щом стигнаха на площадката, Ерин пое дълбоко дъх, бързо приклепна и изнесе крак, подкосявайки коленете на Батори.

Докато жената залиташе назад към стръмните стъпала, Ерин рязко дръпна ремъка от ръката ѝ и го освободи. Батори се затъркала надолу. Ерин се извъртя настрани. Шиповете продължаваха да се впиват болезнено в шията ѝ, но не ѝ пукаше. Ако успееше да мине през вратата и да я заключи по някакъв начин, можеше и да успее да изгуби похитителите си в лабиринта на Ермитажа.

Нагоре по стълбите вълкът изквича, сякаш беше усетил болката на господарката си.

Светеци червени очи погледнаха надолу към Ерин.

Тя залепи гръб за вратата и се помъчи да я отвори със закопчаните си ръце. Опитва да завърти дръжката — и се отчая. Заклучено.

21:16 ч.

Воден по тунела от група прислужници на Григорий, Джордан долови вонята на гигантската мечка. Представи си човешкия череп, който се бе изтъркалял от клетката ѝ, и погледна косо Рун.

Свещеникът кимна. Той също разбираше истината.

Распутин смяташе да нахрани мечката с тях.

Джордан беше очаквал удобен момент, но кучите синове го бяха наобиколили плътно като стена, на по-малко от крачка от него. Познаваше силата им и собствената си слабост. Беше изгубил твърде много кръв, за да може да се съпротивлява кой знае колко. По дяволите, едвам вървеше.

Нима щеше да умре така, като мечешка кльопачка? Спомни си отчаяната си молба да не свърши живота си от зъбите на слугите на Григорий. Молитвата му беше получила отговор и странно, но той още изпитваше благодарност. Хиляди пъти предпочиташе пастта на мечката пред кучешките зъби на стригой.

И тогава си представи лицето на Ерин, спомни си устните ѝ, как горещите ѝ ръце пълзяха по кожата му. Трябваше да се освободи. Трябваше да я намери. С всяка изминала секунда Батори я замъкваше все по-далеч от територията на Распутин и по-близо до смъртта. Беше видял пламъка в очите на жената. Тя възнамеряваше да убие Ерин при първа възможност, без да престъпи обещанието си пред Распутин.

Само за да нарани Рун.

Тунелът свършваше малко по-нататък, вонята на мечката вече бе непоносима. Джордан видя украсената решетка, изобразяваща гора. Двамата с Рун бяха избутани напред, докато не се притиснаха в орнаментираните железни пръти.

Мечката дремеше в клетката си. Може би щеше да е прекалено уморена, за да ги яде.

Распутин блъсна с длани решетката и тя зазвъня като звънец, приканващ за вечеря.

Създанието тежко се надигна.

Беше дошло време за ядене.

21:18 ч.

Изпълнена с животинска ярост, Батори се сви на кълбо, докато се търкаляше надолу по стълбите, блъсната от проклетата археоложка. Усети с гърба си острия ръб на всяко стъпало, докато най-сетне не стигна площадката и не остана да лежи просната на земята.

Отгоре се разнесоха два глухи удара. Батори чу ръмжене, разбра, че е насочено към археоложката и изпита задоволството, излъчващо се от Магор. Чувство, изпитвано от хищник, хванал жертвата си натясно.

— Леко! — извика Батори, споделяйки радостта на вълка си. Помагаше ѝ да притъпи болката, докато се изправяше на крака. Щеше да получи няколко лоши синини, но нищо по-сериозно. Толкова дълго бе живяла с болката, че вече почти не я забелязваше.

Заизкачва решително стъпалата към горната площадка. Магор беше приковал жената за очуканата врата — бе поставил лапи върху раменете ѝ и опрял зъби в шията. Батори усети колко силно желае да разкъса гърлото ѝ. Ноктите му драскаха бетонната стена.

Археоложката го гледаше с огромни очи. Беше на път да припадне.

Всъщност Батори се изненада, че още не го е направила.

— Още не, малкият ми. — Тя взе края на ремъка и стегна нашийника. — Обещавам ти, че при първа възможност ще ти я оставя да си играеш с нея колкото си искаш.

Уплашена, с треперещи крака и отпуснати рамене, археоложката се помъкна след нея към следващата площадка.

— Какво отчаяние и безнадеждност — подигравателно рече Батори. — Не очакваше подобно нещо, когато започна дръзкото приключение в Йерусалим, нали? Мислеше си, че животът ти има някаква стойност заради пророчеството, нали?

Стигнаха друга врата. Батори я отключи и издърпа археоложката на пуста улица. Вятърът разроши пухкавата самурена козина на кожуха ѝ.

— За какво пророчество говорите? — попита археоложката като се преструваше — ужасно лошо — че не знае нищичко.

Лъжата иска практика, а такава определено липсваше на пленницата ѝ.

Батори рязко се извърна, сграбчи я за рамото и я блъсна в сребристия джип, който бе паркиран до тротоара.

Магор изръмжа.

— Дори не си помисляй да ме лъжеш. Не съм глупачка. Не вярвам в предсказания. Така че не си въобразявай, че животът ти има някаква стойност за мен заради някаква си поема отпреди хиляда години.

Жената се мъчеше да запази равновесие на заледения калдъръм. Батори дръпна ремъка и я принуди да се изправи на пръсти. Ако археоложката се подхлъзнеше, нашийникът щеше да я удуши.

Батори огледа пустата улица. Нямаше жива душа. Распутин обаче щеше да разбере. Докато се намираше на руска земя, Батори не беше в безопасност от него.

Отпусна ремъка, отвори вратата на джипа и натика археоложката на задната седалка. Магор скочи след нея и набута муцуна в гърлото ѝ. Лигавият му език облиза кръвта, стичаща се под шиповете на нашийника.

Археоложката сподави писъка си. Храбра е, помисли си Батори, но това също си имаше граници.

— Леко, Магор. Щом кардиналът вярва, че тя е специална, може да ни бъде полезна като пионка в предстоящата игра.

Жената извърна лице от вълка. Гласът ѝ бе напрегнат и задавен.

— Не мисля, че кардинала го е грижа за мен.

— В такъв случай не го познаваш добре. — Батори се усмихна. — Така или иначе, не забравяй, че пророчеството не споменава в какво състояние трябва да си при отварянето на книгата.

Прочете разбирането и страха в очите на археоложката.

Умна е.

Може би наистина бе Жената на познанието.

— Може би ще си ни нужна жива — жестоко призна Батори. — Но дали това означава невредима?

Тя поклати глава и се усмихна.

Не.

53.

27 октомври, 21:20 ч.

Под Санкт Петербург

Застанал в тунела до решетката, Рун гледаше Урса, а Урса гледаше Рун. В червените ѝ очи проблесна стара злоба. Омразата ѝ към него не бе намаляла през изминалото столетие. От муцуната ѝ течаха лиги, невъзможно дългият ѝ език облиза устни, черни като гума.

Рун подозираше, че тя си спомня какъв е вкусът му. Кракът му туптеше и заплашваше да се прегъне. Крайникът му също помнеше.

Григорий сви пръсти около клона на железен дъб, изваян в решетката.

— Ако Бог те обича, Рун, Той ще ти помогне да се спасиш от мечката. Нали помниш историята на Даниил и лъвовете? Може би вярата ти ще затвори устата ѝ.

Рун не мислеше, че това ще е толкова просто.

Огледа плочките, които покриваха помещението там, където се срещаха тунелите, но не откри никакъв изход. Насочи вниманието си към желязната решетка.

Отключена, тя се отваряше по средата, подобно на френска врата. Два дебели железни пръта, по един от всяка страна, бяха забити в бетона и закрепени за пода и тавана. Пролуката около вратата бе не повече от два сантиметра, отворите между дървесните мотиви, виещи се през прътите, също не бяха големи.

Попаднаше ли вътре, Рун нямаше къде да избяга.

Джордан постави топлатата си ръка върху рамото му. Рун срещна въпросителния му поглед. Сините очи на войника се стрелнаха скришом към Григорий и неговите стригои. Повече от ясно бе, че пита дали да не се нахвърлят върху тях тук и да загинат в бой, преди Рун да бъде хвърлен на чудовището.

Изпита привързаност към мъжа. Джордан си оставаше докрай истински Воин на Човека.

— Благодаря — прошепна Рун. — Но не.

Джордан отстъпи назад. В очите му се четеше страх, но не толкова за самия него, колкото за Рун.

Неспособен да понесе човечността му, Рун се извърна.

— Готов съм, Григорий.

Слугите сграбчиха ръцете на Джордан: други държаха Рун на място, докато Григорий отключваше тежкия стоманен катинар и отваряше.

Рун беше изблъскан грубо през портата в клетката.

Главата на Урса се завъртя към него.

— Да, любов моя — извика Григорий. — Играй си с него колкото си искаш.

Приклекнал и на подобаващо разстояние, Рун заобиколи чудовището. Помещението беше голямо, около петнайсет на петнайсет метра. Трябваше да използва мъдро това пространство. Раменете на създанието докосваха тавана. Рун не можеше да скочи отгоре му.

Някаква клонка изпука под стъпалото му, освобождавайки остра миризма на бор, единствения нормален аромат в залата. Рун го пое с пълни гърди.

И тогава Урса се хвърли напред.

Гигантската ѝ лапа замахна със свръхестествена скорост.

Рун очакваше атаката. Навремето Урса винаги замахваше с лявата си лапа. Рун се метна под ноктите и се претърколи, озовавайки се в центъра на помещението.

Проблясване привлече вниманието. Затича се напред и грабна предмета от земята. Манерка. И друг сангвинист е бил принесен в жертва на това място. Огледа се и откри още доказателства — кръст, сребърна броеница, парче от черно расо.

— Дано Бог се смили над душата ти, Григорий — на висок глас рече Рун.

— Бог е забравил отдавна душата ми. — Григорий разтърси решетката. — Както и твоята.

Урса се обърна към Рун.

Той бързо огледа залата. Ако убитият сангвинист е бил въоръжен, може би оръжията му още бяха някъде тук. Ако можеше...

Урса отново се хвърли към него.

Рун не помръдна.

Земята се тресеше под лапите ѝ. Рун чу как старото ѝ сърце се ускорява от възбуда и отново затуптява.

Когато зловонният ѝ дъх докосна бузата му, той се просна по гръб и остави инерцията да понесе чудовището над тялото му. Морето тъмна козина мина на сантиметри от лицето му. Рун вдигна кръста си и го опря в корема ѝ, от което козината ѝ запуши.

Урса изрева.

Не ѝ беше нанесъл сериозно поражение, но пък ѝ беше напомнил, че не е комар, който може да бъде смазан без усилие.

Джордан нададе ликуващ вик от другата страна на решетката.

Рун се претърколи, ръцете му затърсиха предметите, които бе видял преди атаката. На пода лежаха две тояги със сребърни накрайници. Братът му по вяра Дзян беше умрял тук. Рун го бе гледал как тренира часове наред със същите тези тояги дълбоко под некропола на Рим, където бе домът на сангвинистите.

Още заслепена от болка, Урса въртеше глава наляво-надясно.

Рун приклезна и остана абсолютно неподвижен, като мереше затвора си с очи.

Хрумна му идея и той се хвърли към желязната решетка до вратата, намираща се по-далеч от Григорий.

Урса забеляза движението и се хвърли към него.

Като скочи и се извъртя в последния момент, Рун стовари едната тояга върху муцуната ѝ и се претърколи настрани.

Огромното туловище на Урса се заби право в решетката, като изби единия от двата поддържащи пръта от пода. Този ъгъл на вратата се огъна. Отворът бе твърде малък, за да може Рун да се промъкне през него, но той и не възнамеряваше да бяга.

Поведе мечката обратно към Григорий и Джордан, които наблюдаваха смъртния двубой.

Урса се понесе след него. Рун предприе същата маневра, но този път мечката се плъзна и спря на сантиметър от решетката. Лапата ѝ изсвистя и го удари по гърба, докато отскачаше. Беше само перване, но ноктите ѝ успяха да разкъсат кожената му броня и да одерат плът от гърба.

Рун изпъшка от болка и решимост едновременно.

Урса клекна и поднесе окървавената си лапа към муцуната си. Без да престава да го гледа с мъничките си очи, тя облиза всяка капка

кръв от ноктите си, като сумтеше от удоволствие.

Рун чакаше в отсрещния край на помещението, до повредената решетка. Миризмата на желязо от собствената му кръв изпълваше ноздрите му. Той прокара едната тояга по кървящия си гръб и през колана, като пъкна горния ѝ край през свещеническата си якичка. Така остана с една тояга и с една свободна ръка.

Счупи тоягата с коляно и пусна двете парчета на земята.

После се отпусна на същото коляно, сведе глава и изрече молитва, за да успокои ума си. Целуна кръста си и допирът опари устните му. Болката се събра в една точка, като по този начин съсредоточи и него.

Докосна челото си с показалец.

— *In nomine Patris...*

Докосна гърдите си.

— *Et Filii...*

После докосна първо лявото си рамо, после дясното.

— *Et Spiritus Sancti.*

Накрая кръстоса палеца си върху показалеца и го целуна.

Взе двете парчета от тоягата.

Мечката приближаваше.

— С кръстния знак избави ме от враговете ми. Господи.

Урса се носеше към него, вече почти го достигаше.

В последния момент Рун скочи право нагоре и долепи тялото си в тавана, както можеше да направи само един сангвинист, като се плъзна между бетона и на какви си сантиметри от гърба на мечката.

Под него Урса се блъсна с оглушителен трясък в решетката. Вторият прът, държащ вратата за пода, поддаде и решетката се огъна повече от стъпка. Ако беше склонен да изостави Джордан, Рун можеше да избяга през образувалия се отвор.

Вместо да го направи, той се извъртя във въздуха и падна върху зашеметения звяр. Преди Урса да успее да тръсне замаяната си глава, Рун насочи половината на счупената тояга в мъхнатата ѝ лапа.

Не пропусна.

Тежестта му и инерцията забиха сребърния връх в лапата и среброто я прониза, проникна дълбоко в дупката, направена навремето за железния прът на решетката.

Мечката изрева от болката, причинена ѝ от раната и среброто.

Преди звярът да успее да помръдне, Рун скочи на гърба ѝ и се преметна от другата страна, като заби второто парче от тоягата в дясната ѝ лапа.

Вкара върха в другата дупка на пода, като по този начин обездвижи и двата ѝ крайника.

Урса рухна, муцуната ѝ се озова под разбитата решетка в тунела. Предните ѝ лапи бяха разперени настрани и тялото ѝ образуваше кръст.

Рун беше разпнал мечката.

Звярът зави.

Рун скочи върху главата ѝ и извади здравата тояга от гърба си. Целуна сребърния връх и го заби в лявото око, прониквайки дълбоко в мозъка. Урса се замята в предсмъртни гърчове. Рун почувства края ѝ в огромните камери на древното ѝ сърце.

„*Dominus vobiscum.*“

Сведе глава и направи кръстен знак над масивното туловище. Докато завършваше молитвата, червеното сияние в очите ѝ заглъхна и те станаха напълно черни.

След векове Урса най-сетне бе освободена от жестокия си плен.

Рун се обърна към зрителите. На лицето му бе изписано ликуване и решимост.

21:33 ч.

Ръцете на Джордан бяха пуснати. Той се огледа изненадано. Прокара длан по палтото, сякаш искаше да го изтупа там, където го бяха докосвали слугите на Распутин. Дали руският монах щеше да удържи на думата си и да го пусне? Ако не, възнамеряваше да се бие рамо до рамо с Рун.

Распутин отстъпи от решетката с опулени сини очи.

— Бог наистина те обича, Рун. Ти наистина си Неговият избраник.

Рун клекна и взе от земята броеница, сребърен кръст и манерка. Джордан бе готов да се обзаложи, че са принадлежали на друг сангвинист, който не е извадил такъв късмет с мечката.

Распутин отключи клетката.

Омразата на Рун гореше така осезаемо, че монахът отстъпи крачка назад. Слугите му се дръпнаха като листа, подгонени от свиреп вятър.

— Къде Батори отведе Ерин? — попита Рун, процеждайки всяка дума.

Гласът на Распутин трепна.

— В Рим.

Рун го изгледа свирепо, като се опитваше да прецени дали му казва истината.

— Приключихме ли с твоите предизвикателства към Бог, Григорий?

Распутин наклони глава настрани.

— Защо така ме гълчиш, Рун? Твоят скъп Бернар се опитваше да наложи пророчеството. Натика те навремето при Елизабет, неговата нарочена Жена на познанието... и съпруга ѝ, онзи могъщ Воин. И виж какво излезе в крайна сметка. — Той вдигна ръце, молейки за прошка. — Аз просто исках да изпитам пророчеството. Ако наистина си предреченият, Бог щеше да те спаси от мечката.

— И ето ме сега пред теб — каза Рун. — Но твоето изпитание не е приключило, нали? Точно затова позволи на Батори да отведе Ерин. Раздели триото, за да провериш дали ще се намерим отново, за да изпълним дълга си. С това продължаваш да предизвикваш Бог, както навремето предизвика църквата.

Распутин поклати глава.

— Ни най-малко. Предизвиквам единствено теб, приятелю. Онзи, когото църквата обича толкова, колкото мрази мен.

Распутин се завъртя кръгом и с властен жест заповяда на слугите си да се дръпнат и да им направят път.

Джордан изчака Рун да стигне до него. Двамата заедно минаха през мрачното множество. Раните от ухапвания на Джордан пулсираха с всяка крачка. Косъмчетата на тила му настръхнаха. Той се напегна в очакване на атака отзад, последно предателство от страна на Распутин.

Никой не ги докосна.

— Намери жената, Рун — извика Распутин след тях. — Докажи, че църквата се е доверила на правилните окървавени ръце.

Рун продължи да върви по тунела към църквата „Спасител на пролятата кръв“, без да забелязва, че собствената му кръв капеше

върху замръзналата земя.

ПЕТА ЧАСТ

*И пееха нова песен, думайки: достоен си да
вземеш книгата и да снемеш печатите ѝ, защото
Ти бе заклан и със Своята кръв ни изкупи за
Бога...*

Откровение, 5:9

54.

28 октомври, 14:55 ч.

Рим, Италия

Ерин се замята, преследвана от кошмари. Съпротивляваше се на мрака около нея, но той не отстъпваше. Едва тогава споменът за отчаяното ѝ положение се върна и я изпълни с леден ужас, който само засили събуждащата се паника. Отвори още по-широко очи, но това не помогна. Мястото, където я бяха затворили, беше толкова тъмно, та нямаше значение дали държи клепачите си вдигнати, или спуснати.

Докосна с длани бузите си. Беше изненадана, че е успяла да заспи. Но изтощението и пълната липса на дразнителни за сетивата ѝ явно си бяха казали думата.

„Колко време съм спала?“

Помнеше нощния полет от Санкт Петербург с частен самолет. През цялото време я държаха с качулка на главата, но беше подслушала разговора им и знаеше, че летят за Рим. Пътят продължи около четири часа. След като кацнаха, последва още един час пътуване, преди да стигнат града по зазоряване. Ерин чуваше звука на клаксоните, виковете и проклятията на италиански, надуши Тибър, когато го пресичаха по един от главните мостове.

Ако не грешеше, движеха се в посока към Ватикана.

Какво беше намислила Батори?

„Какво иска тя от мен?“

Джипът, който ги взе от частното летище, най-сетне спря и Ерин беше измъкната в студената утрин, все още с качулка на главата. Успя да види под долния край на качулката, че слънцето все още не е изгряло.

После отново се озоваха под земята и минаваха по стълбища, тунели и шахти със скоби, по които се слизаше особено трудно със завързани очи. Сигурно цял час вървяха из подземния Рим. Ерин познаваше достатъчно града, за да знае, че голяма част от този древен свят все още съществува под повърхността в поредици от свързани помежду си катакомби, изби, гробници и тайни църкви.

Но къде се беше оказала накрая?

Бяха я бутнали в тази тъмна килия, без да свалят окървавения нашийник. Беше седяла десетина минути, опряла гръб в стената, обгърнала с ръце коленете си, без да чува нищо, преди да свали качулката и да открие, че нашийникът е отключен. Свали го и с радост го захвърли настрани. И явно малко след това беше заспала.

Сега тя вдигна ръка и опипа пръстена от засъхнала кръв по шията си.

Открай време имаше добър вътрешен часовник и предположи, че в света отгоре е ранен следобед.

Напрегна слух и долови звука на бавно капеща вода. Ехото подсказваше, че помещението извън килията е голямо. Въздухът беше застоял, миришеше на плесен. Прокара длан по пода. Беше от камък. Пръстите ѝ напипаха следи от длето.

Гробница?

Порови в джобовете на палтото си. Разбира се, бяха ѝ отнели фенерчето, но откри парчето от одеялцето в джоба на панталона си. Бяха ѝ оставили поне това.

Застана на четири крака и започна да опипва пред себе си на все по-големи и по-големи дъги, като вдигаше дебелия килим прах, от който очите ѝ се насълзиха и кихна няколко пъти. Когато разтърка прахта между пръстите си, остана с впечатление, че е от трески и ситно натрошен камък.

Продължи да опипва и пръстите ѝ докоснаха някакъв заоблен предмет. Вдигна го и го сложи в скута си. Кост. Пръстите ѝ описваха онова, което очите не можеха да видят. Череп. Ерин преглътна, но въпреки това проучи слепешком повърхностите — издължен нос, малка мозъчна кутия, дълги криви резци.

Не беше човешки. Не беше дори на стригой.

А на голяма котка. Може би лъв.

Седна и се замисли за значението на откритието си. Би трябвало да се намира в някакъв римски цирк, арена, на която гладиатори и роби са се биели помежду си и с диви зверове. Но звярът, на който е принадлежал този череп, е бил заровен с остатъците от спектакъла, в който е изгубил живота си.

Съчета тази информация с познанията си за пътя, по който бе минала през града.

Към Ватикана.

Знаеше само за един огромен цирк в този район. Самият Ватикан беше построен върху половината от онова пропито с кръв място.

Циркът на Нерон.

Преди почти две хиляди години Нерон довършил цирка, започнат от Калигула. Построил огромни трибуни за зрителите, събиращи се да гледат пълните с насилие игри. Отначало жертвал пред ликуващата тълпа лъвове и мечки. Но избиването на животни не било достатъчно за древните римляни, така че императорът продължил с гладиатори.

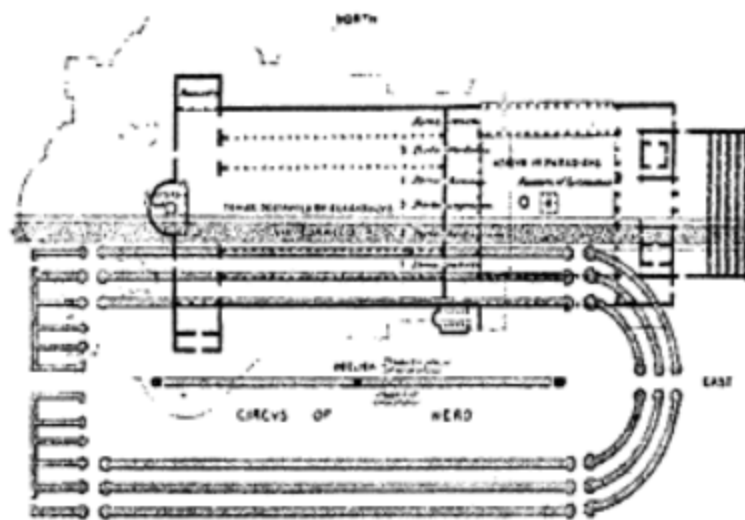
И накрая с християни.

Кръвта на християнските мъченици напоила пръстта на арената. Те не били просто разкъсвани от животни и гладиатори. Мнозина бивали разпъвани. Самият св. Петър бил закован с главата надолу за кръст, недалеч от обелиска в центъра на арената.

Циркът бил прочут също и с огромната си мрежа подземни тунели, използвани за придвижване на затворници, животни и гладиатори. Строителите използвали дори примитивни асансьори, за да доставят дивите зверове направо на арената.

Ерин впери поглед нагоре и си представи как базиликата „Св. Петър“ е издигната частично върху това прокълнато място. По време на специализацията си в Рим беше чела един труд, написан преди век — „Езически и християнски Рим“ на Рудолфо Ланчани. В него имаше схема как се припокриват двете постройки — циркът с формата на подкова отдолу и кръстовидната базилика отгоре.

Чертежът засия в ума ѝ.

Ако можеше да се освободи от килията си, да се изкачи горе и да излезе навън, щеше да се озове редом с базиликата „Св. Петър“.

На една крачка от помощта.

С подновена решимост продължи да изучава помещението, в което се намираше. Беше с размери около два и половина на три метра, с нова метална решетка. Не успя да открие никакво слабо място.

Трябваше ѝ помощ. Пред мисления ѝ поглед изникнаха две лица — едното толкова бледо, колкото тъмни бяха очите му, в които винаги се четеше благороден устрем; а другото ухилено, със зачервени бузи и смеещи се очи с цвета на небето.

Какво ли се бе случило с Рун и Джордан през изминалото време?

Прогони тази мисъл.

Не биваше да се връща към нея в тъмното.

Измина сякаш цяла вечност, преди Ерин да забележи приближаваща светлина. Тя притисна лице към решетката. Четири фигури и нещо като огромно куче идваха към нея по каменен тунел. Едната фигура държеше фенер. Кучето вървеше до дългокоса жена.

„Батори и вълкът ѝ.“

Зад тях две високи фигури, приличащи си като братя, мъкнеха трети човек, праметнали ръцете му през раменете си. При тази гледка гърлото ѝ се стегна. Джордан ли беше това? Или Рун?

Без да каже нито дума, Батори отключи вратата на килията ѝ и я отвори.

Ерин се напрегна. Искаше да побегне навън, но нямаше как да направи и две крачки в тунела.

Вълкът влезе в килията.

Батори и двамата мъже го последваха. Заедно с тях дойде студен полъх. Дватамата братя бяха стригои.

Те хвърлиха мъжа в краката ѝ. Той изстена и се обърна. Лицето му бе цялото в синини, очите бяха подути и почти затворени, по ръкавите и крачолите му имаше засъхнала кръв.

— Професор Грейнджър? — изхриптя познат глас с тексаски акцент.

Ерин коленичи до него и хвана ръката му.

— Нейт? Добре ли си... защо си тук?

Знаеше отговора и на двата въпроса и се отчая, когато осъзна резултатите от собственото си късогледство. Изобщо не се беше замислила, че Белиал ще посегне на невинните ѝ студенти. Какво всъщност знаеха те? И тогава всичко застана на мястото си. Беше изпратила снимките на гробницата и на нацисткия медальон. Нищо чудно, че Батори се беше досетила да проследи екипа им до Германия.

„Какво направих?“

Не знаеше отговора на този въпрос, нито на другия.

— Ейми? — прошепна тя.

Нейт погледна нагоре към нея и очите му се напълниха със сълзи.

— Аз... не бях там, за да я защита.

Ерин се олюля, сякаш беше получила удар в лицето. От гърдите на Нейт се изтръгна ридание.

— Вината не е твоя, Нейт.

Вината бе нейна. Студентите бяха нейна грижа.

— Не знам защо съм тук — дрезгаво рече Нейт.

Ерин изпита огромно съжаление и привързаност към якото тексаско хлапе. Тя стисна ръката му.

— Колко трогателно — подигравателно подхвърли Батори.

— Защо сте го задържали? — Ерин се обърна и я изгледа кръвнишки, с което си спечели заплашително ръмжене от вълка. — Снимките са у вас, не е трудно да се досетя. Той не знае нищо повече. Няма нищо общо с всичко това.

— Не съвсем — възрази Батори. — Той има общо с теб.

Чувство за вина заля Ерин.

— Какво искате?

— Информация от Жената на Познанието, разбира се. — Батори се усмихна гадно, показвайки свършените си бели зъби.

— Не вярвам в проклетото пророчество, — заяви Ерин, при това съвсем искрено. Досега тримата като че ли по-скоро бяха оплескали нещата, отколкото да ги свършат както трябва. Изобщо нямаше усещането, че на тяхна страна има някакво божествено пророчество.

— А, но другите вярват. — Батори погали вълка по главата. — Помогни ни.

— Не. — Предпочиташе да умре, отколкото да помогне на Белиал да отворят книгата.

Батори щракна с пръсти. Вълкът скочи и прикова Нейт за пода с предните си лапи, като избута рязко ръката на Ерин. После доближи муцуна до гърлото му.

Посланието беше повече от ясно, но Батори въпреки това го изрече на глас.

— Твоят каубой не ми е нужен.

Тя насочи лъча на фенерчето си към Нейт. Ерин се опита да не го гледа. Вместо това се извърна към грубите каменни стени, наскоро инсталираната стоманена решетка и черния таван, който сякаш се губеше някъде далеч горе.

— Какво искате? — попита тя Батори.

— Какво мислиш за отварянето на оловната обвивка, в която е книгата. — Батори сложи ръце на хълбоците си. — Като начало.

— Не зная.

Вълкът опря зъби в оголеното гърло на Нейт и изръмжа.

— Но може би заедно ще можем да помислим — бързо заговори Ерин. — Първо обаче заповядайте на вълка си да се махне.

Сякаш в отговор на неизречена команда на господарката си, вълкът вдигна глава.

Нейт потръпна от облекчение.

Ерин трябваше да даде нещо на тази жена.

— Върху оловната кутия има украса. Скелет и мъж, свързани с въже.

— Да, това ни е известно. Заедно със символите Алфа и Омега.

Батори се обърна към по-високия от двамата братя, който бе целият в пиърсинг и татуировки и гледаше жадно към Ерин. Той свали от рамото си торба, извади тежкия артефакт и го подаде на археоложката.

— Какво друго виждаш? — попита Батори.

Ерин взе студения метален предмет, като внимаваше да не докосва пръстите на татуирания. Искаше ѝ се да можеше да добави нещо съществено. Какво знаеше за книгата? Погали двете фигури, гравирани отпред — човешкия скелет и голия мъж, прегърнати и свързани с плетено въже.

— Книгата е за чудеса — започна Ерин. — Чудесата на Христос. Как е успял да овладее Своята божественост.

Вълкът премести тежестта си от лапа на лапа.

— Това ни е известно — рязко рече Батори. — Как да я отворим?

Ерин преглътна избухването ѝ и се опита да мисли.

— Чудеса. Като превръщане на водата във вино. Възкресяване на мъртвци...

Млъкна, поразена.

Батори разбра в същия миг.

— Всички основни чудеса са свързани с трансформации.

— Именно! — Ерин беше изненадана от бързината, с която Батори бе направила връзката. — Като превръщането на виното в кръвта на Исус.

— Значи е възможно това парче олово да е самата книга. — Батори пристъпи напред и клекна до нея, сякаш двете бяха колеги и обсъждаха нещо. Тя също докосна оловото. — Алхимиците винаги са се опитвали да намерят начин да превръщат оловото в злато.

Ерин кимна. Разбираше хипотезата ѝ.

— Може би тяхното търсене се корени в тази легенда. Някакъв стар намек за евангелието се е предавал през вековете. За превръщане на оловото в злато.

Батори я погледна със сребърните си очи.

— Може би евангелието трябва да бъде превърнато по същия начин. От най-обикновено олово без стойност в златната слава на книгата?

Ерин внезапно си спомни думите на Пиер в бункера.

„Не е книга. Още не.“

Дали старият свещеник не беше решил загадката, докато е висял десетилетия наред на кръста, без да има върху какво друго да размишлява, докато страда?

Ерин кимна.

— Мисля, че сте права.

— Интересна идея. Но какви са алхимичните съставки, необходими за подобна трансформация? — Батори чукна с пръст изображението на скелета върху оловото. — Да приема ли, че отговорът може би се крие в този кокалест приятел?

— Но какво означава тази Алфа върху главата му? Трябва да е някаква следа. — Ерин се загледа в скелета под символа, после погледна голия мъж и символа над неговата глава. — И какво е значението на Омегата?

— Алфа скелет, Омега човек. — Батори пъкна пръсти в две малки вдлъбнатини в горната част на блока.

Ерин не ги беше забелязала досега. Приличаха на малки съдове, предназначени да приемат нещо, може би алхимичните съставки, споменати от Батори. Опита се да ги разгледа по-добре.

Преди да успее, жената скочи на крака, внезапно осенена. Тя изтръгна оловния блок от ръцете на Ерин.

— Какво? — попита Ерин. — Какво видяхте?

Батори щракна с пръсти и вълкът остави Нейт.

Младежът се надигна несигурно, като разтъркваше гърлото си.

Зловещите сребърни очи се усмигнаха на Ерин.

— Благодаря за помощта.

С тези думи тя и двамата братя стригои излязоха от килията. Ключалката щракна и светлината се отдалечи в тунела. Ерин се залепи за решетката и я загледа как постепенно угасва. Батори се беше сетила нещо. Нещо важно.

Нейт пое треперливо дъх.

— Ще се върне.

Ерин споделяше мнението му.

— Но ние няма да сме тук — добави тя.

15:35 ч.

Рун придърпа тъмната качулка над очите си, за да ги скрие от туристите и следобедното слънце, което огряваше площада.

Зачака заедно с Джордан.

От другата страна на покрития с травертин площад се издигаше базиликата „Свети Петър“, чийто купол бе най-високата точка в цял Рим. От двете страни започваха дъгите на двойната колонада на Бернини, оформящи помежду си площад с формата на ключалка. Според Бернини, колонадата трябвало да представя ръцете на свети Петър, протегнати да посрещнат вярващите. Върху тези ръце бяха кацнали сто и четиридесет изваяни от камък светци и се взираха в спектакъла долу.

Рун се надяваше, че те не го виждат. Беше избрал това място за срещата, на открито, под слънцето, скрит пред очите на всички, така че ако Батори е пристигнала в Рим, нейните стригои да не могат да го подслушат. Може би беше станал прекалено подозрителен, но след случилото се в Русия не смееше да рискува.

Джордан нави ръкавите си. Малко над лакътя му имаше ухапване от стригой. Този човек имаше невероятен дух. Беше понесъл бой и ухапвания, но очевидната му тревога за Ерин му даваше сили да продължи. „Чудесен Воин“ — помисли си Рун и се опита да бъде благодарен, че тя има подобен закрилник.

Човешките същества се тълпяха наоколо. Една майка друсаше дебело бебе в скута си. До нея младеж зяпаше гърдите ѝ и сърцето му туптеше забързано. Група ученички в тъмносини униформи бърбореха под бдителния поглед на учителка на средна възраст с очила с яркочервени рамки.

Жена с дълги джинси, плътно прилепнала по тялото черна риза, широкопола сламена шапка и слънчеви очила си проправяше път през пълния площад. Направи няколко снимки и прибра малкия фотоапарат в раницата, метната на едното ѝ рамо. Приличаше на турист, но не беше.

„Надя.

Най-сетне.“

Рун чакаше, без да посмее да пресече площада, преди тя да му даде знак, че е безопасно. Мразеше да се спотайва из Ватикана. Рим беше негов дом от векове. Единственото място на света, където винаги можеше да върви свободно — до този момент. Преди да започне това

търсене, Рун бе мислил да се оттегли от света и да се посвети изцяло на медитации дълбоко под базиликата. Дали някога отново щеше да му бъде предоставена подобна възможност?

Тръгна покрай извитата колонада към стария трипоясен фонтан. Подобно на много неща в Рим, фонтанът беше по-стар от него. Малко момиче си играеше на криеница сред дорийските колони, гонено от своята пълна с енергия майка. Сигурно след още малко игра щяха да се приберат у дома за вечеря.

Острите очи на Рун различиха червения порфир, вграден сред морето сив калдъръм. Беше поставен там, за да отбележи мястото, където преди трийсет години бе прострелян папа Йоан Павел II. Кървавочервеният камък му напомни за калдъръма в църквата „Спасител на пролятата кръв“ и мисълта сякаш призова призрака на Распутин на това свято място.

Рун спря при високия обелиск. Същият този стълб бе свидетел на разпъването на безброй християни в цирка на Нерон, дори на самия свети Петър. А от края на 16-и век той се издигаше над центъра на християнския свят. Рун изчисли часа по дългата сянка, която обелискът хвърляше върху площада. До залеза оставаха по-малко от два часа. Ако Белиал имаха стригои в Рим, трябваше да действат преди смрачаване.

Надя спря до него.

— Къде е жената? — Тя вдигна глава, сякаш разглеждаше кръста на върха на обелиска.

— Ерин — обади се Джордан. — Името ѝ е Ерин.

— Беше отведена, заедно с книгата. — Рун ѝ разказа за събитията в Русия и завърши историята, като ѝ предаде броеницата и манерката на Дзян. Надя можеше да ги върне в светилището под некропола на базиликата, където бе домът на ордена на сангвинистите.

Ръцете на Надя се задържаха върху манерката, преди да я прибере в раницата си. Тя често беше работила с Дзян.

— Кардиналът се върна в Рим от Йерусалим. Пребивава с уединените, откакто получи вестта за смъртта ви. Моли се.

Чувство за вина изпълни Рун. Изобщо не му се искаше да лъже Бернар. Знаеше, че кардиналът ще скърби, когато Надя съобщи за смъртта му. Но нямаше друг начин да скрият ходовете си от шпионина на Белиал в редиците си. Нямаше да му е лесно да се изправи отново пред Бернар. Рун погледна към внушителния Апостолически дворец,

издигащ се над колонадата. Няколко прозореца бяха отворени, за да пускат свеж въздух и светлина.

— Можеш ли да ни отведеш при Бернар? Нямаме време за тайни. Книгата вече е у Белиал.

— И Ерин — обади се Джордан. — Те държат и нея.

28 октомври, 15:40 ч.

Циркът на Нерон, Рим

— Как така няма да сме тук? — попита Нейт.

Ерин се запрепъва към него в пълния мрак и хвана ръката му, за да му вдъхне доверие.

— Ще се изкатерим навън.

— Какво? Как?

Тя му каза.

По-рано, докато Батори размахваше фенерчето си в килията, Ерин бе забелязала възможен начин да се измъкнат. Със сигурност не можеха да разбият каменните стени; новата стоманена решетка изглеждаше яка, а подът представляваше плътна скала. Нямахше начин да се измъкнат през тях.

Но таванът!

Благодарение на фенерчето на Батори Ерин бе забелязала, че килията им всъщност няма таван, а е дъно на отвесна шахта, свършваща тук.

Знаеше какво означава това. В древността римските роби с помощта на дълги пръти са избутвали затворените в клетки животни по каменния тунел, по който беше дошла Батори. Животните са били предназначени за арената, но първо клетките им трябвало да стигнат именно до килията, в която сега се намираха Ерин и Нейт.

В миналото върху каменния под е имало дървена платформа. През вековете тя се беше разпаднала на треските, които Ерин беше напипала, когато се събуди в мрака. Дъските са били заковани една за друга във формата на помещението. От двете страни на платформата е имало вериги, стигащи до скрипци горе. Тези вериги са минавали през жлеbove от двете страни на черния правоъгълник горе.

Робите качвали клетките на животните върху платформата. По даден знак други роби използвали сложна система от макари и лостове, за да вдигнат платформата и клетката до нивото на арената.

Ерин и Нейт трябваше да се надяват, че шахтата води до някакво по-безопасно място от затвора, в който се намираха сега.

— Ела тук — подкани го тя, като го водеше за ръка. — Можем да се покатерим по решетката и да стигнем до шахтата горе.

Помогна му да се изкачи по хоризонталните пръти. Нейт обаче още трепереше. Беше видимо слаб след побоите и оскъдната храна.

— А сега интересната част. — Ерин го придържаше към прътите с едната си ръка. — Видях малък вертикален жлеб, вървящ нагоре по стената на шахтата. Навремето в него са били веригите, използвани за повдигане на платформата. С малко късмет можем да се изкачим по жлеба чак до повърхността. Аз тръгвам първа. Ти си след мен.

— Да, госпожо. — В гласа му се долавяше саркастична нотка и Ерин се зарадва да я чуе.

Пръстите ѝ опипаха шахтата и намериха жлеба. Беше достатъчно широк, за да се напъха в него — краката опрени в едната страна, гърбът в другата. Тази техника на изкачване беше известна като катерене на комин.

Оттласна се от решетката и се набра в жлеба. Преди да падне надолу, заби единия си крак в стената. Гърбът ѝ се опря плътно в отсрещната стена. Беше вътре.

Изкачи се една стъпка, после още една.

— Добре, Нейт. Твой ред е.

В пълния мрак чу как Нейт се оттласква от решетката към нея — и пада с глухо тупване на каменния под.

Ерин скочи долу.

— Удари ли се?

— Добре съм.

По гласа му личеше, че не е добре.

— Този път ти си първи.

Ерин намери пипнешком ръката му и го поведе към решетката. Нейт отново се покатери и пак падна.

— Оставете ме — каза той. — Не мога да го направя.

— Да не искаш да ми кажеш, че на млад тексаски здравеняк като теб не му стиска да бие по катерене мършава старица като мен?

— Не става въпрос дали ми стиска, или не. — В тихия му глас се долавяше поражение.

Никак не ѝ се искаше да го ръчка отново, но го направи.

— Разбира се, че става въпрос точно за това. Стига си хленчил и си замъкни задника в шахтата. Нямам намерение да се кача горе, само за да кажа на сестричката ти, че си бил убит тук, защото те е мързяло да се махнеш от някаква дупка.

Нейт се изправи.

— А навремето ми харесвахте.

— Тръгвай нагоре.

Този път подхвана краката му, докато се набираше. След като се закрепил в жлеба, нямаше да е нужно да използва ранените си ръце, а само гърба и краката.

Прах и малки камъчета заваляха отгоре ѝ, докато Нейт бавно се изкачваше. Ерин го последва, като изправяше единия си крак, вдигаше го няколко сантиметра нагоре, след което отделяше другия си крак от стената. Отново и отново. Сантиметър по сантиметър. Беше се катерила и преди по този начин, но винаги подсигурана с въже и светлина.

— Как си, Нейт?

— Не съм бил по-добре от дни. — Той се надигна още няколко сантиметра.

Ерин се усмихна мрачно. Сигурно беше прав.

Още няколко безценни стъпки нагоре, после Нейт се подхлъзна.

Ерин улови прасеца му и го опря в стената. Нейт изпъна крак и се спря.

Сърцето ѝ препускаше. За малко и двамата щяха да паднат обратно долу в килията. Ако имаха малко късмет, щяха да умрат от удара. В противен случай ги очакваше забавлението да бъдат разкъсани от вълка.

Но поне щяха да умрат, опитвайки се да се измъкнат.

Смътна сива светлина изпълни шахтата.

Някой идваше.

16:05 ч.

Джордан стисна зъби в малката стая в папския дворец. Гол до кръста, той лежеше по очи на дебел вълнен килим, покриващ полирания дървен под.

Надя играеше ролята на медицинска сестра и почистваше раните от ухапванията по ръката и гърба му — естествено, без да я е грижа дали му е приятно.

— Странна татуировка — отбеляза тя, когато видя белега на Лихтенберг, оставен му от светкавицата.

— Знам — каза той и се намръщи. — Трябва да умреш, за да се сдобиеш с такава.

Надя ги беше измъкнала от площада през някаква тайна врата и ги бе вкарала в Апостолическия дворец, където живееше папата. После бързо ги отведе в тази проста стая с варосани стени. Вътре имаше старомодна дълга дървена маса, шест тежки стола и зловещо разпятие на стената. След срещата с Пиер Джордан почти не можеше да гледа разпятия.

Вместо това заби поглед в килима. Миришеше на мокра овца.

Надя изцеди кафявата кърпа в меден тас, чиято вода беше порозовяла от кръвта.

— Къде е Бернар? — Рун крачеше напред-назад из стаята, като спираше за секунда, колкото да надникне през прозореца към двора долу.

— Пратих вест. — Надя отново сръчка Джордан.

Ох. Сега просто се правеше на гадна.

Тя извади стъклен буркан от раницата си.

— Може да щипе.

— Не биваше да го казваш — измърмори Джордан. — Би трябвало да излъжеш.

— Лъжата е грях.

— Но пък каза на кардинала, че сме мъртви.

Надя отвори буркана. Съдържанието му миришеше на катран, смесен с конски тор.

— Това пък какво е? — попита той, сменяйки деликатната тема.

Надя изсипа малко от гъстата смес върху показалеца и средния си пръст.

— По-добре да не знаеш.

Той отвори уста да възрази, но размисли и премълча. Щом това нещо гнусеше не друг, а Надя, май наистина беше по-добре да не знае.

Тя размаза мехлема върху една рана на гърба. Кожата му направо се подпали.

Той изпъшка и моментално плувна в пот.

— Като напалм е.

— Знам. — Тя работеше бързо, запечатваше всяка рана.

Джордан се загледа в едно ухапване по ръката си. Сълзеше откакто бяха напуснали Русия, но вонящият мехлем спря кръвенето. Той пое дъх, надявайки се, че паренето ще утихне.

— Какъв е планът за откриването на Ерин?

Рун продължаваше да крачи, но стъпките му почти не се чуваха върху стария килим.

— Щом кардиналът пристигне, ще съставим екип, който да търси нея и книгата. Сангвинистите имат широка мрежа от информатори, особено в Рим. Ще ги намерим.

По личната преценка на Джордан мрежата от информатори на сангвинистите досега се бе оказала абсолютно безполезна, но изказването на подобно мнение нямаше да помогне с нищо. Остана мълчалив, докато Надя грубо превързваше раните му. Тази жена определено нямаше бъдеще като медицинска сестра.

Накрая му метна чиста сива тениска и той се надигна, за да я облече. Вече приличаше на нормален тип с няколко лепенки, а не на оцелял от атака на стригои.

Това можеше да се нарече прогрес.

Някой почука и вратата рязко се отвори преди който и да е от тях да стигне до нея.

На прага стоеше кардиналът. С червеното си расо и всичко останало.

От двете му страни имаше мъже в сини панталони, затъкнати във високи черни кожени ботуши, сини ризи с дълъг ръкав и бели якички, бели ръкавици и черни барети. Сякаш се бяха появили от някакъв друг век.

Но пистолетите „Зиг Зауер“ в ръцете им си изглеждаха съвсем модерни.

16:12 ч.

Ерин замръзна, когато светлината долу стана по-ярка. Не искаше никой да ги чуе — и осъзна колко нелепо беше това.

Килията имаше само един изход и двамата с Нейт се бяха натикали с него, на три метра над земята. Всеки стригой чуваше туптенето на сърце, така че криенето беше безполезно. Единственият начин да се спасят бе бягството.

Над нея Нейт се закатери по-бързо. Тежкото му дишане показваше колко много усилия му струва изкачването. И тъй като нито той, нито Ерин знаеха височината на шахтата, тя нямаше представа дали има смисъл да бързат. Следваше го плътно, като се молеше за чудо.

Вълкът излая нагоре в шахтата.

Звукът отекна от камъка, сякаш ги преследваше цяла глутница адски хрътки.

Нейт се подхлъзна.

Ерин заби с всички сили крака и гръб в стените на жлеба.

Напрасно.

Сблъсъкът повлече и нея. Двамата полетяха надолу. Главата и ръцете ѝ се плъзгаха по стените в отчаян опит да забави падането.

После полетя в празното пространство, с Нейт над нея.

Гърбът ѝ удари не камък, а някаква фигура, която рухна на пода.

Ерин се опита да избути Нейт и да се освободи, но той бе твърде тежък.

Някаква, жена засипа проклетия на непознат език и с острите си лакти я изтика настрана. Ерин се претърколи от Батори, изпълнена с мрачно задоволство.

Едър стригой я вдигна с лявата си ръка, а Нейт с дясната. Беше висок най-малко два и десет, плешив, с очи като мъниста. Изглеждаше тъмнокож за стригой и носеше мръсен дочен панталон и бяла тениска на петна, под която изпъкваха мускулести гърди. Определено беше невъоръжен от кръста нагоре. Ерин погледна надолу. На колана му висеше кинжал в кожена ножница.

Великанът метна Нейт до стената, после протегна ръка към Батори.

И спря.

Рязко дръпна ръката си назад.

Кръв течеше от една рана на ръката на Батори. Мръсната бяла превръзка се беше смъкнала до лакътя ѝ, най-вероятно при сблъсъка ѝ с Ерин. Шевовеите на трицепса се бяха скъсали и кръвта се стичаше по

ръката. Батори погледна, изруга и вдигна превръзката. Тя отново се смъкна.

Вълкът смушка с муцуна крака ѝ и изскимтя.

— Назад. — Батори го избута грубо, почти като обезумяла. — Магор, стой настрана.

Създанието се оттегли крачка назад и седна.

Ерин присви очи. „Интересно.“

Батори с мъка се изправи на крака без чужда помощ. Капка кръв капна от ръката ѝ на пода. Цветът изглеждаше странен, но Ерин не можеше да се наведе и да разгледа по-добре, защото великанът я държеше здраво.

— Много си предприемчива — каза Батори, като изтупваше панталоните си.

— Първата работа на всеки затворник е да избяга — отвърна Ерин.

Великанът се взираше с широко отворени очи в ранената ръка на Батори.

Ерин никога досега не бе виждала стригой да реагира на кръв със страх, а не с възбуда. Явно да раниш Батори беше лоша идея.

— Ще се погрижа за раната си. — Батори вдигна фенера. — И после ще се върна.

И какво щеше да стане тогава?

Батори се обърна към едрия стригой, който държеше Ерин.

— Михир, остани тук и ги наглеждай. Не им позволявай дори да помислят за бягство.

Михир сведе глава.

Батори подсвирна на вълка и тръгна към тунела. До решетката я очакваше друг стригой. Той затвори и подръпна вратата, може би за да се увери, че е заключено, след което последва червенокосата.

Ерин отново се намираше в килията, но този път в компанията на гневен стригой. Той я блъсна настрани и тя се извъртя, за да не падне върху Нейт.

Михир насочи фенерчето си нагоре покрай жлеба, от който току-що бяха паднали двамата пленници.

Ерин се наведе над младежа.

— Добре ли си?

Клепачите му потръпнаха и се вдигнаха.

— Това са най-гадните разкопки, на които съм ходил.

Тя се усмихна.

— Когато се измъкнем от всичко това, обещавам да ти напиша страхотна препоръка.

Михир ги приближи, като заобиколи отдалеч единствената капка от кръвта на Батори върху пода. Извиси се над тях.

— Без приказки.

Погледът му се задържа върху прясната кръв, която се стичаше по шията на Ерин. Нейните рани също се бяха отворили при падането. Тя видя глада в очите му.

Стисна зъби. Нямаше да се уплаши. Сърцето ѝ обаче не обърна внимание на окуражителните мисли и препусна. Уплашена или не, смяташе да използва жаждата му за кръв за собствена изгода.

Вместо да се свие уплашено, както искаше той, Ерин пристъпи към Михир, наклонила глава настрани. Знаеше, че той може да надуши кръвта, да чуе уплашеното ѝ сърце. Самият Рун едва успяваше да се овладее при вида на течаща кръв. Михир несъмнено беше по-слаб от свещеника.

Погледът му остана прикован към шията ѝ и дишането му стана неравномерно. Ерин държеше лявата си ръка отпусната. Щеше да има само един шанс — стига късметът да ѝ се усмихне.

Михир облиза устни, но се сдържа.

Нуждаеше се от по-добра покана. Ерин стисна зъби и прокара пръсти по наранената си шия. Без да откъсва очи от неговите, докосна с окървавени пръсти устните му.

С мълниеносна скорост Михир посегна към гърлото ѝ. Нейт извика предупредително, като отвлече за миг вниманието на чудовището.

Един миг бе повече от достатъчен.

Ерин рязко се отпусна на коляно, издърпа кинжала от ножницата на колана му и го заби под гръдната кост.

Михир залитна напред. По ризата му се разпълзя кърваво петно.

Нейт се озова до нея. Издърпа ножа от тялото на Михир и с едно бързо движение преряза гърлото му. Стригоят рухна на пода и черната му кръв оплиска камъка. Вдигна се струйка дим, когато кръвта му докосна капката кръв на Батори.

Нейт стоеше над него с оръжието, като се тресеше целият.

Очите на Михир станаха стъклени и мъртви. Кръвта се събираше на локва около него.

— Нейт?

Той рязко се завъртя, вдигнал високо ножа.

— Нейт — успокояващо каза тя. — Аз съм.

Нейт свали кинжала.

— Съжалявам. Онова, което стори той с мен... със зъбите си...

— Знам — каза тя. Всъщност не знаеше, но Нейт имаше нуждата да чуе уверението ѝ. — Да се качваме в шахтата, преди онази вещица да се е върнала.

Този път тя поведе, като осветяваше стените с фенерчето на Михир. Нейт затъкна окървавения нож в колана си и я последва, този път по-енергично, несъмнено благодарение на адреналина от сблъсъка.

Ерин насочи лъча на фенерчето нагоре. Шахтата не водеше към арената, както се беше надявала. А свършваше с нещо като метална плоча. Бяха в капан. Не можеха да излязат навън.

Обезкуражена, Ерин се облегна на стената, за да се задържи, преди да е паднала върху Нейт.

Освети стените и очите ѝ светнаха при вида на втора шахта, отваряща се хоризонтално. Сигурно е била предназначена за допълнителни животински клетки. Тя можеше и да води някъде.

Дори тази слаба надежда бе за предпочитане, отколкото да останат тук.

— Нейт! — извика тя и насочи лъча към втората шахта. — Виж!

Той се усмихна.

— Да вървим.

С подходящо осветление и подновена решимост двамата се закатериха по вертикалния жлеб и стигнаха страничния отвор. Мястото приличаше по-скоро на малко преддверие, отколкото на хоризонтална шахта.

Ерин го освети. Навремето изходът му е бил затворен с решетка, но сега от прътите бяха останали само купчини ръжда и пънчета.

Ерин ги прескочи и се озова в следващия проход.

Присви очи и сложи ръка върху фенерчето.

Далеч отпред примамливо светеше тънка светложълта линия.

Изход от това място.

28 октомври, 16:30 ч.

Ватиканът

Кардинал Бернар се носеше по коридорите на Апостолическия дворец като буреносен облак.

Рун го следваше, подбран от неколцина швейцарски гвардейци с извадени оръжия. Надя вървеше от лявата му страна, на пръв поглед не особено притеснена; Джордан крачеше отдясно и изглеждаше повече ядосан, отколкото разтревожен. Рун беше благодарен, че двамата са до него.

Изпънатият гръб на кардинала ясно показваше гнева му. Аленото му расо се вееше зад него. Несъмнено беше яростен, че Надя го е излъгала за смъртта на Рун.

Рун погледна назад към редицата швейцарски гвардейци. Зад тях се мъknеше отец Амвросий, без да си прави труда да скрие злорадството си.

С помощта на Надя Рун лесно можеше да се справи с всички, но нямаше желание да се измъква. Искаше да накара Бернар да разбере какво се е случило и да осигури помощта му за откриването на Ерин и книгата. Молеше се все още да има достатъчно време.

Кардиналът отключи вратата на някаква приемна и ги въведе вътре.

Прекося стаята, тежко се отпусна до една кръгла махагонова маса и направи знак на Рун да седне на обичайното място от дясната му страна. Може би в крайна сметка не е чак толкова ядосан, помисли си свещеникът, докато придърпваше един източен антикварен стол с тапицерия в кехлибарен цвят.

— Рун. — Суровият тон на Бернар прогони моментната надежда.
— Ти ме излъга. Мен.

— Аз ви излъгах — поправи го Надя. — Вината пада върху мен.
Бернар махна пренебрежително с ръка.

— Той е позволил да се случи.

— Така е. — Рун сведе глава. — Поемам пълната отговорност.

Надя скръсти ръце на гърдите си.

— Добре тогава. Щом не съм виновна, мога ли да си вървя?

— Никой няма да излезе оттук, докато не ми обясните задоволително какво става.

— Признание ли искаш? — ядоса се Рун. — Защото вече няма никакво значение. Книгата е в ръцете на Белиал.

Бернар се отпусна в стола си.

— Разбирам.

— Белиал са в Рим. — Корза положи длани върху лъскавата маса, сякаш се канеше да стане. — Трябва да ги намерим.

— Стой — нареди му Бернар, сякаш заповядваше на куче. — Първо ми кажи как се е стигнало дотук.

Рун настръхна. Докосна броеницата си, търсейки начин да се успокои, преди да разкаже за събитията в Русия. Заговори бързо, но Бернар все го бавеше с въпроси, целящи да открият недостатъци. Богословският му ум търсеше несъответствия, опитваше се да разкрие лъжи.

А през цялото това време минутите изтичаха.

Неспособен да стои на едно място, Рун продължи разказа си, като крачеше напред-назад из стаята и спираше, за да погледне навън през прозореца. На площада хората обличаха палтата си, събираха си нещата. Свечеряваше се, до залез-слънце оставаше не повече от половин час; след това стригите щяха да вилнеят на свобода. Всяка изминала секунда намаляваше шансовете на Рун и Джордан да открият Ерин жива или да се доберат до книгата. Кардиналът обаче продължаваше да го притиска.

— Ако смятате да ни разпитвате цял ден — намеси се Джордан, — защо не изпратите екип да търси Ерин и книгата? За да се уверите, че не сме били целия път дотук само за да ви разказваме небивалици?

— Не може да държите такъв тон на кардинала! — изгледа го кръвнишки Амвросий.

— Ти ли ще ми кажеш? — Джордан избута стола си назад, готов да зашлеви набързо отеца.

Надя се размърда на мястото си. Ако Рун дадеше знак, тя и Джордан бяха готови да се бият.

Рун вдигна ръка.

— Успокойте се. Ние...

На вратата леко се почука.

Рун се заслуша. Петима мъже и една жена. Усмихна се, когато разпозна ударите на едно от сърцата. Едва се сдържа да не падне на колене и да благодари на Господа. Е, това можеше да почака.

Надя също чу и го погледна.

Джордан местеше поглед между двамата, привлекателното му лице бе изкривено от объркване.

Амвросий надяна най-надутата си физиономия и отвори вратата.

Ерин влезе в стаята.

Нашийникът на Батори беше оставил рани и засъхнали струйки кръв по шията ѝ. Лицето и ръцете ѝ бяха омазани в мръсотия, изглеждаше изтощена. Младежът, който я следваше, бе в още по-лошо състояние.

Но тя беше жива.

16:40 ч.

Джордан сграбчи Ерин в най-чудесната прегръдка, която бе получавала от цяла вечност. Тя затвори очи и отпусна глава на гърдите му. Искаше ѝ се да си почива така много, много дълго.

— Как дойде тук? — попита Рун. — И кой е този с теб?

Ерин се освободи от ухиления Джордан.

— Това е Нейт Хайсмит. Беше член на екипа ми в Цезарея. Батори го заловила и го докарала в Рим.

Нейт се ръкува с всички, като хвърляше подозрителни и ревниви погледи към Джордан след онази несъмнено любвеобилна прегръдка.

Джордан сякаш не забеляза и си остана ухилен до уши. Не откъсваше поглед от Ерин и тя не се сдържа и също се усмихна. Когато Батори я беше помъкнала със себе си, оставяйки Джордан и Рун в лапите на Распутин, тя се страхуваше, че никога повече няма да види някого от двамата.

Джордан набързо ѝ разказа за случилото се през последните часове.

На свой ред тя обясни как двамата с Нейт бяха избягали през тунелите на цирка на Нерон във Ватикана. Щом пристигнали тук, тя настояла за среща с кардинал Бернар и двамата били незабавно арестувани от швейцарските гвардейци.

— Руините на цирка! — възкликна Рун. — Разбира се. Онзи прокълнат лабиринт от тунели е идеалното убежище за Белиал.

— Защо? — попита Джордан.

— Защото се намира под земята, защитен е от слънцето, така че чудовищата на Батори могат да бродят свободно там през деня — обясни Рун. — Но най-важното е, че циркът е и най-нечистото място в Рим. Пясъците му са завинаги опетнени от кръвта на християните, загинали като мъченици там. Тази мерзост укрепва нейните сили и отслабва нашите.

Кардинал Бернар направи знак на един гвардеец и на Амвросий.

— Изпратете войници в цирка. Сангвинисти и хора. Да претърсят тунелите и да намерят книгата. И съобщете на Негово Светейшество.

Войникът и свещеникът кимнаха и напуснаха.

Кардиналът поиска Ерин и Нейт отново да разкажат за преживелиците си, като сравняваше подробностите. Отне му много време, но накрая като че ли повярва, че му казват истината.

— Опишете ми отново книгата. — Кардиналът затвори очи и сплете пръсти.

— По-добре да ви нарисувам скица — предложи Ерин и направи знак да ѝ донесат лист и химикалка.

Кардиналът кимна и ѝ даде папска бланка. С бързи щрихи Ерин започна да рисува приблизително изображенията върху книгата.

— Това е оловен блок, горе-долу с размерите на Библията на Гутенберг — каза тя и бързо описа странната картина, гравирана отгоре — скелет и мъж, които се прегръщаха и бяха свързани с плетено въже, наред с подобните на мастилници вдлъбнатини и гръцките букви.

— Алфа и Омега — промърмори кардиналът, когато тя свърши. — Това е означение на Исус, разбира се.

— Не съм толкова сигурна. — На Ерин никак не ѝ се спореше, но нещо ѝ казваше, че кардиналът греши.

— Разбира се, че е така! „Аз съм Алфа и Омега, начало и край.“^[1] От Откровение. — Кафявите му очи гледаха гневно.

— Но Алфа и Омега са също така първата и последната буква от гръцката азбука. — Нещо се размърда някъде в сенките на съзнанието ѝ. — Начало и край.

Докато довършваше скицата, нещо не ѝ даваше покой — и изведнъж се сети. Обхвана я студена увереност. Беше виждала подобно изображение като това върху книгата навсякъде в Апостолическия дворец. Характерният символ можеше да се срещне къде ли не, дори на бланката, на която рисуваше.

Тя погледна останалите с широко отворени очи.

— Мисля...

Точно тогава един швейцарски гвардеец отвори с трясък вратата и я стресна. Войникът нахълта тичешком, бузите му бяха зачервени от паника.

— Ваше Високопреосвещенство, някой е проникнал в папската гробница в некропола!

Ерин се обърна и погледна гвардееца в очите.

— И са направили нещо с костите на свети Петър, нали?

От изненада войникът отстъпи крачка назад.

— Н-някой ги е откраднал.

Кардиналът ахна, а Рун и Надя скочиха на крака.

— Разбира се, че са ги откраднали! — почти изкрещя Ерин и сърцето ѝ заби лудо. — Разбира се!

Всички погледи се обърнаха към нея.

— Знам как да отворим книгата! — възкликна тя.

Спомни си изражението на Батори, когато разговаряха за превръщането на книгата и как са нужни алхимични съставки, които да предизвикат трансформацията на обикновеното олово в златното слово на Христос.

Батори вече се беше сетила за Алфата и Омегата.

Всички завъртяха глави към Ерин.

— Продължавай — подкани я Джордан.

— Инструкциите за отварянето са изписани върху обложката. — Гласът на Ерин трепереше. — И Батори ги е разгадала.

— Обясни бързо — помоли Джордан.

Ерин се наведе над бланката и ограда с кръг папския печат в горната ѝ част.

На печата бяха изобразени два ключа на свети Петър, златен и сребърен, кръстосани в средата и свързани с алено въже. Папският печат и изображението върху книгата си приличаха поразително — но вместо ключовете, символизиращи папите, върху книгата имаше две фигури, кръстосани по подобен начин.

— Свети Петър е скрил книгата преди две хилядолетия — обясни Ерин. — Той трябва да е виждал украсата на евангелието, която по-късно щяла да става все по-известна и да излезе на бял свят някъде през дванайсети век, когато кръстосаните ключове започнали да се появяват като хералдически символи на папите. Но в основата си този дизайн се корени в изображенията върху Кървавото евангелие.

Тя потупа папския печат.

— Ключовете символизируют папската институция. Същото се отнася за фигурите. Скелетът и човекът. — Тя отметна косата си назад. — Алфа означава пръв, начало. Под нея е рисунката на скелет.

— Да? — Рун се наведе напред, тъмните му очи се взираха в нея, сякаш можеше да прочете отговора на лицето ѝ.

— Този символ представя костите на първия папа.

— Свети Петър! — промълви кардиналът. — Затова са откраднали костите му.

— За да ги използват като първата съставка за отварянето на книгата. Мисля, че стрита кост на свети Петър трябва да бъде сипана в първата подобна на мастилница вдлъбнатина на обложката.

Джордан се размърда.

— Пиер май се опитваше да ни каже същото в Германия. Непрекъснато повтаряше „книга“ и „кости“.

— Именно. — Ерин почука втората половина на картината. — Живият човек символизира сегашния папа. Омегата. Последният папа.

— Значи им трябват и костите на сегашния папа? — попита с погнуса Джордан.

Ерин поклати глава.

— Тогава какво? — попита Рун.

— Какво има живият човек, но не и скелетът? — Тя започна да изброява: — Живот. Плът. Кръв.

— Кръв? — прекъсна я Джордан. — Пиер спомена и това, но на немски. Blut.

— Втората съставка... — Ръцете на Ерин се вледениха, когато осъзна истината. Тя погледна останалите. — Трябва им кръвта на сегашния папа.

16:48 ч.

Рун и Надя тичаха след Бернар от двете му страни, образувайки триада. Без да си правят труда да крият неестествената си същност, те се движеха с максимална скорост, носеха се като сенки из коридорите на Апостолическия дворец. Човеците изостанаха. Но и тази работа не беше за тях.

Рун спринтира по дългия коридор, който водеше до спалнята на Негово Светейшество. Облицованите с дърво стени профучаваха покрай него. Разпятия и тъмни картини на религиозни теми украсяваха целия коридор. Огромно съкровище от произведения на изкуството, но то нямаше да е достатъчно, за да спаси живота на стареца. Само те можеха да го направят.

„Дай ми, Господи, Твоята закрила, и сила в закрилата.“

Вратата на папската спалня зееше отворена и светлината се изливаше в тъмния коридор.

Вътре се движеха сенки.

Бернар нахълта в стаята, без да спре или да почука, следван плътно от Надя и Рун. Миризмата на кръв заля сетивата му като вълна. Бяха закъснели.

Негово Светейшество лежеше на пода. Кръвта течеше от отвореното му гърло върху бялото расо. На пода до тялото му лежеше бръснач, вероятно неговият собствен. До побелялата му глава бяха червените папски пантофи, прилежно подредени до леглото. Обикновено грижливо сресаната коса беше разрошена, покритото с бръчки лице бе побеляло от шока, топлите му сини очи бяха затворени.

Амвросий бе коленичил до него. Дланите му бяха покрити с кръв. Отецът неуспешно се опитваше да запуши раната.

Бернар също коленичи, Надя пристъпи в банята, а Рун огледа стаята за противници. Дебелите кадифени завеси бяха спуснати, простото месингово легло бе разхвърляно и празно, столът беше прибран под древното бюро, книгите бяха подредени по рафтовете си.

Рун разбра.

Бяха го изненадали в леглото, докато е почивал. Не е можел да се съпротивлява.

Затвори очи и напрегна сетивата си. Единствените биещи сърца в стаята бяха на Амвросий и на папата. Единствените миризми бяха познати — Амвросий, Негово Светейшество, другите сангвинисти, хартия, прах и следи от тамян. И над всичко това — миризмата на пролятата кръв на стареца.

Насочи вниманието си към Негово Светейшество. Лицето му бе изгубило и малкото цвят, който бе имало, когато дойдоха. Дишаше хрипливо през полуотворената си уста.

— Дойдох да му кажа, а той... той... — запелтечи Амвросий. — Трябва му лекар. Извикайте лекар!

Бернар твърдо постави длан върху раната на папата. Надя кимна веднъж, за да покаже, че банята е празна, след което изтича навън и се понесе като вятър през коридора.

Амвросий избърса длани в черното си расо. Сърцето му прескачаше от страх или шок. Изглеждаше толкова блед и окаян, че дори Рун изпита съжаление към него.

Той постави ръка на рамото на Бернар.

— Трябва да го отнесем в операционната. Може би личният му лекар ще успее да му помогне.

Бернар го погледна шокирано.

— Бернар! — остро каза Рун.

Кардиналът като че ли дойде на себе си.

— Разбира се.

Без да спира да притиска раната, Бернар пхна свободната си ръка под раменете на стареца. Рун също го подхвана. Папата не тежеше много и щяха да го пренесат лесно. Сърцето му биеше неравномерно, всеки удар бе по-слаб от предишния. Ако не му окажеха помощ, не му оставаше още много живот.

Рун и Бернар вдигнаха ранения и го понесоха към спешната операционна. Надя щеше да заведе лекаря направо там.

Този път вървяха бавно по коридора. Рун имаше време да разгледа старите картини в тежките им дървени рамки. Това бе стената на светците и всяка картина разказваше история за болка и мъченичество.

Швейцарските гвардейци тичаха срещу тях по коридора заедно с Ерин, Джордан и Нейт.

— Негово Светейшество е тежко ранен. — Бернар говореше на официалния италиански от далечното му детство. Рун не беше чувал този акцент от много години. Кардиналът явно още беше шокиран.

Гвардейците се разделиха като вода, за да им направят път.

Както се беше надявал Рун, Надя чакаше в операционната заедно с разчорлен мъж в бяла престилка. Човекът изглеждаше така, сякаш го бяха измъкнали от леглото и са го карали да спринтира дотук.

Той пребледня, когато видя кого носят.

Минаха покрай него в лъскавата модерна операционна. Хромираните повърхности на съвременните машини проблясваха под найлонови покривала. На стената имаше само прост кръгъл часовник и тежък железен кръст.

Рун и Бернар положиха Негово Светейшество на чистото бяло легло. Бернар още притискаше раната.

— Направено е с бръснач — обясни той.

В операционната се втурна втори доктор.

— Всички да излязат — каза първият доктор. — Тук се допуска само медицински персонал.

Докато лекарите работеха върху Негово Светейшество, Рун се молеше да намерят начин да го спасят. Нямаше какво друго да прави.

Излезе в коридора. Капки кръв блестяха по дървения под.

— Къде отиде Надя?

— Тръгна с отделение гвардейци — каза Джордан. — Да търсят онзи, който е направил това.

Ако нападателят можеше да бъде открит, Надя щеше да го открие. Рун се облегна на дървената ламперия. Бернар го прегърна през раменете и се облегна на него. От векове не бе имало успешно покушение срещу папа.

— Какво означава това за Батори, Ерин? — попита Джордан.

Очите ѝ казаха на Рун всичко, което му бе нужно.

— Означава, че тя разполага с двете съставки, необходими за отварянето на книгата.

[1] Откровение, 1:8. — Б.пр. ↑

28 октомври, 15:05 ч.

Ватиканът

На Ерин ѝ се искаше да има по-добри новини. Белиал разполагаха с книгата и със средствата да я отворят. Дали това щеше да е достатъчно за тях, за да я превърнат. Дали злото вече бе победило?

Нейт се свлече по стената и седна на пода до нея. Крачолът му беше подгизнал от прясна кръв. Никога не го бе виждала толкова блед. Той облегна глава на ламперията.

Джордан извади бутилка вода от джоба на палтото си и я напъха в ръцете на младежа.

Нейт я пресуши на една дълга глътка. Откога не беше приемал течности? Ерин така и не се беше сетила да го попита дали е жаден; на практика го караше да спринтира от момента, когато бе хвърлен в килията ѝ.

Бернар погледна един швейцарски гвардеец и посочи към Нейт.

— Този човек се нуждае от медицинска помощ. Жената също.

— Вземете първо Нейт — каза Ерин. — Аз ще дойда след малко.

Бернар се поколеба, но кимна. Гвардеецът помогна на Нейт да стане.

— Добре съм. — Младежът се опита да се надигне, но отново започна да се свлича по дъбовата ламперия.

— Разбира се, че си добре — рече тя. — Аз също. Но нека им угодим. Идвам след теб.

Нейт повдигна скептично вежда, но не възрази, когато двама гвардейци го поведоха по коридора. Хлапето бе яко. Щеше да се оправи. Ерин се опита да не мисли как отнасяха Хайнрих. Скоро щеше отново да види Нейт.

Джордан извади медицинския си пакет.

— Сигурна ли си, че не искаш да отидеш с момчето?

— Шията изглежда по-страшно, отколкото е в действителност — рече тя.

— Изглежда направо страхотно. — Джордан извади напоена със спирт марля. Миризмата вече започваше да втръсва на Ерин.

Тя стисна зъби, когато той се пресегна към нея, но докосванията му бяха леки като перце.

— И какво следва? — Познатите сини очи не се откъсваха от нейните.

Сърцето ѝ се разтуптя.

— Да следва?

— Какво ще направи Батори сега? Къде ще отвори книгата? — Ако се съдеше по начина, по който питаше, той сякаш си мислеше, че тя знае отговора.

Ерин се опита да говори, да не мисли колко близо е той до нея, колко нежно докосва шията ѝ.

— На книгата изобщо не ѝ пука как и къде ще бъде отворена.

— Говориш за нея като за живо същество. — Джордан отмести кичур коса и почисти шията ѝ отстрани, като я галеше от линията на челюстта до ключицата.

Ерин потръпна и размърда крака, за да прикрие реакцията си.

— Питам се дали няма нещо като съзнание, дали някаква част от създателя ѝ не е свързана с нея.

— Съгласен. — Бернар оправи аленото кепе, кацнало на бялата му коса. — Моята интерпретация на пророчеството винаги е била точно такава. И че книгата трябва да се отвори в Рим. Но къде в Рим?

— Ако светата земя е важна за сангвинистите, би трябвало да е важна и за книгата — отговори Ерин, усещайки, че май е на прав път. — Кое е най-святото място в Рим? Гробницата на свети Петър. — Тя се дръпна от Джордан. Трябваше да мисли, а това означаваше да стои подалеч от топлината и мускусната миризма на тялото му. — Но ако Белиал са искали да отворят книгата там, първо щяха да вземат кръвта на папата и едва след това костите, за да могат да действат на място.

— Звучи логично — съгласи се Джордан. — Защо им е да проникват два пъти — веднъж за костите и втория път, за да отворят книгата?

Зазвъня звънец. Рун и Бернар се спогледаха.

— Какво означава това? — Джордан извади нова марля.

— Швейцарската гвардия е вдигната под тревога — обясни Бернар. — Евакуират туристите от Ватикана.

— Значи Батори не разполага с много време. — На Ерин ѝ се искаше да знае къде точно се намира вещицата. И тогава я осени. — Чакайте! Базиликата. Тя е построена над гробницата на Петър. Най-святата част на най-святата църква в Рим.

Преди още да е завършила изречението, Рун и Бернар изчезнаха като привидения. Двамата тичаха по коридора със свръхестествена скорост. Ако някой ги видеше, нито за миг нямаше да си помисли, че са човешки същества.

Джордан поклати глава.

— Май са се отказали от всякаква потайност. — Той повдигна вежда и протегна ръка към нея. — Какво ще кажеш за още малко тичане?

Тя кимна и му позволи да ѝ помогне да се изправи.

Джордан се затича в тръс, след като взе картечния си пистолет, който Надя бе така добра да донесе от Германия заедно с колта му. Ерин го следваше през просторните коридори на Апостолическия дворец към площада. Никой не се опита да ги спре.

Спуснаха се по стълбището, вземайки по две стъпала наведнъж, и се озоваха в широката зала, водеща към бронзовите врати, които се отваряха към площада.

Отпред двама швейцарски гвардейци в парадните туники и панталони на сини, червени и жълти ивици отвориха вратите за Рун и кардинала.

Джордан ускори темпото, като се мъчеше да ги настигне.

— Ние сме с тях! — извика.

— Пуснете ги да минат — нареди през рамо кардиналът, който вече беше на площада.

Гвардейците се дръпнаха да им направят път.

Вратите се затвориха с трясък зад тях. Никой нямаше да бъде пуснат да влезе в двореца така лесно.

Ерин забърза по стъпалата. Вече беше останала без дъх. Мраморни колони се издигаха на близо осем метра височина от двете ѝ страни. Размерите на всичко наоколо я караха да се чувства като малко дете, озовало се в къщата на великан.

Излязоха тичешком навън и Джордан рязко спря.

Площадът гъмжеше хора. Излизаха от базиликата и колонадите, разделяха се като поток около обелиска и фонтаните, насочили се към

изхода и улиците. Залязващото слънце хвърляше топла оранжева светлина по лицата им.

Швейцарските гвардейци ги бутаха напред, сякаш подкарваха стадо.

Далеч отпред Бернар и Рун трябваше да забавят ход, за да си пробият път срещу човешкия поток.

— Хвани се за колана ми! — извика през рамо Джордан.

Ерин пхна пръсти под дебелия кожа.

Джордан се втурна през площада като краен защитник. Вместо да прорязва тълпата направо като сангвинистите, той се придържаше към периферията ѝ, вдигнал едната си ръка. Хората пред него се дърпаха настрана.

Ерин поддържаше темпото, мъчеше се да прави крачки колкото неговите. Джордан блъсна с лявото си рамо един турист. Беше ранен от тази страна, но дори не трепна.

Стигнаха базиликата и се насочиха право към входа. Малко пред тях Рун и кардиналът влетяха в църквата като алено и черно петно.

Ерин погледна нагоре. Небето над масивния купол на базиликата сияеше в кехлибарено оранжево.

Слънцето бе залязло.

Разсеяна от откритието, тя видя монаха в последния момент. Той се блъсна в нея и откачи ръката ѝ от колана на Джордан. Монахът измърмори нещо като извинение на полски и посегна да я потупа по рамото.

— Няма нищо — рече тя.

Джордан сякаш не забелязваше, че продължава сам през входа. Двата швейцарски гвардейци горе бяха твърде разсеяни от излизащите туристи, но се окопитиха достатъчно, за да я задържат, когато се опита да влезе.

Джордан, който вече бе вътре, се обърна.

— Продължавай! — извика тя. Така или иначе той щеше да е полезен срещу Батори от нея.

Той кимна и забърза навътре.

— Сградата се евакуира, госпожице. — Любезните думи на гвардееца рязко контрастираха със силата, с която държеше ръката ѝ. — Боя се, че ще трябва да ви помоля да...

От вътрешността на базиликата проблесна ослепително ярка златна светлина, сякаш от избухнала свръхнова. Заедно с нея се разнесе сладък аромат и намек за музика на прага на чуваемостта, който караше човек неволно да напрегне слух.

Гвардеецът пусна ръката ѝ и се обърна, за да погледне вътре.

„Случва се...“

Трябваше да го види с очите си. Ерин бързо се промъкна покрай гвардееца и прекрачи прага. Веднага се втурна през портика, блъскайки някакъв турист, който стоеше хипнотизиран като гвардееца.

Забърза през вътрешната порта на централния кораб. Пред нея се издигаше гора от масивни каменни колони, поддържащи пищно украсения покрив на базиликата. Ерин впери поглед през обширното пространство към далечния папски олтар в центъра на църквата. Златната светлина струеше изпод масивния черен балдахин над олтара. Бронзовата структура сякаш вибрираше в сиянието, подобно на мираж над горещите пясъци в пустинята. Или може би мощта зад сиянието беше твърде голяма, за да може да бъде сдържана от нещо, направено от човешки ръце.

Без да мисли, Ерин се затича към светлината, като избягваше туристите, които се влачеха в обратната посока. По-голямата част от базиликата обаче вече беше опразнена и пътят пред нея беше открит.

Имаше чувството, че спринтира през футболно поле, само че на закрито. Ерин знаеше, че базиликата „Свети Петър“ е по-просторна от всяка друга църква. Беше я посещавала неведнъж, но никога не ѝ се беше случвало да тича през нея. Докато бягаше, не откъсваше поглед от сиянието, проникващо през балдахина.

Когато приближи, Ерин бе поразена от размерите на балдахина. Мраморни пиедестали, високи колкото човек, поддържаха извитите черни Соломонови колони, издигащи се на осемнайсет метра нагоре. Те носеха масивния бронзов покрив с неговия богато украсен корниз със статуи и кръст.

Под балдахина, в самия център на базиликата, стоеше Батори.

Червената ѝ коса сякаш гореше в златното сияние, излъчвано от предмета в ръцете ѝ. Блясъкът осветяваше всяка ниша и ъгъл на църквата. Всички статуи и фрески пулсираха с дълбока, мистична светлина, сякаш се опитваха да се слоят със сиянието, изливащо се от балдахина.

От оловна книгата в ръцете на Батори беше станала златна.

„Превръщане — помисли си Ерин. — Права бях.“

Тя спринтира покрай последните статуи от двете страни на нефа. Пред нея Джордан забави крачка, за да ѝ даде възможност да го настигне. Хвана ръката ѝ и двамата заедно се затичаха към светлината.

Още по-напред Рун и Бернар стояха като замръзнали до самия балдахин.

Спрени от святост, която плашеше дори тях.

58.

28 октомври, 17:11 ч.

Ватиканът

Кръвта на Батори пееше от радост, докато златната светлина обливаше тялото ѝ.

Вдишваше топлина и любов. Болката, течаща през вените ѝ, откакто бе станала жена, започна да заглъхва. Чувстваше как черният белег на гърлото ѝ избледнява, измит от сиянието. Та нима тъмнината можеше да издържи на светлината?

Оловният блок се затопляше в ръцете ѝ. Пулсираше с нейния пулс, също като живо същество. С всяка следваща секунда теглото му намаляваше и намаляваше, докато накрая вече ѝ се струваше, че се рее във въздуха над пръстите ѝ.

И сега на мястото на блока имаше чиста златна светлина.

Сиянието я хипнотизираше. Светеше в очите ѝ, но не ги изгаряше. Можеше да го гледа вечно, можеше да остане завинаги в светлината му, да изучава безкрайно тайните му. Златното слънце на високия таван на балдахина очертаваше рисунката на бял гълъб. Гълъбът полетя свободен в светлината.

Също като нея.

Но не за дълго.

Археоложката и войникът се втурнаха към нея. Рицарите обикаляха и приближаваха. Швейцарски гвардейци тичаха през централния кораб. Беше в капан. Щяха да я убият, да пролеят кръвта ѝ върху книгата, да ѝ откраднат светлината.

Сякаш усетило страха ѝ, сиянието започна да отслабва, докато накрая в ръцете ѝ натежа самата книга.

Хипнотизирана, тя впери поглед в нея.

Томът беше подвързан в обикновена агнешка кожа, без никаква украса. Пръстите на Батори погалиха износената подвързия, а ноздрите ѝ уловиха аромата на древни пясъци.

Как беше възможно подобно сияние да идва от нещо толкова просто и обикновено?

И отговорът я осени.

Представи си лика на Христос — лице на обикновен човек, криещо неизчерпаем извор на божественост.

Сълзи потекоха по бузите ѝ, когато тежката болка се върна в кръвта ѝ.

И без да докосва шията си, знаеше, че черният белег отново е там.

Тръсна глава, за да се освободи от сиянието, което още изпълваше ума ѝ. Сякаш току-що се беше събудила от дълбок сън. Но не можеше да си позволи лукса да се помайва.

Впери поглед през базиликата. Знаеше какво трябва да направи. Трябваше да се махне оттук и възнамеряваше да си създаде свой собствен изход.

Бързо скочи от олтара в апсидата отзад и се оттегли към гигантския мраморен трон, поставен високо покрай стената. Това бе тронът на свети Петър, заобиколен от папи, ангели и лъчи златна светлина, която изглеждаше безвкусно и евтино в сравнение с онова, което бе видяла преди малко.

Щом се озова извън олтара, тя бръкна в джоба си, намери скрития там предавател и натисна копчето на детонатора.

Взривът бе като далечно ехо, като гръмотевица някъде зад хоризонта. Подът се разлюля под краката ѝ. Беше поставила зарядите дълбоко в некропола, под самия олтар, на който беше стояла.

Гледаше със задоволство как мраморният под се разцепва под тежкия балдахин като напукан лед. Масивният бронзов навес се разтресе, след което пред очите ѝ цялата структура пропадна под собствената си тежест и полетя в зейналата дупка.

Основата ѝ удари пода на некропола долу с ехтящ гръм, сякаш портите на рая се затръшваха.

Тъй да бъде.

Размаха ръка пред очите си в облака прах и дим и видя, че балдахинът е пропаднал почти целият. Само килналият се покрив все още се виждаше в нефа.

Зарядите ѝ си бяха свършили идеално работата.

От другата страна на дупката един швейцарски гвардеец полетя с крясък в кратера, когато ръбът му се отчупи под него.

Отляво сангвинистите отскочиха назад в трансепта като стреснати лъвове. Археоложката и войникът потърсиха прикритие отдясно. Още швейцарски гвардейци идваха тичешком в централния кораб към мястото на разрухата.

Но армията стригои, скрита долу в некропола, не се помайваше. Слънцето беше залязло и те се закатериха по извитите колони на падналия балдахин, подобно на орда демони, излизащи от царството на мрачния Хадес. Изсипаха се върху металния покрив и потекоха в базиликата досущ мравки, бягащи от мравуняка си. Макар и отслабени от светостта на светилището, те щяха да се справят бързо с швейцарските гвардейци и да й дадат време да избяга.

Батори скочи от ръба върху един от огромните ангели на покрива на балдахина. Хванала книгата с една ръка, тя се улови с другата за позлатеното крило.

Затрещяха изстрели.

Тя се извъртя, използва ангела като прикритие от стрелеца. Бързо пхна книгата в пазвата си, за да си освободи ръцете, след което се просна по корем и спусна крака през ръба на покрива, като затърси опора в украсения капител на колоната. С цялата си пищна украса балдахинът представляваше чудесна трийсетметрова стълба, водеща надолу в тунелите на некропола, града на мъртвите, намиращ се под базиликата.

След като стъпи стабилно, Батори се спусна по извитата колона на балдахина, намирайки допълнителни опори в металните гирлянди по повърхността ѝ.

Далеч долу чу воя на Магор.

Усмихна се, усещайки тежестта на книгата върху гърдите си.

Заедно те щяха да избягат от Рим — и може би дори от Него.

59.

28 октомври, 17:15 ч.

Ватиканът

Джордан се претърколи от Ерин. Беше ли я наранил? Събори я доста силно на мраморния под, когато зарядите избухнаха.

Тя посочи зад него.

Облакът прах скриваше по-голямата част от базиликата, но Джордан извади картечния си пистолет изпод палтото си, докато се обръщаше. Стреля веднъж и улучи в рамото един стригой, който тъкмо се подаваше през димната завеса. Създанието отстъпи, но по-бавно, отколкото очакваше Джордан. Движеше се така, сякаш се намиреше във вода. Джордан отново насочи оръжието си към него, но не му се искаше да открива огън в базиликата.

Дали всички цивилни бяха успели да излязат?

Не можеше да каже със сигурност заради прахта, но успя да различи зейналата дупка с черната скулптура, стърчаща накриво от нея. Неволно се възхити на уменията на сапъора на неприятеля.

Със свободната си ръка издърпа Ерин да стане и ѝ подаде колта си.

Тя го взе, без да откъсва поглед от ранения стригой.

— Приличат на зашеметени.

— Може би осветената земя ги прави слаби. — Джордан държеше оръжието си насочено напред и готово за стрелба. — Но зашеметени или не, те са ни блокирали и няма как да стигнем до изхода.

— Какво ще правим?

Той я задърпа след себе си.

— Да си намерим някое ъгълче, където никой няма да може да ни излезе в гръб.

Ерин се запъна и посочи димящия кратер в пода.

— Трябва да тръгнем след Батори. Не бива да я оставяме да се измъкне с евангелието.

Джордан въздъхна примирено. Знаеше, че дори да откаже, Ерин ще тръгне след похитителката.

— Ти си шефът.

Тя се усмихна на тона му.

Използвайки пушилката от експлозията като прикритие, двамата достигнаха до апсидата и се озоваха по-близо до дупката. Ерин вървеше на крачка зад Джордан с вдигнат пистолет. Двата се движеха като екип.

Повечето стригои бяха насочили цялото си внимание към швейцарските гвардейци, които се бяха втурнали в базиликата и стреляха в движение. Липсата на всякаква предпазливост от страна на гвардейците означаваше, че всички цивилни са изведени навън.

„Полезна информация“ — помисли си Джордан.

Двата с Ерин стигнаха до кратера, без да привличат нежелано внимание към себе си. Целият балдахин беше полегнал като пиан пред тях, с килнат на една страна покрив. От нивото на пода бронзовата структура изглеждаше висока около трийсет метра. Сега навън стърчаха не повече от пет-шест метра, което означаваше дълго спускане надолу в тъмното — и очакващи ги там стригои.

Пушилката отдясно се раздвижи и разкри две фигури в дълги роби.

Рун и кардиналът.

— Махнете тази жена от църквата — нареди Бернар.

— Вие се опитайте да ѝ го кажете — отвърна Джордан.

За да докаже колко невъзможно е да се нарежда каквото и да било на „тази жена“, Ерин скочи от рушация се мраморен ръб върху бронзовия покрив. Залитна назад и се вкопчи в един от по-малките ангели, държащ корона във вдигнатите си ръце.

Джордан и Рун скочиха едновременно и се приземиха от двете ѝ страни, като посегнаха да я задържат. Кардиналът последва примера им миг по-късно и се озова по-високо на покрива, до сферата с кръста. Изглеждаше подобаващо.

— Ако ще идвате, стойте зад мен — предупреди Рун.

И без да чака отговор, свещеникът се спусна през ръба на покрива.

Джордан хвана рамото на Ерин, преди тя да го последва, и я накара да се обърне към него.

— Веднага щом слезеш през ръба, мини от вътрешната страна на колоните. Използвай ги като щит, ако последва престрелка.

Тя се наведе и го целуна бързо по устните, след което пусна ангела, плъзна се по наклонената бронзова повърхност и изчезна.

Шокиран, с качило се в гърлото сърце, Джордан остана за миг неподвижен, после забърза след нея. Каквото и да станеше, трябваше да я пази.

Стигна до ръба, обърна се по корем, спусна крака и напипа предостатъчно опори. Секунди по-късно светлината горе се отдалечи, а мракът отдолу се надигна към него. Даде си дума, че когато това свърши, ще изкатери най-високата сграда, която може да открие, ще седне на покрива ѝ и цял ден ще се взира в слънцето и ще се наслаждава на свежия ветреца върху лицето си. Но засега се спускаше за пореден път, следвайки русата корона на главата на Ерин. Тя се бе вслушала в съвета му и използваше колоните като прикритие.

Джордан пъхна пръсти в плитките позлатени улеи, украсяващи колоната. Спускаше се бързо, като се надяваше да измине колкото се може повече разстояние, преди да изгуби опора и да падне.

Тъмна сянка с червен оттенък профуча покрай него.

Кардиналът.

— Внимавайте! — извика Бернар, докато го задминаваше. — Врагът е навсякъде!

„Страхотно.“

Секунди по-късно кубинките на Джордан стъпиха на каменния под. Той включи фенерчето, закрепено за картечния му пистолет. От всички страни към него прииждаха черни форми, които се изливаха от тъмните проходи на некропола.

Вдясно забеляза Батори, следвана от огромния си вълк. Двамата достигнаха един ъгъл и изчезнаха в черен тунел.

— Натам! — извика Джордан и посочи.

Рун и кардиналът застанаха във формация, Бернар беше отпред. Джордан зае позиция отляво, като избута Ерин между себе си и Рун. Не беше кой знае какво, но това бе най-безопасното място за нея. Тя вдигна пистолета си и стреля веднъж в мрака.

Джордан се обърна и откри огън с картечния си пистолет.

Тъмна кръв блисна по грубите каменни стени.

Отпред кардиналът водеше ръкопашна схватка с трима стригои, като демонстрираше забележителна пъргавина.

Но с такова темпо никога нямаше да стигнат тунела.

— Доведох подкрепления — изведнъж се разнесе безплътен глас до ухото му.

Джордан рязко се извърна и се озова пред миловидния очилат брат Леополд. Зад дребната му фигура монаси сангвинисти, общо двайсет на брой, се изсипаха като дъжд от балдахина и се приземиха в кръг около групата на Джордан, включвайки се в битката преди още краката им да са докоснали пода.

Леополд застана до Джордан и побутна очилата си по-високо на носа. Приличаше повече на малко братче, отколкото на неумиращ воин на Христа.

Забелязал по-слабата мишена, един стригой се хвърли от мрака зад дребния учен; проблясъкът на меча бе единственото предупреждение за атаката.

Джордан реагира абсолютно инстинктивно. Вдигна картечния си пистолет и пресрещна острието, като го отби от пътя му към врата на Леополд. Въпреки това оръжието остави кървава линия по раменете на младия сангвинист.

Очите на учения се окръглиха.

Разгневеният стригой се обърна към Джордан. Беше едър чернокож с бледи татуировки и капси, забити в носа и ушите му. Джордан си спомни, че бе виждал този тип в Германия, редом до Батори. Реши, че е нещо като лейтенант на Белиал — което означаваше, че е от организаторите на атаката срещу хората на Джордан в Масада.

Звярът се усмихна, оголвайки зъбите си.

— Назад, Леополд — нареди Джордан, готов да види сметката на кучия син, който не преставаше да се хили.

Очите на младия монах станаха огромни, докато се взираше в Джордан — или по-скоро зад Джордан.

Войникът забеляза движението, отразено в очилата на Леополд.

Рязко се завъртя и бойният му нож се озова в ръката му.

Мършава, подобна на скелет версия на едрия лейтенант се хвърли към него, насочила невъзможно грамадната си паст към гърлото му.

Джордан продължи завъртането си и заби до дръжката посребреното острие между зейналите челюсти.

„Опитай да сдъвчеш това.“

Създанието изрева и подскочи право нагоре като клоун в кутия, изтръгвайки дръжката на ножа от ръката на Джордан. От устата и от тила му бликна кипнала кръв.

Когато се стовари върху камъка, чудовището вече бе мъртво.

Зад Джордан се разнесе яростен крясък.

— Рафик!

Зверски, изпълнени с мъка очи се спряха върху Джордан.

— Боли, а? — изръмжа Джордан. — Кофти е да изгубиш любим.

Едрият стригой се хвърли към него, полетял във въздуха с развято наметало, подобно на някакъв икароп с размерите на човек.

Джордан се отпусна на коляно, вдигна картечния си пистолет и изпразни пълнителя, пълнейки гърдите на чудовището с чисто сребро.

— Това е за хората ми.

Лейтенантът стригой рухна върху камъка с димящо тяло. Беше все още жив и запълзя в агония към набучения Рафик.

Леополд взе изпуснатия меч на чудовището, същото оръжие, което едва не го бе убило, и закрачи към пълзящия стригой.

Създанието почти беше стигнало целта си и протягаше окървавена длан. Пръстите му драпаха към онзи, когото бе нарекъл Рафик, за да го докоснат за последен път.

Без никаква милост Леополд замахна мълниеносно с меч.

Главата на стригоя отлетя от тялото и протегнатата ръка падна безжизнено на земята.

Пръстите замряха, без да стигнат до другия. Двамата си останаха завинаги разделени.

Леополд се обърна, огледа се и се намръщи озадачено.

— Къде изчезнаха всички?

Джордан се завъртя и погледна към мястото, където половин минута по-рано се бе намирала Ерин.

Тя беше изчезнала.

Рун също.

28 октомври, 17:34 ч.

Некрополът под базиликата „Свети Петър“

Ерин се извъртя настрани, когато острието полетя към нея.

В следващия миг се появи Рун. Дръпна я рязко, едва не я вдигна във въздуха, и я помъкна след себе си. Направи бърза крачка напред и съсече гърлото на нападателя, поваляйки го като фиданка.

Ерин се огледа и осъзна, че за момент са останали сами в тунела, по който беше избягала Батори. Погледна назад. Сангвинисти се изсипваха по колоните в некропола, за да се включат в битката под земята.

— Върни се при Джордан, когато е безопасно — рязко, с нетърпящ възражения тон заповяда Рун и кимна назад. — Аз ще се оправя с Батори.

След което се завъртя и изчезна в тъмнината на тунела.

Останала без избор, Ерин се обърна към бойното поле, чу писъците, вдъхна миризмата на кръв. Затърси с поглед в касапницата и откри Джордан. Стоеше с гръб към един от металните пиедестали и стреляше в друг тунел, бълващ стригои.

Цареше пълен хаос, сякаш бе оживяла адска картина на Бош.

Никога не би могла да мине през тази касапница. Дори чудовищата да не успееха да се доберат до нея, щеше да стане жертва на приятелски огън. Обърна се към пустия тунел, в който беше изчезнал Рун. Той изглеждаше най-безопасният избор.

Държеше фенерчето ниско в лявата си ръка, а с дясната опипваше стената, търсейки страничен тунел. Ако стигнеше до пресечка и не можеше да определи накъде е тръгнал Рун, щеше да ѝ се наложи да се върне.

Изстрели проехтяха някъде напред, зад един завой, от който струеше сива светлина.

Ерин забърза натам — и в следващия миг до нея стигна свирепо гърлено ръмжене, което я накара да забави крачка.

Вдигна колта на Джордан, зареден със сребърни патрони. Стигна до завоя и продължи напред с бавни предпазливи стъпки.

Трясъкът на пистолет я накара да подскочи.

Малко по-нататък видя как Рун скача със свръхестествена скорост покрай масивното туловище на вълка. Дулото на пистолета му димеше. Той се приземи зад чудовището и се хвърли напред в тунела, готов да продължи преследването на Батори, която не се виждаше никаква — и изведнъж рязко спря, обръщайки се невероятно плавно.

Погледът му срещна нейния над вълка. Несъмнено беше чул ударите на сърцето ѝ или беше забелязал движение в сенките, когато тя пристигна с фенерчето си.

Ала не беше единственият, който я бе усетил.

Вълкът рязко се обърна към нея и оголи зъби, готов за скок.

— Ерин, бягай!

Ушите помръднаха към Рун, но звярът не се извърна.

Рун спринтира обратно с вдигнат пистолет и стреля в задницата на чудовището.

Това привлече вниманието му.

С оглушителен вой вълкът се завъртя и с мощен скок се хвърли към Рун. Свещеникът изчезна от погледа на Ерин, закрит от масивното туловище.

Изтресяха още изстрели.

Ерин насочи колта, но не стреля, тъй като се боеше, че може да улучи Рун със сребърните куршуми.

Тогава вълкът изви врат назад — държеше Рун в челюстите си. Грамадният звяр го тръсна като парцалена кукла. Кръв опръска стените на тунела. Рун изпусна пистолета и се опита да извади ножа си.

Знаейки, че трябва да помогне, Ерин стреля по вълка и го улучи в рамото. Чудовището потръпна, но не обърна внимание на раната. Ерин стреля отново и отново, като се надяваше допълнителните количества сребро да свършат работа. От хълбоците на вълка се разхвърча козина, но той продължи да не ѝ обръща внимание и стовари Рун на земята, стегнал челюсти около врата му.

Сангвинистът не помръдваше.

Ерин се затича напред, когато чу остро изсвирване нататък в тунела.

Батори.

Вълкът пусна Рун, тръсна кървава муцуна и побягна в мрака.

Ерин прибра безполезния пистолет и се втурна напред, приземявайки се на колене до Рун. Кръв пропи джинсите ѝ — но не нейната.

Насочи фенерчето към Рун. Кръвта течеше от двете страни на разкъсаното му гърло. Забълбука от устните му, когато той се опита да заговори.

Тя притисна с длани раните. Студената кръв обля дланите ѝ и се процеди между пръстите.

Рун се изкашля и успя да прочисти гърлото си достатъчно, за да заповяда:

— Връщай се.

— След като спреш да кървиш. — Раните бяха толкова дълбоки, че не виждаше как е възможно да спрат да кървят, но после си спомни демонстрацията му в резиденцията на кардинала в Йерусалим.

Рун затвори очи и кървенето от врата му почти спря.

— Добре, Рун, добре. — Ерин посегна за манерката на бедрото му.

— Не е достатъчно...

Манерката се изплъзна от кървавите ѝ пръсти и падна на земята. Ерин я вдигна, избърса длан в джинсите си и завъртя капачката. Направи три опита, преди да успее да я отвори. Върху раните ли трябваше да изсипе съдържанието ѝ? Или да му даде да пие? Помнеше, че Надя първо беше поляла раните му.

Ерин последва примера ѝ.

Рун изстена и като че ли изгуби съзнание.

Ерин хвана рамото му и го разтресе, за да дойде на себе си.

— Кажи ми какво да правя, Рун!

Той бавно отвори очи, но погледът му се плъзна покрай нея към тавана, след което очите му се завъртяха назад в черепа.

В Русия Распутин беше смесил виното с човешка кръв. Сместа като че ли беше помогнала на Рун повече, отколкото само осветеното вино.

Ерин разбра от какво се нуждае той.

Не от вино.

Не и сега.

Рун се нуждаеше от човешка кръв.

Преглътна. Ръката ѝ докосна раните, оставени от нашийника на Батори.

Погледна нататък в тунела. От Батори и вълка нямаше и следа. Ерин знаеше, че никога не би могла да настигне жената. Рун все още оставаше най-добрата надежда за придобиване на евангелието. Ако Батори се измъкнеше от Рим с книгата, светът щеше да бъде променен завинаги.

Но дали беше готова да направи това? Да рискува всичко с вярата, че кръвта ѝ ще излекува Рун? Всяка фибра на научния ѝ ум се бунтуваше срещу тази мисъл.

След като избяга от родителите си, тя бе отказала да се поддава на суеверията, не намираше стойност във вярата като такава. Знаеше много добре какво се бе случило, когато баща ѝ и майка ѝ бяха престанали да мислят логично. Те бяха предоставили съдбата на новородената ѝ сестра Ема в ръцете на един безразличен Бог — и Ема бе умряла заради сляпата им вяра.

Но през последните два дни Ерин беше видяла необикновени неща. Не можеше да ги подмине; не можеше и да ги обясни с помощта на логиката и науката. Но дали беше готова да повери живота си на едно чудо?

Впери поглед в Рун.

Какъв избор имаше?

Дори да беше в състояние да се върне при Бернар и другите сангвинисти и да ги предупреди, Батори щеше да е изчезнала много преди те да дойдат тук.

А Батори не биваше да се измъква с книгата. Залогът за света беше твърде висок и Ерин трябваше да опита всичко — дори силата на вярата си.

Наведе се над Рун и оголи шия, поднасяйки я към студената му уста.

Той не помръдна.

Ерин се пресегна и разчопли с нокти меките корички на гърлото си. Потече кръв. Тя отново допря кървящата си шия до отворените му устни.

Рун изръмжа и обърна глава. Отказваше да пие.

— Трябва да го направиш.

— Започна ли веднъж, може и да не... — горчиво прошепна той.
Ерин завърши изречението: започне ли веднъж, може и да не е в състояние да спре.

Може беше важната дума.

Изглежда, че за да се получи, трябваше да се довери не само на вярата, но и на Рун.

„Ако не опитам, то Белиал вече са победили.“

Наклони глава и отново доближи шията си до устата му.

Кръвта ѝ закапа по устните му.

От Рун се изтръгна дълбок гърлен стон, но този път той не се извърна.

Сърцето на Ерин препускаше. Животинското в нея все още бе достатъчно силно, за да ѝ се иска да побегне — но в крайна сметка тя не беше животно. Остана упорито на мястото си, като за миг си помисли за Даниил в ямата с лъвовете.

„Мога да го направя.“

Заповяда си да погледне Рун. Очите му гледаха будно, сякаш тези няколко капки кръв го бяха съживили.

Той облиза устни и преглътна. Хвана я за раменете и нежно я дръпна надолу.

Тя се напегна — знаеше, че все още е слаб и може да го спре. Тялото ѝ продължаваше да ѝ крещи да побегне. Вместо това тя пое дълбоко дъх и се отдаде на вярата си.

Рун се премести и я положи на каменния под до себе си, като самият той се надигна на рамо. Тъмните му очи я гледаха въпросително.

Тя трепереше до мозъка на костите си.

— Ерин. Не. Не мога да го направя дори на тази цена.

— Аз не мога да настигна Батори и вълка ѝ — умолително рече тя. — Само ти можеш да спасиш евангелието.

Прочете поражението в очите му и разбра, че той не може да намери слабо място в логиката ѝ.

— Но...

— Разбирам какви са последствията — заяви тя, повтаряйки същите думи, които бе казала преди да се спусне в цепнатината в Масада. Последствията бяха тези. — Трябва да го направиш.

Устните му бавно се доближиха към нея, лицето му омекна и стана нежно. Ерин остана запленена от изражението му.

Той спря отново.

— Не... не ти...

— Не нарушаваш клетвите си. — Тя стисна юмруци. Помисли си за всички онези хора, чийто живот щеше да бъде унищожен, ако някой от тях двамата не посмее да изпълни дълга си. — Книгата е по-важна от правилата.

— Разбирам... ако беше някой друг, може би. Но... — Той стисна по-силно рамото ѝ. — Не мога да се храня с теб.

Ерин впери поглед в него и едва сега видя онова, което бе скрито зад якичката и зад скритите кучешки зъби — мъж.

Той махна кичур коса от лицето ѝ. Пръстите му бяха студени, но много нежни, дланта му докосна бузата ѝ.

Ерин нямаше думи, с които да го убеди да наруши клетвите си на свещеник.

Нямаше какво да направи, за да събуди жаждата му за кръв като сангвинист.

Имаше само един отговор.

Да го третира като мъж.

А себе си — като жена.

Вдигна глава от камъка, без да откъсва поглед от тъмните очи на Рун. Забеляза внезапния проблясък на страх дълбоко в тях. Той беше уплашен не по-малко от нея, а може би дори повече. Ерин прокара пръсти през гъстата му коса, доближи устни до неговите. Рун затвори очи и тя го целуна. Студените му устни имаха вкус на кръв.

Докато го привличаше към себе си, усети как последните остатъци от съпротивата му изчезват, как твърдите му устни омекват и ѝ позволяват да се доближи още повече до него. Устните му се разтвориха заедно с нейните, напълно естествено, подобно на цвете, отварящо се за новия ден.

Рун се отпусна върху нея и я притисна с тежестта на тялото си.

Може и да беше студен, но нейната топлина беше достатъчна, за да стопли и двамата.

Езикът ѝ намери неговия. Рун изстена, без да откъсва устни от нейните — или може би стонът бе неин. Ерин усети бавното притискане на нещо остро в устата си, подобно на спускаща се

метална решетка, но не се дръпна. Езикът ѝ сякаш се наниза на острия връх на трън.

Кръвта ѝ бликна, изпълвайки устата и на двамата.

Но вместо да вкуси желязо и ужас, сетивата ѝ избухнаха със същността на живота, със сладост и изгаряща жегата, която помете всякакъв страх. Почти вкушваше собствената си божественост — и искаше още.

Придърпа го по-плътно до себе си.

Той се долепи до нея с обещание за студено желязо и екстаз.

Интензивността на усещането я зашеметяваше. Тялото ѝ не можеше да се сдържи, изви се на дъга под него, екстазът на живота потече помежду им, бърз и ритмичен като сърцето ѝ.

Той отдели устни от нейните, оставайки мъчително близо, но без да я докосва. Дори това леко отделяне я изпълни с болезнена пустота. Рун изстена, сякаш изпитваше същото. Дъхът му погали устните ѝ.

Той се взираше в нея с очи, по-големи и по-тъмни от всеки друг път, изпълнени с намек за онова, което чака в отвъдното.

Вместо да изпитва страх, Ерин сияеше в мрака със собствената си светлина, с топлината на тялото си.

Отметна глава назад и му предложи шията си, предизвика го да пие от горещия извор, желаейки го с всяка фибра на съществуването си.

И той прие предизвикателството.

Бодване — отначало леко, опипващо, след което зъбите му се забиха дълбоко.

Жегата потече от нея, стопли студените устни на гърлото ѝ.

Ерин се загърчи под него, изцяло отдадена на удоволствието. Мракът настъпи в периферното ѝ зрение. С всеки удар на сърцето ѝ той я поглъщаше в себе си.

Екстазът изпълваше празнината между ударите — разтърсващо бързи в началото, докато тялото ѝ се отдаваше на чистото усещане. После времето сякаш забави хода си, удоволствието се разшири и стана още по-силно. Ерин зачака сърцето си да спре, за да може да остане завинаги в това чувство. Нищо друго нямаше значение.

Важно бе единствено блаженството.

И тогава бавно я обгърна мека светлина — заедно с любов, каквато не бе изпитвала никога. Любовта, която бе искала от майка си,

от баща си, от мъничката си сестра, която така и не бе имала шанс да порасне.

Някъде дълбоко вътре Ерин знаеше, че умира — и беше благодарна за това.

Вдиша тази светлина, сякаш поемаше първия си дъх.

И тогава ги видя.

Майка ѝ стоеше в тунел от светлина. До нея имаше малко момиченце. Ема. Бебешкото ѝ одеялце беше праметнато през ръката ѝ, страната с липсващия ъгъл бе обърната към Ерин. Баща ѝ стоеше зад тях, облечен в старата си червена вълнена риза и джинси, сякаш току-що се връщаше от конюшните. Той вдигна ръка и ѝ махна да отиде при тях. За първи път от много години тя не изпита гняв, когато го видя, а единствено любов.

Протегна ръце към всички тях. Баща ѝ се усмихна и тя му се усмихна в отговор. Прости му — както прощаваше и на себе си.

Той беше обвързан към своята вяра, а тя — към своята логика.

А в този момент те бяха отвъд вяра и логика.

После тази чиста, невинна светлина се разчупи.

Нахлу студен мрак.

Ерин отвори очи. Рун се беше отдръпнал от нея. Той се претърколи настрани и се облегна на стената, треперейки. Изтри уста с опакото на дланта си. Изтри кръв.

Нейната кръв.

Клепачите ѝ се затвориха. Тя усети острата болка на отхвърлянето.

— Ерин? — Ледените му пръсти докоснаха бузата ѝ.

Тя потръпна от студ и самота, погълната от болката по всичко онова, което беше изгубила.

— Ерин. — Рун сложи главата ѝ в скута си и леко я залюля, ръцете му галеха косата ѝ, спускаха се надолу по гърба ѝ.

Тя си заповяда да отвори очи, да го погледне, да изрече невъзможното.

— Върви.

Той я притисна толкова силно, че я заболя.

— Върви — настоятелно повтори тя.

— Ще се справиш ли?

Рун чуваше ударите на сърцето ѝ. Знаеше, че няма да се справи.

— Не пропилявай кръвта ми, Рун. Не позволявай да съм я дала напразно.

— Съжалявам — промълви той. — Не можех...

— Прощавам ти — задъхано изрече тя. — А сега върви.

Той скъса верижката на кръста си и го постави върху гърдите й. Тя усети тежестта му върху сърцето си. Беше топъл.

— Нека Бог да те закриля — прошепна й. — Тъй като аз не успях.

Положи я на мръсния каменен под, зави я с расото си и я остави.

61.

28 октомври, 17:44 ч.

Некрополът под базиликата Свети Петър

Рун продължи лова.

Кръвта на Ерин пулсираше топла и силна във вените му. Животът ѝ пееше в него. Никога не беше чувствал такава сила в крайниците си. Можеше да тича вечно. Можеше да победи всеки враг.

Краката му летяха над каменния под, сякаш без да го докосват. Бързо и още по-бързо. Въздушни пръсти милваха бузите му, развяваха косата му.

Дори в този екстаз скърбеше за Ерин. Тя бе дала всичко за евангелието. И за него. Познанията ѝ, състраданието — сега те чезнеха назад. Неговият мрак трябваше да умира сега на каменния под, не нейната светлина.

Нямаше да пропилее жертвата ѝ.

Оплакването трябваше да почака.

Мускусната миризма на вълка бележеше следата пред него. В нея той четеше всяка тежка стъпка на чудовището, надушваше всяка капка кръв, дори докато създаването се възстановяваше и капките ставаха все по-малки.

Нямаше да му избяга.

Щеше да ги намери. Щеше да вземе книгата. За да почете жертвата на Ерин.

Тя нямаше да бъде забравена нито за един ден от безбройните, които му предстояха.

17:55 ч.

Джордан тичаше през тунела и търсеше Ерин.

Леополд го следваше по петите.

Двамата си бяха пробили с бой път през първата вълна стригои, за да се доберат до този тунел. Джордан се надяваше, че Ерин и Рун са настигнали Батори и са взели книгата.

След всички тези ужаси и кръвопролития искаше просто да се прибере у дома.

А когато си представяше дом, си представяше и лицето на Ерин.

— Ето там! — каза Леополд и посочи. По-остро му зрение бе забелязало тялото, проснато покрай стената на тунела.

„Само да не е Ерин. Само да не е Ерин.“

Джордан се втурна напред и изпревари като никога досега сангвинист. Лъчът на фенерчето му се насочи към неподвижната фигура.

„О, не...“

С бучащи уши той падна на колене до нея и незабавно посегна към шията ѝ, за да провери дали е жива. Кожата ѝ беше студена, но Джордан долови съвсем слаб пулс.

— Жива е — каза той на Леополд.

— Но на косъм.

Младият монах коленичи и разтвори палтото на Ерин. Бялата ѝ риза беше почервенияла от кръв до кръста. Леополд извади мехлем от гънките на расото си. Когато отвори кутийката, Джордан забеляза, че съдържанието ѝ вонеше като мазилото, с което Надя беше третирила раните му от ухапвания.

Но дали това щеше да е достатъчно?

Леополд изрече напевно молитва на латински, докато мажеше раната на Ерин.

Джордан гледаше със затаен дъх. Целият се тресеше.

Само за няколко секунди кръвенето намаля и накрая спря напълно.

Ерин обаче лежеше в безсъзнание, бяла като призрак на фона на тъмния камък.

Леополд огледа ръцете и краката ѝ, търсейки други ухапвания.

— Има рана само на шията.

Джордан свали палтото си и я зави с него, за да я стопли. Започна да разтрива студените ѝ ръце.

— Ерин?

Клепачите ѝ потрепнаха, сякаш сънуваше, после бавно се повдигнаха.

— Джордан?

— Същият. — Той погали ледената ѝ буза. — Ще се оправиш.

Устните ѝ се извиха едва забележимо.

— Лъжец.

— Никога не лъжа — заяви той. — Скаут съм, забрави ли?

Но всъщност лъжеше. Тя изобщо нямаше да се оправи.

Леополд се пресегна към Джордан и докосна едно ухапване на ръката му, което слабо кървеше; беше го получил от един от слугите на Распутин и раната се беше отворила отново по време на борбата в базиликата.

— Каква е кръвната ти група?

— Нулева положителна. Универсален донор. — Сърцето на Джордан подскочи и той се обърна към монаха. — Можеш ли да ѝ прелееш кръв направо от мен?

Леополд извади медицински пакет от джоба си, като мърмореше инструкции. Ръцете му се движеха невъзможно бързо — разглобиха спринцовка, закачиха към нея тръба и поставиха втора тръба в другия край.

Докато младият монах работеше, Джордан галеше косата на Ерин. Ръцете му се задържаха на челото ѝ, на бузите.

— Дръж се.

Не можеше да определи дали го чува. Какво я беше нападнало? И къде беше Рун? Огледа се, очаквайки да види тялото на свещеника. Тунелът обаче беше пуст. Нима Рун е бил пленен?

Леополд отвори напоен със спирт тампон и почисти ръката на Ерин, после използва друг тампон за Джордан.

— Трябва да те помоля да мълчиш, Джордан. — Тонът му беше делови. — Трябва да чувам сърцата и на двама ви, за да преценя какво количество кръв минава между вас. Не искам да те убия, докато правя преливането.

— Просто я спаси. — Джордан се облегна на каменната стена, загледан в бледото лице на Ерин.

Леополд заби игла в ръката ѝ, после и в ръката на Джордан. Той почти не усети убождането.

Времето се заточи безкрайно бавно в мрака.

Леополд превърза шията на Ерин.

— Имаме късмет. Раната е малка. Стригоите обикновено не са толкова внимателни, когато се хранят.

Джордан потръпна при мисълта, че някое от онези чудовища е забило зъбите си в шията на Ерин.

„Трябваше да я пазя по-добре.“

След няколко минути Леополд извади иглата от ръката на Джордан и сложи памук върху раничката.

— Повече от това не можеш да дадеш.

— Мога да дам толкова, колкото ѝ е нужно. — Джордан се поизправи. — Направи го.

Кръглите очила проблеснаха, когато монахът поклати глава.

— Не можеш да ми заповядваш, сержант.

Преди Джордан да измисли по-добър аргумент, Ерин отвори очи. Гледаше замаяна, но все пак изглеждаше по-силна, отколкото бе преди няколко минути.

— Хей.

Джордан се облегна на стената до нея и се усмихна.

— Добре дошла обратно.

— Пулсът ѝ е добър — съобщи Леополд. — След малко почивка ще се оправи.

Джордан зададе въпроса, макар да знаеше отговора.

— Кой ти причини това?

Ерин затвори очи. Отказваше да отговори.

Джордан вдигна ръката ѝ и взе онова, което беше намерил, докато Леополд сваляше палтото ѝ. Показа ѝ кръста.

— Рун ли?

Монахът трепна от ужас и погнуса.

— Ерин? — Джордан се опита да овладее гнева си, за да не го долови тя. — Рун ли ти причини това?

— Трябваше да го направи. — Пръстите ѝ докоснаха превръзката на шията. — Джордан, аз го умолявах да го направи.

Той едва чу думите ѝ. Яростта го погълна.

Кучият син я беше източил и я бе оставил да умира сама.

Ерин се помъчи да се надигне, да обясни.

Джордан я прегърна и я притисна към себе си. Тя още беше ужасно студена, но цветът ѝ донякъде се беше възвърнал.

— Трябваше да го направим, Джордан, за да може да се възстанови и да не позволи на Батори да избяга с евангелието. Рун беше почти мъртъв.

Джордан я притисна още по-силно и тя отпусна глава на рамото му.

Леополд зави и двамата с палтото и им обърна гръб. Приклеknал до тях, той започна да върти глава.

Джордан опря брадичка в темето на Ерин. Миришеше на кръв. Под палтото тя се сви, за да се намести по-удобно на гърдите му. Джордан пое треперливо дъх и издиша.

Леополд се изправи — малко по-бързо, отколкото бе нужно.

— Какво има? — попита Джордан.

Леополд се обърна към него.

— Идват стригои. Това още не е краят.

18:24 ч.

Ерин се намръщи, когато Леополд я вдигна. С другата си ръка монахът повдигна Джордан с лекота, сякаш беше кукла. Войникът залитна и се задържа. Беше по-слаб, отколкото показваше. Кръвопреливането определено го бе лишило от сили.

Джордан праметна ръката на Ерин през рамото си и я прегърна през кръста. Тя искаше да възрази, че може да върви и сама, но подозираше, че едва ли ще успее да направи повече от няколко стъпки. Не беше време за фалшива гордост.

— Вървете напред. — Леополд ги побутна, без да откъсва поглед от тунела зад тях.

Ерин се мъчеше да се задържи на крака. Двамата с Джордан направиха всичко по силите си да побегнат, но се движеха бавно дори по човешките стандарти.

Леополд ги прикриваше отзад с изваден меч.

Ехтящото ръмжене зад тях приближаваше.

— Отпред има завой — посочи Джордан. — Можем да ги посрещнем там.

Леополд ги подкара напред и им махна да продължат.

— Аз оставам. Вие вървете.

— Не — забави крачка Джордан.

— Вие сте предреченото трио — просто рече Леополд. — Моят дълг е да ви служа. Намерете Рун. Вземете книгата. Това е вашият дълг.

Джордан стисна зъби, но не каза нищо.

— Вървете с Бог. — Леополд спря на завоя и сребърният му меч проблесна, когато се обърна да посрещне врага.

Без друг избор, Ерин затича с Джордан, гонена от чувството за вина, че изоставят Леополд. Но колко други вече бяха дали живота си, за да могат да продължат напред? Трябваше да отдадат почит на пролятата кръв, като не се предадат.

Зад нея се разнесоха ужасни писъци, придружени със звън на метал.

Някъде там младоликият учен се беше изправил срещу дивите стригои сам — но колко ли дълго можеше да ги задържи?

Тя се съсредоточи да движи натежалите си крака, да не се предава.

Лъчът на фенерчето на Джордан танцуваше в такт с крачките им и осветяваше гладкия под, масивните блокове под краката им, грубия каменен свод, който се извиваше над тях.

Ерин изгуби представа за време и разстояние. Светът ѝ се свеждаше само до следващата крачка.

Далеч отпред се появи слаба светлина.

Джордан я задърпа напред.

Светлината се засили.

Източникът ѝ се появи след поредния завой. Идваше от фенерче, закрепено за цевта на пистолет. Светлината очертаваше стройната фигура на Батори. Червената ѝ коса падаше свободно на раменете ѝ. Беше с гръб към тях.

Беше насочила оръжието си към Рун.

На няколко метра от нея Рун се бореше с вълка, притиснат от масивното му тяло.

Звярът ръмжеше в лицето му и пръскаше слюнка, готов да разкъса гърлото му. Само че този път Рун беше достатъчно силен, за да го задържи. Двамата сега не си отстъпваха. Свещеникът обаче напругаше всичките си съживени сили, за да противостои на чудовището.

Изцяло погълната от борбата, Батори не забеляза внезапната поява на Джордан и Ерин. Тя пристъпи към борецата се двойка с пистолет в ръка, решена да сложи край на безизходното положение с няколко сребърни куршума.

Трепереща от слабост, Ерин побутна мълчаливо Джордан.

„Помогни му!“

Изражението на Джордан беше сурово. Той остана да стои сковано и не посегна към оръжието си.

„Достатъчно...“

Ерин се освободи от прегръдката му и извади колта. По-рано беше изпразнила почти цял пълнител във вълка. Куршумите едва го бяха накарали да трепне. Не можеше да го убие с пистолет.

Трябваше обаче да направи нещо.

Все още обърната с гръб към тях, Батори стигна до вълка и насочи пистолета към лицето на Рун.

— А сега да се освободим и двамата.

Ерин забеляза превръзката над лакътя на Батори. Светеше в бяло в сумрака.

Превръзката я върна отново в цирка на Нерон. Спомни си как беше отворила раната на Батори, как тя беше отблъснала панически вълка от себе си и как Михир се държеше на разстояние от капещата кръв. Ерин никога не бе виждала стригой да реагира по такъв начин на кръв. Михир се страхуваше да не докосне дори една-единствена капка. После си представи как неговата кръв задимя, когато се сля със сребристо-алената капка на пода на килията.

Вече знаеше какво трябва да направи.

Дръпна се от Джордан, така че Батори да се озове между нея и вълка. Прецени ъглите. Вдигна пистолета с двете си ръце, прицели се и пое дълбоко дъх.

При издишването плавно натисна спусъка.

Пистолетът изстреля оглушително в тунела.

Батори залитна напред, а вълкът зави в агония.

Джордан изненадано се обърна, но Ерин не откъсна поглед от Батори и се прицели за втори изстрел.

Вълкът отскочи от Рун и започна да тича в кръг, като се мъчеше да захване собственото си рамо. Куршумът беше преминал през тялото на Батори, преди да улучи вълка, и бе пренесъл със себе си кръвта й. Козината на чудовището беше опърлена, от раната бълваше дим.

Кръвта на Батори беше отровна за стригойте — и за създадените от тях бласфемари.

Батори се обърна към Джордан и Ерин. Кръв пропиваше ризата ѝ над десния хълбок. Погледът ѝ се закова върху враговете ѝ. Устните ѝ се извиха в презрителна усмивка. Тя вдигна пистолета си към тях.

Без да губи самообладание, Ерин дръпна спусъка още три пъти.

Куршумите се забиха в гърдите на Батори — и оттам в хълбока на вълка.

Жената отлетя назад и се блъсна в стената с окървавени гърди. Свлече се на пода с широко отворени от изненада очи. Пистолетът ѝ изтрака върху камъка до отпуснатата ръка.

Вълкът се разтресе и рухна. Кръвта димеше по тялото и се пенеше в устата му. Неспособен да се изправи, той запълзя по корем, като скимтеше и оставяше след себе си тъмна кървава диря.

Добра се до Батори и отпусна глава в скута ѝ. Тя вдигна ръце и го прегърна през врата.

Зад тях Рун се надигна с мъка на крака и взе пистолета на Батори.

Изправи се и се обърна към Ерин. Когато я видя, устните му се раздвижиха в сянка на уморена усмивка. Испита огромно облекчение, че я вижда — а може би и нещо повече. Така или иначе, това бе първата му истинска и откровена усмивка, която виждаше тя.

Рун изглеждаше млад, уязвим и съвсем като човек.

Тя залитна към него, но Джордан я задържа.

— Достатъчно.

Той вдигна оръжието си.

Усмивката изчезна от лицето на Рун.

И с изчезването ѝ светът стана по-мрачен.

28 октомври, 18:54 ч.

Некрополът под базиликата „Свети Петър“

„Магор...“

Батори прегърна огромната глава на вълка в скута си. Чувстваше агонията му, чуваше стоновите му. Беше отровен. Сребристо-алената ѝ кръв продължаваше да се стича по гърдите ѝ, събираше се в скута ѝ около него, изгаряше кожата му, изпълваше го с непоносима болка.

„Моля те, махни се... не умирай по този начин...“

Опита се да го отблъсне, но той се присламчи към болката, за да бъде плътно до нея.

Твърде слаба, за да се съпротивлява, тя се наведе и той завъртя око към нея. Батори му затананика последна приспивна песничка. Нямаше думи. Не ѝ оставаше дъх, за да ги изрече. Песента идваше от някакво по-дълбоко от езика място, където лятното слънце още огряваше малкото момче, ловящо пеперуди с бялата си мрежа сред високата зелена трева. Песента ѝ бе смях, любов и простата топлина на тяло, прегърнало друго тяло.

Светът помръкваше около нея, докато не остана само изпълненото с болка око, което я гледаше с любов. Видя как аленият блясък в него отслабва, за да се смени с меко златисто. Проклятието изчезна и Магор отново се превърна просто във вълк... оставяйки целия си адски ужас зад себе си.

Болката също изчезна от огромното му, изпълнено с любов тяло, докато тя се отпусна върху него.

Болката изчезна и от нейната кръв, остави единствено покой.

Докато мракът поглъщаше и двамата, тя предаде мислено последните си думи на приятеля си.

„Да идем да намерим Хунор...“

63.

28 октомври, 18:57 ч.

Некрополът под базиликата „Свети Петър“

Рун коленичи пред призрака на Елизабет.

Положи евангелието в скута си и се замоли за душата ѝ. Колко нежно и младо изглеждаше лицето ѝ в смъртта, когато огънят на омразата беше угаснал, оставяйки чистота и невинност, покварени отчасти от собствените му дела преди векове.

Впери поглед в дългата ѝ бледа шия.

Доскоро прелестта ѝ беше помрачена от черен белег, задушаващ отпечатък от нечия ръка. Спомни си казаното от Распутин в Ермитажа, че по една жена от всяко поколение в рода Батори била осъдена на живот в болка и служба.

И че това продължавало, откакто беше осквернил Елизабет.

Но кой би направил подобно нещо? Белиал? Но с какво потомството на Елизабет е представлявало интерес за тях? Само за да го измъчват ли? Малко вероятно. Какво не виждаше? Защо им трябваше да преследват потомците на Елизабет Батори?

С каква цел?

Сега, след като жената бе мъртва, Рун осъзна, че може би никога няма да научи отговорите на тези въпроси, че може би веригата най-сетне е била прекъсната.

Завърши молитвата си, стана и се загледа в простата книга, която бе взел от нея.

Макар да бе създание с прокълнат живот, той бе донесъл това огромно добро на света. Може би евангелието криеше тайната за възстановяването на собствената му душа. Боеше се дори да си мечтае за подобно нещо — да бъде отново човек, с биещо сърце и топла плът, която да сподели с другите.

Ерин стоеше в очакване на няколко крачки от дясната му страна. Джордан беше до нея, с насочен към него картечен пистолет. Рун не можеше да го вини след онова, което ѝ бе причинил не друг, а самият той, сангвинистът.

— Няма ли да го отвориш? — попита Ерин.

Рун отвори книгата и я обърна така, че Ерин и Джордан да виждат страниците.

— Направих го — рече той.

Първата страница съдържаше само един абзац, написан на старогръцки. Останалите страници бяха празни, може би в очакване на бъдещи чудеса, преди да разкрият съдържанието си. Но това, което вече бе налице, беше достатъчно плашещо.

Двамата приближиха, привлечени от любопитството, което гореше така ярко у онези с по-къс живот.

— Какво? — изстена Джордан. — Всичко това само заради един-единствен абзац? Дано да си заслужава.

Ерин се взираше напрегнато в страницата, сякаш така можеше да накара да се появят още думи.

— „Предстои голяма война на Небето — преведе тя. — За да победят силите на доброто, от това евангелие, написано със собствената ми кръв, трябва да се изкове оръжие. Тримата от пророчеството трябва да отнесат книгата на Първия ангел за неговата благословия. Само така те могат да осигурят спасението на света.“

— Нали си свещеник — процеди хладно Джордан и се дръпна крачка назад. — Щом книгата се нуждае от благословия, давай тогава.

— Аз не съм Първият ангел. — Рун прокара длан по гладката кожена обложка. Копнееше да разбере какво друго се съдържа по страниците. Усещаше, че това е само началото на някаква по-голяма истина. — Книгата трябва да бъде благословена от първия, някой чист в сърцето и делата си. Само тогава ще научим повече.

— Това те изключва директно, нали? — срязва го Джордан.

— Джордан!

— Той е прав. — Макар никак да не му се искаше да се разделя с книгата, Рун я подаде на Ерин. — Аз не съм чист. Дори днес го показвах с действията си.

— Ако не го бяхме направили, книгата нямаше да е у нас.

Рун видя как Ерин се изчервява и чу как сърцето ѝ заби по-бързо. Какво ли беше почувствала, когато се бе хранил с нея, та се срамуваше дори да си помисли за случилото се? Спомни си за онази нощ далеч в миналото, когато самият той беше превърнат.

— Не одобрявам цената, която плати Ерин — каза Джордан, като гледаше свирепо.

— Решението не беше твое. — Ерин притисна книгата до гърдите си и се извърна. — А наше.

Тя тръгна в посоката, откъдето бяха дошли, като се подпираше с една ръка за стената. На Рун му се искаше да я вдигне и понесе на ръце, но не смееше да я докосне.

19:04 ч.

Джордан се бореше с желанието да застреля Рун.

Сякаш усетил това, сангвинистът разпери ръце.

— Сега тя се нуждае и от двама ни.

Кучият син беше прав; той и Ерин се нуждаеха от защитата на Рун, за да се измъкнат от тази подземна костница. Джордан не би могъл да я защити тук. За разлика от Рун.

Той свали пистолета си.

— Но не завинаги.

Рун кимна.

— Когато тя бъде в безопасност, последвай съвестта си.

Джордан тръгна след Ерин. Тя залитна и се свлече покрай стената. Той праметна ръката ѝ през рамото си и я прегърна през кръста.

Тя се напреди, изпълнена с гняв.

„Защо ми е така ядосана? Не аз я оставих да умира.“

Стисна зъби и закрочи. Тя се облегна на него, но вероятно само защото нямаше сили да стои сама на крака.

Рун ги задмина и зае позиция няколко метра пред тях. Изглеждаше свеж, готов сам да се справи с цяла глутница стригои. Ако Ерин бе права и наистина е бил на крачка от смъртта, кръвта ѝ определено му бе осигурила прилив на енергия.

Главата на Джордан пулсираше, раните го боляха, ръцете и краката му не ги биваше за нищо. Беше излязъл губещ от партито с кръвопреливане.

Рун ускори крачка и изчезна от погледа му.

Джордан подхвана по-здраво Ерин и се опита да го настигне, като проклинаше проклетата му скорост.

Причината за бързането на Рун стана ясна, когато завиха на следващия ъгъл.

Рун бе коленичил до просната фигура в черно расо.

Брат Леополд.

Рун го подхвана и го изправи. Леополд изглеждаше ужасно, но все още бе жив.

— Книгата? — дрезгаво попита той.

— В безопасност — увери го Рун.

Щом чу краткия отговор, монахът изгуби съзнание. Рун го взе на ръце и се затича към некропола.

В края на тунела го чакаше осеяно с трупове бойно поле около пропадналия балдахин. Каменният под бе станал коварно хлъзгав от кръвта на стригои и сангвинисти. Неколцина събратя на Рун проверяваха телата и патрулираха, но битката явно беше приключила.

Толкова много жертви само заради книгата в ръцете на Ерин.

Как беше възможно цената да си заслужава?

Джордан пое треперливо дъх. Ерин се вкопчи по-здравно в него, придърпа го към себе си. Книгата се притисна в гърба му. Когато той сведе глава към рамото ѝ, бузата му докосна превръзката на шията ѝ.

Никога нямаше да прости на Рун за стореното.

64.

29 октомври, 05:44 ч.

Светилището под базиликата „Свети Петър“

Половин нощ по-късно Ерин вървеше между Джордан и Рун. Спускаха се под Рим, много по-дълбоко от некропола, където се бе водило победоносното сражение. Оцелелите стригои бяха избити или прогонени. Един от враговете бе приет в ордена, поемайки по дългия си път към обличането на расото на сангвинистите.

Ерин се спускаше по стъпалата с книгата в ръце. От кожената ѝ подвързия отново бе започнала да струи мека светлина, осветяваща гладките каменни стени. Светлината ставаше все по-ярка, докато слизаха все по-надълбоко, сякаш приближаваха някакъв източник на енергия. Но къде отиваха? Рун все още не им беше казал.

Докато се спускаха, тя се почувства по-силна, отколкото от дни насам. Дватама с Джордан бяха почивали няколко часа, за да възвърнат силите си. Научиха, че папата е претърпял успешна операция и се очаква да се възстанови напълно. Старецът беше по-як, отколкото изглеждаше.

Нейт също се оправяше.

Ерин бе успяла да се нахрани, да дремне и да вземе душ, и най-сетне носеше дрехи без петна от кръв по тях. До нея Джордан отново изглеждаше изпълнен с енергия. Дали причината затова бе почивката или благодатното златисто сияние от книгата, което ги обгръщаше сега? С всяка следваща крачка силите ѝ сякаш нарастваха. Топлината и светлината изпълваха не само коридора, но и тялото ѝ, а може би и душата ѝ.

Въпреки това си спомни мъртвата Батори, наведена над вълка си. Макар смъртта ѝ да беше необходима, Ерин не можеше да се освободи от чувството за вина, че е отнела живота ѝ. Усещаше, че Батори беше не толкова злодей, колкото пионка. Ерин пропъди засега тези мисли и се съсредоточи върху задачата, която им предстоеше.

Златната светлина къпеше варовиковите стени около нея, които бяха изсечени в земята с древни чукове и длета и образуваха високо

горе заострени сводове, подобно на готическа катедрала, продължаваща километри надолу под земята. Това място несъмнено е било строено много поколения наред.

Подът беше гладък като лед, полиран в центъра от минаването на безброй сангвинисти. Това бе нов вид древност, различен от тази на изоставена гробница или стара улица, по която там, където някога са минавали само крака и копита, сега се движат автомобили. Тук, в тази подземна катедрала, бавните ритми на атмосферата изглеждаха неизменни, но живи.

Тунелът свършваше в огромна зала. Засводеният таван се издигаше на петнайсет метра над тях и напомняше на Ерин за базиликата „Свети Петър“.

Но в това помещение нямаше и помен от пищното великолепие на катедралата, останала далеч над тях. Залата не беше украсена. Красотата идваше от простотата на линиите, от гладките извивки, които увеличаха погледа нагоре и нагоре. Нямаше допълнителни добавки, които да се опитват да отвлечат вниманието.

Помещението се осветяваше от факли, втъкнати в халки от ковано желязо, закрепени за каменните стени. Високо горе по тавана се виждаха черни ивици сажди.

В стените имаше полукръгли ниши. Във всяка от тях бе поставен прост цилиндричен пиедестал. Върху повечето се издигаха статуи на мъже и жени. Повечето бяха съсухрени като Пиер, но тези тук изглеждаха в покой и блаженство, а не измъчени.

Ерин спря и се загледа в една от тях. Златната светлина от книгата озари прекрасна жена със спускаща се до кръста коса, затворени очи, високи скули, загадъчна усмивка и деликатни длани, долепени молитвено под брадичката ѝ. Сребърният кръст на гърдите ѝ отрази светлината.

Ерин никога не бе виждал нещо по-красиво. Изражението на това лице ѝ напомняше за майка ѝ, когато пееше приспивна песен късно през нощта, след като баща ѝ отдавна беше заспал и двете се гушеха заедно в леглото на Ерин.

Книгата запулсира на гърдите ѝ, премахна чувството за загуба, напомни ѝ, че всъщност нищо не се губи.

Докато се взираше в жената, Ерин осъзна, че това не е статуя, а сангвинист, потънал в дълбока медитация. Рун беше споменал

мимоходом за тях.

Уединените.

Усмихна се и продължи нататък, навътре в катедралата.

— По-добре е да останем при изхода — настоя Джордан, който си оставаше подозрителен и нащрек.

Тя го погледна. Джордан не бе проговарял на Рун, откакто бяха намерили Леополд.

— Искам да науча за Първия ангел. — Тя се обърна към Рун. — Затова дойдохме тук, нали?

Рун кимна утвърдително.

— Отиваме при най-стария от всички. Единственият, който може да благослови книгата. Възкресеният.

Сърцето на Ерин прескочи. Дори Джордан изглеждаше потресен. „Възкресеният?“

Беше видяла достатъчно чудеса през последните няколко дни, за да не повярва на думите на Рун. Представи си разпятието, което навремето бе висяло на стената над леглото ѝ.

Нима щеше да се срещне с фигурата на кръста?

С онзи, който възкръснал от мъртвите три дни след екзекуцията си?

05:52 ч.

Рун докосна броеницата си и започна да реди молитви, за да успокои ума си. Изпитваше благоговение пред Възкресения, онзи, който бе направил възможен техния орден, който бе научил онези като Рун, че дори прокълнатите могат да търсят прошка. Без него Рун нямаше да бъде нещо повече от омърсено животно.

Той продължи напред в светилището.

Джордан зяпна, когато една от фигурите в нишите се раздвижи и обърна лице към тях.

— Статуите са живи. Също като Пиер.

— Не — поклати глава Рун. — Не като Пиер. Те не са заловени и не страдат. Сами са избрали това.

Ерин се огледа.

— Защо?

— Мнозина избират след дълги години служба да се оттеглят тук, за да прекарат вечното си съществуване в съзерцание.

Рун знаеше, че някои са прекарвали тук цяло хилядолетие, поддържани от съвсем малки глътки осветено вино.

Джордан повдигна вежди.

Рун се усмихна.

— Аз също исках да се оттегля от света на това място.

— И защо се е провалил този план? — Джордан изглеждаше недоволен, че Рун не е направил този избор.

— Кардинал Бернар ме призова да служа.

Рун бе благодарен, че е отговорил на призива. Да, беше открил книгата, но също така бе намерил Джордан и Ерин, както и нов живот. Може би с помощта на книгата щеше да се освободи от проклятието, да върви под слънцето, без да изпитва болка, да се храни просто и да живее живота на смъртен свещеник.

Топлата Ерин се размърда до него.

Или може би можеше да живее живота на смъртен мъж, извън стените на църквата.

Книгата засия по-ярко в ръцете ѝ.

Рун коленичи и сведе глава в молитва.

Книгата знаеше най-съкровения му желания.

От тъмнината отпред, от мрака на времето, се чуха стъпки.

Възкресеният беше дошъл.

05:53 ч.

Ерин падна на колене до Рун и Джордан последва примера ѝ. Книгата трепереше в ръцете ѝ. Не беше готова.

— Станете — нареди дрезгав глас.

Тримата се изправиха като един, без да вдигат глави.

— Ти ли ми донесе книгата, Рун?

— Да, Елеазар.

Ерин сподави ахването си. Елеазар? Помнеше, че това бе името на онзи, който бе скрил книгата в Масада. Пред нея не беше възкръсналият Исус Христос, а друго чудо.

Някой друг, който е бил възкресен преди много столетия.

Джордан наклони глава и я погледна въпросително. Не знаеше пред кого се намират.

Ерин обаче знаеше. Не стояха пред Христос.

Елеазар бе древната форма на името, предавано днес като Лазар.

Пред тях бе духовният водач на сангвинисткия клон на Римокатолическата църква, също както папата бе духовен водач на нейния човешки клон.

С все така сведена глава, тя му поднесе книгата и той я взе.

— Можете да я погледнете.

Ерин вдигна глава, макар още да се страхуваше да погледне него. Но въпреки това го направи. Мъжът пред нея беше висок, по-висок от Джордан. Дългата бяла коса се спускаше назад от лицето без бръчки. Дълбоко поставените очи бяха тъмни като маслини и строгото му лице ѝ се усмихваше.

Той обърна книгата така, че всички да я виждат, и я разтвори.

Златна светлина заструи от страницата, но алените букви, изписани на старогръцки от ръката на самия Христос, се четяха лесно. Ерин вече беше запомнила наизуст текста.

„Предстои голяма война на Небето. За да победят силите на доброто, от това евангелие, написано със собствената ми кръв, трябва да се изкове оръжие. Тримата от пророчеството трябва да отнесат книгата на Първия ангел за неговата благословия. Само така те могат да осигурят спасението на света.“

Лазар сякаш прочете думите с един поглед.

— Както виждате, книгата е в безопасност. Справихте се добре. Тази битка е спечелена, а без победата всяка надежда щеше да е изгубена.

— Звучи обещаващо — обади се Джордан.

— Но войната все още предстои. За да бъде предотвратена, трябва да намерим Първия ангел. — Ерин го гледаше с недоверие.

— Не сте ли вие? — попита Джордан.

— Не — отговори Лазар. — Не съм.

Ерин се огледа наоколо.

— Тогава кой е Първият ангел?

Неизвестен час

Някъде

Томи завързваше връзките на обувките си. Альоша му бе обещал, че днес ще може да излезе навън. Беше затворен само от няколко дни, но му се струваше цяла вечност. Искаше да види небето, да усети вятъра. И най-вече искаше да избяга.

Преди няколко дни, докато бяха улигани в поредната видеоигра, от джоба на Альоша беше паднал нож със седефена дръжка. Томи го бе покрил с възглавница, а после го скри под дюшека си. Сега беше в джоба му. Не знаеше дали може да нарани някого. Никога не беше участвал в сбиване в училище.

Родителите му винаги го бяха учили, че насилието не е решение, но сега си мислеше, че именно то може да реши проблема му. Любезните молби определено не бяха помогнали.

Вратата се отвори. На прага стоеше Альоша със снежнобял кожух в ръце. Странното хлапе беше само по панталони и лека риза, не си бе направило труда да си вземе дори яке. Може би защото винаги беше ужасно студен.

Томи облече необичайната дреха.

— От какво е?

— От сибирска белка. Много топли.

Томи погали с ръка козината. Никога не бе пипал по-меко нещо. Колко ли дребни създания са били убити и одрани за ушиването на този кожух?

Альоша го поведе по дълъг коридор, нагоре по някакви стълби и през дебела стоманена врата, боядисана в черно. Люспи от боята паднаха в снега, когато Альоша я затръшна зад тях.

Томи бавно се завъртя в кръг. Намираха се в град, на пуст паркинг. Мръсният сняг бе отъпкан от множество крака. Небето бе закрито от тъмносиви облаци, сякаш приближаваше буря или нощ.

Томи видя шанса си за бягство и се втурна с все сили, но Альоша изведнъж се изпречи пред него. Томи зави надясно с надеждата да го заобиколи и да побегне покрай сградата. Альоша скочи отново пред него. Томи се метна наляво.

Но Альоша го спря за пореден път.

Томи извади ножа.

— Махай се от пътя ми!

Альоша отметна глава назад и се разсмя към безразличните сиви облаци.

Томи се опита да избяга, но се подхлъзна на леда и едва не падна в мръсния сняг. Альоша просто си играеше с него. Никога нямаше да успее да се измъкне. Щеше да си остане тук, завинаги свързан с това жестоко момче.

Сивите очи на Альоша блеснаха злонамерено. Приличаше на сврачка. Сврачките бяха симпатични малки птички, но пък нанизваха жертвите си на тръни и чакаха да им изтече кръвта. Около гнездата им беше пълно със скелети на по-дребни птички и мишки.

— Няма да ме пуснеш, нали? — попита Томи.

— Не може да те пусне — прогърмя глас зад тях.

Томи се обърна толкова бързо, че падна. Сивата киша изцапа кожата му. Альоша го сграбчи грубо за ръката и го изправи, причинявайки му болка.

Свещеник с черно расо крачеше в снега към тях. Отначало Томи си помисли, че е онзи от Масада, тъй като облеклото бе същото, но този бе по-висок и по-едър, а очите му бяха сини, а не кафяви.

— От много време те очаквам, Томи — каза свещеникът.

— Вие ли сте онзи, за когото Альоша казва, че сте като мен?

— Альоша? — Мъжът се намръщи, после се усмихна, сякаш беше разбрал шегата. — А, това е... сленг, както го наричате вие. Пълното му име е Алексей Николаевич Романов, велик княз на Русия, наследник на трона на Руската империя.

Томи се намръщи. Човекът несъмнено се шегуваше.

— Не отговорихте на въпроса ми.

Свещеникът се усмихна. Студени тръпки побиха Томи.

— Колко грубо от моя страна. Не, не съм като теб. А като Альоша.

— Кой сте вие?

— Григорий Ефимович Распутин. И с теб ще станем страхотни приятели.

Ято сиви гълъби полетях в кръг високо над главата на мъжа, а сред тях летеше и една снежнобяла птица, подобна на лъч светлина в този сив ден. Томи я проследи с поглед, докато си мислеше за птицата в Масада, гълъба със счупеното крило. Спомни си как я вдига — точно преди животът му да се разпадне напълно.

Нима онзи акт на състрадание и милост го беше обрекъл?

Присви очи към бялата пица, която се спусна ниско и прелетя над тях. Гълъбът погледна Томи — първо с едното си око, после с другото.

Томи потръпна и откъсна поглед от небето.

Очите на птицата бяха зелени, като от обработен малахит.

Също като очите на гълъба в Масада.

Как бе възможно това? Как бе възможно всичко това?

„Всеки момент ще се събудя в някаква болнична стая, целият в тръби и системи.“

— Искам да се върна при старите си приятели — каза той, без да му пука дали не звучи като някакво капризно дете.

— Ще намериш много нови приятели през твоя дълъг, много дълъг живот — каза Распутин. — Това е съдбата ти.

Томи погледна отново към птиците. Копнееше да е там горе, да отлети с тях. Защо това не беше съдбата му?

Да има криле.

65.

28 октомври, 05:44 ч.

Светилището под базиликата „Свети Петър“

Рун докосна кръста си. Бяха спечелили битката. Втрисаше го при мисълта колко близо бяха до загубата на всичко. Но накрая излязоха победители.

Елеазар замълча. Обърна книгата към себе си и прокара пръст под редовете, прочете ги отново, сякаш първия път ги беше разбрал погрешно. Но думите бяха същите.

— Значи сме спечелили първата битка — рече Джордан.

— Но какво означава онази „война на Небето“... и „Първи ангел“? — попита Ерин.

— Намерихме книгата — непоколебимо изтъкна Джордан. — Можем да намерим и ангела. Обзалагам се, че е по-голям от книгата. Не може да е чак толкова трудно, нали?

Ерин се разсмя и се облегна на него.

— Вярно.

Войникът бе прав. Вече бяха извършили невъзможното. Рун погледна към Елеазар.

— Откъде започваме?

Елеазар сбърчи чело.

— От пророчеството. Върнете се към пророчеството.

Рун чакаше.

Елеазар го изрецитира:

— „Ще дойде ден, когато Алфата и Омегата ще излеят мъдростта си в Евангелие на безценната кръв, за да могат синовете Адамови и дъщерите Евини да го използват в нужда. Дотогава благословената книга ще бъде скрита в кладенец на най-дълбок мрак от Момиче с покварена невинност, Рицар на Христа и Воин на Човека. И други трима ще извадят книгата на светло. Само Жена на познанието, Рицар на Христа и Воин на Човека могат да отворят Христовото евангелие и да разкрият Неговата слава на света.“

— Това го направихме — кимна Джордан. — Какво трябва да направим сега, за да намерим ангела?

Елеазар затвори книгата.

— Това може никога да не се случи.

— Защо не? — намръщи се Джордан. — Намерихме книгата, нали така?

Елеазар въздъхна и надеждата напусна Рун с тази въздишка.

— Има вероятност триото вече да се е разтурило — предупреди Елеазар.

Рун се запита какво иска да каже Възкресеният. Как така триото да е разтурено? Всички бяха тук. Той постави едната си ръка върху ръкава на Джордан, а другата върху рамото на Ерин.

Внезапно Ерин затвори очи и пребледня.

— Какво има, Ерин? — попита Джордан.

Тя прочисти гърлото си.

— Ами ако аз не съм част от триото? Ами ако аз не съм Жената на познанието?

— Какви ги говориш? Разбира се, че си. Ти реши загатката на евангелието. Без теб никога нямаше да го намерим. И беше там, когато го превърнахме в книга. — Войникът говореше търпеливо, без тревога в гласа си.

Страхът обаче запълзя по гърба на Рун.

— Спомнете си какво точно гласи пророчеството — намеси се той. — В него се казва, че триото отваря Христовото евангелие и разкрива Неговата слава на света.

— И какво? — не разбра Джордан.

Ерин поклати съкрушено глава.

— Не бях там, когато книгата беше отворена. Не бях прекрачила прага на базиликата, преди да се появи златната светлина. Ти беше там. Рун също. Но не и аз. Още се намирах отвън с гвардееца.

— И си мислиш, че това е от значение? — възрази Джордан. — Нима едно прекрачване на прага е от значение?

— Ако аз не съм Жената на познанието, значи това е била Батори. — Ерин пое дълбоко дъх. — А аз я убих.

Рун се мъчеше да открие грешка в логиката ѝ, но както обикновено не успя. Всички бяха приели, че Ерин е Жената на познанието — тя бе в Масада, в Германия, в Русия и в Рим. Но

абсолютно същото се отнасяше и за Батори. Тя винаги бе една крачка пред тях. Бе следвала следите, водещи до книгата, и бе определила как и къде трябва да бъде отворена тя. И именно тя държеше книгата при превръщането ѝ.

Рун затвори очи, осъзнал истината.

Възможно ли е кардинал Бернар да е бил прав от самото начало за Елизабет Батори? Затова ли Белиал бяха вземали по една Батори от всяко поколение и я бяха подчинявали с отвратителната цел да запазят Жената на познанието сред своите редици?

И ако това беше вярно, как изобщо можеха да се надяват да открият Първия ангел?

Според кардинал Бернар убитата в некропола жена бе последната от рода Батори.

Но Рун знаеше, че това не е съвсем вярно.

— Вие сте побъркани — заяви Джордан, прекъсвайки мислите му. — Ерин свърши цялата черна работа. А Батори е мъртва. Щом книгата е толкова умна, защо ѝ е трябвало да поставя невъзможна задача?

— Воинът е мъдър — кимна Елеазар. — Може би говори истината. Пророчествата често са двустри мечове, посичащи всички, които се опитват да ги тълкуват.

Ерин не изглеждаше особено убедена.

Елеазар сведе глава и спря поглед върху Рун.

Свещеникът разбра, че не всичко е изгубено.

— Трябва да обсъдя един друг въпрос с отец Корза — каза Елеазар на останалите. — Ще ви помоля да ни оставите насаме.

— Разбира се — откликна Ерин и се отдалечи заедно с Джордан.

Когато останаха сами, Елеазар заговори отново, но шепнешком.

— Трябва да забравиш тази жена, Рун. Видях сърцето ти, но това не може да стане.

Рун позна истината в думите му.

— Ще го направя — твърдо заяви той.

Елеазар впери изпитателен поглед в Рун, сякаш го разнищваше до кости. Усещането не беше чак толкова странно и следващите думи на Елеазар го доказаха.

— Има ли друга от рода на Жената на познанието?

Рун сведе глава под този пронизващ поглед. Знаеше какво означава въпросът. Трябваше да си признае всички грехове и да изрови всичките си тайни, в противен случай със света можеше да е свършено.

Погледна Елеазар със сълзи в очите.

— Искаш твърде много.

— Трябва да бъде извършено, синко. — Гласът на Елеазар бе изпълнен със съчувствие. — Не можем да се крием вечно от миналото си.

Рун знаеше колко много бе жертвал самият Елеазар за света — и знаеше, че сега бе време и Елеазар да погледне към миналото.

Бръкна в дълбокия вътрешен джоб на расото си и извади куклата, която бе взел от прашната гробница в Масада. Опърпана, ушита от отдавна втвърдила се кожа, с едно липсващо око. Постави частта от болезненото минало в отворената длан на Елеазар.

Елеазар беше живял толкова дълго, че приличаше повече на статуя, отколкото останалите уединени — твърд, неподвижен, по-скоро мрамор, отколкото плът.

Но сега каменните му пръсти се тресяха и едва удържаха мъничката чуплива играчка. Елеазар я притисна в гърдите си, сякаш бе живо дете, за което скърбеше дълбоко.

— Страдала ли е? — попита той.

Рун си спомни мъничкото телце, приковано на стената от сребърни стрели, които я бяха изгаряли отвътре до последния й миг.

— Умряла е в служба на Христа. Душата ѝ е в мир.

Рун стана, за да остави Възкресения сам с мъката му.

Докато се обръщаше, зърна как мраморът се разчупва.

Елеазар сведе глава.

Една сълза се отрони и капна върху прашното лице на куклата.

29 октомври, 06:15 ч.

Светилището под базиликата „Свети Петър“

Рун тичаше в мрака с неземна скорост, стиснал чук в ръка. От много векове краката му не бяха стъпвали в тези тънещи в пълен мрак тунели, но пътят се отваряше пред него, сякаш тялото му винаги бе знаело, че ще се върне тук.

Спускаше се по-дълбоко от храма на уединените, по-дълбоко, отколкото се осмеляваха да се спуснат повечето сангвинисти. Тук беше скрил най-голямата си тайна. Беше излъгал Бернар; беше нарушил клетвите си; беше си наложил наказание за това, но то бе недостатъчно.

И сега грехът му беше единственото, което би могло да ги спаси.

Спря пред една абсолютно гола стена и прокара длан по нея, ала не напипа никакви неравности. Беше направил скривалището добре преди четиристотин години.

Вдигна чука над главата си и го стовари по стената. Камъкът се разтrese от удара. Поддаде. Съвсем мъничко, но поддаде.

Удари отново и отново. Блоковете се разтрошиха, докато не се появи малък отвор. Едва можеше да се провре през него. Повече не му трябваше.

Пъхна се между остриите камъни, без да обръща внимание на драскотините по кожата си. Трябваше да стигне до тъмната стая от другата страна.

Щом се озова там, запали свещта, която бе взел със себе си. Ароматът на мед и восък изпълни помещението, прогонвайки миризмите на камък, гниене и застоял въздух.

Бледожълтият пламък се отрази от полираната повърхност на черен мраморен саркофаг.

Свали капака и го постави на грубия каменен под на килията.

Лъхна го миризмата на осветено вино. Мократа черна повърхност буквално пиеше светлината.

Преди да извади съдържанието, Рун загреба шепа вино и пи. Щеше да му е нужна всяка капка свята енергия за задачата, която му предстоеше. Но преди силата, както винаги дойде изкуплението.

Рун вървеше към Рим. Седмиците път денем и нощем през студени планински проходи бяха раздрали обувките, а после и стъпалата му. Когато вече не можеше да върви, намираше убежище в затънтени планински църкви, пиеше глътка вино и отново продължаваше в пустошта.

Бернар го посрещна в Рим и го отведе дълбоко под базиликата „Свети Петър“, където само най-старите от техния вид се осмеляваха да отидат. Там Рун се покая. Отдаде се на пост. Молеше се. Умъртвяваше плътта си. Нищо от това не успя да изтрие петното на греха му.

Десетилетие по-късно Бернар отново го изпрати в света на хората, този път на нова мисия в замъка Чахтице. Трябваше да изпълни последното си изкупление, като отърве света от онова, което бе създал с греха си.

Въоръжените мъже около него бяха извадили мечовете си. Страхът бе изписан на лицата им, отекваше в бясно биещите им сърца. Бяха прави да се страхуват.

Граф-палатинът и графовете водеха, хвърляйки нервни погледи назад към хората си, сякаш се бояха, че те няма да могат да ги спасят. И те наистина не можеха. Рун обаче можеше. Той се молеше да не му се налага. Молеше се историите да са измислени и покварената му любов да не е причинила това.

Но бе чувал и други истории... за зловещи експерименти в мъртвилото на нощта, намекващи, че в жестокостите ѝ има някаква мрачна умисъл, някакво подобие на интелигентността ѝ, на лечителските ѝ умения, използвани с нечисти цели. Това го плашеше най-много — че някаква част от истинската ѝ природа, вече деградирала, продължаваше да съществува в чудовището.

Когато стигнаха портите на замъка, мъжете се размърдаха неспокойно, насеченият им дъх излизаше на пара в студения въздух.

Граф-палатинът почука по яката дъбова порта, способна да издържи удари на таран. За момент Рун се замоли никой да не

отговори и да бъдат принудени да обсадят замъка, но Ана отвори. Родилният белег все така петнеше лицето ѝ, но иначе бе неузнаваема. Мършава като скелет и цялата в белези, тя бе облечена само в мръсна долна риза въпреки хапещия студ.

Граф-палатинът отвори широко вратата. Вътре цареше мрак, ала Рун надуши онова, което щяха да открият. Някъде дълбоко под вонята долови миризма и на гниеца лайка.

Граф Жрини запали факел и острата миризма на горящ катран се добави към букета на смъртта.

Граф-палатинът взе факела и прекрачи прага. Светлината падна върху малко момиче, лежащо вкочанено на каменния под. Бялата ѝ плът бе покрита със синини. По китките, шията и от вътрешната страна на бедрата ѝ имаше замръзнала кръв.

Граф-палатинът се прекръсти.

Зад тях някакъв войник повърна в снега. Рун свали расото си и покри тялото. Но църквата нямаше достатъчно раса, за да скрие срама му. Той беше убил това момиче, все едно сам бе разкъсал гърлото ѝ.

Няколко крачки по-нататък две момичета се бяха сгушили под мръсна дървена маса. У русото почти не беше останал живот. Ударите на сърцето ѝ отслабваха. Рун коленичи пред нея и ѝ даде опрощение.

— Благодаря, отче — със стържещ глас изхриптя тъмнокосото момиче с раздрано гърло.

Рун сведе засрамено очи. Мъртвите тук, както и всички други, убити от Елизабет, лежаха на неговата съвест. Любовта на сангвиниста носеше единствено смърт и страдания.

Един войник взе на ръце все още живото момиче и го отнесе до студената камина. Уви я в наметалото си и запали огън, като насочи цялото си внимание върху задачата. Рун затвори за последен път очите на приятелката ѝ. Двете бяха толкова млади, едва започваха да разцъфтяват.

Писък разцепи въздуха. Граф-палатинът наклони глава настрани, опитвайки се да разбере откъде идва звукът. Рун знаеше. От покоите на Елизабет.

Изправи се и поведе.

Един от войниците го следваше плътно по петите. Граф-палатинът като че ли изгуби желание да води и изостана. Елизабет някога го беше наричала братовчед. Той беше избрал другите благородници заради роднинските им връзки с нея. Всеки бе женен за една от дъщерите ѝ. Трябваше да бъде арестувана в присъствието на знатни лица, както изискваше положението ѝ.

Рун отвори вратата на спалнята на Елизабет. В един черен ъгъл хлипаше момиче. Друго момиче беше затворено в клетка с шипове, окачена високо във въздуха. Елизабет стоеше гола отдолу. Две прислужници люлееха клетката и нежното тяло на момичето се нанизваше на остриите шипове. Кръвта капеше по бялата кожа на Елизабет.

Ужасен, Рун с мъка преглътна сълзите си. Той беше причината за всичко това.

Войниците се втурнаха да хванат слугините и да спрат люлеенето на клетката.

Сега граф-палатинът пристъпи напред.

— Вдовице Надажди, арестувам ви в името на краля.

— Ще платите скъпо за това нахлуване. — Елизабет изобищо не се опита да скрие голотата си. Тъмната ѝ коса се разлюля по белия ѝ гръб, докато се обръщаше към мъжете.

Изразжението ѝ се промени, когато ги позна.

— Така значи. — На устните ѝ се появи жестока усмивка. — Дошли сте да умрете.

Рун пристъпи между нея и мъжете. Тя можеше да убие всички, но не и него. Извади нож от ръкава си.

— Моля те — рече той. — Не ме карай да го правя.

Тя залитна назад.

— Какво повече би могъл да вземеш от мен, Рун?

Той трепна и вдигна ножа така, че тя да го вижда.

Прекрасните ѝ сребристи очи се задържаха върху острието.

— Само с това ли ще ме понижиш, свещенико?

Рун пристъпи към нея. Миризмата на топла кръв от кожата ѝ го опияняваше. С мъка овладя жаждата си.

— Внимавай, скъпи — прошепна тя. — И друг път съм виждала това твоё изражение.

Рун промърмори молитва, после уви копринено въже около голите ѝ китки и я завърза.

— Вътре има благословено сребро — каза ѝ той. — Ако се опиташ да се освободиш, ще те изгори до кост.

— Покрийте я — нареди граф-палатинът.

Един войник метна мръсно одеяло върху окървавените ѝ рамене.

Тя сплете пръсти като в молитва. Очите ѝ намериха неговите. Рун прочете в тях мъка, съжаление и въпреки това, любов.

Изчака да се върне от миналото, да се озове отново в усойната килия.

След като дойде напълно на себе си, потопи ръце дълбоко в попарващата вана, пълна с осветено вино. Студените му пръсти откриха на дъното онова, което търсеше. Рун я издърпа обратно в света след векове дрямка.

Виното беше боядисало в тъмночервено зеленото ѝ наметало, но изваяното като от алабастр лице бе бяло като в деня, когато я бе потопил тук, вместо да я убие, както бе наредил Бернар. Нежно отметна дългата ѝ тъмна коса от неподвижното лице, погали високото ѝ чело, заоблените скули. Беше прекрасна като в деня на първата им среща преди четиристотин години. Преди да унищожи душата ѝ и да я превърне в стригой, тя бе добра жена. Лечителка. Беше успяла почти да го излекува.

Почти.

Рун прошепна молитва.

Нежните ѝ, сиви като буреносни облаци очи се отвориха, намериха го.

Устните ѝ се раздвижиха беззвучно.

Рун разбра какво се опитва да каже. Все още беше изгубена в съня си, гневът ѝ бе някъде далеч в миналото, оставяйки само тези две думи, оформени от съвършените устни.

Любов моя...

06:30 ч.

Ерин се препъваше по дългия тъмен тунел. Златната светлина на евангелието вече я нямаше и Джордан бе включил фенерчето си. В сравнение с книгата бледата му светлина изглеждаше студена и слаба. Джордан я беше прегърнал през рамото и я подкрепяше по целия път нагоре.

Най-сетне стигнаха до пропадналия балдахин, чиято основа лежеше върху пода на тунела, а покривът стърчеше в базиликата. Трупове вече ги нямаше, сангвинистите бяха посипали пясък върху кръвта.

Ерин се опитваше да заобикаля купчините, но пясъкът бе навсякъде. Стържеше под обувките ѝ и ѝ напомняше за пустинята около Масада и за обекта ѝ в Цезарея. Как ли щяха да се развият нещата, ако бе останала в сондажа с Хайнрих, ако го бе дръпнала встрани от коня, ако не се беше качила на хеликоптера? Той щеше да е още жив, но книгата щеше да попадне в ръцете на Белиал. Нямаше да има надежда. Бяха отворили кутията на Пандора и злото беше излязло на свобода, но надеждата беше останала. И то не само надежда, а път към спасението на света.

— Стойте! — Един сангвинист се изпречи пред тях. Беше слаб, с дълги тънки пръсти. — Какво търсите тук?

— Сержант Джордан Стоун — представи се Джордан. — А това е доктор Ерин Грейнджър.

— Двама от триото — почтително се поклони сангвинистът. — Моите извинения.

Той посочи стълбата, опряна на балдахина.

— Първо дамите — каза Джордан.

Ерин се изкачи и с малко помощ отново стъпи на мраморния под на базиликата. Невероятните размери на сградата я връхлетяха отново. Всичко тук беше толкова огромно и величествено — от балдахина, който сега лежеше върху гробовете долу, до извисяващите се тавани, изрисувани от Микеланджело, които образуваха изкуствено небе отгоре. Завъртя се бавно в кръг, захласната от белите стени, позлатената украса, изящните статуи. Хората бяха постигнали велики неща тук.

Решимостта изпълни гърдите ѝ при вида на всичко това.

Трябваше да открият Първия ангел и да се погрижат тези чудеса да се запазят за в бъдеще.

Джордан се изкачи до нея и хвана ръката ѝ. Тук също имаше купчини пясък, които попиваха кръвта по полирания под и бележеха местата, на които бяха загинали стригои, сангвинисти и хора.

Ерин гледаше сложните шарки по мраморните плочки и стъпваше съсредоточено, избягвайки пясъка. Енергията, която бе получила от книгата, отдавна беше изчезнала.

Сигурните крака на Джордан я водеха към изхода.

Преди да стигнат преддверието, той спря и се обърна наляво.

Ерин откъсна очи от пода, за да види какво е приковало вниманието му. „Пиета“ на Микеланджело. Мраморната скулптура изобразяваше Дева Мария на Голгота, прегърнала своя току-що свален от кръста син. Христос лежеше в скута ѝ, отметнал глава назад, с безжизнено отпусната ръка. Главата на Мария бе наведена надолу, на лицето ѝ беше изписана скръб. Оплакваше скъпоценния си син. Композицията изобразяваше смъртта, която преди толкова много години бе дала тласък на всички тези събития.

Джордан се взираше в скулптурата.

Ерин се покашля.

— Джордан?

— Мисля си за семействата, които трябва да посетя, когато всичко това свърши — Сандерсън, Тайсън, Купър и Маккей. За майките, които ще изглеждат точно по този начин.

Тя го прегърна през кръста.

Накрая Джордан отново я хвана за ръка и двамата излязоха от базиликата в свежото италианско утро.

Той я поведе към стълбата, изкачваща се до върха на купола.

— Изкачването е дълго — предупреди я Джордан и я погледна въпросително.

— Аз ще съм първа — отвърна тя и тръгна нагоре по триста и двайсетте стъпала. Небето бе станало бледосиво. Слънцето скоро щеше да се издигне над хоризонта.

Тя стигна върха, останала без дъх. Джордан отиде в източната страна на купола и седна. Потупа мястото до себе си, давайки ѝ знак да се настани до него.

Небето бе станало почти бяло.

— Знаеш, че най-вероятно грешиш, нали? — попита той.

Ерин се опита да се усмихне. Оценяваше усилията му.

— Ами ако не греша?

— Искам те в екипа, независимо дали си част от някакво пророчество, или не. Когато те няма, се мотаем като слепци.

— Мнозина жертваха живота си, за да спасят Жената на познанието — рече тя. — А всъщност спасиха само мен.

— И теб си те бива. — Той я целуна по темето. — Беше си война, Ерин. Те бяха войници. По време на бой стават грешки. Умират хора. И продължаваш напред — колкото заради себе си, толкова и заради тях. Ключът е да продължаваш да се бориш.

Тя се напегна в прегръдката му.

— Но пророчеството...

— Виж сега. — Той започна да брои на пръсти. — Първо: кой откри медальона в ръката на момичето? Ти. Второ: кой установи къде се намира бункерът? Пак ти. Трето: кой се досети, че книгата се отваря с кръв и кост? Отново ти. Толкова си добра в тези неща, че направо получавам комплекс от теб.

Ерин се усмихна. Може пък да беше прав. До последния момент Батори бе вървяла по следите им, а не те по нейните.

Тя извади парчето от одеялцето от джоба си и го задържа в отворената си длан. За първи път при вида му у нея не се надигна гняв. Той беше изчезнал, когато прости на баща си долу в тунелите, докато се намиреше на прага на смъртта.

— Какво е това? — попита Джордан.

— Преди много време дадох едно обещание. — Тя погали тъканта с пръст. — Обещах, че никога няма да оставам настрана, когато сърцето ми казва, че нещо не е наред.

— И какво ти казва сърцето сега?

— Че си прав.

Той се ухили.

— Звучи добре.

Ерин задържа плата между палеца и показалеца си и той затрепери на вятъра. После го пусна. Парчето полетя към кипналия живот, който изпълваше Рим.

Обърна се към Джордан.

— Става въпрос не само за духовност и чудеса. А също и за логика, за това да имаш любопитно сърце. Ще намерим онзи Първи ангел.

Джордан я придърпа към себе си.

— Разбира се, че ще го намерим. Намерихме книгата, нали така?

— Точно така. — Тя облегна глава на гърдите му и се заслуша в равномерните удари на сърцето му. — И защото го направихме, имаме надежда.

— Е, май сме се потрудили добре. — Гласът на Джордан беше станал дрезгав.

Слънцето се подаде над хоризонта. Златните му лъчи затоплиха лицето ѝ.

Тя вдигна глава към неговата. Той погали бузата ѝ с опакото на дланта си и я задържа на тила ѝ.

Ерин се надигна да го целуне. Устните му бяха топли и меки, различни от тези на Рун, напълно естествени. Пъхна ръце под ризата му, дланите ѝ се плъзнаха по горещата му кожа. Той изстена и я привлече по-плътено до себе си.

Накрая тя се дръпна. И двамата дишаха тежко.

— Твърде бързо ли? — попита Джордан.

— Не. — Ерин отново се надигна към него. — Твърде бавно.

А после...

Късна есен

Рим, Италия

Брат Леополд хвърли няколко банкноти на предната седалка на таксито, достатъчно за превоза и за малък бакшиш. Като скромнен свещеник в живота му нямаше място за екстравагантности.

Шофьорът докосна фуражката си в знак на благодарност. Леополд затвори вратата и се мушна в съседната пряка. Огледа огряната от слънце улица. Никой не го беше проследил от Ватикана. На няколко пъти бе карал шофьора да променя маршрута, да завива най-неочаквано, да влиза в задънени улички и да се връща. И въпреки цялото това разкарване, слезе от таксито на няколко преки от мястото, където отиваше.

Беше чакал дълго и бе хвърлил много труд. Не можеше да се провали в последния момент. Направеше ли го, Онзи, Комуто

служеше, щеше да го унищожи. Леополд не беше толкова глупав, че да се смята за незаменим.

Тръгна по тясната уличка към небостъргача от стъкло и стомана, на чийто връх бе нарисувана сребърна котва. Това бе логото на корпорация „Аргентум“^[1]. В дизайна на котвата имаше и кръст, Cruх Dissimulata, символът, с който ранните християни показваха вярата си в Христос на други християни, без да им се налага да се боят от преследване. Днес той също криеше принадлежност към общност.

В сградата се намираше главата на Белиал, Онзи, Който беше сключил съюза между стригои и човеци и използваше и едните, и другите за Своите цели. Но самият Той не бе нито човек, нито звяр; беше нещо много повече — личността, прокълнатата от Христос да живее Вечно.

Заради едно-единствено предателство.

Леополд трепереше при тази мисъл. Отлично осъзнаваше, че е предавал църквата много пъти, като изпълняваше Неговите заповеди и прикриваше с благочестив облик коварното си сърце.

Но как би могъл да постъпи другояче?

Стигна до входа и докосна кръста в центъра на логото, черпейки сила от знанието, че Неговата кауза е истинна и справедлива. Той беше един от малцината, които вървяха по правия път.

С подновена решимост Леополд влезе в сградата и съобщи името си на рецепцията. Суровият охранител направи справка със списък и с базата данни, преди да го отведе до ВИП асансьора. Той спираше само на един етаж, и то само ако возещият се имаше ключ.

След като вратата на кабината се затвори, Леополд вдигна кръста на гърдите си и издърпа дългото му рамо, разкривайки скрит ключ. Вкара го в ключалката на асансьора. Зелената светлина показва, че всичко е наред. Леополд въздъхна с облекчение. Никога досега не беше използвал ключа.

Вратата на асансьора се отвори и Леополд се озова пред рецепционистка в елегантен черен костюм, седнала зад внушително бюро. Леополд прошепна бърза молитва за закрила и излезе от кабината.

— Да? — Аметистовите ѝ обеци проблеснаха, когато тя вдигна глава. Имаше широко поставени кафяви очи и сочни устни. Лице, сякаш взето от ренесансова картина.

— Брат Леополд. — Той се облегна нервно на високото стъкло бюро. — Бях повикан.

Тя натисна копче с дълъг пурпурен нокът и заговори в слушалката. Отговорът, който прозвуча, бе едносричен.

— Да.

Леополд не знаеше дали да изпитва облекчение, или ужас.

Жената стана и го поведе по дълъг бляскав коридор към алуминиева врата. Бедрата ѝ се поклащаха съблазнително на всяка крачка.

Тя отвори вратата и отстъпи назад.

Трябваше да влезе сам. До ушите му достигна звук на течаща вода.

Леополд влезе в огромно помещение с прозорци от пода до тавана, обляно от светлината на яркото римско слънце.

Голям правоъгълен фонтан доминираше в центъра на залата. Пурпурни лилии сияеха на фона на сивите плочи. Водата падаше през ръба на изумруденозеления камък. Звукът може би трябваше да действа успокояващо, но направо драскаше по нервите на Леополд.

Погледна онзи, който го беше повикал. Той стоеше с гръб към фонтана, загледан навън, вероятно към река Тибър далеч долу. Сивата Му коса бе късо подстригана, разкриваща загорял врат над яката на скъпата риза. Под фината тъкан се открояваха мощни мускули. Дори сега гърбът Му си оставаше изправен, сякаш необременен от тежестта на хилядите години живот.

Той се обърна към приближаващия Леополд и вдигна ръка, за да пусне малка пеперуда с дъгоцветни криле. Създанието отлетя от дланта Му и кацна на широкото стъкло бюро. Леополд едва сега осъзна, че насекомото е всъщност миниатюрен автомат, изработен от месинг, зъбни колела и тънка като косъм тел.

Извърна се от пеперудата и се взря в сребристите очи, които го изучаваха преценяващо.

Сплашен, Леополд падна на колене под тежестта на погледа.

— Свършено е — каза той и докосна кръста си, но не намери сила в него. — Успяхме. Великата гибел започва.

Чу приближаващи стъпки.

Умираше от страх, но не смееше да помръдне.

Пръсти, силни като клещи, докоснаха рамото му, ала допирът им бе топъл, нежен, изпълнен с обич.

— Справи се добре, сине мой. Книгата е отворена и тръбите на войната ще засвирят. След хилядолетия чакане съдбата ми направи пълен кръг. Аз изпратих Назарянина от този свят — и сега е мой дълг да Го върна на полагащия Му се трон. Дори това да означава край на този свят.

Леополд въздъхна треперливо. Сърцето му ликуваше. Един пръст повдигна брадичката му. Леополд се загледа нагоре в лицето на фона на яркия нов ден — лице, което някога самият Христос бе гледал със същата любов и всеотдайност.

Преди да го прокълне за цяла вечност.

Преди да превърне името му в синоним на предателството.

Устните на Леополд безмълвно оформиха това име, с хвалебствия и надежда.

Юда.

[1] Сребро (лат.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.